

Când cel care ţi-a scăpat
printre degete e mai aproape
decât crezi. ..

LANA FERGUSON

TRADUCERE DE KARLA DEDU-FOTESCU

ROMANCE

LEDA^jBAZAAR

O femeie descoperă ca tatal fetiţei pentru caro lucrează ca dădaca a< putea II cel mai mare (Only)Fan al oi în acest roman plin de pasiune semnat de Lana Ferguson.

Rămasă dintr-odatâ şomeră şi în pragul evacuării, Cassic Evans are două opţiuni: să-şi găsească un nou loc de muncă sau să-şi redeschidă contul de OnlyFans pe care nu l-a mai folosit de mult. Dar piaţa muncii este de-a dreptul îngrozitoare, iar în ceea ce priveşte OnlyFans... ei bine, să zicem că există motive pentru care Cassic nu poate reveni la ce-a fost odinioară. Chiar atunci când totul părea pierdut. Cassic descoperă un anunţ de angajare pentru un post de bonă internă, care parc să fie soluţia ideală pentru problemele ei. Totul e perfect. Aproape prea perfect – până când tânăra îşi întâlneşte viitorul angajator.

Aidcn Rcid, un celebru chef şi extraordinar exemplar masculin, este departe de a fi tatăl singur şi închistat pe care şi-l imagina Cassie. Bărbatul o şochează când ii spune că este cea mai calificată candidată pe care a intâlnit-o în ultimele săptămâni şi practic o imploră să accepte postul. Cu mâinile şi ochii lui care o fac să se gândească instantaneu la sex. ideea de a trăi sub acelaşi acoperiş cu Aidcn ii pare periculoasă, dar. fără altă opţiune, decide să accepte postul de dădacă şi să rămână alături de el şi de fiica lui adorabil de tenace, Sophie.

Cassie descoperă curând că Aidcn nu ii este deloc străin, ba dimpotrivă – proaspătul său angajator este foarte familiarizat cu ca... sau cel puţin cu corpul ei. Având în vedere faptul că Aiden nu şi-o aminteşte, tânăra se confruntă cu o situaţie imposibilă. Pe măsură ce relaţia lor atinge temperaturi mai ridicate decât cele din oricare bucătărie în care Aiden a lucrat vreodată, Cassie se străduieşte să-i spună adevărul, lucru care o aduce în faţa celei mai terifiante posibilităţi aceea de a pierde cea mai bună şansă de a fi fericită pe care a avut-o vreodată.

„Cartea aceasta este de parcă Aii Hazelwood şi Tessa Bailey
ar fi avut împreună un copil. Am devorat fiecare pagină şi m-am întristat
când povestea a ajuns la final."
RUBYDIXON

ISBN: 978-606-088

LEDA^BAZAAR

Ani iiiV'iW *ilt* mai *tuuh* • ^H> I'1'*

,HIII **< I .1011M Ihl.llg. nl.l**

***1 iJiu.ii.l (.írt, V.l hi#l> liH.llhQh Ilii 1414 »lllgui li|«i|lv<ll *1 Hll.lllrtl »pl. i.iii.M *>< inkl Ixi.n.t)i . I'.MI.I, »1 JüMlill *I / A<« M.I • *|| llpulill* |«I,I||.MI.| *III lluilll |M* l.lll »1 o dmi»i< IIIKIUUM A.IIIII .mi în mii I.I | .în.i 11 fgiifon »4 *Itn* H/I IMI H|Hik. plinii u VI..Hl a.t tll<». lul ír *i ilr!'**

RUBÎDIXON

I rigu»0ll umple povcMfá (ín . jn- lr iillifbl d.i.4 |>ii»lrtgulii)lli vor Miiunr unprriiiü[1] <u *lAri rum ţiuiulr nunplrw 91 un puuinii u iUiimnl ik în. vihilulil.ih I .mii lui R.wic Ihiun .w trebui grA **I«CAMA** »4 uiinpcic .uc.nlA <.lil<,l”

PUBLISHfRÜ WtfKLY

..lotul I.» **/XK/IIIU CMC** iiKÚniiiior: intng.i, ritmul, |K-rson.iirk- $i inai ak% vixca înţeleaptă şi amuzanta a lui I eigii'on. De asemenea, este revigoram sa vezi personaje pozitive din punét de vedere sexual care abordează intimitatea cu matu- ntate. Dacă eşti fan al vorbelor murdare ji al pasiunii care se consumă încet, o să adori acest roman!”

BOOKPAGE

LANA FERGUSON

Traducere din limba engleza de
Kapia Dedu-Fotescu

LEDA^BAZAAR

Ro)Kt.re.lJ>»S-A<S'"„k¡Al<:"„b
Tehnoredactare: M'hada C,"lu

IANA H RGVSOX'

77/F.V4AM

This olmon published by arrangement with Berkley, an imprint of |>cn j Publishing (¡roup. .1 division of Penguin Random I louse LLC.

ww-w.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FERGUSON, LANA
Dădaca / Lana Ferguson; trad, din lb. engleză de Karla Dedu-Fotescu. – Bucureşti: Leda Bazaar, 2024
ISBN 978-606-088-460-6

I. Dedu-Fotescu, Karla (trad.) 821.111

Scumpei mele mame, care m-a întrebat cândva:
„N-ai prefera să scrii cărţi pentru copii?”
Mi-am spus câ nu voi fi agitată.

Ei de fapt nu mă pot vedea, aşa câ de ce hui bubuie inima atât de tare?

Potrivesc camera pentru a patra oară, verificând unghiul
înainte să-mi evaluez din nou ţinuta.
E alcătuită dintr-un sutien drăguţ, iar lenjeria intimă e asortată – ce urmează nu diferă cu nimic
de ceea ce am mai făcut de o mie de ori până acum.

Doar că acum o voi face pentru privitori nevăzuţi care mă plătesc.

Inspir adânc, amintindu-mi că am nevoie de bani.
Că e corpul meu şi că preiau controlul asupra lui.
lot ce fac începând din acest moment e alegerea mea, şi eu

sunt la comandă.

Această idee mă face să mă simt curajoasă.

Inspir adânc. îmi verific peruca. îmi îndrept masca.

Pot s-o fac.

Pornesc camera.

CAPITOLUL 1

Cassie

- O SĂ AJUNG O BOSCHETARÂ.

O aud pe Wanda plescăind din limbă tocmai din bucătăria ei (care de fapt nu e chiar aşa de departe într-un apartament de 65 de metri pătraţi) şi, când ridic capul de pe catifeaua tocită a canapelei ei, o văd scuturând o spatulă spre mine.

— N-ai voie să-ţi plângi de milă! îmi zice. N-o să ajungi o boschetară. Poţi să te instalezi pe canapea, dacă e nevoie.

Fac o grimasă spre canapeaua din catifea menţionată anterior, uitându-mă de la ea la teancul de ziare de la capătul ei, la televizorul care sfidează timpul refuzând să moară în interiorul carapacei lui din lemn.

— N-aş putea... să profit de tine, răspund timid, nedorind să-i rănesc sentimentele. O să mă gândesc eu la ceva.

în al treilea an de facultate la terapie ocupaţională – să-mi pierd slujba de terapeut asistent la spitalul pentru copii nu a făcut parte din plan. Abia făceam iăţă chiriei *rit* salariul pe care mi-l dădeau, iar acum, că au fost nevoiţi să facă restructurări, apartamentul meu şi mai mic de vizavi de cel

a| \V4nJei |>arv şi doini tot mai mult ceva de do,^ tTVCUtului.

\iurca! mă contrazice Wanda. Ştii că eşti

binevenit* aici oricând!

¡mi suflu un cârlionţ castaniu de pe faţă, ridicându-ma în şezut dc pe pernele canapelei. O cunosc pe V\'an(ja Simmons dc vreo şase ani; ani cunoscut-o când ni-a invitat b ceai după ce m-am încuiat afară din apartament în prjm<J mea săptămână aici. Ideca ca prietena mea cea mai bună să fie o femeie dc 72 dc ani nu prea figura pe lista mea de lucruri pe care să Ic împlinesc aici, însă e posibil ca ea să fie mai interesantă decât mine, aşa că asta e.

— Wanda. oftez. Te iubesc. Ştii asta, dar... ai o singură baie şi nu ai Wi-Fi. Lucrurile nu ar funcţiona niciodată între noi.

— Diferenţa de vârstă e problema, nu-i aşa? se

bosum- flâ ea.

— Cu siguranţă nu! Tu vei fi întotdeauna singura femeie pentru mine.

— Doar zic. Opţiunea există.

— Şi ce o să faci când o să-ţi aduci acasă bărbaţii de la bingo şi eu o sâ stau aici, pe canapeaua ta?

— A, n-o sâ te deranjăm. O să ne ducem în dormitor.

Fac o grimasă.

— Sunt total de acord să ţi-o tragi, dar cu certitudine nu vreau să fiu de cealaltă pane a acestor pereţi foarte subţiri în timp ce o faci.

Wanda chicoteşte în timp ce amestecă în sosul pentru chiftele.

— Poţi oricând să începi să *faci* din nou filmuleţele

alea cu ţâţe.

Gem.

__'|e rog, mi Ic spune filmulcţc cu ţaţe.

— Ce? E o cameră. îţi arăţi ţâţele. Eşti plătită.

¡mi Ins faţa să-mi cadă înapoi pe canapea. Intr-un fel, regret că i-am spus Wandei despre... *trecutul* meu cu OnlyHns, dar nu am anticipat că va ţine mai bine decât mine la tequila în seara în care i-am povestit tot. Nu că mi-ar fi ruşine cu asta. în niciun caz. Am făcut bani frumoşi. A fost o decizie uşoară să iau bani de la oameni care voiau să se descarce, pe când mă confruntam cu o factură iminentă de taxe şcolare pe care altfel nu aş fi putut începe să o achit. Adică, ţâţele mişto chiar ar trebui să-şi câştige propriul venit. Cred că Margaret Thatcher a zis asta cândva.

— Ştii că nu pot, oftez. Mi-am şters complet contul. S-au dus toţi urmăritorii mei. Mi-ar lua alţi doi ani să-i adun din nou.

Pe de altă parte, mi-am învăţat lecţia de prima dată. Măcar partea *asta* am păstrat-o pentru mine.

— Atunci, ce ai de gând să faci? Ti-ai căutat altă slujbă?

— încerc s-o fac, mormăi, umblând pe telefon prin aceleaşi anunţuri de angajare care, în mare parte, nu au dat niciun rezultat. De ce să pui anunţuri de angajare dacă nu ai de gând sa răspunzi?

— E prea multă lume în oraşul ăsta, ţâţâie Wanda. Ştii, când m-am mutat eu aici, chiar puteai să te plimbi pe stradă şi să recunoşti oameni. Acum parcă e un furnicar. Un zumzet permanent. Ştii că există o nenorocită de băcănie în care nici nu-ţi foloseşti cârdul? Doar intri şi ieşi. .Am crezut tot timpul că fur. Aproape că mi-a dat palpitaţii.

— Da, am discutat despre noul magazin Fresh, mai

ţii minte? Te-am ajutat să-ţi faci cont.

A, da! În curând o să te trezeşti că o să-ţi aducă în zbor cumpărăturile direct la uşă.

__ xVan(ja. urăsc Să-ţi spun asta, dar o fac deja.

__ Pe bune? I Imm... Ar trebui să-mi instalezi şi aplicaţia asta. Mă scapă naibii de-o plimbare.

— Presupun că nu te opui atât de tare viitorului, până la urmă.

— Da. da. Ce zici de cârciuma aia de pe Fifth?

— N-o să-mi dea liber pentru laboratoarele din campus.

— Ştii. Sal zicea că i-ar prinde bine puţin ajutor la...

— Nu mâ angajez la fast-food, rostesc ferm. Lui Sal îi place prea mult să pipăie.

— Mi-a cam plăcut asta la el, râde Wanda.

— Nu eşti prea bătrână ca să fii atât de excitată?

— Sunt bătrână, Cassie, pufneşte ea. Nu moartă.

— Zău că nu ştiu ce o să *faci* mă vait.

— Verifica din nou anunţurile! Poate ţi-a scăpat ceva.

— Am verificat de zece ori, pufnesc.

Wanda încă mă bombăne din bucătărie în vreme ce eu oricum studiez din nou secţiunea de anunţuri de angajare, gândindu-ma că, dacă mă uit prin ea de suficient de multe ori, o să-mi sară în ochi un anunţ miraculos pe care nu l-am observat până atunci. Cum poate fi atât de greu să găsesc o slujbă care să-mi permită să-mi fac temele pentru şcoală seara şi să am weekendul liber din două în două săptămâni pentru cursurile din campus? Adică, suntem în San Diego, nu în Santa Barbara. Trebuie să existe *ceva* prin care să pot...

— O, rahat! exclam brusc.

Uanda iese din bucătărie cu spatula în mână.

— Ce?

„Caut: bonă cu norma întreagă care să locuiască cu noi. Experienţa în lucrul cu copiii e obligatorie. Cazarea şi masa sum gratuite. Doar solicitări serioase.”

Wanda pufneşte.

__ Nu vrei să fii blocata având grija de copilul...

__„Salariul de pornire”... Sfinte Sisoie!

— E bun?

Ridic privirea spre Wanda cu gura căscata şi, când îi spun cât oferă, Wanda rosteşte un cuvânt pe care, de obicei, îl rezervă pentru când pierd cei de la Lakers[I]. Apoi expira prelung în vreme ce-şi mângâie buclele albe şi îngrijite aşa cum o face când e tulburată.

— în cazul asta, presupun că ai face bine să-i suni.

Nu mă aşteptam ca .Aiden Reid să revină atât de rapid cum a făcut-o după ce i-am trimis un e-mail şi cu siguranţă nu mă aşteptam să pară atât de nerăbdător să stabilim o dată pentru un interviu. Şi, că veni vorba de dată, *clar* nu mă aşteptam să-mi propună să ne întâlnim într-unul dintre cele mai selecte restaurante din oraş – unul unde nu-mi permit să mănânc şi pentru care sunt destul de sigură că nu am ţinuta potrivită nici măcar ca să *fia acolo.* Aşa ţin interviuri oamenii bogaţi? Mă îndoiesc că Sal de la cârciumă m-ar trata cu o masă la un restaurant de cinci stele ca să mă convingă să feliez curcan pentru el în timp ce mă atinge *din greşeală* cu mâna pe fund.

Cu toate astea, mi-am pus rochia mulată preferată

I Club dc baschet de top, localizat în Los Angeles (n. tr.).

neagră, cea pe care am purtat-o la absolvirea facultăţii, şi sper că mă face să par mult mai pregătită decât mă simt în clipa asta. De vreme ce acum bănuiesc că familia pentru care încerc să devin bonă e mult mai înstărită decât credeam iniţial, mă gândesc că puţină încredere falsă o să-mi prindă foarte bine.

Adică, iubesc copiii. Iar în perioada în care am lucrat la spitalul pentru copii am descoperit că ei sunt categoria ţintă pentru glumele mele groaznice, aşa că acesta e un avantaj. jn plus, motivul principal pentru care urmez o carieră în terapia ocupaţională e ca să încerc să fiu persoana care e alături de copii atunci când nimeni altcineva nu pare să fie acolo – aşa. dar, cu ideea asta în minte, slujba asta ar trebui să fie floare la ureche, nu?

Asta îmi tot repet.

Jur ca hostessa simte mirosul sprayului meu de corp cu vanilie de la Target şi, cumva, *ştie* că asta înseamnă că nu-mi permit aperitivele de aici, însă, spre meritul ei, afişează un zâmbet şi mă conduce la o masă după ce îi spun numele potenţialului meu angajator. Aşa e să fii influent? Iau loc pe scaunul îmbrăcat în mătase, simţindu-mă ca un peşte pe uscat în mijlocul lumânărilor aprinse şi a muzicii elegante. La naiba, mi-e şi teamă să-mi pun coatele pe masă.’

Un ospătar vine să mă întrebe dacă vreau sa încep cu vreun aperitiv şi, de vreme ce hostessa cu privire critică a avut perfectă dreptate, cer în schimb apă în timp ce aştept. Sorb din ea în vreme ce aştept ca acest tip, Aiden, să apară (pare oarecum nepoliticos să întârzii la propriul interviu), încercând să arăt de

parcă mănânc mereu în astfel de locuri.

Restaurantul în sine e cel mai drăguţ în care am fost vreodată. În viaţa mea nu am văzut atât de multe ornamente din cristal pentru masa, iar Wanda ar lua-o razna dacă ar vedea preţurile din meniu. Abia aştept să-i spun mai târziu şi să văd cum face ochii cât cepele.

Scuzaţi-mă! spune cineva.

gravă ce şopteşte atât de aproape de urechea mea
mai că mă face să mă înec cu apă, câteva picături
prelingân- du *ini* pe buza de jos şi coborând pe
bărbie în timp ce .Mă tamponez cu dosul palmei
încercând să o şterg,

observând nişte mâini mari în câmpul vizual acum înceţoşat, când apare şi un chip.

Sfinte Sisoe!

Creierul meu face scurtcircuit timp de câteva secunde, încercând sâ proceseze apariţia subită a unui bărbat masiv cu păr castaniu şi des. dat pe spate, un maxilar proeminent şi pometi şi mai proeminenp. şi cumva gura lui pare mai catifelată decât a mea? E şi înalt. Xu genul de tip înalt care te face să crezi că joacă baschet sau ceva (deşi cu certitudine ar putea, dacă ar vrea), ci genul care te face să-ţi doreşti să-l rogi să-ţi dea ceva de pe raftul de sus doar ca să priveşti cum i se mişcă umerii pe sub tricou. îmi dau seama câ acest raţionament nu prea are logică, dar tot ce ştiu e că am 1,70 metri, ţâţe pentru care merită sa plăteşti, un fund lucrat prin genuflexiuni şi o legătură emoţională cu pâinea, iar acest bărbat mă face să mă simt *mititică.*

Iar dacă aceste lucruri nu-s suficiente ca să mă lase cu gura căscată (cum. de altfel, sunt, adică efectiv

salivez apă minerală) – ochii lui ar rezolva problema. Am auzit de hete- rocromie; cel puţin sunt destul de sigură ca profesorul meu de biologie a pomenit de asta în treacăt când eram în liceu, dar nu am văzut-o niciodată cu ochii mei. Ochii lui sunt un conflict între unul căprui şi unul verde, culorile nefiind intense, ci subtile, precum ceaiul cald şi apa de mare de la care îţi e greu să-ţi iei privirea.

îmi dau seama că exact asta fac. Mă holbez la bietul om.

Îmi pare rău! bolborosesc. M-ati cam luat prin surprindere.

Iau şervetul ca să încep să-mi tamponez bărbia, observând acum ca bărbatul poartă o tunică albă de bucătar. cu un şorţ asortat în junii taliei.

Oh’ rviw. înd nu aveam de gând sa comand nimic aşteptam pe ancva.

— Corect!

Ikzviluic un rând de dinţi perfccţi de care ortodontul meu ar fi încântat, arâtând de parcă aproape că regretă că a wnit la masa. Sau poate mi se pare.

— Cred că pe mine mă aştepţi. Tu eşti Cassie?

— Fu...

O. nu! Nu. nu. nu! Nu am scuipat adineauri apă pe mine în fata tipului pe care încerc să-l conving să mă angajeze.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Reid?

Face o znmasâ.

— Aiden. te rog! „Domnul Reid” mă face să mă simt bătrân.

Ceea ce nu este. Nu cred. Da, e mai mare decât mine, dar nu *hirrăn.* .As pune pariu că nu are mai mult de 30 de ani. Conunui sâ mă cam zgâiesc la el.

— Sigur, spun. încercând să mă adun în timp ce mă ridic dc la masă şi întind stânjenită mâna. Eu sunt Cassie. Cassie Evans.

Griturile gurii i se ridică când îmi vede mâna întinsă, facân- du-mă să regret instantaneu că o pn întinsă de parcă l-aş interpreta pe Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz* într-o pn/ducye din afara Broadwayului, dar acum nu mai am cum să dau înapoi. Aii-o strânge în ceea ce pot doar să presupun că e o încercare dc a fi drăguţ, făcând apoi semn spre scaunul meu M aşteptând sâ rnâ aşez înainte să ia şi el loc pe cel din faţa mea.

lini dreg glasul. încercând sa uit că doar cu un minut în urma aproape că am scuipat apă pe cel mai

sexy bărbat în Mâţă, care îmi doresc foarte mult să-mi ofere o sumă ridicolă • Ixam ca sâ am grijă de copilul lui. *Copilul lui,* îmi reamintesc. Acesta c un interviu pentru *o slujbă.* Ceea ce face complet nepotrivit faptul că încă tnă gândesc la mâinile lui uriaşe. Mâini care nu poartă niciun fel de inel, observa, de fapt, cerebelul meu.

Termină, creierii le!

în orice caz, ar trebui să încetez să mă mai holbez la mâinile lui. Chiar «Iacă sunt suficient de mari ca sa faca o fată să calculeze mental când a avut ultima întâlnire.

__Vasazică, încerc stânjenită. Eşti bucătar.

Oftez, regretând instantaneu cuvintele alese.

— Scuze! Adică chef. Eşti chef. Nu?

în mod miraculos, nu cheamă pe cineva să mă dea afară de aici, ci în schimb zâmbeşte.

— Da. Gătesc aici.

O, slavă Domnului că are răbdare cu mine!

— Asta e... grozav. Tare grozav!

încuviinţez din cap admirativ în timp ce privesc în jur la candelabrele sclipitoare şi la pianistul de undeva din spatele nostru.

— E un local şic.

— Este. Sunt şeful bucătarilor de aici de câţiva ani.

— Pe bune? Mişto!

— Mişto! repeta, părând amuzat. Da. Iţi cer scuze că te-am rugat să ne întâlnim la locul meu de muncă! Am fost, ăăă... în fine! A fost o nebunie în ultima vreme.

— Nu-i nicio problemă. M-am gândit eu că e ciudat să facem chestia asta la cină, mai ales într-un astfel de local, dar am zis că...

Ar fi fost drăguţ dacă mi-ar fi picat fisa *înainte* să fi

început să debitez toate prostiile mele, dar. cu toate astea, îmi pică. Aluziile la ceea ce a zis. închid gura brusc în vreme ce căldura îmi inundă faţa şi îmi cobor capul de ruşine, acope- rindu-mi ochii.

- Dumnezeule! Acesta nu e un interviu în timpul Unci cine. Ai vrut sa stai de vorbă cu mine în pauza ta.

_ Ar fi trebuit să... fiu mai clar în c-mail.

Doamne! înecarea să mă apere. Cineva să mă îngroape!

__Sunt incredibilă!

— Nu. nu. încearcă el. E în regulă.

— Doamne, sunt o idioată! Am îmbrăcat rochia asta tâmpită şi...

— E o rochie foarte drăguţă.

— Probabil crezi că-s dusă...

— Pe bune, nu cred.

— Pot fi atât de tâmpită câteodată, îmi pare rău!

Rămâne totuşi amuzat. Ca şi cum căderea mea nervoasă i s-ar părea amuzantă. Nu ştiu dacă asta ameliorează sau înrăutăţeşte lucrurile.

— Poţi comanda ceva, îmi propune. Dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Aaă. mulţumesc, dar acum s-ar putea să fiu nevoită să vomit! .Ar trebui să mă conduc singură afară, nu? Treaba asta deja e un dezastru.

— Stai, nu! întinde o mână în timp ce dau să mă ridic şi adaugă: Nu face asta!

încetez să mai încerc să dau bir cu fugipi. Cu siguranţă nu se poate ca el să ma mai ia în considerare, nu? Poate că şi el e dus cu pluta.

— încă mai vrei să susţin interviul?

— Ca să fiu sincer, oftează, nu s-a mai înscris

nimeni cu cabficari nici măcar apropiate de ale tale. Pregătire pentru primul ajutor, o diplomă de licenţă în terapie ocupapo- nală cu specializare secundară în psihologie? Adică, ultima ta slujbă a fost la un spital *de copii.* Şi cei de acolo nu au avut
ecât lucruri bune de spus despre tine când ţi-am verificat
calificările. Aproape că rni-au lăsat impresia că le parca rău că te dăduseră afară.

_Mda, am fost destul de necăjită când au facut-o, recunosc. Au fost nişte probleme cu finanţarea, din păcate. .Mi-a plăcut la nebunie munca de acolo.

— Ei bine, râde, sper că ce-au pierdut al meu să fie. Nu mi-a venit să cred când rni-ai trimis CV-ul tău.

. []ar, acum, că m-ai cunoscut, începi să crezi că l-am falsificat, nu?

Pare să râdă, abia deschizându-şi gura în vreme ce priveşte în jos spre masă, de parcă i-ar fi teamă că mă face să cred că râde *de* mine, chestie pe care ar avea tot dreptul s-o facă, ţinând cont de această groaznică primă întâlnire.

— Nu, îmi răspunde. Nu cred că le-ai falsificat. Deşi sunt curios: de ce cauţi un post de bonă cu pregătirea ta?

Mă cufund înapoi în scaun, scoţând un oftat în timp ce mă sprijin de masă.

— Pot să fiu complet sincera cu tine?

— Aşa aş prefera, spune, aplecându-se şi părând intrigat.

— Sunt în ultimul an de rnasterat la terapie ocupaţională şi, după cum am spus şi în e-mail, am fost dată afară de la slujbă din cauza restructurărilor.

Chiriile în oraşul ăsta sunt ridicole şi, sincer, am nevoie de bani. Şi, *şi mai* sincer, casa şi masa gratuite nu sunt nici ele ceva la care să strâmb din nas. Ar fi grozav să nu trebuiască să-mi fac griji şi pentru astea, pe lângă toate celelalte.

— Corect! Apropo de asta...

Acum se încruntă, şi presupun că asta e partea în care îmi spune că, de fapt, nu poate îngădui ca o nebună care scuipă să stea prin preajma copilului lui.

— *Este* un post pentru care vei locui cu noi, dar, ca să ai informaţiile complete... suntem doar eu şi fiica mea. Ai avea

propria ta cameră, desigur, practic un etaj propriu, chiar intimitate absolută şi toate cele, dar... vreau să fiu C()^ plct transparent cu tine, în caz că asta te fece să te sirnţî inconforrabil.

Am 25 de ani şi prima dată când locuiesc cu un tip mjsţ(i c ca în scenariul din *Fete de bani gata'.* Mor de nerăbdare să-] întreb de celălalt părinte din această situaţie, măcar ca să-mi potolesc salivarea mentală, dar creierul meu urla că asta e o mişcare greşită, lotuşi, are o slujbă bună şi un zâmbet drăguţ, şi nu-mi dă senzaţia că ar fi un criminal.

Afişez cel mai profesionist zâmbet al meu.

— Nu cred că va fi o problemă. Cu toate astea, în spiritul ideii de a fi transparenţi... eu sunt într-un program hibrid la St. Augustinc, în San Marcos.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că majoritatea cursurilor mele sunt online, chestie de care m-ani ocupat seara, după serviciu, însă două weekenduri pe lună trebuie să mă prezint la cursuri în campus. Durează mai mult decât programul obişnuit, dar, de vreme ce plătesc din propriii mei bani, aşa îmi e mai uşor să şi lucrez. Marea majoritate a locurilor de muncă la care m-am înscris nu-mi puteau permite să mă ţin de acest program. chestie care, sincer, e un factor decisiv. Pufnesc în râs şi adaug: Pare că tu eşti singurul care crede că pregătirea mea e impresionantă. Cârciumi, baruri şi magazine universale? Nu prea.

Aiden se încruntă, gândindu-se.

Nu o să mă prefac că ajung acasă la o oră rezonabilă în fiecare scară. Slujba mea e stresantă – ăsta e, de fapt, un

Girncdic dramatică americani din 2003, în care protagonista, fiica

orfană a unui star rock, afla ci şi-a pierdut întreaga moştenire şi este nevoită să ¡şi ia o slujbă, devenind bonă ¡xrntru o fată de 8 ani (n. tr.).

eufemism. Slujba mea e *de cofmar* uneori. Am liber în majo- ritutea dimineţilor, iar uneori nu trebuie să ajung a.c. pana după-amiaza... dar serile mele se pot termina tarau. Crezi ea asta ar reprezenta o problemă? Sophie se bagă în pat de obicei până în ora 9. Sunt sigur că, atâta vreme cât a mâncat şi e pregătită de culcare, tu ai putea să-ţi faci treburile pen- tru şcoala.

— Sophie? Fiica ta?

Aiden afişează un zâmbet cu totul nou, unul care parc foarte cald şi mândru, însă se contrazice cu un licăr de tristeţe din ochii lui.

— Da. Ea e... cu adevărat grozavă. .Are nouă ani, dar pare mult mai matură de atât. E prea isteaţă pentru binele ei.

— Cam aşa sunt fetiţele de obicei, râd, gândindu-mă la mine însămi. Iar weekendurile în care am cursuri? Aş putea ajunge acasă spre finalul după-amiezii. Deci cu siguranţă mă pot ocupa eu de cină.

Aiden se gândeşte la asta.

— Mă pot descurca. Adică, oricum am făcut-o până acum. În cel mai rău caz, poate ai putea să treci tu pe aici să o iei în acele zile? S-ar putea juca pe mica ei consolă de jocuri în birou cât timp aşteaptă. E, ăăă, din păcate, obişnuită deja să facă asta.

— Şi fiica ta? Ei i se pare OK toată treaba asta? Treaba cu bona?

încuviinţează gânditor din cap.

A mai avut bone. Totuşi, niciuna nu s-a... potrivit cu adevărat. Eu... Pot să fiu din nou sincer cu tine?

Aşa aş prefera, repet replica lui de mai devreme.

Râde din nou, şi trag concluzia că, pentru binele

meu, va trebui să am grijă să nu-l fac să râdă prea des dacă o să locuiesc cu el. E un râset foarte drăguţ, da?

l-u doar... Cassic, am nevoie de nişte ajutor, dacă e să fui direct. Fac asta de unul singur şi c mult mai greu decât credeam că are să fie. Sau poate e exact pe cât de greu ere- deam câ are să fie. Nn ştiu. Sophie poate 6 foarte... încăpu ţânată. şi de-asta îmi e foarte greu să găsesc pe cineva care e depusa sa rămână, ('aut de câteva săptămâni o înlocuitoare pentru ultima bonă, pentru că am vrut să găsesc cea mai potrivită persoană pentru Sophie şi chiar niciuna dintre cele care s-au înscris pentru slujbă nu are nici măcar jumătate din calificările tale. Au trecut câteva săptămâni bune de când tot jonglez cu programul, iar în clipa asta sunt disperat.

— Asta e... foarte sincer.

— Poţi s-o iei în orice clipă la goană urlând.

în mod straniu, nu îmi doresc deloc s-o fac. Ceva la tipul acesta care pare obosit, cu ochii lui frumoşi şi râsetul care îmi provoacă fluturi în stomac, face să-mi fie destul de greu sâ-l refuz. Ca sa nu mai zic şi de suma ridicolă de bani pe care o oferă.

— Deci cum ar funcţiona treaba asta? Dacă aş spune da.

— Păi. mi-ar plăcea să începi cât de repede poţi, îmi răspunde. Poate ai putea trece pe la noi sâmbătă? I te-aş putea prezenta lui Sophie şi să-ţi arăt casa. Unde ai locui tu şi toate cele... Sigur, dacă accepţi slujba.

.As fi şi fraieră să nu o fac, nu? Vreau să zic, când o să mai apară ceva la fel de bun? Bineînţeles, e intimidant să fii direct responsabil de copilul

altcuiva, ca să nu mai zic să şi locuieşti în casa lor... mai ales în casa *acestui* tip... lotuşi... Nu cred ca e o ofertă pe care chiar să-mi permit s-o refuz în situaţia mea actuală.

- OK!

încuviinţez uitându-mă în *jos,* la masă, când iau decizia, înfâlnindu-i privirea lui Aiden şi întinzând din nou mâna peste spaţiul dintre noi într-o manieră lipsită de tact pe care o regret imediat.

Pe bune, de ce tot fac chestia asta?

Din fericire, Aiden răsuflă uşurat, luându-mi din nou mâna şi cuprinzând-o cu mâna lui mult mai mare.

— Deci vrei slujba?

— Atâta timp cât mă vrei tu, răspund cu ceea ce sper că
e încredere.

încerc să nu mă gândesc la modul în care face ochii mari când îmi aude replica asta ciudată; nu va fi suficient să regret acum, că am vomitat verbal din cauza emoţiilor. Slavă Cerului că e atât de disperat!

Şi cu siguranţă nu mă gândesc la felul în care mâna lui o înghite pe a mea.

Conversaţie cu @alacarte

H-a triml» un bBC»l?
< d. 20 d. dolari

îmi place la nebunie cum îţi ***dai*** drumul.

CAPITOLUL 2

PÂNĂ VINE ZIUA DE SÂMBĂTA, EU ŞI AIDEN AM OR- ganizat deja programul şi detaliile salariului meu. În tot acest timp, am reuşit să mă conving că va fi o slujbă grozavă, chiar daca am facut-o doar ca să nu mă mai simt agitată pentru că voi locui sub acoperişul unui tip foarte sexy şi în speranţa ca puştoaica nu mă va urî. Totuşi, deşi sunt sigură de noul parcurs al carierei mele, Wanda nu e la fel de convinsă. Tot timpul pe care l-am petrecut terminând de împachetat hainele în dimineaţa în care se presupune că ar trebui să mă duc la Aiden (o misiune uşoară, dat fiind faptul că am adunat de-a lungul timpului extrem de puţine lucruri care sa merite a fi păstrate în afară de cele esenţiale), Wanda şi-a asu- mat răspunderea de a mă lua la întrebări despre interviul pe care îl avusesem, interogându-mă ca să afle fiecare detaliu despre bărbatul misterios cu care voi locui *vrând-nevrând.* (Cuvintele ei, nu ale mele.)

— Dacă nici măcar nu are o fiică?

îmi dau ochii peste cap.

— Are o fiică.

- \r putea ti totul un plan clalxinn ca sa te atragi jn Câ<i lui. sl te poati încuia în beci.

Locuieşte intr-o casa de oraş. Astea nici nu cred ca hl beciuri.

Nu sunt awp/rt sigură în privinţa asta, de vreme ce nu am văzut vreodată una. însă Wanda nu trebuie să ştie acest lucru.

— Trebuie să ne gândim la un fel de parolă.

Mâ opresc din băgatul şosetelor în bagajul de noapte.

— Parolă?

— Da. Wanda dă gânditoare din cap de pe canapeaua/ panii meu (noroc cu canapelele extensibile!) şi adaugă: în caz ca nu iţi va da voie să vorbeşti liber.

— La câte filme produse de Lifetime te-ai uitat?

— N-o să mai crezi că e aşa de amuzant când o să-ţi dea sa mănânci mâncare de bebeluşi şi o să te pună să te costumezi.

Râd când o aud.

— Ştii că asta chiar e o perversiune, nu?

— Glumeşti!

Expresia şocată de pe chipul ei mă face să râd şi mai tare.

— Oamenii plătesc bani buni ca să le dea fetelor drăguţe să mănânce mâncare de bebeluşi şi să se costumeze.

— Sa fiu a dracului! Wanda clatină din cap şi

întreabă: Lnde erau chestiile astea când eram mai tânără? M-ar fi putut scăpa de multe ture de serviciu la bibliotecă.

fi-a plăcut la nebunie să lucrezi la bibliotecă, îi amintesc.

Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă cineva m-ar fi plătit să mă dezbrac acolo.

__ intr-o altS viaţă, râd, tu ai fi fost regina absolută a fetelor care fac videochat.

__ Şi să nu uiţi asta! ţâţâic ea.

Chiar în timp ce arunc ultimele haine din dulap într-o geantă, simt cum mă priveşte din partea opusă a camerei. /\ştcpt până când geanta e plină şi închisă ca sa-i acord atenţie.

— Cc-i?

— Doar vreau să ai grijă, spune puţin mai blând. Sunt o grămadă de ciudaţi pe lumea asta.

— O să fiu bine, o asigur, prefacându-ma că îngrijorarea ei nu mă face să vreau să zâmbesc.

Poate că e arţăgoasă 90% din timp, însă Wanda ţine la mine mai mult decât s-a deranjat s-o facă până şi propria-mi mamă.

— Promit! Salariul e bun şi el a fost uimitor de drăguţ. I-am studiat şi profilul de Facebook, şi are o fiică.

Una chiar drăguţă. Zău, *genele* din familia asta!

— Pe deasupra, daca îmi da impresia că e ceva în neregulă, pot să plec, nu?

— Voi, tineretul, şi impresiile voastre! mormăie ea. Când eram de vârsta ta, noi n-aveam impresii, aveam instinct.

Eşti conştientă că e efectiv acelaşi lucru, nu? De

asemenea, ai putea să încetezi să te mai văicăreşti şi să mă ajuţi să împachetez ceva.

Wanda îşi încrucişează braţele la piept.

— Trebuie să-mi odihnesc spatele. Diseară am o partidă de bingo.

Nu cer detalii, nedorind să ştiu dacă are nevoie să se odihnească pentru bingo sau pentru oricine o aduce, în mod nevitabil, acasă după aceea. Ea şi Fred Wythers s-au certat ăptămâna trecută, deci îmi imaginez că el a ieşit din peisaj.

Nu zici ni mereu că eşti bătrână, nu moartă?

¡mi arau degetul mijlociu. flcându-mă să râd.

I lei. ştiai că unghia creşte cel mai repede h

... . ■> ^hil

nuikxiur

— Oh, să te ia naiba cu lot cu informaţiile tale <|c

Siupple[1]. ˡC11

¡mi reţin zâmlrctul în timp ce îmi îndrept din noii ;)l(•n pa la tăcutul bagajelor. Când micul spaţiu e împachetat \ diverse cutii şi sacoşe, dau din cap apreciativ pentru o trea|f bine făcută, gândindu-mă că locul arata, cumva, mai mar^ când e aşa, aproape gol. Mobila rămâne, având în vedere că era aici când am venit cu. În plus, nu voi avea nevoie de e.i de vreme ce am propria cameră mobilată în casa lui Aiden

Simt doar un *mic* fluture în stomac când îmi amintesc ca voi locui sub acelaşi acoperiş cu Aiden Reid.

— Cred că asta c cam tot, îi spun Wandei.

— Aşa s-ar zice.

Wanda priveşte bagajele împrăştiate pe podea.

— Pur şi simplu ştiu că o să lase un ciudat să vină aici în locul tău.

— Poate că va fi sufletul tău pereche.

Wanda pufneşte.

— N-am nevoie de un din-ăsta.

Chiar trebuie să îi admiri independenţa!

Wanda nu s-a aşezat niciodată la casa ei în lunga sa viaţa, din câte ştiu, trecând mereu de la un bărbat la altul. Nu mă înţelegeţi greşit, ea face chestia asta să pară distractivă, dar cu certitudine câteodată se simte singură. îmi place sâ

Marea de băuturi din ceaiuri şi sucuri cunoscută pentru reclamele cu \ tcndy Kaufrnan în care aceasta răspunde la scrisori de la fanii Snapple. Pe interiorul fiecărui capac de băutură este notată o informaţie distractivă (n. tr.).

ci am avut la fel de mult nevoie una de cealaltă când ‘ încrucişa. drumurile. Ea a deveni, în mod neaş.ep- t1t „ mamă surogat şi cea mai bună pnetenă în acelaşi timp, ,l(|o|)tându-mă în viaţa ei şi tratându-ma ca pe coptlul pe 'are nu l-a avu. niciodată. Nu sunt complet stgura ca am Ştiut CC era afecţiunea adevărată înainte să o cunosc pe ea.

‘ — Şi eşti r/gwtf că e o idee bună? încă mai poţi sa faci filmuleţc cu ţâţe. #

Mă gândesc la asta, ştiind că Wandei îi place sa traiasca prin intermediul meu toate strădaniile mele cu OnlyFans (pe bune, femeia asta şi-a ratat scopul în viaţă!), şi *ar fi* o sursă lejeră de venit dacă aş putea să-mi adun din nou urmăritorii, dar nu mă pot convinge s-o fac. Nu după ce s-a întâmplat.

_Sunt sigură. Încuviinţez din cap mai mult pentru mine şi completez: Să ştii că poţi să-mi spui că o să-ţi fie dor de mine.

— Că o să-mi fie dor de tine? Pufneşte în timp ce mă bate pe umăr şi replică: Dacă nu vii să mă

vizitezi, o sa vin să te caut.

O cuprind într-o îmbrăţişare, inspirând mirosul familiar de parfum White Diamonds şi o notă discretă de pudră de talc, pe care mereu l-am găsit, în mod straniu, liniştitor.

— O să fie grozav. O să vezi.

Iot nu pare convinsă când se îndepărtează, iar în timp ce încep să-mi stivuiesc lucrurile rămase, pregătindu-le pentru firma de mutări care îmi va aduce mâine restul lucrurilor, mă străduiesc să par la fel de încrezătoare în ceea ce priveşte toată situaţia asta precum pretind că sunt.

Casa lui Aiden se află într-o comunitate cu intrare securizata, o zonă rezidenţială liniştită cu case cu trei niveluri de

ambele pA«V Mr.Vn. A lui. mai specială, arc o curte lnic> St driguO. Înconjurat* »le un gard zidit şi închis cu o p(>;lr|. j,n fier. Vechea mea linota parcată în faţă pare neln|()tlll c. printre ş.n.n după şiruri de casc lucioase, dar, ca să n" sinceră. >1 cu par la tel. \critic încă o dală numărul casei în c nuil în vreme ce descui poarta, siniţindu-mă doar uş()r âgirară în timp ce mă apropii de uşa dc la intrarea în casă.

Strâng şi mai tare JK umăr breteaua genţii cu bagajul <|e noapte când, în cele din urmă, reuşesc să-mi fac curaj să •.un la sonerie. având în geantă doar lucrurile esenţiale ca să trec peste noaptea asta până când toate celelalte lucruri vor ajunge mâine aici. îmi dau brusc seama că voi *locui* cu nişte oameni complet străini, şi dacă Aiden *este* vreun ciudat?

Dumnezeule!

Încerc sâ-mi pescuiesc telefonul din buzunar ca s-o anunţ pe Wanda că am ajuns, reuşind să-l scot doar pe jumătate înainte ca geanta să-mi alunece de pe umăr pe jos, fermoarul doar pe jumătate închis lăsându-mi lucrurilor să se împrăştie pe verandă. Mă aşez în genunchi să încep să bag înapoi obiectele împrăştiate, gândindu-ină că ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, ca noul meu şef să mă găsească adunân- du-mi lenjeria intimă din faţa uşii sale.

— Băga-mi-aş, băga-mi-aş, *băga-mi-aş*

Şi, pentru că universul e o javră capricioasă, exact aşa mâ găseşte Aiden Reid. În mijlocul unui fiasco personal, înjurând pe veranda lui şi ţinându-mi chiloţii în mână. Dar, pe de alta parte, judecând după petele de faină de pe tricoul (mulat, e foarte mulat) negru şi de pe şorţul negru asortat, şi chiar şi mai

sus, pe obraji, ca să nu mai vorbesc de... chestia aia lipicioasa care i se prelinge pe partea din faţă a pantalonilor (mai puţin mulaţi, dar care îmi distrag atenţia la fel de mult), cred că, poate de data asta, suntem chit.

- ochii mei îi studiază aspectul răvăşit –

bine?

Privirea îi fuge de la poziţia mea în continuare ghemuită spre chiloţeii verde neon cu imprimau cu inimioare pe care îi am în mână şi apoi spre faţa mea.

— *Tu* eşti bine?

— Oh!

Ceafa mi se încălzeşte în timp ce îmi bag grăbită chilo- ţii înapoi în geantă, punându-rni breteaua pe umăr în timp ce mă ridic.

— Sunt bine. Doar că am avut un accident.

Aleg intenţionat să nu mă gândesc la faptul că Aiden tocmai mi-a văzut chiloţii, arătând spre substanţa vâscoasă de pe pantalonii lui.

— Se pare că şi tu ai avut unul.

Afişează o expresie de om neajutorat, iar oftatul jos care îi scapă îmi provoacă stomacul să se comporte ciudat.

— Mda. Priveşte în jos spre dezastrul de pe tricoul lui înainte să-mi zâmbească sfios şi să reia: Tu...

îşi muşcă buza. Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta.

— Din întâmplare, ştii ceva despre clătite?

— Clătite?

Aiden încuviinţează cu o mişcare a capului, gesticulând spre scara din spatele lui.

— Hai să mergem sus!

Il urmez prin hol şi în sus pe trepte spre primul etaj, capul scărilor deschizându-se în ceea ce pare a fi zona principală de zi şi bucătăria. După ce ne apropiem, recunosc o fetiţă ce stă lângă blănii de bucătărie, părul ei având aceeaşi nuanţă cu al lui .Aiden şi ţinându-şi gura strânsă într-o expresie de bosumflate. Pare mai laconică decât pe profilul de Facebook al lui Aiden. De asemenea, observ că dezastrul de pe tricoul „ panuk'nn lui se întinde şi pe podeaua bucătăriei şi |)v nutatv din bUt.

Xoi. iii... ani vrut sâ facem ceva drăguţ pentru tine mi lămureşte Aiden. Pentru prima ta zi aici.

_ to a vrut, se lamentează fetiţa din locul ei de lân”. bUt. «uheient de tare cât s-o aud.

Aiden ii arunca o privire severă. Ii stă bine aşa. \icj

ja nu trebuie sâ mă gândesc prea mult.

— ,\w ne-am gândit că s-ar putea să-ţi placă clătitele, dar. âiă... Chesua asta e stânjenitoare.

— Se pare câ aveţi ceva probleme, remarc amuzată. N-am văzut niciodată un asemenea dezastru din cauza unor dâutc.

Aiden se uită la picioarele sale ca un copil care a spân vaza preferau a mamei şi ezită sâ-i spună.

— .Am scăpat castronul cu aluat. E un dezastru aici.

— Văd – îmi las ochii să-i analizeze din nou trupul, în scopuri pur invesugative, desigur – prea bine.

— Nu mâ... pricep foarte ure la făcut clătite, recunoaşte, aproape de parcă l-ar durea.

îmi înclin capul într-o parte.

— Nu eşti chef?

— Nu am clătite în meniu.

Gura i se strânge şi seamănă periculos de mult cu o îmbufnare. ceea ce nu ar trebui să funcţioneze pentru un bărbat de statura lui, dar, în mod ciudat, funcţionează.

— Sophie zice că nu îi plac, dar sunt destul de sigur că pur şi simplu nu îi plac *ale mele,* deci acum e o problemă personală. încercam o reţetă noua, dar... Face semn spre dezastru şi adaugă: Evident, nu a ieşit aşa cum am sperat.

Zâmbesc larg, pricepând că el chiar *are* nevoie de ajutor.

— Uf, frate.'

¡mi Ins geanta lângă scări, evaluând spaţiul. Bucătăria c elegantă şi modernă, cu dulapuri negre şi un blat din mar- mură gri – tot ce tc-ai aştepta să găseşti într-o casă luxoasă din această parte a oraşului. Plăcile de gresie au o nuanţă asemănătoare de gri, poate mai deschisă, fiind plasate până la marginea camerei de zi deschise, unde se contopesc cu un covor gri ce pare moale, aşezat sub piese de mobilier din piele neagră.

Bag de seamă că Aiden nu prea agreează culorile în zona asta.

— E o casă drăguţă, îi spun. îmi place ce ai făcut cu, ăăă... paleta cromatică.

Arunc o privire în spate şi îl văd pe Aiden încruntându-se.

— îmi... place negrul.

— N-aş fi ghicit niciodată, îl tachinez.

îmi dau seama că încă e plin de substanţă lipicioasă.

— Bun! Clătite. Analizez bucătăria, cercetând: /Vi

încă un şorţ?

Aiden se duce repede la un dulap înalt şi îngust de lângă frigiderul din inox negru şi scoate (surpriză!) un şorţ negru. Mi-l trag pe cap, legând sforile la spate şi zâmbind spre fetiţă, care continuă să mă studieze în tăcere de lângă blat.

— Tu trebuie să fii Sophie, încerc. Eu sunt Cassie.

— Iu eşti noua inea bona, spune cu un dram de amărăciune.

— Da, eu sunt. Am auzit că ai avut câteva.

— Doar patru, mormăie ea.

— Câţi ani ai, Sophie?

— Nouă.

bau! Eşti, practic, adultă. Mă îndoiesc că ai nevoie de o bonă.

Asta am zis şi *eu,* pufneşte ea. Pot avea grijă de mine însămi.

|)oipir' Încuviinţez serioasă clin cap înainte să ,tlj ipl" Să «orbesc pe un ton jos: Intre noi fie vorba... eu (| („r lvcam nevoie de puţină companie. Nu am prea mulţi prj. «cm. I (cem « lre,,ui' 53 11 im,,lor [,c tatăl ,3u s3',ni «fere slujba i'W. înţelegi?

Pare suspicioasa, strângând din buze timp de câteva momente bune înainte să-şi coboare în cele din urma ochii spre blat.

Nici cu nu am prea mulţi prieteni.

— Păi... noi două am putea fi prietene. Poate? Tu ce zici?

Mă studiază din cap până în picioare, părând să se gândească.

— Eşti drăguţa, replică în cele din urină.

— Nu la fel de drăguţă ca tine, răspund repede. Uită-te la pistruii ăia!

Mijeşte ochii.

— Pistruii nu sunt drăguţi.

— Ai dreptate, oftez, proptindu-mi pumnii în şolduri. Sunt *superbii*

Işi dă ochii peste cap, dar, în timp ce o face, un zâmbet discret i se iţeşte pe chip. Observ că nu are aceeaşi caracteristică genetică precum tatăl ei, însă ochii îi sunt de acelaşi vcrdc-deschis ca ochiul lui drept, contrastând cu nuanţa drăguţă a părului ei. Acum e adorabilă, însă îmi dau seama deja că va fi o frumuseţe când va creşte. Pe bune, *genelel*

Bun! reiau. Deci hai să curăţăm prima ta încercare, bine?

Aiden încă pare complet uluit, de parcă tot nu îi vine să creadă că a putut să o dea în bară la nivelul

lui de pricepere cu inară cu un lucru universal cunoscut, dar îşi târăşte pi-

are e în tăcere spre acelaşi dulap îngust ca să scoată o mătura şi un rnop.

_ Scuze! îmi spune. Chiar am vrut să încercam

să facem ceva drăguţ. ..... - . ■

Ridic din umeri, scoţându-mi elasticul de pe încheietura şi legându-mi părul.

_ în regulă. Eu şi Sophie ne descurcăm, nu?

— De ce trebuie sa te ajut eu?

— /\m nevoie de un asistent abil dacă o să fac clătite. îi răspund serioasă. Tu pari fata perfectă pentru misiunea asta.

Pare în continuare să nu aibă prea multă încredere în mine, însă dorinţa ei de a mânca clătite sigur întrece neîncrederea în mine, aşa că sare timid de pe scaunul de bar ca să traverseze cu precauţie bucătăria şi să vină lângă mine.

— Presupun că da.

Nu zâmbeşte absolut deloc.

Deja îmi place de ea.

A doua încercare de a face clătite întâmpină mult mai puţine obstacole decât prima, cu dezastrul curăţat şi cu un chef (dar nu specialist în clătite) foarte masiv şi micuţa lui clonă fredonând împreună în jurul siropului şi al prăjiturilor.

— Sunt atât de bune! izbucneşte Sophie. Tata nu le nimereşte niciodată. întotdeauna sunt prea moi.

— A, deci *îţi placi* pufneşte Aiden.

Se uită în jos la clătite de parcă l-au jignit.

— Chiar ar trebui să cumpăr un mixer adevărat.

Zâmbesc cu furculiţa în gură.

— Cum de nu ai un mixer?

— Nu fac prea multe prăjituri.

— Evident, ripostez cu un rânjet. Să ştii ca există o cutie cu amestecul gata pregătit.

O cutie cu amestecul gara pregătit e împotriva fiecărei celule din mine, replică Aiden dispreţuitor.

¡ini menţin o mina serioasă, arătând cu furculiţa spre selc ce stau la înmuiat în chiuvetă.

— Da. Evident că c mai bine aşa.

— De acum încolo, Cassie trebuie să facă toate clătite|c anunţă Sophie cu nonşalanţă.

Aiden îmi aruncă o privire plină de recunoştinţă, şj tre buie să-mi dau silinţa să nu-mi las ochii să zăbovească asupra strălucirii contrastante a ochilor lui.

— Cred că, pentru siguranţa bucătăriei tatălui tău, aşa ar fi cel mai bine, spun pe un ton mucalit.

.Aiden îşi înăbuşă un râset.

— Toţi sunt critici în ziua de azi.

Când farfuriile sunt goale şi furculiţele zdrăngănesc pe ele. Sophie se bate pe burtă cu un sunet plin de satisfacţie şi cu un mic zâmbet de încântare pe chip.

— Bănuiesc că eşti în regulă, îmi spune, mascându-şi repede zâmbetul cu o figură serioasă. Dar nu ai voie să intri în camera mea.

— Nici nu mă gândesc, o asigur. Totuşi, dacă vrei, tu poţi veni în a mea. Printre lucrurile mele care vor veni mâine am şi nişte jocuri de societate. Mă uit din nou la Aiden: Apropo, unde e camera mea?

— Ah! Da. Desigur!

Se dă jos de pe scaunul de bar, scoţându-şi şorţul peste cap în vreme ce bicepşii i se încordează şi i se întind pe sub bumbacul mulat al mânecilor. Bicepşi pe sub mâneci, nu m-am trezit niciodată observând asta la un bărbat.

— E la parter. Pot să-ţi arăt...?

Minunat. Sar din scaun, luând geanta pe care am Jăsat-O lângă scări şi atâmându-mi-o pe umăr, după care îl îndemn: Ia-o înainte!

_ Deci tot parterul va fi al tău, îmi spune Aiden când aI,roape am ajuns la baza scărilor. Dormitorul arc o bate oroprie şi ai şi un televizor acolo, aşadar ar trebui sa ai tot ce iţi trebuie, însă poţi foarte bine să-mi spui dacă mai trebme sa-ţi iau ceva.

Aiden arată spre uşa din dreapta holului de la intrare ca s-o pot deschide, iar dincolo de ea se găseşte o cameră aproape la fel de mare cât tot apartamentul meu. Patul de două persoane cu baldachin e acoperit cu un aşternut gros, gri (ce şocant!); comoda şi noptierele sunt de un negru elegant care se potriveşte cu restul casei. Mă zgâiesc uluita prin cameră, încercând să-mi aduc aminte când am mai dormit într-un pat atât de drăguţ. Dacă am mai facut-o vreodată.

— Dacă vrei să schimbi ceva, spune încet Aiden în spatele meu, putem...

— E perfect! Pe bune, e mai drăguţ decât tot apartamentul meu!

îl aud pe Aiden cum răsuflă uşurat.

— Bun! Vreau să te simţi confortabil aici.

— Chiar ai avut ghinion la capitolul bone, ei?

— N-ai nici cea mai vagă idee. Se sprijină de tocul uşii şi continuă: Sophie a trecut prin multe. Cred că de-asta face prostii câteodată. încerc mereu să fac tot posibilul să o conving să se deschidă şi să vorbească despre asta, dar ea...

Inspiră pe nas doar ca să expire pe gură, clătinând din cap.

— Uneori, parcă vorbim limbi diferite.

— S-a întâmplat...

îmi las geanta pe covor, scarpinându-mă pe gât stânjenită.

Sper că nu-mi depăşesc limitele, dar mă gândesc că ar trebui să... Doar ca să nu spun din greşeala ceva lipsit de consideraţie, ştii? Mama lui Sophie... e...?

Kiminr iknt I .Ic»i«c» J. b|»«-. mnjcin.lt. ji |,.
|UK i M mon . .Io «II '' .... Stil,
„pu cwrt » r’votf M uri* ,l‘' «•' •>„' prii..;, „ .L,
„rtM 1.I0 J «le * IMV.'F» |J '*•■”
l’cntr.,,.;
nni ml. *> •* M,u mu multe.

\ munt. rJ.pun.ic Aidcn iu cele .Im urmă. |lv
j,,,,,. UK joptH Vinn j|>nu|K' un an. Atac ccrchr.il.

Dumnezeule.’

\U aşteptam la un divorţ ur.it sau ceva. Nu la I groaznic. îmi parc foarte, foarte râu.' \ lust... subit. Niciunul dintre noi nu se aştepta la aşa ITA a Până la ui nu. era atât de tânără! Aidcn oftează, trccân-du->i degetele pnn pâr. apn reia: Era grozava. O mama în- credibilă Era mult mai bunâ decât mine la treaba asta. încă încerc sâ-nn dau seama cum să mâ descurc lari ca.

Brun, nu ’.mit ,ff mai prost pentru gândurile mele neostoite cu privire b mâinile lui ca o mânuşa de baseball. fie ele voluntare sau nu.

— Chiar inii pare foarte râu.' nistesc pe un ton jalnic, (’ât urnp an fost căsătoriţi?

Sprâncenele lui Aidcn se unesc.

(c: Ah' Nu. Nu am fost. Nici măcar nu eram împreuna.

Sigur par derutata. Probabil de-asta decide sâ clarifice IIKTUHIC.

Sophiea fost... âââ. neprevăzută. Eu şi Rebecca ne-am cunoscut la o ţxtreccre în ultimul an de facultate şi ne-am Uzul ocazional ceia vreme. Când a aflat câ e însărcinată, am incercat să ai cm o relaţie adevărată, dar a fost destul de evident incâ de la

început câ lucrurile nu aveau sâ funcţioneze între noi. lotuşi, ne-am dat silinţa să o creştem cât mai bine împreună. Pentru binele lui Sophie.

\H nil în j<*. sl're Pr"l'"„ l':"',ofi- „»„Vnd.i-nM în continuare stânjenită.

Suni convinsă ci pentru Sophic ;i fost dificil.

(!hiar ii fost. îmi pare rău că le-am împovărat cu asta! M-ain gândit că s-ar putea să te ajute s-o înţelegi mai bine. Daci ai şti.

Nu. mă bucur ca ini-ai spus, replic cu sinceritate. Mulţumesc!

Adevărul e că aş fi putut fi mai prezent în aceşti ultimi ani. Când am fost promovat în poziţia de şef al bucătarilor, totul a devenit haotic, şi... Nu mi-am făcut timp pentru ea aşa cum ar fi trebuit. Acum plătesc pentru asta.

în clipa asta simt un fior de compasiune pentru Sophie. căci ştiu *exact* cum e să fii declasat de către cariera unui părinte. Totuşi! Măcar acum Aiden pare să încerce.

— Adică... totuşi, niciodată nu e prea târziu, nu?

încerc să afişez un zâmbet încurajator.

— E încă extrem de tânără. O să-i dai tu de cap până la urmă.

Schiţează un zâmbet la fel de timid.

— Sper sâ ai dreptate.

Acum, că pur şi simplu stau aici în picioare ca o idioatâ. zâmbind la bărbatul drăguţ din cadrul uşii mele, camera mare pare mai mică, iar în cele din urmă trebuie sâ mâ uit distrasă prin încăpere, prcfăcându-mă că admir tabloul cu... oh! Acela e fum? Fum abstract? Chiar trebuie sâ aduc pe furiş

nişte culoare în casa asta.

-OK!

Sigur îmi simte energia bizara, de vreme ce alege exact •icest moment sa se îndepărteze de uşă.

Păi, bine! Atunci, o sa... te las să despachetezi.

— Nu am prea multe chestii, recunosc. Restul | ucniri r lor vin mâine.

_ Corect! Pii. !*>' «’P ar5t restul caSei duP5 ce '«mini Toati zona de locuit e la etajul unu. Camera mea şi cea |ţ. Sophie sunt la etajul doi.

De ce c mişto? Pe ce am zis asta- Oamenii chiar mai spun „mişto”.'

— Te las, atunci, spune Aiden.

Nu mai respir până nu iese din raza mea vizuală. înju. rându-mi în barbă comportamentul foarte «emişto şi pur. tându-mă de parcă nu am mai văzut niciodată un tip arătos. Dar, pe de altă parte, nu am mai *locuit* niciodată cu un tip arătos. în niciun caz cu unul care încearcă (şi nu-i iese, dar e cumva drăguţ) să facă clătite şi îşi face *griji pentru cum* sâ creeze o conexiune cu copilul lui.

E o slujbă, îmi reamintesc. *E doar o slujbă.*

Pun pariu că şi aşternutul lui .Aiden e negru.

Nu că m-aş gândi la asta.

E primul cadou pe care mi l-a trimis cineva vreodată.

Ambalajul e elegant, dar ceea ce se află înăuntru îmi captează cu adevărat atenţia.

Jucăria e mai mare decât orice altceva am mai folosit
vreodată, ţi înghit în sec doar scoţând-o din cutie.
Oare pot măcar să introduc în mine crea atât de maref
Ridic bileţelul care a venit împreună cu ea. simţind că mă
străbate un fior ciudat când mă gândesc la faptul

că,
undeva, un bărbat vrea să mă privească folosind asta.
Că e acolo, imaginându-ţi-o chiar acum.

Abia aştept să te văd folosind asta! – A

CAPITOLUL 3

Cassie

TERMIN DE PUS LUCRURILE LA LOCUL LOR $1 URC ÎNA- poi scările «lupă dezastrul cu clătitele, găsindu-l pe Aiden stând în living şi citind un ziar. Sophie este de negăsit. Presupun că c sus, în camera în care nu îmi este permis să intru. El >i-a schimbat tricoul cu umil curat (toi negru, dar o nuanţă diferită de negru, dacă e posibil, deci presupun că o să-i acord nişte puncte pentru asta), însă nu mă plâng de tonul monocromatic al pantalonilor lui de trening gri, la cum vin |H* el. Părul îi e mai puţin aranjat faţă de cum era în seara în care l-am cunoscut, ciufulit şi ondulat la tâmple de parcă doar l-a uscat cu prosopul după ce s-a curăţat de tot aluatul de mai devreme. II face să pară şi mai tânăr decât arată de obicei.

Işi ridică ochii din ziar când mă observă zăbovind stângaci în capul nărilor, impăturind paginile şi zâinbindu-mi. le-ai instalat?

Da.

hm încrucişez. braţele la piept, simţindu-ină

ciudat. Dmir odată, mă copleşeşte idcca că acum chiar locuiesc aici.

Camera e grozavă!

_ bucur! Sa-mi spui dacă ai nevoie de ceva! Pot să mă ocup de orice ai nevoie.

Oh, frate!

în loc să răspund, mă aşez pe fotoliul din faţa canapelei pe care stă el, strângându-mi picioarele sub mine. De fapt, chiar îi sunt recunoscătoare pentru ţinuta lejeră, facân- du-mă să mă simt mai bine în privinţa colanţilor mei şi a tricoului lung. Adică, ştiu că nu a pomenit nimic de o uniformă sau ceva, dar totuşi.

Cu toate astea, să fiu a naibii dacă nu-mi distrag atenţia pantalonii ăia de trening!

Dau din cap spre ziarul pe care continuă să-l studieze cu atenţie.

— E ceva interesant acolo?

— Nu chiar, îmi răspunde ridicând din umeri. în principal, le cumpăr pentru rebusuri.

De ee c drăguţă treaba asta?

— Ştiai că o persoană bună la rebusuri se numeşte cruciverbalist?

Lasă jos ziarul ca să ridice o sprânceană spre mine.

— De unde, Doamne iartă-mă, ştii asta? mă întreabă.

— Am citit pe un capac de Snapple. De acolo am învăţat 80% din lucrurile pe care le ştiu.

— Sigur bei o grămadă de Snapple.

O, tone! Pun pariu că în clipa asta îmi curge

ceai de piersici prin vene.

Zâmlxîşte şi clatină din cap.

— Mai ai şi alte curiozităţi interesante de care ar trebui să ştiu?

— Oamenii sunt o idee mai înalţi dimineaţa decât seara. Se încruntă.

— Nu sc poate să fie adevărat.

— Cu siguranţă este.

— Nu ştiu ce să zic, râde el.

— Totuşi, acum pun pariu că o să te mason ca să verifici

— 1 Imm! Se gândeşte la asta cu o expresie vinovata; Invoc al cincilea amendament[1].

Încă zâmbeşte când dă pagina, -ar eu bat

darabana cu degetele pe coapsă.

— .Aşadar... nu găteşti în seara asta.

_ O să trebuiască să mă duc mai târziu la serviciu.

Înainte de cina.

¡şi ridică ochii spre mine.

_ Totuşi, am vrut să mă asigur că eram aici când ajungeai.

— Apreciez.'

Se lasă o tăcere oarecum ciudată. Sunt sigură că acesta e rezultatul când doi străini locuiesc împreună.

— Deci...

îmi schimb puţin poziţia în fotoliu, ca să mă pot uita în altă parte decât la chipul lui Aiden, care, de asemenea, îmi distrage destul de mult atenţia.

— Credem că Sophie o să-mi pună pământ în pat în seara asta sau o să-mi dea voie să simt un fals sentiment de siguranţă înainte să-mi facă nişte farse în stilul *Singur acasă**

.Aiden râde iar, ceea ce îmi reaminteşte cât de drăguţ sună.

— Poate ar fi mai bine să verifici partea de sus a uşilor înainte să le deschizi, doar ca să fii sigură.

— .Măcar am propria mea baie. Poate aşa pot supraveghea mai bine sticla de şampon, ca să nu-mi pună Nair în ea.

Al cincilea amendament din constituţia americană ii permite celui vart i invoca, printre altele, sa menţină tăcerea pentru a nu se auto-în- cnmina (n. ir.).

•Marcă de cremă depilatoare (n. tr.).

_ Cel mai nasol lucru pe care l-ar putea face ar fi să lase rosoapcle pe jos, bombăne Aiden în stilul caracteristic unui tată îi cumperi fetei un suport de prosoape şi ea le aruncă fix lângă el. Ca să nu mai vorbesc despre pantofii ei de pe podeaua dormitorului.

___Fără prosoape pe podeaua băii mele, spun serioasă.

Am priceput.

— Oh!

Chiar pare uşor ruşinat.

— Nu. E camera ta. Nu pleca urechea la mine, eu sunt doar...

— Un obsedat de curăţenie?

— N-aş spune asta, mormăie. îmi place ca lucrurile să fie puse la locul lor.

E ciudat de simpatic că încearcă să pretindă că nu e un obsedat de control când asta i se citeşte perfect pe faţă.

— Am priceput. îmi menţin chipul inexpresiv în timp ce adaug: Deci probabil că ăsta e un moment nepotrivit să-ţi spun de reţeaua mea colectivă de ferme de furnici?

Pare îngrozit, aşa că nu mă pot abţine să nu pufnesc în râs.

— Glumesc.

— Foarte amuzant!

Şi mai multă linişte. Urăsc liniştea. întotdeauna mă face să mă simt agitată. Decid să schimb subiectul:

— Sigur e o schimbare majoră pentru Sophie. Anul acesta.

— Cu siguranţă a fost dificil.

Aşază ziarul lângă el, pe canapea.

— Au fost apropiate. Adică, sigur ştii cum e toata treaba asta cu legătura mamă-fiică.

încerc să zâmbesc, dar e forţat.

— Nu chiar.

— Oh! Rahat! îmi parc rău! E...

— E în viaţă, nu-ţi tace griji! râd cu amărăciune. Părinţii mei nu au fost niciodată genul de oameni care să-şi coco, leşească copilul. Nu am mai vorbit cu ci de... multă vreme.

— îmi pare rău! E groaznic.

— Asta e! Presupun că nu-i poţi uivinui că au fost nişte părinţi groaznici când nici măcar nu-şi doreau să fie părinţi.

— Ba poţi, mă contrazice el. Fiind un părinte mai prost decât majoritatea în cea mai mare parte din timp, sunt expert la acest subiect.

Zâmbesc.

— Nu cred că eşti un părinte mai prost decât cei mai mulţi. Adică, eşti aici. .Ai grijă de ea. .Ai trecut deja de juma- tatea luptei.

— Corect!

Brusc, priveşte în gol.

— încerc.

— Asta e tot ce îşi doreşte un copil, sinceră să fiu. Doar să te străduieşti.

Gura lui Aiden face o chestie, nu chiar un zâmbet, dar ceva asemănător, şi ochii îi fug spre ai mei, ceea ce îmi îngreunează tentativa de a-mi lua privirea de la verdele şi ma- roul deschise.

— Apreciez!

— Deci, ar trebui să mai discutăm puţin despre ce ai nevoie de la mine, schimb iar subiectul.

Aiden ridică din sprâncene.

— Ce nevoie am de la rine?

Rahat! Oare a sunat ciudat? în mintea mea nu a

sunat ciudat.

Ştiu lucrurile de bază de aici şi mi-ai dat programul tău şi lista cu alergiile lui Sophie, dar frecventează vreun club după ore? Există vreun antrenament de fotbal de care trebuie să ştiu? Dar o listă aprobată de numere de telefon ale unor contacte de urgenţă sau ceva de genul ăsta? Nu vreau să las sa intre în casă vreun ciudat care pretinde că e unchiul ei sau ceva de genul.

— Oh!

Mă urmăreşte cum îmi scot picioarele de sub mine, urmărind cu o expresie îngândurată cum îmi las tălpile să coboare pe podea.

—încă nu s-a înscris în niciun club. Până la urmă, e un nou an şcolar şi încă se acomodează. Nu există niciun unchi ciudat de care să ştiu. Părinţii mei locuiesc în cealaltă parte a ţării, deci nu prea îi vedem decât în perioada sărbătorilor. Rebecca are o soră, Iris, deci ea s-ar putea să mai vină din când în când să o vadă pe Sophie. Iţi pot lăsa numărul de telefon al restaurantului şi, desigur, ar trebui să facem schimb de numere de telefon.

— Numere de telefon?

— Nu prea e practic să schimbăm e-mailuri la infinit. De vreme ce locuim împreună şi toate cele.

Pur şi simplu a trebuit să-mi reamintească de chestia asta.

Locuiesc cu tipul acesta superb. Nu că ar exista vreun motiv pentru care să fiu atât de tulburată de această aduce- re-aminte, de vreme ce totul e stipulat în contract. Oricum, nu e ca şi cum ar conta. E complet ¡relevant cât de bine arată Aiden de vreme ce eu sunt bona, iar el e absolut, complet interzis. Aproape că aş putea râde de acest întreg şir de idei;

Aiden e plin de succes, arată bine şi e dintr-o cu totul altă ligă. Probabil că e ia ordinea zilei să aducă femei acasă.

Of, Doamne! Nu m-am gândit la aşa ceva. Sincer, sper ca acesta să nu fie un lucru pe care să trebuiască să-l aflu prea curând.

_ (»rect! reuşesc şi zic- N«n>« de telefon.

Dă-mi tc_ lcfTl * „fii«X« să-şi caute telefonill

IM ridici şoltun <• *1* *cxp/|c (k cc*
prin buzunar, şi nu panta|oni de trening gri ,nJ
rea asta facuti < e u p (j tc|cfonil|i şi observ i,ne. face
să-mi feresc p zjln|>il<K1rc j”
diat imaginea d f cjuftl|eştc părul, lar zâmbetul
^^Xii—’i^?,irb’unul<,intrein^
„TZÎ 2!* în tim׀> ce
<lcschi<l a׀,li_

„iTfetTzTrcuşită. Zâmbeşte plin de afecţiune şi adaugi: Nu trecuse mult de la, ăăă... după Rebecca.

1 Scuze! spun, fiindu-mi teamă ca am atins un punct

_ Nu nu Serios! E în regulă. E pruna data când un, amintesc d a zâmbit aşa. După ce s-a întâmplat, hm place
să-mi amintesc de asta.

— Te înţeleg, răspund încet E o poză grozavă.

— Mulţumesc.[1]

¡mi trimit un mesaj, simţind telefonul vibrând în buzunar, apoi i-l dau înapoi.

— iiata! Fii convins că o să-ţi trimit un mesaj dacă dau *foc* la casă!

— Apreciez! râde el. *Ridic din umeri.*
Deschide gura să mai zică ceva când se aud paşi

— *Mâ* gândesc că c de
bun-simţ.

Bineînteles!

tropăind în jos |>e scări, în câmpul meu vizual apărând o explozie de păr castaniu când Sophie aterizează la baza scărilor.

_ 'Iată mi s-au terminat bateriile de la telecomandă, pufneşte ea. Mai avem altele?

Aiden închide gura, uitând orice avea de gând să spună în timp ce sc ridică în picioare ca să rneargâ în bucătărie.

. §un t în sertarul de lângă chiuvetă, ii zice. Ţi le aduc imediat.

îmi întorc capul şi observ că Sophie mă fixează cu privirea.

— O sa pregăteşti prânzul?

___Depinde, îi răspund mieros. *O* să mă ajuţi?

___Nu e treaba ta să mă hrăneşti?

închid gura strâns, dând din cap de parcă m-aş gândi la asta.

— E posibil. Dar ştii că eu am toată puterea de decizie dacă ai parte de borş sau de pizza, nu?

— Ce e *borşul*

— E o supă de sfeclă, în esenţa, răspunde Aiden peste umăr, continuând să caute bateriile. E foarte bună. Totuşi, e destul de acră. Merge bine cu smântână.

— *Bleah!* Nu-mi poate da să mănânc aşa ceva, nu?

Aiden se întoarce să se sprijine de hiat, ţinând în mână bateriile pe care le-a găsit şi ridicând din umeri în timp ce o priveşte rezervat pe Sophie.

— Ea e şefa când nu sunt eu aici.

Sophie sc întoarce ca să se uite la mine pieziş, încrun- tându-se când afişez cel mai dulce zâmbet.

Bine! cedează ea. O să te ajut. Dar fără sfeclă!

Ia bateriile pe care i Ic oferă tatăl ci în timp ce se

îndreaptă cu paşi greoi înapoi spre etaj, iar Aiden îmi zâmbeşte din bucătărie, părând amuzat.

O s-o roci mărunt-mărunt, nu-i aşa?

Asta-i planul, îl asigur. Până o să scăpaţi de mine.

Zâmbetul i sc lăţeşte.

_ Tu s-ar putea ú fi singura persoană d¡n acest oraş Cart Ú aibă o sansa adevărat* să ii facă *faţa fiicei* mele. Nu cred că pot d te las sâ pleci, îmi pare rău!

Snu că glumeşte, dar tot îmi provoacă o senzaţie ciudată în stomac. .

Deci. spun, sculându-mă din fotoliu şi hpindu-mj palmele, ndicind vocea pentru un efect teatral. Unde ţineţi sfecla aici?

- Fără sfeclă! striga vocea lui Sophie de sus.

Aidcn îşi acoperă gura cu mâna ca să-şi ascundă râsetul.

Restul lucrurilor îmi vin duminică după-amiază, după ce Aiden a plecat deja la serviciu, şi petrec ceva timp aşezân- du-le pe fiecare la locul lor, oferindu-i un moment de respiro micuţei fete enigmatice, care c hotărâtă să nu mă lase sâ mă apropii prea mult, înainte să urc şi să încerc s-o fac să mâ placă. Încercările mele de până acum au avut parte de o primire călduţa, în cel mai fericit caz.

— Cred câ e posibil să mă urască, îi spun VVandei, fo- losindu-mi umărul ca să ţin telefonul la ureche în timp ce îmi atârn blugii. Dar sunt destul de sigură că e mai mult o chestie de principiu decât ceva personal, aşa că nu o iau personal.

— Top hormonii ăia de preadolescentă sunt de vină, cugetă Wanda.

Strâmb din nas.

— Are doar nouă ani.

— Păi, atunci, poate fi o alegere personală să fie dificilă, hal>ar n-am.

— Încă sunt o străină, râd. Cred că pot să o las mai moale. Pe de altă parte, clar o s-o cuceresc. Doar mai aşteaptă puţin!

_ pun pariu! chicoteşte Wanda. Cum e casa? Are beci? 'Ie-a pus deja să porţi pampers?

__ <jasa e uimitoare. Camera mea s-ar putea să fie mai mare decât tot apartamentul în care am locuit. Totuşi, încă n_am găsit nicio dovadă de existenţa a unui beci. De asemenea. e mai degrabă o situaţie în care să port chiloţi căptuşiţi, iar el m-a rugat frumos s-o fac, aşa că...

— într-o zi o să-mi provoci un infarct cu balivernele tale, şi cine-o să mai râdă atunci?

— Păi, probabil că nu tu.

— O, ha-ha! Deci cum ţi se pare familia?

— Sophie e o dulceaţă. Cu toate astea, e al naibii de încăpăţânată. Mi-e clar că o să-mi fie greu s-o conving să colaboreze cu mine.

— Şi tatăl?

— Aiden e...

încremenesc cu mâna pe un umeraş, gândindu-mă cum să-l descriu cel mai bine.

— E foarte drăguţ. Se vede de la o poştă că o iubeşte pe Sophie şi pare hotărât să se asigure că mă simt confortabil aici. Pare că au avut ceva ghinion la capitolul bone.

— Probabil că-s toate în beci.

— Păi, măcar voi avea companie când o să mă arunce acolo.

Râzi tu acum, dar să nu vii să plângi la mine când o să scoată colierele de plastic!

A Dau, asta n-ar trebui să sune nici pe jumătate atrăgător! hni spun că e o reacţie normală faţă de

cineva care arată aşa cum arată el, şi că o să fie mai bine pe măsură ce o să mă obişnuiesc cu el. în mod sigur!

Clar nu îi pot spune VVandei că Aiden e sexy. Sunt convinsă că o să devină complet insuportabilă în privinţa asta.

Simt oameni foarte drăguţi, şi casa e foarte drag^. ui cu sunt în perfectă siguranţă. Jur!

Mda. păi. iu sâ te asiguri că laşi pornit sistemul â|a 1J(. urmărire de pe telefon!

Ne împărtăşim reciproc locaţiile. Nu irebijjf.

pornesc.

l i. mărar să pol să le găsesc când te aruncă în

beci. Da. şi eu te iiiliesc.

- Da. da.

(.uni a fost h lungo?
Am câştigai o plantă suculentă.
Dar iu habar n ai cum să creşti plante.

Pufneşte zeflemitor.

!• un cactus! Nici măcar nu trebuie să-i faci nimic.

Nu. cu siguranţă trebuie să-l uzi.

Nu. nu trebuie. Işi produc singuri apa.

Clatin din cap, gandmdirmă că sigur biata plantă o să moară.

Doar punc-i când în când nişte apă! insist, bă-mi pe plac'

< >1. bine!

Alai bine te las. Am terminal cu despachetatul, deci r timpul să mă duc şi să încerc să îmblânzesc mica bestie drăguţi

Iun ul c să nu o laşi să ţi simtă frica.

5? LA^A
FftGUSON
/.milieu

S a uniat

Sună mă mame!

Ir sun, le sun.

Nr luăm la trvedcic Înainte să mi bag telefonul în bttzu „[41,] ai mu aud o iiliinu privire pun cameră şi încuviinţând •ni.i.hiK i |u| mi po| <(>nc(.|, ^'K c (|ţ. unire. Aş putea efectiv să deschid câte o sală de dansuri de fiecare pane a [C] wlui. Mă gândesc că i-am acordat lui Sophie cât de mult spaţiu am putut până în acest moment şi mă încurajez singură înainte să ies din dormitor într-o tentativă de a o convinge să iasă din camera ei.

Urc pentru prima dară la etajul unu, de când a anunţat aseară că are teme de făcut şi s-a sechestrat singură în camera ei. Bat în uşa dormitorului, având grijă să nu intru înainte să răspundă, băgându-mi în schimb capul pe uşă.

— Bună! Alte teme?

Face o pauză de la jucatul pe consola ei Nintendo Switch ca să mă privească încruntată.

— Le-am terminat.

— Oh, c bine!

— Ai nevoie de ceva?

Ştiu că încearcă să se poarte ca o răsfăţată, dar e atât de drăguţă, încât tot mă face cumva să vreau să zâmbesc.

— A, nu mare lucru. Am jos un castron imens cu floricele şi toate cele trei filme Shrek pe discuri BluRay.

Strâmbă din nas.

— Ce e Shrek?

— N-ai văzut niciodată *Sbrckr* -Nu.

Sophie. E un fenomen cultural. O poveste de dragoste epică. O operă de artă comică. Nu pot să te las cu bună ştiinţă să-ţi continui viaţa fără să-l vezi.

— Sună ciudat.

Deschid uşa un pic mai mult, sprijinindu-mă de toc.

“ E cu prinţese.

— - Sunt prea mare pentru prinţese, replică ca cu stoicism.

— Păi, atunci când termini, putem vizita casa de bătrâni. Işi ţuguie buzele.

X-o să nu laşi în pace, aşa-i?

Xicio şansă, păpuşă! replic cu un zâmbet larg.

Parc enervată tot drumul până la etajul inferior, iar a|)rji pare să-mi poarte pică în timp ce se instalează pe canapea^ din living, însă după aceea observ că nu ezită sa ia un pumr. de floricele, chiar dacă le molfăie cu ceva mai multă agresj. vitatc decât e nevoie.

— De ce îi zice „Shrek”.-

Dau play când logoul companiei DreamWorks apare jX. ecran.

— Pentru că aşa îl cheamă.

— E un nume ciudat.

— Păi, e căpcăun. Aşadar...

— Bleah! Credeam că ai zis că e despre prinţese?

— Xu, am zis că e *cu* prinţese.

Face o grimasă când începe genericul.

— Ce e cântecul asta ciudat?

— Of, Doamne, Sophie.’ N-o să-ţi permit să stai acolo şi să calomniezi Smash Mouth.

— .Asta e muzică de oameni bătrâni?

îmi trag castronul de floricele departe de mâna ei întinsă.

— Doamnă, vreţi să vă pierdeţi privilegiile în ceea ce priveşte floricelele?

— Bine! pufneşte ea. Presupun că e-n regulă.

Tirul ei de întrebări continuă până la proclamaţia ¿Măgăruşului despre a sta treaz până târziu şi a povesti, în cele din urmă ajungând să râdă când Shrek îl dă afară din casă şi îl face să se bosumfle. Mă uit la ea şi imediat încearcă să-şi mascheze

încântarea.

Bănuiesc că e destul de amuzant.

Stai să-l cunoşti pe Lord Farquaad! zic.

pare că ar efera să-şi smulgă părul din cap decât pr cunoască să re- că-i place filmul, şi observ că faptul virea fixează cu pri- care se împuţinează.

Iau castronul.

_ yre, să mai fac? Avem toata seara la dispoziţie. Clar putem ţine un maraton.

V^ăd cum i se învârt rotiţele în cap în vreme ce ochii n fug de h castronul cu floricele la ecranul televizorului, dorinţa ei evidentă de a continua să se uite intrând în conflict cu hotărârea de a părea lipsită de interes faţă de „inamicul” care este noua ei bonă.

_Presupun că ar fi în regulă, capitulează în cele din urmă.

Fac un dans mut al victoriei în spatele ei în timp ce mă îndrept înapoi spre bucătărie să mai fac floricele.

Nu ştiu când am adormit; Sophie a picat la un moment dat după cină, aproape de finalul celui de-al doilea film, iar eu îmi amintesc clar că l-am început pe al treilea, însă când sunt trezită de senzaţia unei mâini calde pe umăr şi o masă şi mai caldă lângă mine, ochii mi se deschid într-un întuneric aproape deplin. Sophie s-a cuibărit lângă mine şi oftează încet în somn, iar când ochii mi se obişnuiesc cu întunericul din camera luminată doar de strălucirea blândă a ecranului cu meniul celui de-al treilea film *Sbrek,* văd o figură cunoscută profilându-se deasupra mea în vreme ce mâna lui Aiden mă trezeşte cu blândeţe.

Scuze', spune încet. M-am gândit că nu vrei să dormi aici toată noaptea.

Mă ridic în capul oaselor, având grijă să n-o deranjez pe Sophie.

— Cât e ceasul?

— Puţin trecut de ora nouă. Bănuiesc că nu aţi termjq filmul?

îmi înăbuş un căscat.

— I-am predat fiicei tale o lecţie toane importată despr. filmele clasice.

— Evident! râde Aiden în vreme ce priveşte meniu! rămas pe ecranul televizorului.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost o seară incredibil de liniştită, îmi răspunde, aşe- zându-se de cealaltă pane a lui Sophie. Nu ajung prea des acasă la ora asta.

Îsî întinde mâna ca să-i dea fetei părul de pe frunte şi zâmbeşte.

— Pare că a început să-i placă puţin de rine.

— Nu te lăsa păcălit.’ Parcă aş îmblânzi o pisică sălbatici Când se va trezi, va fi din nou ea. cea dulce şi scuipătoare.

— îţi apreciez efortul curajos. Mă priveşte curios şi adauza: Te gândeşti deja să dispari în toiul noprii?

— .Ah. geanta mea de fugă e ascunsă sub scară, îi răspund serioasă. Aştept doar ocazia.

Chiar şi când pare epuizat, zâmbetul lui îmi face inima sâ mi se oprească o clipă.

— Bânuiesccăartrebuisă instalez încuietori mai zdravene.

— Ti-am zis până acum teoria cu beciul a prietenei mele? Face o grimasa.

— Vreau să aflu?

— Depinde. Ce părere ai despre glumele cu răpiri?

Cred că ăsta e un moment potrivit sâ precizez clar că de fapt nu am beci.

— Prietena mea ar spune că asta *vrei* tu să cred, îi răspund serioasa.

Râsetul i se transformă rapid intr-un căscat şi se freacă

O şi leşin în timpul discuţiei dacă n-am grijă.

— Pa. corect! Dă-mi voie...

Xrunc de pe umeri pătura pe care am luat-o de pe spătarul fotoliului, intenţionând să mă dezlipesc de Sophie ca să o poată duce Aiden în pat, observând abia după ce am dat-o deoparte că gulerul tricoului meu supradimensionat mi-a alunecat de pe umăr şi dezvăluie o bucată bună de piele şi breteaua sutienului şi – judecând după aerul rece – chiar şi un pic de decolteu. Minunat! Aiden tuşeşte şi îşi fereşte privirea cât mi-I aranjez, şi sunt recunoscătoare pentru întunericul din cameră cât timp aşez totul la locul lui.

— Scuze! mormăi.

.Aiden trage cu ochiul ca să se asigure că e totul în regulă, clătinând din cap.

— E-n regulă! .Ar trebui s-o duc în pat. Mâine se duce la şcoală şi aşa mai departe.

— Corect! Scuze! X-am intenţionat să adormim, începeau să-i placă filmele.

— E în ordine! Mă bucur că ai scos-o din camera ei.

— Mulţumesc că m-ai trezit! îi spun, masându-mi

gâtul. Dimineaţă aş fi fost amorţită dacă aş fi dormit aici toata noaptea.

Da, îmi răspunde, luându-şi cu blândeţe în braţe fiica adormită. M-am gândit eu că ar fi mai bine să te bag în pat. încremeneşte şi stă din nou drept, cu Sophie în braţe, părând surprins de sine însuşi.

Adică... adică să te *trimit* în pat.

— Corect! răspund sec, îmbujorându-mă uşor. Da. Ştiu ce ai vrut să zici.

— Scuze, sunt obosit!

,» l.N*

. ■ braţul ?< ;l'l;»'g: SUhl

X.,n»jl- ,rC'

crmvinsă. nionient. eu Sophie în conţin^

/Jlxn«n- „itinJu-se la mine de parca n-ar fi

cuibăriţi în braţele u . n<_ s;l)vcz pe amândoi;

sigur ce să nui >p»nJ

* — în orice cir—

Zâmbesc.

_ Xe vedem dimineaţa?

c Xoapte bună, Cassie.

– . ien mi-a mai rostit numele şi înainte, în tim.

Acuma. . acum jmi pare cumva

pui mtem “>• P intr•o înrfpere întunecată,

lumina slabă a televizorului atingându-î pantalonii

. tricoul neeru pe care sigur îl poartă pe sub halatul de bucătar ¡mi dî O senzape ciudată de deţa-vu pe care nu pot să mi-o explic. De parcă l-am mai auzit. S.gur sunt ioane

obosită.

— Xoapte buna. Aiden! răspund încet, nefiind convinsă unde mi-a dispărut vocea.

Din fericire, fiind aşa întuneric, ştiu că nu va observa ro- seala care mi se furişează în sus pe gât în timp ce mă mişc repede din salon spre scări, auzindu-i paşii discrep în *direcţia opusa în timp ce o duce pe Sophie la etaj.* .Arunc pe furiş o privire în urmă să-i văd spatele lui .Aiden pe când se îndepărtează înainte să mă îndrept spre camera mea; văd cum *ii dă* un sărut pe frunte lui Sophie şi simt un fior în inimă din motive pe care nu mi le pot explica.

Chur încearcă, mâ gândesc.

Zâmbesc până ajung în cameră.

^Ltie cu @l°vecici Conversavc

Mă întrebam *dacă*
ţii show-un priva'®-

Uneori. Incâ sunt destul
de nouă În breasla asta

Cât ceri?

100S pentru un show de douăzeci de minute.

i-»r tnmr* lui §5ovec>ci
1 un becşw de 100$

Vreau unul, te rog!

CAPITOLUL 4

- SOPHIE! STRIG ÎN SUS PE SCĂRI PENTRU A DOUA oară. O să întârziem!

îmi duc telefonul înapoi la ureche şi continui să mă plimb înainte şi înapoi la etajul unu.

— Scuze! Zi-mi ce s-a întâmplat!

îl aud pe Marco, ajutorul meu de bucătar, oftând h celălalt capăt al liniei.

— Alex a uitat să pună scoicile în frigider aseară după pregătiri.

-Ce?

— Da. Sunt distruse.

— Ip bap dracului joc de mine?

— Nup.

II aud scotocind prin bucătăria restaurantului.

— Şi, din câte îmi dau seama, ăla a fost stocul nostru pentru toată săptămâna.

— Ce *pizda ma-siil*

Ştiu. Nu rnai avem deloc până vineri, la următoarea livrare.

Deci trebuie să le spunem la o sută de oameni

că am „ . k ci ră acum am rămas iară aperitivele noastre dat-o m nara м
t Tllâl populare»
Ct Dacă te face să te simţi mai bine, replică Marco, l-
am S Ales să-I sune pe Joe şi să-i spună personal.
pUS imi dau ochii peste cap. Joseph Cohen e o groază de lu-
înainte crun. oai • Iar numai dur nu e. O să-l consoleze pe Alex . .
să se încheie discuţia. La Cohen s, mie uni revine responsabilitatea de a fi dur.

Iau telefonul de la ureche, căutandu-mi m continuare hica.

— Sophie!

. Vrei s-o duc eu pe Sophie la şcoală?

Tresar când o văd pe Cassie stând lângă uşa dormitorului ei.

— Te-am trezit?

— A, nu. mă linişteşte ea. Eram deja trează. îmi priveşte telefonul din mână, unde Marco încă bombăne ceva, şi repetă: Dar chiar pot s-o duc eu, dacă a intervenit ceva.

— Oh! Nu. Eu...

.Apropii telefonul la ureche şi îi şoptesc lui Marco să aştepte câteva secunde.

— Vreau s-o duc eu. Avem un mic dezastru cu scoicile la serviciu, de care trebuie să mă ocup.

— Oh, OK! Dacă eşti sigur. Îmi zâmbeşte atunci şi completează: Ştiai că o scoică poate produce până la două milioane de ouă?

Fac o grimasă.

— Snapple?

— Snapple, îmi răspunde, încuviinţând din cap.

Mă trezesc că zâmbesc, în ciuda a ceea ce se întâmplă la capătul opus al apelului.

— Bine de ştiut!

Mi duc şi vid daci pot s-o zoresc puţin pc

spune Cjssie. încruntându-se spre scări. Pun paril| J nu-şi găseşte pantofii.

il ¡ud din depărtare pe Marco str.gându-mn pe dar il icnor.

- Mersi! ii spun lui Cassie. Ar h grozav.

— Xu-p bate capul! zice, dând din mână.

începe să urce scările în căutarea lui Sophie şi mă zesc că o urmăresc o secundă mai mult decât ar trebui. smulg privirea când îmi dau seama ce fac, întorcând-mă spatele spre scări şi acordându-i din nou lui Marco toatj atenţia mea.

— .Asculta! Sună ospătarii şi cheamă-i mai devreme pcn. tru o şedinţă cu personalul! Putem să-i anunţăm, iar ei vor trebui să anunţe oaspeţii pe măsură ce îi conduc la mese. Mă pot duce mâine-dimineaţă la piaţa de fructe de mare din partea opusă a oraşului şi să iau suficiente cât să ne ajungi până la următorul transport.

_ Bine! Sigur! Marco râde batjocoritor şi adaugă: O să-l las pe Alex să-i sune. Să-şi ia el papară de la ospătari.

Asta mă face să râd, în ciuda durerii de cap ce devine din ce în ce mai puternică.

— Pare un plan bun. Vin şi eu mai târziu.

— Ne găseşti aici.

— Sigur. Pa!

închei apelul, băgând telefonul în buzunar în timp ce aud paşi coborând scările. Mă întorc şi o văd pe Sophie coborând treptele două câte două, cu Cassie în urma ci. mâinile întrebător în aer.

De ce ne mişcăm aşa greu?

Sophie se încruntă.

__ Nu-mi găseam pantoful!
Arunc o privire spre Cassie, care îmi transmite din priviri Ţi-am spus eu!” .

_ Ei. haide! o îndemn pe fiica mea. Iar o sa ţipe la mine profesoara cu fluierul dacă întârziem.

Sophieîşi aranjează ghiozdanul.
— OK, OK!
— Mersi că ai adus-o! îi spun lui Cassie.
— Nu-i bai. Dă din mâini de parcă ne-ar alunga şi adaugă:
Daţi-i drumul, amândoi! Pot confirma că doamna cu fluierul e înspăimântătoare.

O iau de mână pe Sophie să o scot pe uşa din faţă, spre maşină, şi, în ciuda a ceea ce mă aşteaptă la serviciu diseară, mă trezesc că zâmbesc.

— De ce nu mă duce Cassie la şcoală?

— Am avut eu timp în dimineaţa asta. îi întâlnesc în oglinda retrovizoare privirea lui Sophie şi completez: Credeam că nu ne place de Cassie?

Işi ţuguie buzele, întorcându-şi faţa spre geam în timp ce ridică din umeri.

— E în regulă.

— Doar în regulă?

— E oarecum ciudată.

— A, da? Cum aşa?

Ţ Mereu încearcă să petreacă timp cu mine, pufneşte bophie. Nu are şi ea prieteni adulţi?

P°ate că-i place de tine.

încearcă să pară degajată, dar nu-mi scapă faptul că ochii . ,nesc să-i întâlnească din nou pe ai mei în

oglindă.

— Crezi?

AU îndoiesc ci »r tot încerca să petreacă timp dacă nu .-ar plăcea, o asigur. Poate ar trebui să fii ,nj. J guţăcuca. .

* – Sunt drăguţă cu ea, mormăie Sophic.

— Âhăăă!

Xu c aşa de plictisitoare ca ultima bona, reia SOp|, după ar trecem de următoarea stradă.

_ Mă bucur că tu chiar crezi asta.

Şi chiar mă bucur. După ce am avut patru bone în an. eram aproape disperat până să-mi apară (ÎV-ul lui (în inhox.

Sâ o aduc pe Sophic la restaurant e o soluţie intermediari bunicică, dar sâ o fac în m<xl curent începuse să ne deran. ic/c pc amândoi. Aşa că a parul a fi un adevărat miracol când %-a înscris Cassie. Eram pregătit să-i ofer orice era necesar ca s-o conving să accepte postul, fiind convins doar după a. i-am citit CV-ul că ea e răspunsul pe care îl căutam.

Insă apoi am cunoscut-o.

Nici măcar nu ştiu la ce mă aşteptam; în-am gândit doar puţin la calificările ei în timpul scurt de când i-am raspum la c-mail şi până am văzut-o prima dată, dar cu siguranţă pot spune că m-a luat prin surprindere. Chiar şi cu micul dezastru care a fost prima noastră întâlnire, lot mi-a fost greu să mă prefac că nu eram distras de ea.

Nu e deloc cuviincios din partea mea să fi observat cum ■ii.itj părul ci castaniu mătăsos sau cât de cărnoase îi par buzele. Cм *tntitihlinc* nu e acceptabil faptul că ochii mei au sorbit b lid în care rochia neagră îi îmbrăţişa formele peri- ruinase înainte să fi alungat cu forţa acele gânduri – şi •ar

imontinuu de atunci.

Iicbuic să nii reamintesc o «lată pc zi de toate lucnirik I* ’ nu ar trebui să le observ la Cassie. Cum ar li.

•mplib cât de frumos e zâmbetul ci sau cât de strălucitori îTpar ochii albaştri când râde. în esenţă, acum sunt sută la sută convins că ea *este* cea mai bună persoană pentru slujba asta şi s* mi sc P31* atrăKătoarc din oricc punct de vcdere doar creşte posibilitatea de a distmge treaba bună pe care am început s-o descoperim. Sophie e mai importantă decât câteva idei nestăpânite cărora nu le pot da niciodată glas.

Chiar dacă uneori sunt mai sonore decât mi-ar plăcea.

— Ce s-a întâmplat la serviciu?

Vocea lui Sophie mă trezeşte din propriile-mi gânduri, amintindu-mi de dezastrul cu scoicile.

_Cineva nu a fost atent, bombăn. În seara asta o să ne lipsească un fel de mâncare popular. Oamenii o să se plângă.

— Ce vă lipseşte?

— Scoicile.

Strâmbă din nas.

— Bleah! Ce-s alea?

— Un fel de midii.

— *Scârbos!*

Păi, mă bucur că nu te deranjează treaba asta! râd.

Cassie mi-a zis că o să-mi arate cum să fac minipizza din tortilla pentru cină, spune Sophie.

încearcă să pară că nu e încântată, dar îmi dau seama că e doar o faţadă.

Pun pariu că şi astea sunt scârboase!

— Mie mi se pare că sună bine. îmi pare rău că o să le ratez!

Sophie se bosumflă.

Mi-aş dori să poţi rămâne acasă în seara asta. îmi pare rău!

•Ma încrunt, simţindu-mă ca naiba.

_ Trebuie să mă ocup de scoicile scârboase. O priv^ în oglindă Şi adaug: O sâ din «_m ce ma. aglomcra, ¡” – i .-”«ămâni Adăugăm câteva chestii m meniu.
“„Î răspunde încet, încercând să-şi ascundă dczaniâ.

’«r>v5ria îini provoacă un junghi în pienr

ml un coşmar, şi nu doar o dată m-am gândit ca dacă aş fi „ că cu s. Sophie vom ajunge a.d, poate nu-aş fi ales „ alti nrofesie Se preface că desele seri în care ajung târziu acasă nu o deranjează, dar eu ştiu mai bine. Insă acum pur şi sim. piu nu pot să fac nimic în privinţa asta.

__ Totuşi, va trebui să-mi spu> tonii despre irumpe mâine.

Sophie încuviinţează din cap.

— OK!

Bag de seamă că am ajuns la şcoală, aşa că semnalizez în □mp ce mă pregătesc să virez în spaţiul unde se lasă copiii. Ştiu ca în următoarele săptămâni voi avea mult mai puţine ocazii să o aduc eu cu maşina, iar asta nu face decât să-mi crească sentimentul de vinovăţie. Cred că de-asta sunt atât de disperat ca Sophie şi Cassie să se înţeleagă bine. Dacă aş putea să mi-o imaginez pe Sophie distrându-se şi nu ascun- zându-se în camera ei, poate aş putea să nu mă urăsc *din toi sufletul* pentru că sunt absent.

— Spune-i lui Cassie că e rândul meu să aleg filmul di- seară! îmi zice Sophie înainte să sară din maşină. Ieri a ales ca.

încă mai încearcă să pară că nu e prea interesată. Aproape că mă face să râd. Fiica mea poate fi caracterizată în multe feluri, dar nu e greu de citit. •

fi zâmbesc larg.

— Se rezolvă.

Xu mă duc imediat acasă, ci profit de timpul liber suplimentar din dimineaţa asta ca să mă opresc la sală pe drum înapoi; măcar sa scurtez timpul în care voi fi singur în casă cu Cassie, iară Sophic pe post de tampon. Săptămâna trecută am descoperit că, în general, o alergare lungă pe bandă mă ajută să mă asigur că voi fi prea obosit ca să mă mai gândesc măcar la ce poartă Cassie sau la cum şi-a aranjat părul. Are obiceiul să şi-l prindă într-un coc ciufulit în vârful capului şi, deşi nu e nimic special în asta, îi face gâtul să pară mai lung, mai uşor de observat. E încă un lucru la care nu ar trebui să mă gândesc.

Până *ajung* înapoi acasă, sunt epuizat şi transpirat şi am mare nevoie să fac un duş. Din fericire, e aproape ora prânzului, ceea ce înseamnă că, de îndată ce termin tot ce mai trebuie să fac înainte să merg la serviciu, pot să evadez la restaurant şi să evit orice moment periculos cu bona lui Sophic.

E linişte în casă când intru pe uşă. îmi atâm cheile pe cârligul de lângă ea când observ uşa închisă de la dormitorul lui Cassie din capătul scărilor. Mă gândesc să mă opresc să văd ce face, dar în adâncul sufletului ştiu că nu există niciun motiv adevărat s-o fac, aşa că trec pe lângă ea şi urc scările. Parcurg în minte lista cu chestiile de făcut înainte să plec la serviciu. încă mai recapitulez lista când cobor ca să intru în bucătărie. Poate de-asta nici n-o observ iniţial.

Iravcrsez bucătăria, deschizând uşa frigiderului să mă uit în el şi sa-mi notez câteva chestii care sunt pe terminate. Presupun că trebuie să adaug pe listă un

drum până la băcănie. Asta dacă îmi pot face timp astăzi.

Pot să mă duc cu mai târziu, dacă vrei! o aud pe Cassie strigând din living, speriindu-mă. Mai am doar câteva teme de făcut.

Rămân acolo cu uşa frigiderului deschisă, distras pe^ o clipă de codiţele castanii ciufulite prinse în vârful capu]Uj E o adevărată corvoadă să rămân cu privirea acolo şi o las să coboare, concentrându-mă în schimb la chipul C] Unde e sigur.

— Nu te-am văzut. Scuze!

Clatină din cap, foindu-se în fotoliu ca să mute laptopţ>| aşezat între picioarele încrucişate.

— E-n regulă! Am avut câteva lecţii pe care m-arn gândit să le fac în avans, de vreme ce ai dus-o tu pe Sophie. Apropo, chiar aş fi putut s-o duc eu.

— Nu, nu, e în regulă, o asigur. .Am vrut s-o fac eu.

— Vreo veste despre situaţia cu scoicile?

Pufnesc şi clatin din cap.

— Seara asta e cam distrusă. Sper să reuşesc să găsesc măcar câteva pentru mâine-seară. Dacă va trebui sâ ne descurcăm fără ele până la sfârşitul săptămânii, oamenii o să-şi piardă minţile.

— O, nu! exclamă ea cu un dram de amuzament în voce. O scoico-strofa!

Gem când aud gluma ei proastă, dar nu mă pot abţine să nu rânjesc, acoperindu-mi ochii.

— Asta a fost groaznică.

— Cam ăsta mi-e nivelul în ceea ce priveşte umorul. Undeva între groaznic şi jalnic.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet, şi asta îmi distrage atenţia. În acest punct al aranjamentului nostru de convieţuire, nu pot decât să sper că nu fac inconştient vreo faţă ciudată când mă uit la ea.

Totuşi, nu mai am prea multe de făcut aici, îmi

zice. Po[1] să dau eu o fugă la magazin, dacă vrei, le scap de un drum.

\ninc din nou o privire în frigider, aminnndu-mi de şirul ilor de mai devreme înainte să iau o sticlă cu apă din interior.

* — De fapt, ar fi grozav. îţi pot lăsa cârdul meu de credit. Doar cumpără orice vă trebuie!

_ Oricum, arc logică, de vreme ce eu am pregătit cam toate mesele, remarcă ea.

Fac o grimasă.

— îmi pare rău pentru asta!

— Ce?

Pare sincer derutată.

— Să nu-ţi pară! Doar e treaba mea, nu?

— Da, răspund, desfacând capacul sticlei în vreme ce ocolesc blatul, aplecându-mă să mă sprijin de el ca să menţin o distanţă sigură faţă de living.

— Corect! Scuze!

Cassie râde încet.

— Ai un obicei de a-ţi cere scuze atunci când nu e cazul s-o faci.

— Seu... Mă încrunt şi adaug: Jumătate din timp, nici nu-mi dau seama că o fac.

Observ că privirea îi coboară spre tricoul meu încă destul de îmbibat de transpiraţie, şi îi cer iertare din priviri.

— Trebuie să fac dus.

^a,n ^a> chicoteşte. Nu ştiu unde găseşti energia să faci exerciţii fizice cu atâtea nopţi în care lucrezi până târziu. Ridic din umeri.

Te obişnuieşti. Irebuie doar să furi puţin timp de unde poţi.

— Eu n-aş putea.

Dau din cap spre laptopul ei.

La ce lucrezi?

v;...;,- distractiv. Dar trebuie să termin înainte
boratoarele din campus, din weekend, și i-am promis lui Sophie că diseară facem mini pizza și ne uităm la un film.

— Mi-a zis. Zâmbesc, apoi spun: De asemenea, mi-a zis să-ți spun că e rândul ei să aleagă.

— Tipic Sophie! M-a păcălit ca pe ultima fraieră să-l alegem pe cel pe care l-a vrut și data trecută. Deja o să fie a treia oară când ne uităm la *Encanto*.

— *Encanto?* .. .

Se uită la mine de parcă întrebarea e una pgnttoare.

_ Pe bune? „Nu vorbim despre Bruno

— De *ce* nu vorbim despre Bruno.'

— Cum de ai ratat treaba asta? Am impresia că Sophi; a cântat cântecul ăsta de cel puţin o sută de ori în ulti® săptămână.

— Stai aşa! .Asta e cel cu nunta?

- E al naibii de antrenant. N-am mai reuşit sâ foc ur. duş fără să-mi răsune în minte blestematul ăla de cântec.

57/ *te gândi la ea în dttf! Nn, fi gata!*

Presupun că trebuie să văd filmul.

A, nu-ţi face griji! O să te încolţească, în cele din urmă, şi o să te silească.

Rád dc expresia de pe faţa ei, nemulţumită, şi totuşi < iimva plină dc alrcţnmr.

Cred că ii place de line.

t «avar işi recapătă inirdint buna dispoziţie.

Crr/ir

Pa li plarrsă pată mahoidabilă, dili illll dau scam.»'1 lep n a ataşat de line

At puh a iă nu dea o mană de iijtilot şl să nu

o *itats

Nu mă pot abţine să nu râd.

Xr fi Prea u$or- trebuie să te facă să crezi că ai câştigat-o. A ... ZA

E atât de încăpăţânată! spune Cassie rânjind. O cam iubesc.

¸ vià... bucur foarte mult să aud asta!

„ £ un copil grozav, spune Cassie serioasă. E cam greu să n-o fac.

încă mi se mai citeşte o umbră de zâmbet pe buze când îmi las privirea în jos.

— Chiar este.

Cred că mă tem de discuţiile faţă în faţă cu Cassie pentru că sunt atât de *lejeri.* Sigur, uneori există pauze sau tăceri stânjenitoare când încerc să nu o privesc în toate modurile în care nu ar trebui s-o fac – însă, de fiecare dată când vorbesc cu ea. e aproape ca şi cum vorbim dintotdeauna.

— Am tot vrut să-ţi spun, schimb subiectul. Trecând peste... scoico-strota – Cassie îmi răspunde cu un „aha” la cart îmi dau ochii peste cap o vreme o sâ fie destul de multă agitaţie pe ia serviciu.

Se încrunta.

-Oh?

— Da. lestâm câteva teluri noi de mâncare pentru a Ie vedea potenţialul de fi adăugate în meniu*, permanent. :ar •»sta înseamnă întotdeauna mai mult timp folosit pentru a nulira onee teedhaek şi pentru a perfixnona orice detaliu.

trebui să mă întâlnesc cu tumicori no: şi sâ trec în re- vstă reţetele cu ajutoarele mele de

bucătar... De obicei. e un o\\mar.

Oh Incuximţeară alene din cap şi adaugă înţeleg 1‘vhuiesă Inerva. nu?

Continuă sA mergi la şcoală cât du mult poţi. j. i.ih.it sA fii în câmpul muncii.

Râde.

'lotuşi, pun pariu că toată treaba cu salariul cons tant face lucrurile suportabile.

Da. s-ar putea zice şi aşa.

Zâmbetul ei chiar e... foarte drăguţ. De obicei, Inai întâi apare într-un colţ al gurii, de parcă s-ar gândi la asta, dar apoi se ridică şi celălalt când zâmbeşte sincer. Face să-mi fie greu să nu mă uit la ea când zâmbeşte aşa. Ar trebui s-o las să se întoarcă la temele ei, ştiu asta; ar trebui să mă întorc şi să plec la mine în cameră, să-mi fac un duş şi s-o las în pace.

în schimb, mă apropii de canapea şi mă aşez, luând încă o gură de apă. îmi zic că doar mă odihnesc o clipă.

A[r]zz *te purta ciudat!*

— Ţi-ai dorit dintotdeauna să faci terapie ocupaţională?

— în principiu, da. Din primul an de facultate. Poate chiar mai devreme de-atât. Se plăteşte bine şi munca asta pare a fi ceva ce mi-ar plăcea să fac.

— Adică, eşti uimitoare cu copiii... Cu ei vrei să lucrezi-

— Cred că da. Ţi-am zis că părinţii mei au fost cam jal- nici, nu?

Reamintirea acestui lucru mă afectează mai tare decât -[,r] trebui; poate din cauza propriei mele situaţii.

— Mi-ai zis.

— Da, păi... îmi cam place ideea de a fi alături de cop” *în aceeaşi* situaţie. înţelegi? Copii care cred că nu au p[c 111] meni altcineva.

Fiecare lucru nou pe care îl aflu despre Cassie face ca [st] *tul de vorbă* cu ea să fie mult mai periculos.

• ie2 răspund. încreţind plasticul sticlei de apa „ Inţe C' ,
rlin can. cu ochii aţintiţi la genunchi. E o
. J ¡nctniin<cz am . . „
C • bună. în plus, pare ca ai avut parte de multa prac-
rn∘∘îuSnd la 5Piulul de C∘Pii' IUCra' 3COl∘ apr∘ape Un ∘dnlp *Ce-3'* făcut înainte
de asta.-

în Pare surprinsă de întrebare, o roşeaţă ciudată cuprinzându-i obrajii în vreme ce îşi fereşte privirea, părând brusc fwrte interesată de ecranul laptopului.

_ Oh! Diverse slujbe. Nimic nici pe departe la fel de mişto ca la spital. Presupun că o vreme am încercat să fiu studenta cu normă întreagă.

-Ah!

în atitudinea ei se simte un fel de agitaţie, şi îmi dau seama ca, indiferent ce-ar fi făcut, cu siguranţă nu vrea să vorbească despre asta. Lucru ciudat, dar, de asemenea, bănuiesc că nu e treaba mea. Interpretez reacţia ei evazivă ca pe un semn de a nu-mi băga nasul în treburile ei.

— Păi, sunt convins că a fost foarte satisfăcător. îmi ima ginez că va fi şi o experienţă bună. Foarte admirabil! Ceea ce faci.

Totuşi, îmi permite să am o viaţă privată jalnică, râde ea. Cea mai bună prietenă a mea are 70 de ani.

Mă încrunt.

— Pe bune?

— O, ai adora-o pe Wanda, asta dacă poţi trece peste faptul că încă nu e absolut convinsă că nu ai un beci secret.

— Ah, *acea* prietenă!

îmi zâmbeşte larg.

— Cam e genul de persoană care îşi face o mulţime de griji.

— *Sper că ai pus-o la curent cu situaţia* cu beciul

__Da, dar tor nu a exclus corn plet posibilitatea că exista o uşa secretă pe undeva pe-a ici.

— Cu cât aud mai multe despre VVanda, cu atât sunt • îngrozit să o cunosc, *pufnesc.*

— O, da! Ar trebui să-ti fie foarte frică. *E alcătuită din 58* de kilograme de teroare pură.

Pare gânditoare.

— De Fapt, *chiar mi-ar plăcea să o duc pe Sophie s-o cunoască* într-o zi, dacă e în *ordine? Cred* că s-ar înţelege de minune.

— Nu văd de ce nu, *răspund după ce mă gândesc un* moment. Sunt convins că lui *Sophie i-ar plăcea.*

— Cu siguranţă cred că VVandei i-ar *plăcea la nebunie.* .Asta dacă eşti sigur că e în *regulă. Adică, eşti binevenit să ni* te alături, dacă eşti liber...?

— A, nu, e-n regulă! Sunt *sigur că voi fi tot ocupat. Să-mi* spui adresa şi când vă ducep *acolo! Poate îmi dai un mesaj când* ajungeţi înapoi acasă, ca să ştiu unde *sunteţi. De* fapt, poate ar trebui să activăm partajarea *locaţiei, aşa, dacă se întâmplă* ceva...

Observ că zâmbeşte din nou şi *închid repede* gura.

— Par absurd, aşa-i?

— Pari un tată obişnuit, obsedat de *control. Nu-i un* lucru rău. Pot să fac orice te face să te *simţi mai bine.*

Nu există niciun motiv pentru care să mă *gândesc de două ori la afirmaţia* asta; ştiu că e cât se poate de inocentă, însă, în mod straniu, nu mă împiedică să simt cum *mi strânge pieptul.*

— (Jorect! Scuze!

— *Iar* îţi ceri scuze, chicoteşte.

Sunt convins că lui Sophie i-ar plăcea foarte mult să

iasă puţin din casă, argumentez. Sigur s-a săturat să fie închisă aici, cu mine, în fiecare zi pe care nu şi-a petrecut-o la restaurant.

_ Sophie adoră să petreacă timp cu tine. Vorbeşte tot timpul despre tine.

Rămân cu gura căscată.

— Serios?

— Efectiv. Tot timpul. Ai mai multă încredere în tine!

încuviinţez încet din cap, gândindu-mă la asta.

— Eu... Mulţumesc!

— Doar spun ceea ce văd.

— Rahat! Mă încrunt, apoi continui: Tocmai mi-am amintit – Iris o să treacă pe aici mai târziu.

— Iris?

— Mătuşa lui Sophie. Ti-am zis de ea, nu?

— Oh!

Dă din cap în semn de recunoaştere.

— Corect! îmi amintesc.

— A zis că vrea s-o vadă pe Sophie.

Cassie râde.

De ce pari atât de nesigur în privinţa asta?

Iris e... Oftez., apoi reiau: Presupun că pur şi simplu ar trebui să-ţi spun. Câteodată lucrurile pot fi încordate între noi.

— A-ău!

— Mda. E bine intenţionată, chiar e, dar a fost dintotdeauna extrem de implicată în viaţa lui Sophie... Cred că o macină foarte tare faptul că, dintr-odată, nu o mai poate vedea oricând vrea ea. A încercat de mai multe ori să mă convingă să împart custodia comună cu ea.

— Dar tu eşti tatăl ei, răspunde Cassie.

Dau din cap aprobator.

Corect! Şi mă bucur s-o hs sa o vada pe Sophie când vreau U >opnic . ^nnhie să aibă un mediu stabil, pot. dar . A .

_ Are perfectă logică. spune Gass.e, şi un. pare |)ine aud asta. de parei nici măcar nu m.-am dat seama câtă nc. voie aveam să aud altă persoană confirmand-o.

_ Avea un obicei de a fi- severa. Cu bonele. În trecut. _ O să vrea să ne batem?

Asta mă face să râd. .

_ Nu nu. Nimic de genul asta. Cred ca pur şi simplu 0 ieranieează din capul locului faptul că simt nevoia să anga- ■ 6 • cineva Iris crede că ar trebui s-o las pe Sophie cu ca.

de altă parte... pare un teren periculos. Vreau să ştie á aici e »rtó Cred că acum are nevoie de asta în v.aţa ei. U _ E posibil să fiu părtinitoare, începe Cass.e, i>entru că, ştii tu mă plăteşti – râdem amândoi dar chiar cred că faci' ce trebuie. Copiii au nevoie să simtă că au un loc al lor, înţelegi’ Chiar dacă tu nu eşti aici în permanenţă în fiecare zi îrm imaginez că e liniştitor pentru Soph.e să ştie că te vei întoarce mereu acasă la ea. Dacă ceea ce spun are vreo logică.

încuviinţez din cap năucit, întrebându-ma cum poate cineva care abia dacă ne cunoaşte să cuprindă tot ce ma chinui să fac după atât de puţin timp petrecut alătur, de noi.

— Are, răspund. Perfectă logică.

Acum îşi da o şuviţa de par după ureche.

— Nu-ţi face griji! spune cu un rânjet. Mă descurc

cu Iris.

— Bun!
u · cc

O linişte ciudată se lasă din nou, pentru că nu ş să zic, sunetul plasticului strivit umplând aerul în vrer

- r agitat În mâna sticla (Ic apă. írni spun din nou să plec, T^|.IS aici şi să-mi văd de treburile mele, dar tot mi-e greu S3 °fâc, nefiind complet pregătit să închei discuţia cu ca. *S L* Aşadar, ai zis că ai seminare weekendul ăsta, nu?

Da E-n regulă? O să mă întorc la timp să-i pregătesc cina lui Sophie.

__ A bineînţeles! Sigur! Doar mi-o fixam în minte ca să nu uit. Dau din cap fără vreun motiv anume şi adaug: În orice caz, cum ai cunoscut-o pe Wanda?

Acum deja mă agăţ de orice ca să mai vorbesc puţin cu ea.

___?\ fost vecina mea în ultimul loc în care am stat. Chiar la început, când m-am murat în clădire, am rămas încuiată pe dinafară, iar ea mi-a pregătit un ceai cât am aşteptat lăcătuşul. E al naibii de răutăcioasă, dar o iubesc. Cassie zâmbeşte în timp ce clatină din cap şi completează: Chiar dacă a fost destul de convinsă că s-ar putea să fii vreun criminal, ispitindu-mă aici cu un copil fals.

Pufnesc în râs.

— Oare de ce sună a ceva pentru care mi-aş face griji dacă Sophie ar fi în locul tău?

— Nu-ţi face griji, jur că n-ai cum să fii la fel de paranoic ca Wanda!

— Ce uşurare! replic pe un ton mucalit.

— Pe bune, e oarecum hilar ca şi-ar face griji pentru mine în privinţa asta. Ea e cea care agaţă bărbaţi anonimi de la bingo o dată la două seri şi îi aduce acasă.

— Glumeşti?

Mi-aş dori eu. Femeia arc parte de mai multă acţiune decât voi avea eu vreodată.

ie *gândi la afirmaţia asta! Pur fi simplu nu te gândi!*

Pare... un personaj pe cinste.

— E destul de spontană. Sincer, viaţa ei amoroasă e <jCs tul de impresionantă. Mereu încearcă să-mi dea sfaturi, şi j(Jr ea sunt pe cât de ridicole ţi-ai putea imagina. Slavă Ccru|ui că acum nu-mi fac griji pentru aşa ceva!

\i/ intrrba! Aidcn, nu îndrăzneşti să întrebi!

__Deci nu te vezi cu nimeni.'

Dobitoctde! Dobitoc, cretin, tâmpit!

Pare surprinsă de întrebare, şi de ce nu ar fi? Nu c () -n trebare adecvată. încerc rapid să mă corectez:

— Ziceam doar că...

Sigur îşi dă seama că mă poticnesc. Sper că nu mi se ci. teste pe faţă.

— Mi-am dat seama că nu am discutat despre, ăăâ cum am proceda. Adică, bineînţeles că viaţa ta amoroasă c o chestiune privată, dar s-ar putea s-o deruteze pe Sophie dacă ai aduce pe cineva aici.

Vreau să intru într-o groapă şi să nu mai ies vreodată de acolo.

— Adică, poate dacă ea ar dormi şi voi ap rămâne la parter...

-Oh!

Durează un moment înainte să facă ochii mari când înţelege.

-Oh!

Râde, ceea ce ma face să mă simt o idee mai puţin ridicol, însă doar o idee.

— Nu, nu. Nu-ţi face griji! Nu va fi o problemă. Nu prea am timp nici pentru asta. Şcoala mă ţine ocupată. Nu prea îmi lasă mult timp pentru a găsi persoana potrivită, pricepi ce zic?

Nu există nici un motiv pentru care vestea asta să-mi fii pe plac. Absolut niciunul. Nu ar trebui să mă simt *mai bine* să aud că nu va aduce niciun oarecare în casa mea, pentru că din capul locului nu ar trebui să aibă nicio importanţă pentru mine.

— Sigur, răspund în cele din urmă, incapabil s-o privesc în ochi. E... de înţeles.

Râde iar.

- Singurul iubit pentru care aş avea timp acum ar ffe. bu, sa fie un colocatar d,spus să ne-o tragem la cele mai ciudate ore.

Cred că încetez să mai respir, însă doar pentru o secundă. Face ochii mari şi se îmbujorează uşor când pare să-şi dea seama ce a zis.

— Uau, *nit* am gândit înainte să vorbesc! Scuze! îmi cam pierd filtrul vorbirii când sunt agitată.

Ştiu un lucru: cu cât trece mai mult timp fără să răspund, cu atât va fi mai stânjenitor, dar am senzaţia că-n clipa asta mi s-a lipit limba de gură. Nu pot să nu mă întreb de ce ar fi agitată. Din cauza mea?

Nu *contează. Încheie odată afurisita asta de*

discuţie!

— Nu-ţi face griji! răspund crispat. E-n regulă.

Iar acum o să plec, pentru că mi-e clar că astăzi nu pot purta o discuţie cu Cassie fără să fiu un dobitoc absolut, şi sunt pe cale să inventez o scuză şi să plec când zice:

— Dar tu?

Asta mă derutează, facându-mă să uit ce aveam de gând să fac.

-Eu?

— Păi, cu siguranţă cineva ca tine nu se plânge de întâlniri. Simt cum clipesc uluit spre ea.

— Cineva ca... mine.

— Da, păi, înţelegi...

Chiar nu înţeleg, aşa ca i-<> sPun-

— Nu ştiu.

¡<i dă ochii peste «p. scopnd un sunet uşor frust«,.

_ Dumnezeule! Evident, arip bme. Şt eşn un chef

dt SlKSin>t eutn mi se ridici sprâncenele, blocat în

conţinu,rt I, „evident, arîţi bine”.

_ Adică... trebuie să o duc pe Sophte undeva când aduci acari pe cineva sau există vreo practică de genul $oseta-pe-clanţăr *

Ceva în faptul ca ştiu că fix în acest moment Cassie se gândeşte la mine împreună cu altcineva, în ipostaze intime, chiar şi în starea asta ciudat de degajată... nu e în regulă. Senzaţia pe care mi-o provoacă. Absolut nimic în legătură cu asta nu ar trebui elaborat sau luat în considerare.

— Şosetă pe clanţă, repet pe muteşte înainte să-mi scape un râset sec. Nu. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Cu munca şi cu Sophie, nu a mai fost o problemă... de ceva vreme.

Mai ales de vreme ce ultima mea încercare a fost un asemenea dezastru.

Dar asta e o poveste complet diferită.

îmi spun că îmi imaginez expresia de pe chipul ei care aproape seamănă cu uşurarea, dar care a dispărut la fel de repede precum a apărut, ştiind că partea nefiincţională a creierului meu pur şi simplu îi furnizează ceea ce vrea să vadă. Probabil e doar fericită că nu trebuie să fie supusă la ceva

stânjenitor, iar eu stau aici şi mă gândesc la chestii la care nu ar trebui să mă gândesc. Din nou.

Mă uit la ceas, fără să încerc practic să aflu cât e ceasul.

— Ar trebui să mă duc să fee duş. Mai am nişte chestii de rezolvat înainte să plec *la* serviciu.

- OK!

Vad cu coada ochiului cum încuviinţează din cap, dar tot nu mă *pot convinge* să mă uit la ca de-a binelea.

. N-am vrut să te ţin de vorbă, adaugă.

Acum chiar mă uit *la ca, pentru* că nu mă pot abţine.

. Nu, nu. N-ai facut-o. Doar că... am multe de făcut.

— Sigur.'

Mă ridic de pe canapea, dând din cap spre ea înainte să mă retrag la etaj ca să o las să-şi facă temele. Nu mă uit înapoi în timp ce urc, în mare parte pentru că mi-e teamă că va vedea cât de tare îmi doresc să-mi trag una peste ceafa, dar observ că nu o aud cum începe iar să tasteze până nu am dispărut aproape complet din raza ei vizuală.

A^ru *te purta ciudat!*

S-a cam zis cu asta.

- Cid. poli a-!‘mÂn ^' s fSnurik iemr ” mine -

Dumnezeule, vocea lui! E joasă şi gravă, Jar
imi dă fiori P^‘„>'■Mai ales de vmne “ P”„
să ştie exact ce vrea să fac.

Degetele mele îmi ciupesc sfârcurile,
şi îl aud cum gâfâit în microfon.

— Exact aşa! Sunt aşa de frumoase! Pun pariu că au un
gust grozav!

Ma întreb intr-o doară dacă ar trebui să mi se pară atât
de intim. Nu-l văd, şi nici el nu îmi ştie numele adevărat.

Nimic din toate astea nu mă împiedică
să-mi dau drumul
exact cum îmi spune el s-o fac.

CAPITOLUL 5

_ 2ic DOAR CÂ AR PUTEA FI O ESCROCHERIE AMPLA, ţaţâie Wanda la celălalt capăt al telefonului pe care mi-l ţin apăsat de ureche.

Râd. clătinând din cap în timp ce întorc în tigaie sendvi- şul cu caşcaval al lui Sophie.

— Sunt aici de mai bine de-o săptămână. Cred că pot spune cu siguranţă că nu complotează să mă răpească.

— Nu se ştie niciodată.

Aud prin telefon zdrăngănitul cratiţelor.

— Nu-mi găsesc blestemata de crăticioară.

— Ar trebui să fie în dulapul din dreapta cuptorului.

— Deja m-am uitat ac... Oh!

— Ţi-am zis eu!

— Cum naiba ştii tu mai bine ca mine unde-mi sunt lucrurile?

— Pentru că tu ai abilităţile organizatorice ale unei hoarde de şobolani cu amnezie.

Wanda pufneşte indignată.

— Eşti aşa de agresivă!

-Da. da.

_ Cum stă treaba cu puştoaica? E o terorista?

Arunc o privire în living, unde Sophie stă lungită ,K. napea iucându-se cu jocurile ei v.deo, cu micile sa|e sprâl) cene încruntate de concentrare ;■ cu hmba un pic scoasă. face să zâmbesc. . .

_£ grozavă, îi răspund încet VVandei. Adică, *e* un soi de teroristă, dar îmi cam place.^

_Seamănă cu altă Fată pe care o cunosc, pufneşte Wanda. Mă bucur că c adevărată! Ştii, într-un fel mi-aiîl facut griji că tipul ăsta, Aiden, ar putea fi unul dintre hărţu- itorii tăi de la filmuleţele cu ţâţe.

— Da, chicotesc. Sigur! Nu cred că cineva ca el are nevoie să intre pe astfel de site-uri.

— Oh? Cineva ca el?

— Adică... sunt sigură că le-ar putea vedea în realitate oricând şi-ar dori, fără să plătească. Vorbesc mai încet: Nu pare genul care să aibă vreo problemă să aducă femei acasă.

— Cassie Evans... îmi spui cumva că noul tău şefe chipeş?

Mă opresc, blestemându-mă în gând. Nu trebuia să afle partea asta. încerc să vorbesc pe un ton normal, de parcă nu m-aş fi gândit prea mult la asta.

— N-aş zice că e neatrăgător.

— O, Doamne! Este, nu-i aşa? Despre cât de sexy vorbim.'

— Nu ştiu. Nu am fost foarte atentă.

— Ştii că ştiu când minţi, nu?

Bine! pufnesc înfrântă. Arunc o privire spre Sophie când rostesc pe jumătate şoptit: E al dracului de sexy, bine?

— Vai, mama! Ar trebui să-mi trimiţi o poză.

- Clar nu fac asta. Şi ai fi măcar capabilă să-ţi dai scama cum să o deschizi darf nu Sunt acolo?

__ aşa de agresivă! bombăne din nou. Ai grijă, auzi? Tipii arătoşi înseamnă probleme.

— Voi avea grijă să-mi păzesc cu mare grijă virtutea, replic serioasă. Dar, crede-mă, în niciun caz nu va fi o problemă! E mult peste nivelul meu, în cea mai bună zi a mea.

- Ah, mai taci! Doar ştii că arăţi grozav.

_ Da, da. Dar tu? Ai cunoscut pe cineva nou?

Aud apa curgând în timp ce Wanda îşi pregăteşte cina.

— Nimeni care sa merite menţionat. Totuşi, afurisitul de Fred mă tot sună. Ala chiar nu pricepe aluzia.

— Poate că pur şi simplu te consideră irezistibilă.

— Păi, nimeni nu contestă asta, ripostează ea cu nonşalanţă. Dar încă nu sunt atât de singuratică. Chiar dacă m-ai lăsat aici singură cuc.

— Ooo, ăsta e felul tău de-a-mi spune că ţi-e dor de mine? Pocneşte din limbă.

— Poate. Poate că nu.

— De fapt, vreau să vin să te vizitez curând, dacă e în regulă. Mi-ar plăcea să o cunoşti pe Sophie. Aiden deja şi-a dat încuviinţarea, dacă eşti

şi tu de acord.

— Păi, bineînţeles că vreau să cunosc mica pacoste! Tre- buie să mă asigur că te face să meriţi salariul ăla mare şi gras cu care te-au momit departe de mine.

întorc sendvişul cu caşcaval şi râd iar.

— Bineînţeles!

Adu-o la cină şi o să fac chiftelele melc!

Ştii cum să mă atingi la inimă.

Am încercat să te conving să nu mă părăseşti, dar tu *a*

- Ştiu. ştiu. O să aleg o « ™ ranil Sl ° * te a ”Ui?

Cina lui Sophie e aproape gata. Ar fi bine să-i da”

5â nânce înainte să îneeapi să mă muşte de glezne.

— 'le-am auzit! strigă Sophie.

— Păi. bine! spune Wanda. Ie las. Doar ai grijă să

pe aici! îmi cam e dor de faţa ta.

— Şi eu te iubesc, chicotesc.

__Ne vedem curând.’

— Exact!

Până închei apelul. Sophie a venit deja în bucătărie, trâ- iând cu ochiul la sendvişurile prăjite cu caşcaval pe care le mut pe o farfurie.

— Pe ale mele pop să le tai în triunghiuri?

— Păi. evident! pufnesc. Triunghiurile le fac să aibâ gust mai bun.

Sunt recompensată ai un zâmbet plin de dinţi.

— Da.

— Vrei lapte sau suc?

— Aăă...

Se gândeşte, cântărindu-şi opţiunile.

— Lapte. Nu, suc. Da. Vreau suc.

— Cred că mai avem nişte suc de mere, îi zic. Du-te şi vezi?

— Bine!

Termin a doua porţie de sendvişuri pe care le-am făcut pentru mine în timp ce ea se duce la frigider, deschizând uşile ca să arunce un ochi înăuntru, apoi sting aragazul. Nu e cea mai sofisticată cină pregătită de cineva vreodată, dar din fericire nu e prea complicat să impresionezi un copil de nouă ani. O aud cocoţându-se pe jumătate pe blac ca sa-şi ia un pahar, ceea ce e de aşteptat de la mica mea protejări

independentă. şi mă pregătesc să o dojenesc când sunt dis- – tunetul soneriei. Mă uit la ea cu o expresie curioasă-, LT3S3
• * j * • j • i
nu ştiu cine ar putea veni atat de târziu, de vreme ce Aiden a plecat deja la serviciu.

Apoi îmi pică fisa.

_ Oh! Probabil e mătuşa ta. Tatăl tău a zis că trece pe aici.

Sophie se luminează imediat la faţă.

— Mătuşa Iris!

O ia la goană în timp ce eu strig după ea, ştergându-mi mâinile pe un prosop de bucătărie înainte să încep să cobor scările în urma ei. Ea deja a deschis uşa şi îmbrăţişează o femeie înaltă şi slabă, cu păr blond-deschis care îi atârnă pe umeri. Faţa îi e luminată de un zâmbet strălucitor în vreme ce se agaţă de Sophie şi abia când trage cu ochiul spre mine i se schimbă expresia, sprânceana delicată de aceeaşi culoare cu părul coborând şi zâmbetul dispărându-i.

Hotărăsc să nu o las să mă deranjeze.

— Bună! o salut veselă. Tu trebuie să fi Iris. Aiden a zis că o să treci pe aici.

— Sigur, răspunde sec, şi nu ratez faptul că privirea ei coboară şi urcă din nou, de parca m-ar măsura din priviri. Tu trebuie să fi noua bonă.

Oh, frate!

— Eu sunt, răspund, păstrându-mi tonul vesel. Tocmai pregăteam cina... Vrei să vii şi să ni te alături?

Iris se uită în jur.

— Aiden nu e aici?

E la serviciu, răspund, simţind încordarea din tonul ei.

— Hmm!

E tot ce spune, însă închide uşa în urma ei ca să intre, deci presupun că îmi acceptă invitaţia la masa.

_ Ibcmiu iScvum *•
pentru noi. îi spun-m-on-ându-musăurcscărUcx,,.^
ficcaltccvu. dacă pretcn...

mâncat deja. mulţumi- răspunde Ins crispatj <)
fie *înţelegeţi en.* mS gândesc

I tăcerea să zăbovească în timp ce trec pragul şi mă ¡n torv „în bucătărie să-i aduc lui Sophie mşte suc.

_ Deci de cat timp lucrezi aici.

Ridic ochii de la hiat şi o găsesc pe Ins instalată pc w”a nea urmărind-o pe Sophie căţărându-se pe unul dintre s«u. nele de lângă insulă ca să se pregătească pentru cină.

_ Nu de mult, replic. Puţin peste o săptămână.

— Pur şi simplu pari foarte bine instalată, comentează Iris.

— Da. păi... Aiden şi Sophie au fost grozavi.

— Scuze dacă par necioplită! reia Iris. Doar că mereu am urât ideea ca Sophie să fie lăsată cu străini.

— Bineînţeles! răspund cu un zâmbet care nu prea mi se

citeşte în privire.

Aiă urmăreşte câteva clipe cât îi pun suc lui Sophie, vorbind din nou abia după ce fac să alunece cana pe tejghea în mâna desfăcută a lui Sophie.

— Oricum, câţi ani ai? Pari destul de tânără ca să fii bonă.

— 25, răspund crispat.

F/7 *drăguţă!* mă avertizez în gând.

— Uau! râde Iris. Chiar eşti tânără. Cred că abia ai terminat şcoala.

— De fapt, încă studiez, o corectez. Lucrez în timp ce

o fac.

— Oh? Şi ce studiezi?

— Terapie ocupaţională.

— Oh, uau!

CU mari rearve.

' S^ţX'răspuHd înainte să muşc din sendviş. Şi tu?

Cu ce te ocupi?

_ Deţin o florărie.

Râd încântată.

__ Dumnezeule! Ce drăguţ!

Iris se uită ciudat la mine.

__Datorită numelui tău, precizez.

— Corect...

Se uită la mine de parcă am luat-o razna.

_ în fine... Mă ocupam de ca cu Rehecca. Mi-a fost mai greu să mă ocup de ea singură.

Zâmbetul îmi dispare.

— Oh! Desigur! Mi-a părut rău să aud despre asta!

— Chiar aşa! spune sec.

Mai iau o gură din sendviş, apoi încă una, dorindu-mi să scap de această încordare groaznică. Mestec agresiv în vreme ce Sophic îmi arată degetul mare pentru sendvişul ei.

— Mama obişnuia să-mi dea flori de ziua mea în fiecare an. Zâmbesc.

-Da?

— Erau tare frumoase! adaugă ea.

— Foarte drăguţ!

Observ că Iris urmăreşte această interacţiune de parcă m-ar studia, încercând să găsească o greşeală.

Bag în gură ultima îmbucătură din sendviş, hotărân-du-niă că e evident că sunt a cincea roată la căruţă aici.

Soph, ce-ar fi să mă duc să mă ocup de rufe cât stai tu cu mătuşa ta?

OK' răspunde Sophie lejer.

Grozav . . . . . .

Zâmbesc în timp ce îmi pun d’”™* <>«spăl

VÎ<d‘ SuMpri” mnă. »veţi nevoie de mine. Doar sJ

>l”inîre d-i zâmbesc Ini Iris, dar nu-mi răspunde la fel.

_ \li-â părut bine dc cunoştinţă, Ins!

Dă din «p cu rigiditate.

— $i mie!

Evadez rapid, urcând scările spre etaj ca sa adun rufele rnunhre ale lui Sophie, rămase probabil împrăştiate pe po- ietua dormitorului şi a băii. Părea neafectată de această „nnu întâlnire ciudată dintre mine şi mătuşa ei, dar nu mă pot preface că nu sunt puţin stânjenită. E foarte evident că Iris crede că nu e nevoie de mine aici, şi nu-mi rămâne decât să mă întreb cum ar fi posibil ca lucrurile să devină şi mai Ciudate de acum încolo. Totuşi... luând în calcul tot ce mi-a spus Aiden. nu mă por abţine să nu fiu şi un pic înţelegătoare. Sigur l-3 fost greu să-şi piardă sora şi nepoata în acelaşi timp. Cred că şi eu aş fi ursuză. îmi spun că voi avea destul timp să o fac pe Iris să mă placă, şi cine ştie r Poate vom reuşi chiar să fim prietene. În cele din urmă.

îmi amintesc de expresia rece a lui Iris, iar optimismul mi se clatină.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine...

întâlnirea cu Iris îmi rămâne în minte tot restul serii – după o rundă de jocuri de societate şi chiar în timp ce o pregătesc pe Sophie de culcare înainte s-o bag în pat şi poate de-asta mi se pare imposibil să adorm. Mă foiesc şi mă răsucesc poate vreo oră încercând să adorm, iar în cele din unnă

Jtipcsc la un moment dat, dar c un somn agitat. Ca moincn ' .|e dea în care eşti suficient de treaz cât sâ ştii că dormi, dar qulicient de adormit ca să nu fii treaz. Dacă arc vreo logică.

| n un moment dat, renunţ complet la idee, anim ân- du-mi nervoasă picioarele peste marginea patului şi hotă- rându-mâ să merg în bucătărie ca să beau ceva. Dacă tot nu pot să dorm, măcar pot să mă hidratez, presupun. Mă frec la ochi înainte să ies din dormitor, închizând uşa în urma mea şi târându-mi picioarele pe scări.

Iniţial, nu-l observ, pleoapele încă grele şi căscatul semna- lându-mi faptul că nici nu mă uit pe unde merg în timp ce mă strecor prin living, însă chiar înainte să ocolesc insula îl aud speriindu-se şi facându-mă şi pe mine să mă sperii.

— Aiden?

Pare surprins să mă vadă, aproape ca şi cum a uitat că sunt aici – cu ochii obosiţi şi cearcăne întunecate sub ei, şi cămaşa pe jumătate desfăcută, dezvăluind un tricou de un alb impecabil dedesubt.

— Cassie? De ce nu dormi?

— Scuze! răspund, înăbuşindu-mi un alt căscat. Nu pot să dorm.

-Oh!

Dă din cap, stând în lumina frigiderului deschis cu o sticla chihlimbarie în mână.

— Sper că nu am făcut prea multă gălăgie.

Dau din mână spre el.

Nu, nu. N-ai nicio vină. Doar am avut o zi

lungă.

— Mie-mi zici? pufăie, închizând în sfârşit uşa frigiderului, astfel încât singurul lucru care răspândeşte lumină în încăpere e becul mic de la hota de deasupra aragazului.

~~ Groaznică?

DCM hulr capacul Midci dc berc.

boaite.

lini parc rău!

h o ingh.ţmirJ lungi. «•<>lâ»'l"„ ..... <le satisfi,^

, • j"«l işi desprinde sticlii de la guri (:hiar şi aşa | w|i(| anim, imi c greu şi nu observ cât de bine arată, chestie ftr(. imi aminteşte brusc că suntem singuri nici, în întunericul aproape deplin, şi doar uitându-nc unul la altul. Probabil ci nu c cea mai bunii idee.

,\|j M.*nrpin în cap, adormită. Doamne, sunt epuizată!

— Azi mn cunoscut-o pe Iris. E... o figură.

Gura lui Aiden se strânge într-o linie dreaptă.

— Xu s-a purtat urât cu tine, nu?

— Păi. aş minţi dacă aş zice că în curând urmează să mă invite la petrecerea de ziua ei. Dar presupun că ar fi putut să fie şi mai râu de-atât.

Se sprijină de blatul de lângă frigider.

— Ala bucur eâ măcar nu a fost nepoliticoasă.

— Xu ştiam că mama lui Sophie a avut o florărie, remarc, făcând conversaţie din motive care îmi scapă, dat fiind că e atât de târziu.

— .A, da! încuviinţează el din cap înainte să mai ia o înghiţitură. E o florărie destul de populară. Acum Iris se ocupa singură de ea.

— Chiar pare să o iubească pe Sophie.

Da. Se poartă minunat cu ea. De fapt, a crescut-o jumătate din timp. Nu a fost prea fericită că Sophie a venit direct la mine când a murit

Rebecca. Pare să creadă că ea ar fi fost alegerea mai potrivită, de vreme ce, conform spuselor ei, cu nu am fost niciodată alături de Sophie aşa cum a fost ca. La început, a fost subiectul multor certuri.

Par tu eşti tatăl ei, îl susţin. Bineînţeles că ar trebui fie cu tine.

Judecătorii au fost de acord, dar Iris... Clatină din cap .](|allgâ; Parţial cred că ea doar aşteaptă ca cu să fut cumva lucrurile.

Oh' Ştiu că sunt adormită, dar ceva în tonul adânc al lui Xiden pronunţând un cuvânt atât de obscen îmi face stomacul să fluture. Cu siguranţă nu-i momentul acum, aş zice.

_ Faptul că sunt în cea mai aglomerată perioadă a vieţii mele din punct de vedere profesional nu mă ajută, oftează apoi. Ma ţine departe de casă mai mult decât mi-aş dori.

Nu mă voi preface că asta nu mă trimite cu gândul la propria-mi copilărie, amintindu-mi brusc de părinţii mei şi de slujbele lor, şi de povara financiară care mi se reamintea în permanenţă că sunt. De fapt, sunt aproape complet convinsă câ Aiden nu seamănă deloc cu părinţii mei, de vreme ce lui chiar parc să-i placă să petreacă timp cu Sophie şi încearcă să facă asta cu fiecare ocazie; îmi dau la o parte propriile prejudecăţi ca să încerc să văd lucrurile din punctul lui de vedere.

— înţeleg. Trebuie să lucrezi. în plus, nu e ca şi cum pur şi simplu o laşi aici de una singură. Şi îţi petreci tot timpul liber cu ea când nu lucrezi, nu?

Cât de mult pot, răspunde, dând din cap. Doar că...

Scoate un sunet de frustrare.
A

— îmi dau silinţa, dar uneori am senzaţia că tot nu-i suficient.

— îmi pare rău! repet. Sunt sigură că nu la asta ai vrut să te întorci acasă. Nu am vrut să ating un punct sensibil.

— Nu, nu. Mie îmi pare rău că te împovărez cu toate 3stea. Pur şi simplu mă apasă.

\ „ de ce: il liniştesc. apnipmubt-mă de frj , ler e. şi iau O sticlă « *1*’|K' “T* ? ^hi<l- «H S.» că Pin» u'r.-l'ie fi>« IwrtC *lm ,n‘,a,Or,rile «*. () sj-v trimit ftctura prin pojta.

Zâmbeşte.

_ ¡n fine... suni convinsă ca eşti obosit. Eu ar trebui a mă întorc în pat. să nu dorm.

__ Da. nu aş vrea sâ te reţin, chicoteşte.

_ F. o activitate ncsatisficătoare, dar trebuie s-o facj C'ninchid uşa frigiderului cu intenţia de a-l lăsa singur, dlr mă surprinde când se întinde să mă prindă uşor de încheie- Mă uit în jos la degetele lui groase pe care le simt calde pe piele, ridicându-mi privirea ca sa-i vad expresia T^el adaugă încet. Doar că... Eşti bine, nu?

Clipesc derutată.

— Ce:

_ Adică... Iris n-a zis nimic care să te supere, nu?

— Pe mine?

încuviinţează din cap.

— Doar că... Sper că nu te-a speriat.

Ideea nici nu mi-a trecut prin minte. Adică, da,

azi a fost rece cu mine, dar sunt fată mare şi o să fie nevoie de mai mult decât ce a făcut Iris ca să mă zdruncine.

— Sunt bine, îl asigur. Nu-ţi face griji! Nu plec mcaien. Se relaxează vizibil.

— Bun‘ , . _

Cred că atunci îşi dă seama că încă mă ţine de în ei tura stângă, privirea coborându-i să o vadă înainte sâ mi brusc drumul.

Scuze! Sunt obosit. Nu gândeam.

|.'_n regulă, îi răspund încet, micii fluturi din stomac sfonnându-se acum în unii enormi. Ar trebui să ne băgăm

1,1 Cască uşor ochii şi apoi îmi dau seama ce-am spus.

__ Adică... Simt cum mi se încinge faţa în vreme ce precizez- Adică separat. Adică ni te duci în pat, iar cu mă duc în pat şi-

— Corect! ma salveaza el.

Mi se pare mie sau vocea i-a mai coborât o octavă faţă de nlai devreme?

— Ştiu ce-ai vrut să zici.

— Bun!

Aerul condiţionat mi se pare mai rece decât mai devreme, pielea facându-mi-sc ca de găină şi sfârcurile întărin- du-mi-se pe sub tricou! subţire, amintindu-mi pentru prima dată de când am ieşit din camera mea (şi mult prea târziu, aş putea adăuga) că nu port sutien. îmi dau seama cu adevărat când observ că privirea lui Aiden coboară într-un gest care pare oarecum reflex, de parcă nu se poate abţine. Aud cum inspiră brusc în timp ce căldura îmi coboară pe gât, şi îmi încrucişez repede braţele la piept în vreme ce mă cuprinde ruşinea.

Hotărăsc că opţiunea cea mai puţin umilitoare e să nu recunosc asta, uitându-mă în schimb la degetele de la propriile-mi picioare.

— Bine! Păi, mă duc în pat. Ne vedem dimineaţă!

— Sigur! Ne vedem dimineaţă!

Merg tiptil cât de repede pot fără să alerg efectiv, oprin- du-ma abia în capul scărilor ca să mă întorc un pic.

— Noapte bună, Aiden!

 . • obscrv ca nu s-a miş^

_ Noapte 1 ’ . .
.... j- „ înainte să ajung în siguranţă în
Nu cred că ¡.-Pir s,,rijinindu-.”ă de ca
ca.nera .nea, cu u^nc sper doar ca holul a fost
Aiden să nu fi văzut
c-i să-mi acopâr oentru ca
suficient de •ntt>„CC’t J că şeful meu foartc-scxy-dar-co.n-
lut totul; n'şŢ» J ‘ sS.,ni Eun'aos. fi văzut marc parte din ă
suficientă ca să ntă Î capul într- facă să-mi doresc să-mi
o toaleta^ pricina proprici mc|(•
Oftez în tnnP <-«- • ?n întuncricul camerei melc neglijenţe.
holbâ”d^n’ nicio .nare scofală. Că sigur Aiden şi spunandu-ini
c dinlineaţă.

„ “ ' „ e” „„“ „chit» –
P”d“ „ '•

Conversaţie cu @alacarte

Toată săptămâna
m-am gândit neîncetat
la sfârcurile tale
drăguţe şi roz.

CAPITOLUL 6

SE PARE CÂ MI-AM FĂCUT DEGEABA GRIJI PENTRU ÎN. tâlnirea mea cu Aiden târzie în noapte, dat fiind că după acea seară abia îl mai văd timp de o săptămână. O duce pe Sophie la şcoală în fiecare dimineaţă în zilele următoare, petrecându-şi tot timpul liber la sală când Sophie nu e acasă şi intrând şi ieşind pe furiş din duş înainte să dispară la serviciu. Dacă nu aş şti mai bine, aş zice că mă evită, ceea ce mâ face sâ-mi fac şi mai multe griji din cauza asta. îmi fac griji la gândul că am creat o atmosferă ciudată între noi şi mâ tem că poate am stricat ritmul lejer în care începuserăm să intrăm. Până sâmbăta următoare, pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am zărit pe Aiden Reid, chiar dacă locuim în aceeaşi casă.

Merg agale spre bucătărie în această dimineaţă, mai devreme decât de obicei, sperând să petrec puţin timp singură cu

cafetiera înainte să se trezească Sophie. Cred că am pupo timp înainte să se trezească Aiden şi să-şi facă de lucru cu ceva ce îi va permite să evite să vorbească cu mine. în momentul de faţă, am hotărât că nu voi permite să fiu deranjai

Adici, pen”“ nu „7 e ca şi cum nu obişnuiau, sa m. le sfârcuri până acuta Ş feţa a jumătate de mter-
iude ce sunt atât de tulburată de asta.

“ face cafeaua, halatul alunecân-
'„n de pe umeri cât să atârne lejer pe ei în ump ce SSin nou de blat. Mi-i rotesc când o încordare b.ne „X ^d,lă spatele' ducând-mi mana la pie lca ridicată de acolo şi oftând cum fac mereu arunci când îmi amintesc de cicatrice. w A

După ce e gata cafeaua, pun în cană mai mult zanai decât e acceptat de societate – dar nu-mi pasă. închid ochii când prima înghiţitură de rai fierbinte îmi atinge limba, mor- măind încântată în timp ce o las sa-şi termine misiunea de a mă trezi. încă stau acolo, având senzaţia nechibzuită de siguranţă dată de ideea că mai am destul timp singură, sprijinindu-mă în continuare lejer de blat cu halatul căzut într-o pane şi cu mâinile ocupate cu cana, când în sfârşit sesizez un trup masiv care coboară scările ce duc spre etajul al doilea.

Aiden cască, cu părul ciufulit de somn şi cu braţele ridi- cate .nmo mundere care îi face tricoul gri să se tragă în *Z unr* ' 7 ? V5d liniile ale abdomenului pensaS‘ n ™ trebuic să fie —
evadează, şi rămânT SCSˈUmle de antrena|nent pentru care 55 mi se scurgă ochii d.^l““ˈ3 blat Nu ar trebui Prea mă pot

6 ' aS ia' la CUm aR,tS_ nu abţine.

Şi atunci mă observă.

— Cassie?

¡mi dau scama că stau acolo pur şi simplu şi mâ

__ (), bună! 'le-ai trezit devreme. *•

-Da.

¡şi trece absent mâinile prin păr, clipind somnoros

— Am o şedinţă cu personalul în dimineaţa asta.

¡ncă nu s-a mişcat de la baza scărilor, aproape de par(. i-ar fi teamă să se apropie de mine. Asta doar ¡mi ¡n^.,' suspiciunile că lucrurile sunt ciudate între noi.

— Am făcut cafea. Dacă vrei.

— Ar fi grozav!

Ochii îi fug de la faţa la tricoul meu roz bombon, amin- tindu-mi că c acelaşi pe care l-am purtat la ultima noastră întâlnire dezastruoasă. E vina mea că îmi place atât de mult- Măcar de data asta port sutien; clar mi-am învăţat lecţia dea nu părăsi siguranţa dormitorului fără sutien.

Dar tot îmi dau seama că îl recunoaşte.

îmi aranjez în grabă halatul după ce îmi pun cana pe blat- îndreptându-l şi legându-mi cordonul în faţă ca să-mi ascund tricoul. Ultimul lucru de care am nevoie e ca Aiden să se gândească la sfârcurile mele în timp ce încearcă sâ vorbească cu mine.

îmi dreg glasul, încercând să nu mă gândesc la cât de transparent mă port.

— Deci, cafea? Cum o bei?

Simplă e în regulă.

Strâng din buze.

— Pe bune?

Nu îmi plac toate chestiile alea adăugate, recunoaşte. Pot abţine. Mă face să zâmbesc.

fost atât de aproape unul de celălalt. încă se

— Ştii, mereu am zis că oamenii care beau cafeaua simplă nu se iubesc.

— Nu ştiu dacă logica asta e corectă, replică Aiden, zâmbind uşor.

Nu răspund, întorcându-mă în schimb să-i torn şi lui o cană. Îl aud în sfârşit traversând livingul să mi se alăture în bucătărie, scârţâitul unui scaun înalt avertizându-mă că e aproape. E cel mai aproape de mine de weekendul trecut, şi trebuie să recunosc că mă face să intru în alertă. Aproape că-l simt cum mă priveşte în timp ce îmi fac treaba şi nu pot să nu mă întreb dacă îşi aminteşte ultima dată când am

gândeşte la ce a văzut, sau eu sunt singura care îşi face griji pentru asta?

Mă întorc sâ îi dau cana după ce am terminat de turnat cafeaua şi, când se întinde să o ia de la mine, degetele lui le ating pe ale mele. Simt mici scântei când ne atingem şi el nu îşi retrage mâna imediat. Trece o secundă, poate mai mult, înainte sâ ia cana din mâna mea, iar eu o ridic pe a mea în glumă ca să dăm noroc, menţinându-mi poziţia de partea opusă a insulei şi încercând să nu rămân atentă la cât de lăţi îi par umerii în tricou sau cât de caldă c atingerea lui.

— Deci, începe, luând cu grijă o gură din cana lui. La naiba, ce fierbinte e! Se încruntă şi apoi continuă: Am ratat ceva interesant săptămâna asta?

Zâmbeşte.

— Păi, i-am făcut cunoştinţă lui Sophie cu grupul meu clandestin de pariori, dar ea încă nu m-a impresionat.

— Aşa ai făcut?

Dap! Oftez dramatic şi adaug: Puştoaica nu are

faţă e î^toare. Nu cred că e făcută pentru asta.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să fiu recunoscător sau dezamăgit.

- Cu silinţă dezamăgit. Dacă n u se poate dc la blackjack. cum o să ajungem vreodată la lexas Hold'^, Dă serios din cap.

_ Păi. chestia asta pare mult mai educativă decât tab|a înmulţirii.

— Oh. clar nu e pregătită pentru asta. Ratează 21 aproj^ la fiecare mână.

Acum Aiden râde, şi mă bucur să văd şi altceva în afar5 de priviri aruncate pe ascuns şi corpul lui în retragere în vreme ce se furişează afară din cameră ca să mă evite. Cu uşurinţă aş putea continua acest joc de „hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat" şi să sper că asta ne-a adus înapoi la normal, dar, din nefericire, în adâncul sufletului sunt o masochistă.

îmi feresc ochii şi îmi duc cana la gură.

— Deci nu glumeai când ai zis că urma să înceapă agita- pa la serviciu.

Oftează şi suflă încet în cafea.

— A fost de coşmar. Unul dintre furnizorii noştri a avut probleme cu livrările săptămâna asta. De-asta azi avem o întâlnire; trebuie să mă văd cu alt furnizor, ca să încerc să aduc din nou lucrurile la normal.

îmi dau seama din vocea lui că absenţele sale frecvente cel mai probabil se vor înrăutăţi înainte să se îmbunătăţească. Mâ face să mă gândesc la toate momentele în care Sophie a pomenit de tatăl ei săptămâna asta, ştiind că Aiden nu are ce sa facă dacă slujba iui îl ţine ocupat, însă continuă să-mi fie milă de fetiţa care sigur a sperat să-l vadă măcar în weekenduri.

Ştiu că ar trebui să-mi văd de treaba mea, dar ini-e greu. — Lui Sophie o să-i lipsească să petreacă timpul cu tine wcekendul acesta.

— O să se distreze mai bine cu tine decât s-ar distra vre- ⁽xlată cu mine, replică el cu un râset distrat.

¡mi doresc să fi ştiut de ce Aidcn insistă să se Milirstinir/r

AU mereu can« ... rând vine vorba de creşterea propriului copil întreb dacă el chiar crede ca fiica lui n-ar prrlrra sa şi treacă timpul cu *tatăl â* în locul unei ţipe oarecare .ing.i jate de el.

. ji e dor de tine când nu eşti aici, îl contrazic, inrrr când să vorbesc pe un ton normal. lini dau seama prea bine.

Se încruntă, cu ochii în cană, meditând.

— Şi mie îmi e dor de ea. Sper ca lucrurile să se finiş teasca în curând.

Mă lupt cu ideea de a-i spune ca Sophie nu e singura care i-a observat absenţa, întrebându-mă dacă nu cumva asia va face lucrurile şi mai ciudate. Adică, nici nu mă îndoiesc că în ultima vreme mă evită intenţionat, şi nu mă pot hotărî dacă ar fi mai rău să abordez acest subiect decât să mă prefac că nu se întâmplă.

- Ştiu cât de ocupat ai fost, remarc cu prudenţă înainte să .au o gură d.n cafeaua mea. Parcă nici nu te-am văzut săp- rămână asta. r

Poftim! Am zis-o. Probabil că o să regret, dar am zis-o.

Observ cum i se încordează maxilarul, la fel cum observ şi că nu ridică privirea spre mine.

— Da. Am avut o grămadă de pregătiri de făcut devreme. -Oh’.

Poate că ăsta e adevărul. Poate că e doar o impresie de-a mea. Şi totuşi...

— Am crezut că... ei bine...

Mă mut agitată de pe un picior pe altul.

— Bănuiesc că mi-am făcut griji că ai putea fi...

Atunci mă priveşte, ochii aceia frumoşi întâlnindu-i pe ai '„ei şi facându-mă să-mi pierd complet ideea.

_ Ţi-ai făcut griji că aş P«'« fi cum?

înghit în sec. nefiind sigură cum să aduc în discuţie

h care m-atn referit în mintea mea ca fi.nd incidentul „ sfârcurile’’ într-o manieră care să nu fie tncredtbtl de stânjţ. nitoare pentru niciunul dintre no>.

_ Bănuiesc că am crezut ca poate ma evtp. Dl)p.

'n N^i pot descifra deloc expresia, chipul împietrit fiind accentuat de linia dreaptă a gurii pline şi de expresia Stri. oasă. AŞ da orice să ştiu la ce se gândeşte în clipa asta, să ani o modalitate de a mă pregăti pentru o mustrare sau pentru 0 discuţie foarte stânjenitoare, şi până deschide el gura, epo. sibil să transpir deja.

— Cassie, de fapt, eu...

— ’Neaţa! mormăie o voce somnoroasă din spatele lui. speriindu-ne pe amândoi.

Sophie îşi târşâie picioarele în bucătărie ca să ni se alăture, cu ochii abia deschişi şi părul ciufulit, fără ca niciunul dintre noi să o observe până în secunda asta. Aiden se uită din nou scurt la mine, de parcă orice ar fi avut de gând să spună încă îi stă pe limbă, dar afişează rapid un zâmbet şi îi ciufuleşte părul fiicei lui când ea se strecoară lângă el.

— ’Neaţa! Cineva a avut un somn agitat azi-noapte. Sophie se încruntă.

— Ce vrei să zici?

— Uită-te la părul tău! râde el.

Sophie ridică o mână ca să-şi mângâie smocurile rebele ce-i stau în toate direcpilc.

— Şi al rău arată ciudat.

— Aşa e?

Aiden îşi ridică mâna să facă acelaşi lucru, încruntân- du-se când observă că nici el nu e într-o situaţie mai fericită.

__Presupun că ai moştenit-o de la mine.

Sophie îşi pune o mână pe burtă.

— Ce avem la micul-dejun?

__Am amestec pentru clătite, intervin. Am putea să mai facem o încercare care să sperăm că de dara asta nu se va mai transforma într-un dezastru.

Sophie zâmbeşte larg.

— Atâta timp cât nu ne ajută şi tata.

— Amândouă sunteţi ilare, comentează Aiden sec, apoi se uită la ceasul de pe ecranul cuptorului. Din nefericire, nu pot rămâne să iau micul-dejun cu voi, însă măcar ştiţi că nu voi putea să distrug clătitele.

Sophie pare dezamăgită.

— Te întorci la serviciu?

— îmi pare rău’. îi spune Aiden, sunând de parcă i-ar părea cu adevărat rău. Trebuie să mă duc.

— Oh'. Sophie îşi priveşte picioarele, ridicând din umeri şi adăugând: Credeam că azi o să mergi cu noi la plajă.

Purtarea şi tonul ei îmi ating o coardă sensibilă, readucând la viaţă amintiri despre cum luam masa singură sau cum îmi doream să am parte şi de compania altcuiva. Ştiu că Aiden e foarte diferit de părinţii mei, dar să văd pe chipul lui Sophie expresia pe care o are în acest moment îmi trezeşte nişte emoţii pe care le-am dat de mult deoparte.

îmi doresc să fi putut, răspunde el, părând sincer. Voi două o să vă distraţi mai mult decât mine astăzi.

Dintr-odată mă izbeşte imaginea lui Aiden îmbrăcat *doar* ln şort de baie, iar această imagine chiar s-ar putea să dăuneze sănătăţii mele.

El sc uită spre mine.

- La care plajă vă duceţi? *

Coriin;ulo. MJpw-lestO putem nun^ de pM,lzla _ ,|.- XO’Sau<>pi««Krozavil- °S:1 ,as”'?'<>bani, încerc să resping ide«- _ _A.nu.e-n regulă, potsa... _ _ O să te lupţi toată ziua pe plaja cu un copil de noil3 ani7ice el direct. Fac eu cinste cu prânzul.

¿Bine! cedez, dându-nu ochn pese cap.

Mi se pare ciudat să accept bani de la el pentru ceva cc c lo..rte probabil să fie distractiv şi pentru nune, dar îmi spun Ci practic, tot o activitate în timpul serviciului, iar asta mă face să mă simt mai bine. *

Sunt distrasă de aceasta idee când ochii lui Aiden îi întâlnesc din nou pe ai mei, ceva din privirea lui dandu-mi impresia ca mai avea un lucru de spus înainte să ne întrerupă Sophie. de parca încă *ar vrea* să o spună. Mă face să fiu şi mai curioasă în legătură cu ce ar fi putut fi.

_ Ar trebui să fac un duş, ne spune, aruncându-ne un zâmbet care nu i se citeşte şi în ochi. Nu vreau să întârzii.

— OK! mormăie Sophie, părând tot la fel de dezamăgita. — Mersi pentru cafea! îmi spune Aiden, expresia lui dân- du-mi în continuare de înţeles ca au rămas lucruri nespuse.

— E o cafea simplă, răspund strâmbându-mă. Nu ştiu dacă ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Corect!

Zâmbetul îi e cald şi mă face şi pe mine să mă simt la fel.

— Să vă distraţi azi, fetelor! adaugă, aplecându-se sa 11 dea lui Sophie un sărut pe creştetul capului. Să vă ţineţi departe de belele!

Nu mai spun nimic în timp ce îl privesc cum iese din bu cătărie, şi aş putea fi ruşinată de maniera în care îl urmăresc jică nu l-aŞ prinde aruncând o privire spre mine pentru o u|nmă oară înainte să urce scările.

Dau restul cafelei pe gât dintr-o singură înghiţitură, plimbând-o prin gură în vreme ce tot soiul de idei mi se învârt rin minte. Totuşi, o singură întrebare iese în evidenţă mai mult decât oricare alta, una pe care bănuiesc că mi-o voi pune pentru tot restul zilei, dacă nu mai mult.

Ce avea Aiden de gând să spună?

A. fost o idee grozavă să o aduc aici pe Sophie. Pare mai fericită decât am văzut-o vreodată şi cred că poate Aiden a avut dreptate când a zis că ei i-ar plăcea să iasă din casă. S-a înveselit un pic încă de când am plecat, dar nu de tot, iar acum îşi face de lucru cu un castel de nisip elaborat pe care îl construieşte cu o multitudine de jucării de nisip pe care le avea dosite bine acasă.

Rămân distrasă în vreme ce o urmăresc, iară ca amintirea expresiei lui Aiden şi a manierei blânde în care mi-a pronunţat numele să-mi dea pace. E posibil să fac din ţânţar armăsar cu ce s-a întâmplat mai devreme, dar maniera prin care Aiden s-a ţinut departe de mine în ultima vreme m-a dus la o stare constantă de nelinişte, şi chiar nu înţeleg motivul. Mi-ar plăcea să spun că e din cauză că îmi fac griji pentru slujba mea... dar nu sunt convinsă că e tot adevărul. în adâncul sufletului, cred că pur şi simplu mi-e dor să vorbesc cu el. Poate că e prostesc din partea mea să fiu atât de preocupată de asta; mai degrabă el doar avea

de gând să-mi spună că ar trebui să ne prefacem că treaba aia nu s-a întâmplat niciodată, ceea ce e posibil să fie cea mai bună alegere.

Chiar dacă e mai uşor de zis decât de făcut.

Entuziasmul de mai devreme al lui Sophie s-a mai domolit puţin de când am luat prânzul, dar nu suficient cât să-mi

, . , . a c pregătiri să ne întoarcem. ('.red ca ar dea de mieles iă c sta

■” '7,\'t™.“' «* “ “lt * ,™1 lecţie solari!

Se strâmba.

= \u mă ard. , . A .

__ *Vta crezi tu. până o să ajungi mai târziu acasa şi 0

ea, ridicându-se de pe nisip şi scut«, rinlu-şi mâinile înainte să vină să se aşeze lângă mine „ ^Îi oferă spatele, încolădndu-şi braţele în jurul genun- chilor şi lăsându-şi bărbia pe ei. Iau tubul de crema pentnr ie solară din geanta de lângă nune, turnând o cant,- Ecă în palme înainte să încep sa r-o tnttnd pe urnenr deja au început să aibă o nuanţă puţtn mar roz decât ar- trebui.

Tresare, iar eu ţâţâi din buze.

— Vezi? Ne-am trezit chiar la timp.

— Da, da! bombăne ea.

— Te distrezi?

Ridica din umeri.

— Da.

_ Uau, cum îmi strici chefiil! o tachinez. Parca te-

aş ţine aici să pliveşti grădina.

— Nu ştiu ce să zic...

Oftează.

— îmi doresc să fi putut veni şi tata.

Mă opresc din ce fac, compasiunea trimiţându i nu junghi în piept. Există o parte din mine care crede în^co tinuare că nu e treaba mea să mă bag în relaţia lor.

fac treaba şi să îmi câştig salariul, şi să nu-mi fac trebU* ntru nimic altceva – dar e greu. Mai ales având în ve- gn|1 P- înrpnnt sâ cin la puştoaica asta îndrăzneaţă care r nutea să fie mai deşteaptă decât mine.

S 3Ca să nu mai vorbesc despre faptul că încă mă gândesc că

■ entele ei s-ar putea să fie aceleaşi cu ale mele din alte nemuri; vremuri în care nici eu nu îmi doream altceva decât să petrec mai mult timp cu oamenii a căror atenţie ar trebui să fie un dat. Termin de aplicat temeinic crema de protecţie solară înainte să mă şterg de surplus pe prosopul meu şi să o anunţ că e gata. Nu se mişcă imediat, uitându-se mai departe la valurile care se rostogolesc încet pe mal de parcă ar fi dusă pe gânduri.

— Ştii că poţi să vorbeşti cu mine, îi propun timid.

Ridică din nou din umeri.

— Nu-i nimic.

— Nu se spun secrete celor care nu-ţi sunt prieteni, replic serioasă. Şi acum noi suntem prietene, nu?

încuviinţează din cap, şi rezist impulsului de a ridica pumnul în semn de victorie.

— Cred că da.

— Deci zi-mi la ce te gândeşti atât de serios!

— Pur şi simplu credeam că azi tata s-ar putea să nu fie chiar atât de ocupat.

Ceva îmi strânge pieptul.

— Sunt convinsă că ar prefera să fie aici, cu tine.

~~ ^resupun, mormăie. Urăsc când e ocupat.

— Se întâmplă des?

Ridică din nou din umeri, teribil de amărâtă.

— Uneori. Slujba lui e tâmpită.

Ei, hai, că nu-i tâmpită! Trebuie să muncească pentru P putea cumpăra mai multe jocuri video, nu?

— Presupun- I115 priveşte cu coada ochiului.
Mi trag mai apn«l*'»
— Doar că - - vocea fiindu-i mai joasă aciIm Văd că îşi caută cuantele,
de par« ar fi ruşma«- mă face să-mi fic dor dc
_ Când e plecat atat
manU' . întind mâna ca să i-o aşez pe spate, mân.
_ Oh. scumpo^ c•rcu|arc Bineînţeles că îţi este.
gâind-o încet cu . frângC prjmul JXte'pe.care mi l-a

arătat de când am cunoscut.,

Z ^ţTu!Adieî, Sigur a fost, de vreme ce a ficut un *a* de* amantă! îmi zice Sophie. Scotea cele roal bune ciume. Şi ob.şnuia să-mi citească poveşn în fie- *2* seară. O singură lacrimă i se rostogoleşte de pe gene, prelingându-se pe obraz în timp ce adauga: Tata lucrează deseori până târziu, deci...

_ Sui şi eu sunt o cititoare destul de buna.

Sophie işi şterge nasul, încercând în continuare să pară stoică.

— Sunt prea mare pentru poveşti de noapte bună.
— Cine zice?
— Xu ştiu.

Păi, eu sunt superbătrână, şi tot îmi plac poveştile de noapte bună.

Se înviorează doar o idee.
-Da?

Dap. Chiar zilele trecute mă gândeam cât de mult Ş ri să pot citi o poveste bună. Poate ai putea să mă aJuP tu cu asta? f

îşi muşcă buza de jos ca să nu zâmbească, ferindu-şi privi- rea când îşi aşază bărbia la loc pe genunchi.

— Cred că ai putea. Dacă vrei s-o faci.

— Clar mi-ai face o favoare.

O cunosc pe fetiţa asta de doar două săptămâni însă încep să cred că nu există prea multe chestii pe

care nu le face ca să o determin să zâmbească. Mai ales de vreme ce J senzaţia că .-ar prinde bine cât mai multe zâmbete având în vedere toate chestiile prin care a trecut ™

- OK! încuviinţează cu capul între genunchi. Sigur'

- Hei, ştia. ca „u poţi să fredonezi dacă te pi de Acum strânge din buze. ' s'

-Ce?

Mă strâng de nas, făcând o expresie ridicolă când încerc s-o fac. Simt câ îmi ies ochii din orbite şi mi se umflă obrajii, iar ea chicoteşte.

— Vezi? Imposibil.

— Nu-nu! mă contrazice. Eu pot s-o fac.

Faţa i se strânge de concentrare în timp ce mă copiază, strângându-se de nas şi încordându-şi tot corpul pe când încearcă să-şi forţeze gâtul să scoată un sunet. O face până începe să se înroşească la faţă şi în cele din urmă trebuie să-i dau mâinile la o pane ca să nu-i plesnească un vas de sânge. Nu mâ pot abţine să nu râd de figura ei iritată, părând enervata că a fost învinsă de curiozitatea mea de la Snapple.

Dar observ că nu mai pare tristă, aşa că merită.

— Ţi-am zis că e imposibil.

— Mi-aş putea da seama cum s-o fac, mormăie ea.

— Sunt sigură că ai putea, chicotesc. O îmboldesc din nou cu cotul şi adaug: Hei! De ce nu ieşim iar pe afară şi mame? E un parc prin apropiere. 'Treaba asta cu ziua fetelor ª drăguţă, nu?

^..xhn nun. o. »»eresul deja stân.it.

s, L.e pute-”' !*' *’ l,b c rînC Wc sa ail>5 Câni Q poveri de n‘upte b'ini dr5fUţC; tU- Ca Să m5 w Recompensa mea e zâmbetul e. larg, cu ţop dinţii ş. nnd cealaleâ mână să Stere o lacrima rătăcită care încă îi ;j. boveşte pe obraz.

— Fără lacrimi, biner

- Bine’

_ Acum, hai să terminăm acest castel de nisip înainte să ajungem amândouă sa arătăm ca nişte ra...

¿ot un -uflfF de surprindere rând braţele ei mici se în. colâcesc brusc în jurul meu. corpul său mic lipindu-se de al meu când se agaţă de mine într-o îmbrăţişare caldă. Sunt surprinsă doar o secundă sau două înainte să zâmbesc pe deasupra capului ei. trecându-mi braţele în jurul umerilor săi şi lipindu-mi obrazul de părul ei.

— Xu eşti chiar atât de naşpa, mormăie în tricoul meu. Pentru o bonă.

închid ochii în vreme ce-i adulmec parfumul delicat de şampon de pepene roşu amestecat cu apa oceanului.

— O sâ îl iau ca pe cel mai frumos compliment.

Mă târăsc pe nisip ca s-o ajut cu castelul, luând o găleată când începe să îmi dea ordine să pun lucrurile în anumite locuri. Melancolia ei de mai devreme pare că a dispărut după discuţia noastră, şi, chiar dacă propriile-mi gânduri pline de nelinişte continuă să-mi roiască prin minte, faptul că ea e relativ în regulă mă face să mă simt mai bine. Aproape.

îmi spun că din cauza lui Sophie îmi fac atât de multe griji pentru ce a încercat Aiden să-ini spună

mai devreme, că e pur şi simplu din cauză că mi-e teamă că va hotărî că nu mâ potrivesc cu ei şi că nu voi putea să petrec mai mult timp

fetiM asta de care încep să mă ataşez atât de mult. Once X ev i ar fi ridicol. Mai ales orice interes latent pentru tatăl Hei sus-numite care e atât de interzis. încât s-ar putea să fie 'ropria mea Zonă 51. Chiar dacă el continuă să mă evite, e perfect în regulă, atât timp cât continui să lucrez aici.

P Încerc sa mă concentrez mai mult la castelul de nisip şi mai puţin asupra lui Aiden şi a tot ce survine din asta, hotă- rându-mă că ar fi mai bine să încetez să mă mai gândesc la cunntele lui nerostite şi la privirile lui indescifrabile. Nu e ceva ce ar trebui să încerc sa desluşesc. Ar trebui să folosesc energia asta pentru Sophie.

„Cassie, de fapt, eu...”

Mda! Nu te gândi la asta!

Ajungem acasă puţin mai târziu decât mă aşteptam; Sophie m-a convins să luam îngheţată şi apoi să facem o vizită la sala de jocuri video, care s-a transformat într-o cină. Până ajung să intru pe uşa din faţă, ducând în braţe toate cele 34 de kilo- grame ale ei pentru că e epuizată, e aproape ora 21. Doarme tun în vreme ce eu mă chinui să intru cu ea în casă, ţinând-o strâns cu o mână în timp ce bâjbâi cu cheile. Sunt pe cale să mă resemnez şi s-o trezesc ca să putem intra, dar apoi uşa se deschide singură, luându-mă prin surprindere.

— .Aiden? Ce cauţi acasă?

— Abia am ajuns. A fost o seară liniştită. Observă cum mă chinui, aşa că se întinde s-o ia pe Sophie, după care spune: Pare că a avut o zi mare.

~ 0, da!

II las s-o ia pe Sophie din braţele mele în ale lui.

— M-a vrăjit să mai facem o grămadă de chestii după ce am fost la plajă.

Da, chicoteşte. Se pricepe la asta.

Sunt tot pc verandă. Lui Aiden îi ia o clipă să-şi dea seama.

— Rahat! Di-ni voie- ’ Se di din drum ca să pot intra . adaugă: Sunt sigur'« rf f” nu port dedţ °

Şi abia atuncii > de baie şi pantaloni scur., lejeră peste sun îşi drcgc care, brusc, >mP a iar atunci mS strecor pe Ung. în timp ce 1ŞH ■ materia|ul negru transparent nu el, conştientă e iinaginaţie. Nu mi s-a părut marc lasă prea mul doar pâni la Urmă sunţcm h lucru când ne-a . ¡^3^ de Aidcl, Rd(j California – ar s de după iinddcn cu jumătate din ţaţe tul cu sfîrCU^e ^jm-am chinuit să-mi cer într-un fel Chˡar “* ˡ sâ încerc să lămuresc lucrurile intre noi, scuze pentru , costum de baie în vreme ce el ¡ar acum stau Chestie trcbuK ÎSpZm^ipaasu.e^intemsatdecu'oarea T

MaX^att'oXă! rosteşte crispat.

îmi încrucişez braţele la piept.

— Chiar am avut Totuşi, i-ai lipsit.

Da‘ . • ■ « mkrare inconştientă de care nu

Acum îsi mută privirea, o mişcare încuia

cred că-şi dă seama până când nu se uită direct la mmejar Să-şi amintească subit de ce nu se u.ta la mme ceput, mutându-şi imediat privirea în podea.

— îmi doresc să fi fost acolo.

— Poate data viitoare, încuviinţează din cap.

Doamne, lucrurile chiar trebuie să fie atat de ciuda^ Trebuie să găsim o modalitate să gestionăm lucrun e e

n *dtd* avem ^”tace fluwi- Orf trecem peste asta. Chipu' lui e cro't s P™ rf fi s•o duc pe Sophie _ pai, în fine- D SU? Pot să te în^^VJ? Ştiu 3St3. Dar m-a măcinat toată „■ ■“

x '•

Nu ezita.

-Da.

— Ce...

Inspir adânc, ca să prind curaj.

— Ce aveai de gând să spui azi-dimineaţă? înainte să intre Sophie.

Deschide gura doar ca s-o închidă la loc, buzele lipin- du-i-se pentru un scurt moment înainte să răspundă încet:

— Aveam de gând să îţi spun că asta facearn. 'Ie evitam, îmi pare rău!

-Oh!

Clar nu mă aşteptam la asta, cred.

— Adică, înţeleg. A fost destul c|e stânjenitor.

-Nu, adică... Scoate un sunet plin de frustrare, după cate completează: Mi-era teamă că te simţeai stânjenită. Nu voiam sa înrăutăţesc lucrurile.

Sc ™ nu? inconfSaW

BU” M∗ buCU' “ nu- “= «„ţi ^i^'^ŞiS ™ PlUnUVreaUCal--ilcsă d- «m când hXd ¿T „, “ Înt-P^ un acei-

«nd mtr-o situaţie ca a noastră.

Privirea lui o Întâlneşte pe a mea, mai puţin ezitantj decât înainte. A w ....

_ Ai dreptate. îmi pare rau daca am mrautapt lucruri|t. _ Să nu-ţi fie! îl resping cu o mişcare a mâinii. O să, íá- încerc’să am şi eu mai multă grijă. În casa asta nu vor m . avea loc incidente cu sfârcuri.

Rabat! w . . A .. A

Chiar voiam să fie o gluma, insă, în clipa în care mi-a icşit pe gură, mă blestem pentru lipsa mea completă de tact când sunt agitată. Aiden face ochii o idee mai mari şi gând ¡ * mişcă subtil când înghite, iar încuviinţarea pe care mi-o oferă e crispată, de parcă ar fi forţată.

— Corect! răspunde, vocea fiindu-i mai joasă decât cu câteva clipe în urmă. Ar fi... Da.

Cassie, câteodată chiar eşti o mare idioată!

— în orice caz... Bănuiesc că ar fi bine să mă bag în pat.

— Sigur. încuviinţează din nou din cap, la fel de băţos ca mai devreme, şi adaugă: O duc şi eu sus pe Sophie.

— E mai grea decât pare, îl tachinez.

-Îhî!

în ciuda a ceea ce spune, nu se mişcă atunci când mă strecor pe lângă el şi îi fac stingherită cu mâna înainte să mă strecor în dormitor şi să închid uşa în urma mea. Nu ştiu de ce universul c hotărât să facă lucrurile ciudate între mine şi Aiden, dar cu siguranţă face o treabă bună. Pe de altă parte... e doar un costum de baie. Suntem *în* (California. E ceva ce Aiden cu siguranţă a văzut de o mie de ori. Exact! Nu e nicio mare scofală.

Aparent, să nu iau în seamă incidente stânjenitoare cu şeful meu cel sexy a devenit pur şi simplu rutina mea dinainte de culcare.

(irozav!

E ai certitudine doar un accident. M-am descurcat de minune până acum să o păstrez ascunsă, iar acum, că a văzut-o unul dintre cei mai buni urmăritori ai mei – mă simt prea expusă, chiar ruşinată.

— Ştiu ca arată groaznic.

îmi duc mâna la umăr, degetele mele atingând uşor pielea aspră a cicatricei tari de acolo. Îmi dau semna că stau aici, după orgasm. aşteptându-mă ca el să se deconecteze şi să înceteze sa mai revină la aceste show-uri private.

— Chiar nu cred că arată groaznic, rosteşte în cele din urmă, iar tonul său nu ascunde nicio minciună.

Simt cum agitaţia mi se diminuează, poate şi mai acut când vorbeşte din nou:
— Ştii, şi eu am o cicatrice.

CAPITOLUL 7

- Al GRUĂ! EU NU URC ACOLO DACĂ RĂMÂI BLQ. cată'

Sophie râde din vârfal locului de joacă.

— Fricoaso!

— N-o să mai vorbeşti aşa când o să vrei să vin să te ajut sâ cobori! strig de pe banca de lângă locul de joacă.

Se joacă deja de aproape o oră în timp ce eu lucrez la o temă pe laptop, având grijă să o verific la fiecare câteva secunde ca să mă asigur că e în continuare bine.

O sâ urască să audă că în curând va trebui să mergem sâ mâneam de prânz; deja o aud cum se văicăreşte că nu stea să plece. Îmi fac o notă mentală să o aduc cât mai degrabă înapoi aici. Cred că e bine că a reuşit să se joace şi cu câţiva copii de vârsta ei, ştiind din spusele ei că încă se chinuie să-şi găsească prieteni la şcoală.

Când am terminat cu tema, îmi acord un moment să-mi verific e-mailurile, strâmbându-mă când observ că am pn* mit unul nou de la OnlyFans care mă anunţă de un eveni- Jtient special pe care îl au. încă le primesc în mod

regula[1],

şi ştiu că ar tre,n,‘să (,ezafx,nez> dar încă nu am facut-o. e ca şi cum aş plănui să mă întorc, şi nici nu am nevoie s.<) fac, cu salariul pe care mi-l dă Aiden acum, dar, chiar şi |a un an după ce am dezactivat totul, nu mă pot convinge să îl las cu totul în urmă. E prostesc, ştiu; nu e ca şi cum ar mai exista vreo posibilitate să mă contacteze cineva prin intermediul site-ului, dar, chiar dacă ştiu asta, iată-mă aici, nostalgica, ştergând e-mailuri inutile.

îmi bag laptopul în geanta lui după ce şterg mesajul, pentru că aşa procedez de obicei – ignorând rememorarea scurtă a amintirilor nasoale şi apropiindu-mă de leagănul unde a migrat Sophie. Oricum, e mult mai bine să-mi concentrez atenţia la ea. îmi las geanta jos, în apropiere, unde o pot vedea, aşezându-mă în cel gol de lângă Sophie.

- Pun pariu că nu poţi să te dai la fel de sus ca mine! mă provoacă ea.

- A, nici nu mă îndoiesc. Pari mult mai avansată decât mine la datul în leagăn.

Zâmbeşte larg.

• — Dap.

- le distrezi?

— Da! Putem să ne întoarcem mâine aici, după şcoală?

— Aş fi dispusă să pariez că putem, îi răspund cu un rânjet. Poate îl invităm pe tatăl tău?

Expresia i se întristează imediat.

— O să fie prea ocupat.

— Poate că nu, încerc. Nu poate fi întotdeauna aşa de ocupat.

— Presupun, mormăie.

îndrept leagănul, începând să mă dau uşor înainte şi înapoi.

— Ai încercat să vorbeşti cu el despre asta? Sunt sigură că ar vrea să ştie ce simţi.

XII vreau să-l înfurii, recunoaşte incct.

\u cred că sc va înfuria, lâtăl tău nu pare

să \e înfurie pentru ceva de genul acesta, Ie

iubeş^. . t3r c Încuviinţează iar încet din cap.

’Sa Kii.

Ştiu. Doar că e aşa de ocupat!

Simt din nou junghiul acela în piept când suni > înapoi spre amintiri îngropate în care mă bag singur/’”^ şi trebuie să mă chinui din răsputeri să nu-mi las senth iele să influenţeze conversaţia cu Sophic, ştiind că pr”’^* căţile mele nu sunt corecte faţă de ea sau Aiden. Ştiu -'t* diferit de părinţii mei, că absenţa lui e o scăpare, nu o gerc conştientă.

— De ce nu mergem să mâncăm ceva de prânz.' ¡j pun. dorindu-mi să o scot din dispoziţia proastă. Sigu/^ foame după atâta căţărat.

— Mi-e cam foame, recunoaşte.

— Bine, atunci! Mă ridic din leagăn să-mi recuperez geanta de laptop şi adaug: Tot mai trebuie să ne oprim şi |a librărie dar după aceea ar fi bine să mergem sa luăm ceva de mâncare pentru tine. Trebuie să-mi protejez gleznele şi toate cele.

— *Nu* muşc, chicoteşte ea.

I âţâi din buze.

— .Aşa zici tu.

— Putem să luăm pizza?

— Am mâncat ieri pizza.

— Dar tot vreau, se bosumflă ea.

Ei, atunci, dacă pui problema *aşa...*, râd.

Pot să duc eu pizza?

E prea fierbinte, îi răspund. Tu te ocupi de cărţi.

A ales trei cărţi despre dovleci vorbitori, monştri prietenoşi şi, respectiv, un inorog pierdut, păzindu-le de parcă însăşi viaţa ei depinde de asta.

_ Pot să mă ocup de amândouă.

_ Mă descurc. Oricum, deja aproape am ajuns acasă.

„ Pot s-o fac, mă contrazice ea.

— Da, dar apoi s-ar putea să îţi arzi palmele şi o să foloseşti asta pe post de scuză ca să nu mă ajuţi cu vasele murdare.

— Ba nu!

Ma prefac suspicioasă.

___ştiu ce să zic... Mie mi se pare o capcană.

___Eşti atât de ciudată! pufneşte.

___Spune-mi ceva ce nu ştiu, puştoaico!

___Bun, dar când ajungem acasă vreau să...

— Sophie?

Ne oprim amândouă pe trotuar, observând o siluetă cunoscută zăbovind în faţa porţii din faţa casei, cu o pungă de hârtie în mână. Aiden nu a pomenit nimic despre o vizită a lui Iris astăzi, aşa că mă derutează să o văd aici şi şovăi o clipă înainte să afişez un zâmbet.

— Hei! Ce te aduce pe-aici?

—Nu am nevoie de un motiv să văd ce mai face nepoata mea, replică Iris direct.

Ups!

Păi, nu, răspund cu un râset stânjenit. Presupun că nu. Mă gândeam doar că, dacă data viitoare mă anunţi din timp, vot avea grijă să ajungem înapoi acasă mai devreme.

— Ahatn! Acum Iris îi zâmbeşte lui Sophie şi o întreabă: Nu poţi sa-i dat mătuşii tale o îmbrăţişare?

Ii zâmbeşte şi Sophie, străbătând spaţiul dintre noi ca să O îmbrăţişeze pe Iris.

7 Cum a fost la şcoală săptămâna asta, ursuleţ?

Soplue ridică din umeri.

A fost în regulă.

■ Ji-ai făcut deja ceva prieteni?

_ Nu chiar, oftează Sophie.

_ O să-ţi foci, o încurajează Ins dulce.

Chiar e o persoană diferită cu Sophie.

1 Nu-ti face griji! T>-*m adus n'«te “Hi- Zăreşte te,n cui din braţele lui Sophie şi comentează: lotuşi, văd că q. neva mi-a luat-o înainte.

Zi« *nu (âŞfig niciun P1l,lcT Ja[„ Jc”,ct‘ MM.1*

— E-n regulă, spune Sophie. Cassie le poate citi şi pe cele de la tine.

— Chiar pun pariu că poate! răspunde Ins.

Sophie ia punga pe care o ţine Iris şi îmi zâmbeşte, iar eu fac tot ce pot să-i răspund aidoma. Habar nu ani cum să gestionez această situaţie ciudată în care m-am băgat, dar încerc să par neafectată, pentru binele lui Sophie, în vreme ce înaintez spre ea.

— Hei, Soph, te deranjează să duci pizza înăuntru? Vin şi eu imediat Ezit înainte să-i dau cutia şi o avertizez: Dar ai grijă! încă e fierbinte.

— OK, spune Sophie veselă, luând cutia din mâinile . mele şi punând cărţile în echilibru deasupra înainte să se uite din nou la mătuşa ei. Pa, mătuşă Iris!

— Pa, scumpo! Ne vedem curând!

Niciuna dintre noi nu rosteşte vreun cuvânt în vreme ce Sophie intră pe poartă, Iris aşteptând până când fata e în siguranţă în interiorul casei înainte să vorbească din nou, tonul dulce lipsindu-i cu desăvârşire:

— Observ că tatăl ei din nou nu e prin zonă.

— Lucrează.

Iris râde, dar e un râset ciudat.

— Mereu lucrează.

îmi pare rău, dar nu cred că e un lucru rău că îşi susţine financiar copilul!

jris ridică brusc sprâncenele.

___ Ce-p pasă V^e? Tu eşti doar bona.

Urmăresc cum expresia îi devine curioasă.

_ p_oar jacă nu eşti cumva mai... implicată de-atât. Care este rolul tău aici, mai exact?

_ $_unt aici să am grijă de Sophie. Uite ce e, am senza-

• că am început cu stângul. Nici nu mi-ar trece vreodată prin minte să mă interpun în relaţia ta cu Sophie. Are nevoie de toată dragostea pe care o poate primi, îmi imaginez. Nu vreau să fie derutată.

— Sunt convinsă că e deja denitată, dat fiind faptul că tatăl ei nu se poate sinchisi să petreacă cu adevărat timp cu ea.

îmi încrucişez braţele la piept.

— Nu e corect.

— O grămadă de chestii nu sunt corecte în situaţia asta, răspunde Iris cu amărăciune.

— Ascultă, cred că îţi înţeleg punctul de vedere, dar nu poţi...

— Habar n-ai care e punctul meu de vedere, mă întrerupe ea. Nu mă cunoşti. Abia dacă o cunoşti pe Sophie. Nu ştiu ce ţi-a zis Aiden, dar el nu e...

— *Hei!*

Clipeşte surprinsă, părând la fel de şocată ca şi mine de ieşirea mea.

— Scuze', rostesc mai încet. Dar nu pot să stau pur şi simplu aici şi să te ascult cum îl vorbeşti de rău pe tatăl ei. Ai dreptate. încă *nu* îi cunosc pe Sophie şi pe z\iden chiar atât de bine, dar îmi dau

seama că el se străduieşte. Adică, doar e tatăl ci. Nu crezi că cel mai bine pentru este ea să fie cu el?

Iris mă priveşte un moment lung, aproape de parcă ar încerca să mă descifreze.

_ Nu um nevoie de o moralii din partea ta, cele din unul Nu ştii ninuc. Despre ceva d.n toate Sincer, nu e treaba ta.

‘ __ Indiferent că îp sau nu, *Sophte* e treal* ic F treaba mea să am grija de ea, tar faptu| ’ X^-heftacc?aTs-fic,reahani-

_ E amuzant, comentează Ins după un tnnp. Tu „ui tânără decât celelalte bone pe care le-a avut Sophie ' mai drăguţă. Mă întreb de ce?

| ucrul pe care îl spune uni fiice urcch.le sa ardă. dar târăsc că nu trebuie să-i validez insinuările cu o ripwtă

- Cred că ar trebui să pleci, rostesc cât de politiCos în mod evident, eşti supărată.

— Supărată! chicoteşte Iris amar, privindu-mă în conţi- nuare intr-un fel care mă face să mă simt oribil. Sigur! Spune-i lui Aiden că o să ţinem legătura!

O urmăresc cum merge ţanţoş spre ceea ce pare a fi ma. şina ei, mai jos pe stradă, aşteptând până când e instalată pe locul şoferului şi pleacă, după care intru în casă, înjurând în barbă. Nu reuşesc sa pricep ce am putut să fac în cele *doua* situaţii în care m-am întâlnit cu Iris ca s-o determin sâ mâ urască, însă e evident că discuţiile politicoase şi zâmbetele false nu o să-i domolească aroganţa. Dumnezeule, chiar şi când ajung înăuntru, tot

zdruncinată mă simt, recunoscând că Iris avea dreptate măcar într-o privinţă. *Chiar sunt* mai implicată în treaba asta decât ar trebui.

Şi eu care credeam că o să fie ciudat să vorbesc cu /XJden despre sentimentele lui *Sophie.*

Am avut grijă ca de dara asta să fiu complet îmbrăcată, cu sutien şi toate cele. Aveam şi tot discursul pregătit când am stărât să-l aştept pe Aiden la etajul unu după ce s-a băgat

Sophie în el pat, gândindu-rnă că voi avea o discuţie scurtă cu tot ce am vorbit eu şi Sophie şi apoi să adaug o ienţiune atentă la final despre ultima mea interacţiune cu ea. Floare la ureche!

Totuşi, nu intenţionam să adorm pe canapea cu mult înainte să se întoarcă acasă.

Nu ştiu cât e ceasul când îmi revin, trezită de sunetul unei înjurături şuierate şi de ceva ce loveşte hiatul din bucătărie. Clipesc în întuneric în timp ce-mi ridic capul adormită, observând o pâlpâire sub hota de deasupra aragazului ce oferă o lumină slabă. Imaginea mă trezeşte imediat din starea de semiadormire, şi încremenesc când observ că, din- tr-un motiv neştiut, Aiden stă în bucătărie la bustul gol.

îmi ia un câteva secunde să pun cap la cap ceea ce văd: Aiden ţine în mână ceea ce presupun că e tricoul lui în vreme ce îl foloseşte ca să şteargă ceva de pe blat. Lângă el, se întrezăreşte o doză de bere, şi îmi explic că sigur a vărsat din ea şi a hotărât că tricoul ar fi cca mai bună soluţie să o cureţe. Nu e cel mai raţional plan de acţiune, cred, dar cine sunt eu să-l judec? Ştiu că ar trebui să spun ceva, să fac ceva ca să-i dau de ştire că stau nemişcată pe canapeaua din li- vingul întunecat, dar găsesc că mi-e mult mai greu să o fac decât ar trebui.

Mai ales de vreme ce pare că nu-mi pot smulge privirea de la goliciunea lui.

11 văd doar de la piept în sus din partea asta a insulei, dar ceea ce văd sugerează că toate acele drumuri la sală chiar... au dat roade. Aiden pare

ferm în toate locurile potrivite, tre- zindu-mi o anumită dorinţă să-i ating liniile tari şi muchiile ascuţite într-un mod în care nu e *absolut* deloc potrivit pentru angajat să-şi privească angajatorul. Nu că m-ar învinui cineva, îmi imaginez, dacă ar vedea ce văd eu. Aiden scoate

un alt cuvânt obscen cu W voce jouri
“^i tot ce pne de» ™ ^ce – sunt ch^ coi^- ''C

XuTeorect că arară atât de bine! Coroborat eu 6ptţl| e

duicesi amuzant 5i cu î5ida?.hnp> ca tata sţngur..., ^

punct ovarele mele formează un club de fam.

Ştiu un lucru: cu cât stau mat mult aia, cu atât va fi stânjenitor când în cele din urma mă va observa, şi, în dorinţei de a-l urmări în tăcere pana evadează 1, etaj, ţtiu l-am aşteptat cu un motiv.

— Aiden?

Tresare. întorcandu-şi brusc faţa să se uite în living) cu tricoul încă strâns în mână.

— Cassie?

— Scuze! spun, ridicându-mă în capul oaselor. Am adormit pe canapea.

— OH fi-

Se uită în jos spre el însuşi de parcă şi-ar aminti ca e pe jumătate dezbrăcat, îndreptându-se de spate şi ducându-şi la piept ceea ce presupun că e un tricou ud, ca să se acopere măcar un pic. Nu că ar fi de vreun ajutor.

— Mi-am vărsat băutura.

- Da. Văd.

— Ar trebui să... îmi iau alt tricou. Scuze dacă te-am trezit!

— Aiden, stai!

Se opreşte, rămânând în spatele insulei în vreme ce mă priveşte cum mă ridic de pe canapea. îmi strâng şi mai mult halatul pe când mă apropii de bucătărie, gândindu-mă că măcar *unul* dintre noi nu se va expune în scara asta în faţa celuilalt-

De fapt, voiam să vorbesc cu tine, încep. De-asta aşteptam pe canapea.

Habar nu am cum voi putea să port discuţia asta

când îi mai inversat rolurile! mă Sândesc alene-

_ Despre ce voiai sa vorbim?
_ Despre Sophie.
Devine imediat îngrijorat.
_ £ bine? S-a întâmplat ceva?

__ £ bine, nu-ţi face griji! îl liniştesc. Doar ca... a vorbit cu mine. Despre cât de mult îi lipseşti când nu eşti aici.

Vad cum îi pică imediat faţa, ceea ce aproape că mă face sâ regret decizia de-a vorbi cu el.

-Oh!

__Nici nu ştiu dacă e treaba mea să spun ceva legat de asta, dar mă doare sufletul s-o aud spunându-ini cât de mult îi lipseşti.

— Nu, mă bucur că mi-ai spus, însă momentan nu ştiu cum pot să schimb situaţia. Ţi-am zis că se întâmplă multe la restaurant.

— Ştiu, insist. Dar chiar pare că o afectează.

— Păi... Ţi-am zis că uneori slujba mea e de coşmar.

— Şi înţeleg perfect asta, adaug precaut. Dar... în ultima vreme, chiar şi în weekend, când e aici toată ziua, ai plecat la restaurant practic imediat după micul-dejun. Dacă nu chiar şi mai devreme.

Nu e ceva ce pot controla, spune istovit. E slujba mea. Nu pot pur şi simplu să o „dau dracului”.

Nu încerc să-ţi fac morală, îl asigur. Pur şi simplu îmi fac griji pentru ea. îmi dau seama că nu-i place să vorbească despre mama ei, dar... când nu eşti aici, asta o face pe Sophie să-i fie şi

mai dor de ea.

Rămâne cu gura căscată, iar expresia feţei i se îmblânzeşte.

— Ţi-a zis ea asta?

_ Da. îi răspund ai blândeţe.

Işi ircee o niâna l x>,t .

_ Nu vorbeşte mandata despre Rebecca. N

Mereu ineerv s-o eonung să şe deschidă, dar,.,

>>• ochii. inspirând adânc, ş. adaugă: Se poartă

n,ereu * ar h bine.

_ Cred că işi bice gnp pentru tine, ma aventurQ d ¡i e teamă de cum te vor afecta *pe tine*

sentiment^ * Râde cu amărăciune.

_ Nici măcar fiica mea nu crede că sunt apt să

ani

de ea.

— Hei! Nu-i aşa.

Fac un pas, fiind nevoită să mă reţin să nu mă apropii

el. Ştiu că nu e treaba mea.

— Aiden, chiar nu cred că e vorba de asta. Cred doară ea se gândeşte la sentimentele tale la *fel de* mult pe cât te gândeşti şi tu la ale ei.

— Chiar mă străduiesc. Ştiu că Iris crede probabil câ sunt cel mai groaznic tată din lume, şi poate că aşa am şj fost o vreme, dar... chiar *mă străduiesc.*

— le cred, spun, pentru că aşa şi e. Sunt convinsa câ e mai *greu sa* ştii ce să te comporţi cu cineva ca Sophie. Pare foarte dură.

— Aşa e. Alai dură decât mine, zice, clătinând din cap. Probabil că nu asta e treaba pe care ţi-ai asumat-o, adaugă cu un râset sec. Sunt convins că n-ai acceptat slujba aştep- lându-te să fii terapeut de familiei.

— Nu, e-n regulă! Serios! Pot foarte bine să-p trimit o aha factură, completez, încercând să mai

detensioncz puţin situaţia.

Sunt recompensată cu un râset .sugrumat.

Corect!

Uite mă simt groaznic să te împovărez cu toate astea, toate celelalte chestii cu care tc confrunţi, doar că...

^Văd epuizarea pe chipul lui, şi nu doar din cauza unei zile (r e|e Văd o epuizare care pare să-l apese din interior.

chjar ţin la voi. Casca ochii un pic, iar eu îmi feresc virea, apoi reiau: Pur şi simplu ştiu puţin cum se simte Sophie, şi nu vreau să crească vreodată cu regrete, aşa cum am crescut eu. Şi nici tu, de fapt.

= jsjici eu nu vreau aşa ceva. Şi-mi pare rău că-ţi trezesc sentimente neplăcute!

— A, nu, e...

Gura mi se închide când, spontan, se ivesc amintiri şi simt o greutate în piept. Aiden, tu nu semeni deloc cu părinţii mei. îţi jur!

— Chiar aşa de nasol a fost?

— Mai rău. Pufnesc într-un râs amar înainte să reiau:

Părinţii mei au fost de tot rahatul. Toată copilăria a trebuit să aud că *eu* sunt singurul motiv pentru care sunt nevoiţi să muncească atât de mult. De parcă eram un fel de povară. Adică, ei nu m-au vrut de la bun început.

Aiden se încruntă plin de compasiune.

— Nu te-au dorit?

— Presupun că ar trebui să mă consider norocoasă că erau atât de religioşi, râd. Altfel, e posibil să nu fi fost aici.

— Cassie...

Văd că se chinuie să-şi dea seama ce să spună şi nu îmi vine să cred că eu spun cu adevărat toate chestiile astea. în mod normal, mă străduiesc să evit să vorbesc despre asta.

— îmi pare foarte rău!

— E-n regulă, răspund, încercând să ignor junghiul surd din piept. Ţi-o spun doar pentru că părinţii mei... nu mi-au lost *niciodată* alături. Mă băgăm singură în pat, îmi pregăteam

dna şi îmi petreceam wcekcmlurilc stârni <|c VI>rl). nuinâr ridicol «le prieteni imaginari doar ca să siniut/” „„ de contact «iman. Gentil acesta «le singurătate chiar i«,”„fcl un copil peste cap. îl fi®*«' Privil™ şi complete,. I),’”' 'h eşti ca ei. Şi ştiu asta pentru că ştiu cutn arată nişte părinf''.'1 tot rahatul cărora nu le pasă. Aiden, *ştm* eă ţic iţi pas5 'llc Acum se uită ciudat la mine, de parcă ar vedea «n multe decât mi-ar plăcea. Mă simt uşor jenată că îi dczvsi – prea multe, dorindu-mi ca el să rosti ceva ca să lănturca^ lucrurile.

— îmi pare rău! spune după câteva clipe. Nu... Q- apreciez că mi-ai spus asta.

Inspir adânc.

— îţi cer scuze dacă ini-am depăşit atribuţiile!

— Nu, eu... Ai dreptate. Bineînţeles că ai dreptate. descurc groaznic.

— Ba nu, nu-i aşa, îl contrazic. Eşti om, Aiden. E în ordine să nu faci lucrurile la perfecţie. Doar că... m-am gândit că ai vrea să ştii. Cât de mult îi lipseşti lui Sophie când nu eşti aici.

Işi lasă capul în jos, ridicându-şi mâna ca să şi-o treacă prin pâr a exasperare în timp ce scoate un oftat.

— Ştiu. Trebuie să mă descurc mai bine.

— Nu încerc să te fac să te simţi prost, îl asigur. lini muşc obrazul, fiindu-mi teamă că sunt din nou deplasată, şi adaug: Vreau doar să vă văd fericiţi, atâta tot.

Felul în care mă priveşte Aiden îmi face pielea să se încingă, expresia lui îmblânzindu-se în ceva ce e mult prea profund pentru relaţia pe care o avem. Şi-mi dă ameţeli.

— îmi pare rău că a trebuit să zgândari răni vechi, spune încet, întrerupând uşor vraja. Dar apreciez ca mi-ai spus toate astea.

f-n regula! răspund încet. Acum totul e în trecut.

_Şi totuşi...

ji întâlnesc aceeaşi căldură ameninţă privirea, şi

sufoce.

__ Mulţumesc!

îmi amintesc apoi că mai aveam un motiv pentru care să-l aştept, şi mi se pare aproape crud să mai arunc încă o greutate pe umerii lui. Dar presupun că e mai bine să termin cât mai repede cu tot.

— Bun! De asemenea, ar trebui să-ţi spun...

Fac o grimasă.

— Iris s-a întors azi.

— Normal!

Inspiră adânc doar ca să expire imediat.

— Am încercat s-o conving să-mi ceară voie înainte să vină în vizită, dar uneori îi place să fie dificilă. Cred că i-ar plăcea mult să dovedească faptul că sunt un tată de rahat.

— Nu eşti un tată de rahat, insist. Doar ţi-am spus-o deja, ai uitat? Tot ce-şi doresc copiii e ca părinţii lor să încerce.

încuviinţează solemn din cap.

— Pot să mă descurc mai bine. Pot. O să am grijă să fiu mai prezent aici. Când ar trebui să fiu liber. Promit!

— Sophie ar adora asta.

Lz *fel şi eu*$_t$ nu spun.

Mă foiesc, ştiind că ar trebui să spun mai multe, dar ne- fiind sigură cum să abordez problema. îmi

frec absentă braţul în timp ce mă încrunt privindu-mi picioarele şi-mi dreg glasul.

— În fine, m-arn gândit că ar trebui să-ţi spun că Iris a făcut nişte... insinuări, continui. Despre mine.

— Ce? face el, iar figura îi devine dură. Ce ţi-a spus?

*Pil, te vorbea de rau, >*i cu doar *am Vrm C3* var puica şi fi... insinuai ca' sunt... fMai ^.iar ar *trebui.* *,CW <1^*

Nu prinde idcca *imediat.*

Ce vrei şi zici?

— Ea...

Doamne, mi face s-o spun'.

Cred ci s-ar putea şi fi insinuat ci între * pc-

IUt- trece ceva nepotrivit.

Ştiu, *e ridicol, dar... nu am vrut* sa fie cumva ccva (arc s-o *(oloscasci împotriva* la, aşa ca *ini-ain* zis ci lr tr *şi ştii.*

Corect! Observ cum înghite în suc şi apoi adaugi: Ridicol'

Auri! Adică, ştiu tocmai am spus-o, dar toi mă doare şi-I aud repelând-o.

Pur şi simplu am considerat ca ar trebui sa afli şi tu. Nu ştiu... |>oalc am putea concepe un ful de program ca Iris şi jjoati veni mai dus în vizita. Sunt sigura ca lui Sophic i-ar plicea sa faci mai multe chestii cu mal uşa ei.

Poate e o idee buni, cugeta Aiden. Ar trebui sa vorbesc cu ca.

N-ar strica.

bici parc uşor dcbusolat.

Mi-ai luat apărarea?

.Mi opresc chiar în timp ce mă răsuceam în încercarea d<- a mi retrage rapid.

Eu... Da?

Nu era nevoie şi o faci.

Nu am zis nimic cu n-am crezut c-ar fi adevărat.

A! Aii... apreciez!

_ Ţi-am spus, îl încurajez. Chiar *eşti* un tată bun, Aiden. Pe cuvânt!. , , . .

Qâ încet din cap, uitandu-se la mine cu o expresie pe care n 0 pot descifra. Hotărâse ca ar trebui să mă retrag, aşa cum aveam de gând, nedorindu-mi să fac această întâlnire mai stânjenitoare decât e deja.

— Încep să cred că nu ar trebui să purtăm discuţii după ora unsprezece, spun cu un râset.

Buzele îi tresaltă.

— Cumva, par să o ia întotdeauna pe o pantă ciudată.

___Mda! Păi... Ar cam trebui să mă bag în pat.

— Desigur!

începe să se îndepărteze de partea lui de blat, şi trebuie să încerc să nu-mi las privirea să coboare când mi se reaminteşte că nu poartă un tricou.

— Dimineaţă o să dau câteva telefoane ca să pot fi aici la micul-dejun. Şi o să discut cu Iris. Promit!

— Eu sunt convinsă că Sophie va fi...

Uit tot ce aveam de gând să spun în vreme ce Aiden ocoleşte blatul, şi chestia asta nu are absolut nimic de-a face cu faptul că nu poartă tricou. Abia o pot distinge în lumina asta, însă, chiar dacă nu am văzut-o niciodată, tot îmi face inima să-mi bubuie în piept şi sângele să-mi zvâcnească în urechi. Nu ştiu

cât de mult îi ia să-şi dea seama că mă holbez la acel loc din stânga buricului lui, pielea fiindu-i mai închisă la culoare acolo, mai ridicată.

A! râde. Ştiu că arată ciudat. O am dintotdeauna.

E... în formă de inimă.

— Da, aşa arată, nu? O am de când am fost la şcoala de bucătari. îşi atinge absent cicatricea şi adaugă: Am vărsat pe mine ulei încins. Blestemata de tigaie mi-a alunecat din mână. Nu a fost cel mai reuşit moment al meu de bucătar.

Nu cred că respir cu adevărat; tot ce spUnc IUj f să-mi amplifice panica. Parc imposibil, ceea ce ^-coinridenţa e mult prea marc ca să înţeleg Q rămân lipiţi de arsura în forma de inima de pe ;1|)(| Chl’ı,ni lui mai mult decât se cuvine şi, în cele din urmă priurea ca sâ-i înrâlnesc chipul tor mai derutat. **

— Sunt olxjsirâ, îmi scapă, genunchii înmuind intr-un mod ciudat. .Ar fi bine să mă duc în pa(' U”’n,'Se

— Bi... ne! spune încet. întrebându-se *probabil* a dintr-odatâ mă port ciudat. e

Nu pot să mă abţin. Trebuie să plec *dc aid.*

- Noapte bună, Aiden! spun repede în tinm . torc cu acacncw lui mea *proaspătă m minte alături de amintirile* legate de ea. e toa,e

.V», *nu, nu. nu c posibil aşa ceva!*

Dacă i se pare ciudat că aproape alerg pe scări, nu rine după mine să-mi ceară lămuriri. Nu încetinesc până nu ajunf în siguranţă în camera mea, cu inima bubuind să-mi sară din piept în timp ce traversez încăperea ca să mă aşez uluită pe marginea patului.

— *Şi eu ani o cicatrice, să ştii.*

— *Serios? Pun pariu că nu e la fel de urâtă ca a mea!*

— E destul de mare. Şi arată ca o inimă, ceea ce înseamnă ci nici măcar nu arată drăguţ.

— Cum ai căpătat-o?

— Am dat pe mine ulei încins anim câţiva ani, în timp te ga team. N-a fost cel mai reuşit moment de-

al meu.

E o poveste pe care am mai auzit-o. O poveste care nu fost şoptită printr-un microfon de calculator de către < bărbat căruia nu i-am văzut niciodată chipul. Un ar care – până când a dispărut brusc din conversaţiile noasn-)rin mesaje şi, prin urmare, din viaţa mea – aproape că m-a ¡Scut sa cred că s-ar putea să fi ţinut la mine.

j| ştiu drept *A.* Nu-i aşa că-i ridicol că i-aş fi putut uita vocea în doar un an? Că până acum n-am făcut legătura? Când a dispărut, am crezut că fusese doar o experienţă nasoală pe care urma s-o pun pe seama naivităţii, consecinţa faptului ca îmi dădusem voie să mă apropii de cineva care, până |a urmă, plătea ca să mă privească având orgasm. Şi iată-mă aici, un an mai târziu, la fel de incapabilă să mă dezabonez de la e-mailurile de la OnlyFans din cauza unei fantezii prosteşti că el cumva o să încerce să mă găsească după tot acest timp, chiar dacă ar fi aproape imposibil *şi dacă* ar vrea s-o facă, dat fiind că mi-am şters contul într-un episod depresiv demn de milă de genul unei despărţiri. Ceea ce nu are nicio logică, de vreme ce nu am fost niciodată împreună cu adevărat. A fost doar un tip oarecare în privinţa căruia mi-am făcut iluzii deşarte că îl cunoşteam mai bine decât o faceam. Doar cineva pe care nu-l văzusem niciodată şi pe care credeam că *nu-l voi vedea* niciodată. Ceea ce, îmi dau seama acum, nu e deloc adevărat.

Adevărul e evident, cred, oricât de înfricoşător ar fi. Că timpul meu petrecut online, care am crezut că a rămas în urmă, s-a readus singur în

prim-plan în forma motivului principal pentru care am renunţat din capul locului la asta. Bărbatul care m-a făcut să simt ceva şi care apoi m-a determinat să mă simt ca o cretină pentru că o făcusem după ce s-a deconectat şi n-a mai revenit niciodată.

Pentru că Aiden Reid, şeful meu fbarte-sexy-dar-foar- te-intangibil, obişnuia să-mi urmărească canalul.

Obişnuia să-mi urmărească *foarte mult* canalul.

Conversaţie cu @lovecici

p-a plăcut fitmuleţul?

A fost tot ce mi-am dorit.

G ***Mă bucur că ţi-a plăcut,*** *T*

S-ar putea să devin dependent să te urmăresc cum îţi dai drumul.

CAPITOLUL 8

Aiden

LA *DOUĂZECI DE MINUTE DUPĂ CE CASSIE S-A BĂGAT în pat, încă încerc* să-mi dau seama cu ce am greşit, râsu- cind-o în minte pe toate părţile cât timp fac duş. Ştiu că are dreptate în toate privinţele, că mă autosabotez în ceea ce o priveşte pe Sophie şi chiar şi în treaba cu Iris, şi am vorbit serios când am zis că voi lua măsuri ca să îndrept totul. Aş zice că discuţia cu Cassie a decurs destul de bine, ceea ce înseamnă că nu reuşesc să-mi dau seama cum de a devenit ciudată la final.

Chiar şi după discuţia noastră încordată, la final aveam impresia că am reparat oarecum lucrurile, sau cel puţin aşa credeam. Prin urmare, de ce a fugit aşa? Nu pot să mă opresc să mă mai gândesc la expresia ci – ceva ce semăna cu surprinderea şi panica, şi, indiferent de cât de multe ori am reluat totul în minte, tot nu pot să-i dau de cap. Cel puţin, e total diferit de cum mă privea până atunci.

Nici chestia *asta* nu izbutesc să mi-o scot din

minte.

Era ceva insistent în modul în care mă privea până acum şi, sigur, nu mă aşteptam să mă surprindă la o oră atât «Ic

târzie în timp ce stăteam în bucătărie la bustul decizie rapidă. dar Minpită. însă nu nii-qfn '> felul în arc *m-apnvit Cassie.* Sunt conştient că nu să O reamóse. că ar trebui s-o ignor complet, dar ’a rC,,,,i dad aş pretinde că fac orice ar trebui să fac du fap| * ,n’n|i

Poate d toate astea mă fac un ciudat, plus fqp(Hj gândesc întruna la ea. Probabil aşa şi e, o ştiu (|CshjJ (J^ ’”â dar cu siguranţă ideea că încerc al dracului de tare să' toate astea înseamnă ceva. Mai ales dat fiind... inci^^ dintre noi. Seara când mi-a spus de prima ei ceartă cu

îmi lipesc capul de peretele interior al duşului î,. i .... _ .. w w. ' ’”’Mizând ochii în vreme ce apa uni picura din par. Nu e ceva ce-, intenţionat, să-mi amintesc de tricoul ei mulat, roz pal pindu-sc de părţi ale ci pe care se presupune că nu *ar ueb şi le fi* văzut. *De fapt, în ultima* săptămâna am făcut am putut ca să *evit* să-mi amintesc, păstrând inclusivo 1^ tanţă cât mai mare faţă de Cassie. Pentru că nu ar trebui^ mă gândesc la gura ci moale spunându-mi că nu pleacă nkă ieri sau la roşeaţa ei când a greşit spunând că ar trebui să n' Irigăm în pat”, şi cu certitudine nu ar trebui să-mi aminte forma sfârcurilor ei mici şi întărite împingând prin tricou de licăre dată când închid nenorociţii ăştia de ochi.

E o tortură absolută să încerc în permanenţă să nu fiu un dubios.

Dau drumul la apa rece de deasupra ca să încerc să mă lupt cu gândurile astea trădătoare, tremurând uşor sub jet înainte să opresc de tot apa. Mă ajută,

însă doar puţin. încă mă întreb ce a facut-o pe Cassie să-şi schimbe atât de rapid starea de spirit şi ce anume a facut-o să fugă efectiv de mine la doar câteva secunde după ce râdeam împreună. Arunc o privire în jos spre pielea închisă la culoare a cicatricei de pe btlonien şi mă încrunt. A fost aproape ca şi cum am fi vorbit despre ea, însă parcă n-ar avea nicio logică.

Până mă şterg şi mă îmbrac, e incredibil de târziu şi mă usturăochii de somn în vreme ce-mi târăsc picioarele pe hol ¿e la dormitorul meu spre al lui Sophie ca sâ trag arunc o privire înăuntru. E întinsă în pat ca o stea de mare, cu un picior ieşindu-i de sub pătură în timp ce sforăie uşor. Zâmbesc când calc uşor pe covor şi mă aplec ca să-i dau un sărut pe frunte, amintindu-mi toate chestiile pe care mi le-a spus Cassie şi simţind junghiul familiar de vinovăţie în piept.

„Genul acela de singurătate chiar poate da peste cap un copil.”

Fac o altă promisiune tăcută să fiu mai prezent. Ştiu că Sophie merită asta.

Ies din camera lui Sophie într-o linişte la fel de deplină, oftând uşor în timp ce trag uşa după mine. Sunt la etajul doi, însă gândurile îmi sunt două etaje mai jos, unde ştiu că nu ar trebui să se afle. E ridicol fie şi să formulez măcar ideea de-a cobori scările să văd ce face Cassie; până şi mie mi se pare a fi o idee groaznică, şi alung ideea în vreme ce merg spre dormitor. E trecut de mult de miezul nopţii, şi ştiu că ar trebui să dorm niţel după ziua pe care am avut-o, mai ales de vreme ce mâine-seară o să fie un dezastru

pentru că am promis că nu mă voi duce acolo devreme, însă, chiar şi când sunt în pat, se parc că tot nu pot să-mi opresc creierul.

„Eşti un tată bun, Aiden. Jur!”

De ce mi se pare atât de important că ea crede asta?

Închid ochii, lăsându-mi capul să cadă pe tăblie. S-ar putea să am probleme adevărate. I-am spus lui Cassie că am evitat-o pentru binele ei, şi, bineînţeles, parţial e adevărat, dar adevărul este că am evitat-o pe Cassie pentru că, după

«vi «.-ara. «< «•« „'■” P”'1'1 la « «5» ™m ar llt| l4l.j „„ roí. M u ales av.în.l în vedere şi”1;lţi, '»' în care m am gân.lil la ea ar fi lan.t-r, să-,i .fe, ¡.' «U tr-o elipili M. •'•» '»„‘I > •'«• lwrc a '' I»»»» I«>nă q, *J'.”'* Sophic chiar pare şi-i */M* petreacă timpu], n|| # hiero pe caro să-l pot risca. Râd ai amărăciune, gSll(|în(||i ci am un adevărat talent să aleg cele mai nepolrivitt r

.11 en,t¡

care sa-mi placa.

Mereu îmi atrag atenţia cele cu care nu ar trebui u

Hiă

implic.

¡mi îndoi tivul tricoului înainte să încep să urmăresc cu degetele marginile ridicate ale cicatricei în timp ce amintesc de alt moment când i-am spus despre ca unei femei la care începusem să ţin. Nici nu c de mirare că reacţia lui (jssic îmi aminteşte de o femeie la care încerc din râspu teri să nu mă gândesc în fiecare zi; doar şi ca a fost la fel (|c surprinsă ca şi Cassie sâ audă despre cicatrice. .Acum, că mă gândesc la asta, cred că e posibil ca acea femeie sa fie ultima persoană eu care am discutat despre ca. O încercare disperată de a crea o legătură cu persoana care s-a arătat vulnerabilă în privinţa propriilor cicatrici. Mda, *ace/a* a fost cel mai tâmpit lucru pe care l-am făcut vreodată.

Fenomenul OnlyFans nu mi-a fost străin când a luat amploare. Părea că toată lumea auzise de el, cel puţin. Şi nici cu nu am fost vreo excepţie. Doar că, înainte sa îl caut, credeam câ e ceva neinteresant pentru mine.

Poate mă simţeam depăşit; singurătatea care survine din cauza faptului că am un program foarte

încărcat la serviciu şi care a făcut să-mi fie greu să cunosc oameni. Poate aşa am ajuns să navighez pe OnlyFans într-o noapte, târziu. la sugestia unui coleg de serviciu, l-am găsit profilul din

Acoperind ceva atrăgător la ea, chiar dacă şi-a greŞe3 ţimătatc din faţâ acoperită cu ∘ mascl P^1 cepUl Cu o căutare nevinovată prin profilul ei public, ^*fusese* conceput să te facă sa îţi doreşti să devii abonat. câre . şi ^cut, evident. Chiar nu a fost nevoie de nimic (CJal ca să mă convingă să o fac. Iniţial, doar îi cumpăram spC i »pir ne măsură ce apăreau. întotdeauna erau sesiuni olo mereu ea, în pnm-plan, şi cu muzica în surdina, dar Ceva la femeia asta ai cărei chip nu îl vedeam şi al cărei păr rămânea mereu ascuns sub o perucă strălucitoare... ceva mă facea sa mă simt *obsedat* de ea.

Aşa că am început să plătesc pentru show-uri private. De fapt, e o minciună sfruntată. Am început să plătesc pentru *o grămadă* de show-uri private. Era atât de uşor să intru pe Skype cu camera închisă' Atât de uşor să-mi satisfac fantezia unui show ţinut doar pentru mine! De parcă pentru ea eram singura persoană din lume. Cred că ideea de-a o împărţi cu alţi urmăritori mă facea să mă simt... gelos. într-un fel. Şi nu e revoltător? Nu e ridicol să încep să idealizez întâlnirile cu o femeie pe care o plăteam ca să se atingă singură?

Doar că... şi ea părea singuratică. Ba chiar mi-a şi spus-o. Şi nu doar o dată. Poate că asta a făcut totul să pară mai mult decât era în capul meu. Mi-a devenit uşor să-mi dau voie să cred că sunt special pentru ea,

deşi nu a fost niciodată real. Nu a avut niciodată de gând să mă întâlnească în realitate. Chiar *dacă* a pretins asta. Dispariţia ei completă a fost o dovadă suficientă în privinţa asta.

Chiar şi acum, încă îmi pot aminti formele moi ale trupului ei, şoldurile care implorau să-mi simtă mâinile şi sânii care implorau să-mi simtă gura, iar când se atingea, când

, 1. -i mici şi s«l'ţ'ri •'l"necâu între Pli,lr'le ude «
' de s«râ... în Ane! Nici nu e demiWrcc- „«
^eni.unpie^'-^i^^ufost^,,^ nri în C>re aveam
senzapa ca rond e doar pentru minc Simpla amintire e
suficientă să mă facă să Ini se

în pantalonii de pijama, unde se acumulează o d0. nntă puternică în vreme ce gândul la femeia al cărei nu l-am aflat niciodată este, ca de fiecare data, suficient ca $ mâ excit. Chiar şi după tot acest timp, încă mă afectează. îşi spunea Cici, dar nu sunt suficient de tâmpit, încât să cred că mi-a dezvăluit numele adevărat. E încă o reamintire că totul a fost doar o iluzie.

Şuier printre dinţi când îmi apăs palma pe bumbacul întins, simtindu-mă jalnic pentru că trebuie să recurg |a asta, dar ştiind că în acest moment din viaţă nu am prea multe opţiuni să mă eliberez. Cu toate cerinţele slujbei şi Sophie... nu prea am avut timp pentru întâlniri. Genele îmi flutură şi dinţii îmi strâng buza de jos când îmi bag mâna în pantaloni să-mi strâng degetele în jurul penisului fierbinte, respirând sacadat după ce încep sa-mi mişc mâna în sus şi în jos ca să mai eliberez din presiune. Simt fluidul lunecos formând picături în vârf, acoperind

interiorul pumnului ca sâ se prelingă în jos. în mintea mea, sunt în siguranţă în amintirea femeii cu mască şi nume fals, cu degetele ei jucându-se între picioare şi ciupindu-şi sfârcurile pentru mine, doar pentru mine.

Chiar şi atunci mă întrebam ce senzaţie aş fi căpătat dacă aş fi putut să o ating vreodată. Dacă mâinile jwe/e ar fi mângâiat-o, nu ale ei. Era ceva ce aproape crezusem că ar fi totuşi *o* posibilitate. Mă făcuse să mă simt de parcă şi ea m-ar fi dorit la fel de mult cum o doream eu. Aşadar, unde s-a dus- Nu dispărusem foarte mult, nu? în timp ce mă confruntam Rebcccai? De ce dispăruse complet când mă

în- <* sâ'‘cer SCUZC?

Pentru ci „-«fa' adn'dr‘„-

Strâng din dinţi în timp ce mă mişc mai repede, simţind mă strânge pieptul când pulsul începe s-o ia la goană ^sângele îmi curge mai repede odată cu plăcerea crescândă c/re se acumulează cu fiecare mişcare a mâinii. O simt ca o presiune fierbinte ce creşte şi creşte şi *creşte,* iar capul îmi cade pe spate în timp ce gâfâi tot mai tare printre buzele întredeschise.

încerc să mă concentrez asupra amintirii, cea care e în siguranţă în mintea mea – agăţându-mă de acea femeie iară chip, cu formele ei moi, corpul perfect şi ţâţele frumoase la care uneori încă mai visez, dar gândurile îmi fug altundeva, scăpându-mi de sub control. La imagini cu bumbac moale întins peste forma unor sfârcuri şi mai tari. Nu mă gândesc intenţionat ia ea, chiar nu, însă creierul începe să-şi imagineze, fară consimţământul meu, o femeie *cu*

chip, cu zâmbet dulce şi ochi strălucitori şi un corp la fel de tentant, dacă nu şi mai şi, chiar şi complet îmbrăcată.

Fără aprobarea mea, gândurile mele trădătoare se întorc la *Cassie.*

Respiraţia îmi e captivă în plămâni, spatele arcuindu-mi-se în timp ce-mi mişc mai repede mâna pe penis în vreme ce aceeaşi presiune ajunge în punctul de a exploda şi gândurile mi se mută de la amintiri vechi la unele noi, până când nu mai reuşesc să-mi dau seama unde se termină femeia fară chip şi unde începe Cassie. Şi de ce acum, că figura lui Cassie îmi apare în minte, îmi e mult mai greu să respir? De ce mă simt mult mai *aproape* acum, că mă gândesc la ea?

Iar când eliberarea fierbinte se împrăştie şi îmi acoperă mana în timp ce îmi zvâcneşte în pumn, amintirea a dispărut

vonmlct. |5«n<l în imni doar chipul lui (iassie în .

a.,,,,În,mul în |>M Alʼ«„ r«*lʼăi suflul, 0|

<ic|,ii deschişi fixafi pe >avan. <lʼr ,Sr5 siW vid cu

încercând să-mi revin din excitare pe când vinovăţj, ,|

jn GIUM a ceea cc-atn făcut mă cuprinde încet.

Ai zice c-ar fi trebuit să-mi învăţ lecţia de prima dată.

Chiar n-am învăţat nimic din ultima experienţă cân<| am ţinut la o femeie intangibilă? Cât de dezamăgitor a f(At să-mi las singurătatea să mă împingă să iau decizii groaz. nice. doar ca să am parte de o trezire brutală când am aflat că nu fusese nimic real? închid ochii în timp ce pieptul mi se ridică şi coboară şi înjur neauzit.

Iată-mă aici, un an mai târziu, îndrăgosiindu-mă de altă femeie complet intangibilă şi care, probabil, nici nu e de nasul meu. Ce Dumnezeu şi-ar putea dori Cassie de la un tată obsedat de muncă şi care abia reuşeşte să se menţină pe linia de plutire într-o zi obişnuită?

E ridicol şi să mă gândesc la asta, şi nu doar dintr-un singur motiv.

„Chiar ţin la voi.”

Trebuie să-mi reamintesc că e imposibil să fi spus-o în sensul în care îmi place să cred că a facut-o. Pur şi simplu aşa e Cassie. Sunt convins că ţine la mine doar ca la un tată singur, care se chinuie sa creeze o legătură mai puternică cu fiica lui, ca la un proiect. Nimic mai mult.

Mă duc ruşinat la baie ca să mă spăl pe mâini, încruntân- du-mă în jos spre chiuvetă când apa rece mă face să văd din nou lucrurile cu claritate. După ce termin şi-mi usuc mâinile cu prosopul atârnat lângă chiuvetă, îmi văd în oglindă chipul încă roşu şi clatin din cap spre propria-mi reflexie.

Cretin idiot! bombăn.

Mâ prăbuşesc înapoi pe pat cu faţa în jos, blestemându inâ în continuare pentru că sunt un nemernic plin de iluzii, dar măcar simţindu-mă mai puţin încordat. Chiar şi acum, după ce am alunecat fără să vreau şi mai mult spre josnicie – tot la ea mă gândesc. La fel de mult pe cât am facut-o de când s-a mutat aici, dacă e să fiu sincer. E imprudent, şi *cu siguranţă c* nepotrivit, dar aşa stau lucrurile.

Oftez, împingându-mi mâinile sub pernă şi cufundându-mă în ea în vreme ce încerc să alung din minte figura lui Cassie. îmi spun că mâine mă voi strădui să îngrop adânc pasiunea asta stupidă, acolo unde îi e locul. Că, atunci când mă voi trezi, voi lua micul-dejun cu Cassie şi Sophie şi mă voi pună ca şi cum adineauri nu m-am abuzat singur cu gândul la bonă, pentru că până şi să mă *gândesc* la asta mă face să mă simt ca un dubios.

La dracu'î Poate că asta şi sunt.

Nu dorm absolut deloc în noaptea asta, deşi practic mă aşteptam.

Sunt pe cale să-mi iau la revedere, pentru
fă, din
punctele de vedere, unt terminat', m a
văzut cm,, inii
di nniul, ti plătii deci de re mai ezit '

lih ti ii aud respirând hi celalalt capăt a!
apelului pe Skypc
d nn e pruna dată când în-am trezii că sunt
curioasă să aflu nun arată.
linca lui îmi face chestii de nedescris, cel
puţin usta e chtr,
fi cu certitudine cineva cu o voce ca asta
are o faţă pe măsură.

() să închid sesiunea.
E ridicol fii mai ez.il.

hm dreg glasul, f iind pe cute să-i
mulţumesc cd a plătit
pentru încă nn shuw privat, dar mă
surprinde

vorbind el primul.

Sunt i urios... cât de mult mar costa să corn imn să stau de vorbă cu linei'

Şi iu ta mima mea nu ar trebui să ruleze o bătaie.

CAPITOLUL 9

ÎMI DORESC SĂ POT SĂ VĂD CUM ARATĂ.

V(Kta ii e joasă, ca o şoaptă neîntrerupta, oferindu-mi tot timpul instrucţiuni pe un ton coborât în vreme ce eu mă grăbesc să-i îndeplinesc orice dorinţă. Ceva în felul în care îmi transmite cu o încredere absolută tot ce vrea de la mine, fără cel mai mic dram de ruşine sau nesiguranţă – face să mă furnice pielea peste tot, aproape ca şi cum mar atinge cu adevărat.

— Desja-ţi picioarele, (.'ici! mă îndeamnă prin microfon. Ijisâ-mă să te văd!

Nu ezit, desfăcându-mi şi mai larg coapsele în faţa camerei ca să poată vedea exact cât de umedă sunt. Cât de mult m-a excitat.

Atinge-tc! îmi comanda. Atinge-ţi clitorisul!

Imi mişc degetele în jurul micului mănunchi de nervi, simţind scântei în măruntaie la fiecare atingere.

— Aşa?

— kxact uşa! geme, I^ti atât de frumoasă! Atât de al naibii de umedă!

Imi doresc să jî avut degetele tale, în schimb, şoptesc, o replicii exersată care în faţa lui nu e nicidecum prefăcută.

__ Ţi-tţ ofin mai mult âmt degete, mii frmiit(răguşit. Tc-Vumpleeutettlu meapentru tot restul neet(^ '-Da?

_ Ţi-arpläM, Cici? Aurea să-ţi dai drumul tpe

__•laa-baaam!

¡mi^ degetele put^iai repede.

— imi doresc să o văd.

_ Poate că o «' Dac“ mi-

Dau din tttp, fluturând dm gene.

. Prentd Te vreau!

_ Habar n-ai cit de mult mi-ar plăcea să ţi-o trag,

Cassie?

Crea nu-i în regulă.

El mă cunoaşte doar drept Cici.

Deschid ochii brusc, surprinsă să văd că mi-a dispărut canttr^ în locul ei fiind Aiden, care mă priveşte intens. Ochii îi ard îr. timp ce soarbe din priviri felul cum mă ating şi, chiar dacă sunt şocată că e aici, singurul meu gând e să-l implor să vină să o facă în locul meu. Să mă atingă cu mâinile, ai şi gura şi cu sada lui până când nu mi-aş mai aminti nici cum mă cheamă.

— Cassie.

Vocea îi e mai clară acum. Mai puternică. Atingându-mi pielea ca o mângâiere a degetelor. 0 spune iar şi iar în timp ce eu îmi mişc degetele tot mai repede şi mai repede, simţind atât de aproape orgasmul, încât îmi tremură picioarele... Ştiu că, dacăfac ce imi cere, o să elimine distanţa dintre noi şi o să facă toate lucrurile pc care îmi doresc să le facă.

Sunt atât de aproape! Atât de imposibil de

aproape! Iar el mă priveşte în continuare, şi mai am nevoie de încă puţin şi o să...

1 âşnesc din pat, transpirând, roşie la faţă şi iară suflu – totul din cauza unui afurisit de vis. Chiar şi acum încă văd ochii lui Aiden urmărindu-mă, iar amintirea e suficientă să simt o furnicătură cât se poate de reală între picioare

Caffit, revino-ţi!

Evident, încă nu am reuşit să accept ideea desconeririi mele din această dimineaţă, discuţia cu Aiden de aseară f du.mi la fel de proaspătă în minte. încă sunt cu nervii înri™' la maximum pentru că ştiu că bărbatul în casa căruia stau care mu este, din toate punctele de vedere *stf „* dezbrăcată. M-a văzut dezbrăcată *defoarte* sa ma simt în acelaş! timp şi ruşinată, şi ca şi cum ! cad într-o gaură şi să mor, vă rog!” şi ;nrri - „a? ׀Tea sa
când mă gândesc la toate chestiile pentru care mă vadă facându-le. n a sa

Dumnezeule, pentru ce chestii«„/.*•. -

să nu mai vorbesc de roate celdaS^^

vin în minte când mă gândesc la asta, ceea ce, recunosc, am făcut cam toată noaptea, de vreme ce abia dacă am dormit, întrebări de genul: unde dracu’ a dispărut? De ce a dispănit brusc după ce a spus că vrea să mă cunoască? Să mă cunoască *ai adevărate* Nu numai că trebuie să retrăiesc ruşinea a ceea ce s-a dovedit a fi nimic altceva decât discuţii intime după sex, ci şi sa o retrăiesc în plan real, faţă în faţă cu persoana care, chiar şi acum, un an mai târziu, încă păstrează un loc dominant în mintea mea de fiecare dată când sunt suficient de neatentă să o las să rătăcească.

întind pe orbeşte mâna după telefon şi mă uit la ceas. încă e devreme, dar ştiu că în orice moment Sophic o să coboare ca un zombi pe scări şi o să aştepte micul-dejun. Mic-dejun pe care acum îl vom servi împreună cu Aiden, care acum ştiu că e *A.* Ce moment groaznic să-l conving să petreacă mai mult timp acasă! Cred că asta s-ar putea să fie pedeapsa mea pentru că mi s-au scurs ochii după şeful meu cel despuiat.

Dumnezei. am. nrib «n reuşii sj f3c ,k. Munc penini „I': I n111 4™m ‘ >’ M <le i,”.

A M anină? Nu >■«'>com A,,l,n w fi wc°<ta „ „„ne în alura Juilwi F”'nl «rc '„-■1 ’”W. *M«i (/ ** afli ri «unt areeaşi femeie pe cnre a lăsat-,, Ol .^¡j * *a ,1t.it .Ic ridicol. Încât nici nu mi se pare p,Ki|,i| „rc- i;,tuşi... m-am întrebat mereu cum arăta 4. Având • vedere natura relaţiei noastre, nici măcar nu tni s.a „ ciudat d a intcracţionat ai mine doar prin conversaţii „„ calc. Era ceva des întâlnit, cu care mă obişnuisem, dar n” pretinde ca atunci nu am petrecut (şi tot timpul de atunci s* până acum) nenumărate ore întrebându-mă ce fe| de cif' s-ar fi potrivit cu vocea aceea joasă, răguşită, care mâ druma şoptit să mă ating într-o mulţime de feluri. ReaJiUtca acestui lucru c... categoric mai mult decât m-aş fi aştup- ut vreodată. dat fiind că uneori am senzaţia că Aiden a fost conceput în mod special cu scopul unic de a mă distrage.

0 sa fit al mai ciudat mic-dejun din istoria mic-dtjunurihr.

Reuşesc să mă dau jos din pat ştiind că, dacă nu o fac. Sophie o să rină să mă caute sau, şi mai rău, o s-o facâ Aiden – şi încă nu sunt pregătită să mă confrunt cu .Aiden în dormitorul meu. .Aşa că mă silesc să pun pe mine un halat de parcă nenorocitul ăsta de univers schimbător nu mi-a aruncat în cârcă cea mai mare surpriză din lume doar cu câteva ore în urmă, legându-l strâns în timp ce mă târăsc spre baie ca să-mi aşez parul într-o formă ceva mai prezentabilă. Am cearcăne sub ochi, şi presupun că

are noimă, având în vedere cât de puţin am dormit azi-noapte, şi îmi dau cu nişte apă rece pe faţă într-o încercare de a mă mai trezi.

Am arătat şi mai bine de atât, dar presupun că va trebui să fie suficient.

(Keii lui Aiden şi a lui Sophie la etaj, în bucătărie.

AU< 'din dormitor, închizând uşa în urma mea şi inspi-

' fnc ca să mă liniştesc înainte să mă alătur lor.

Pentru ră deia sunt amândoi treji. Îmi spun ca pot s-o

că pot sâ mă Prcfac 03 nu c nimlc ,n ncre ula sa con'

C să-mi fac treaba – pentru că *am nevoie* de slujba asta tinUjjndu-ma că Aiden a uitat de mult de trecutul nostru şi d acelaşi lucru pot să-l fac şi eu.

Stau amândoi în faţa hiatului când ajung în capul scărilor, râzând de ceva ce nu am auzit în timp ce Aiden îi ciufuleşte lui Sophie părul zburlit de somn. Observ că pare la fel de obosit cum mă simt şi eu, având aceleaşi cearcăne negre şi o barbă fină, proaspăt crescută. E complet nedrept cât de bine arată obosit prin comparaţie cu mine. Deşi mă îndoiesc ca suntem obosiţi din aceleaşi motive. Cel puţin mi se pare uşor reconfortant. *Aiden* nu a stat treaz jumătate de noapte gândindu-se la persoana de la etajul opus al acestei case.

Mă observă, verdele-aprins şi căpruiul-deschis al ochilor lui întorcându-se spre mine înainte ca buzele să i se arcuiascâ intr-un zâmbet precaut – aproape ca şi cum i-ar fi teamă că s-ar putea să mă sperie. Presupun că e corect, având în vedere că aseară

efectiv am fugit de el.

Bună dimineaţa'. încep, dându-mi silinţa să arăt de parcă faptul că îl văd nu îmi face inima să o ia la goană.

Sophie se întoarce să mă vadă.

Cassie! Spune-i tatei că fulgii de ciocolată sunt mai buni decât afinele.

, Păi, depinde, îi răspund, apropiindu-mă de bucătărie. În ce context?

— Pentru clătite'.

Ii aruncă tatălui ei o privire plină de nemulţumire.

lan, zi« d sunt mai ' „ ’nc pCn,ni *nt

sinitM#- c spun, aşezându-mă pe taburet^

— Păi. «re M av V Aiden scoţând un sunet triumfi,” r

liber din feP, c aproape de Sophie şi să vorbesc nui

înainte să > » f < ^ ^ ,5 sunr»«/»mai buni.

încet: Dar tulgu 1 c privindu-şi tatăl cu un rânjet

Sophie radiază ut

superior.

— Vezi? Ţi-am zis eu!

— Bine, bine! râde Aiden. Bănuiesc că sunt în minoritate.

Acum îmi surprinde privirea şi se uită la mine într-un fe| ce mi se pare întrebător, iar aceeaşi senzaţie de panică mi se aprinde în piept, în vreme ce inima îşi accelerează bătăile când o amintire îmi inundă mintea. O îngrop adânc în timp ce îi ofer un zâmbet care, sper, îi transmite altceva decât „obişnuia! să mă priveşti cum mă ating”. 'Iot ce pot să sper acum e să nu mă întrebe despre comportamentul meu straniu de aseară, pentru că nu am încredere că îi voi putea oferi o explicaţie care să aibă vreo logică. Ştiu că nu e o opţiune să-i spun adevărul, pentru că cel mai probabil rezultat ar fi să mă dea afară din casa şi din viaţa lui – pentru a *doua* oară, aş putea adăuga, iar acum sunt mai multe în joc. Nu doar banii, de care am nevoie cu disperare, ci şi legătura pe care am creat-o cu Sophie. Nu o pot abandona acum, nu când tocmai am convins-o să aibă încredere în mine. Nu merită şi mai multă dezamăgire.

Şi, dacă există o mică parte din mine care nu e pregătită să-l vadă pe Aiden dispărând iar complet din viaţa mea... Ei bine, îmi spun că e normal, şi nu e absolut jalnic să simt aşa ceva.

— Deci... ne faci clătite?

întrebarea plină de nerăbdare a lui Sophie mă trezeşte cu totul şi mă face să-mi smulg privirea de la Aiden şi să mă întorc spre Sophie în vreme ce mă prefac că mă gândesc.

_ Hmm! Nu ştiu ce să zic. Tatăl tău mi-a zis că azi ia micul-dejun cu noi, şi, de vreme ce pare să fie împotriva fulgilor de ciocolată, s-ar putea să fie o problemă.

. Ce? face Sophie, întorcându-se încântată spre Aiden. Iei micul-dejun cu noi?

Ochii lui se încreţesc cu un zâmbet.

— Dap! întinde o mână să o atingă pe nas şi adaugă: O să încerc să am grijă să fiu mai des aici pentru micul-dejun.

Chipul lui Sophie se luminează cu tonii, însă eu mă trezesc urmărindu-l pe Aiden. O văd, felul în care observă cum un lucru atât de simplu schimbă complet lucrurile în ochii acestei fetiţe, observ cum îl încântă, şi-mi declanşează o senzaţie cu totul nouă în suflet – caldă, pufoasă şi ciudată, îmi dau seama că mă face fericită să-i văd pe ei doi fericiţi şi, în acelaşi timp, îmi dau seama că nu are nimic de-a face cu istoria ciudată dintre mine şi .Aiden şi totul cu felul în care această mică familie se strecoară încet în inima mea.

E ceva ce ar putea fi periculos şi care, din nefericire, *are* totul de-a face cu Aiden şi istoricul nostru ciudat.

li urmăresc cum continuă să flecărească fericiţi în timp ce mă dau jos de pe taburet şi încep să-mi

fac de lucru cu clătitele, un val ciudat de emoţii lăsându-mă tăcută cu propriile gânduri în timp ce cântăresc tot ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore. Sunt perfect conştientă că există o parte din mine care se va întreba mereu ce s-a întâmplat cu *A* sau mai bine zis Aiden, bănuiesc, dar ştiu că cel mai bun plan de acţiune e să îngrop orice emoţie pe care o am legată de orice am avut împreună cu un an în urmă, să o îngrop atât de adânc,

- distruge «ea ce am deSCOperit în'Pr'-'M
încât şi nu poa« ţmi doresc cu disperare şi-
şi
cu această nuca tai exist5 un singur
găsească fericirea- dccât orice al,ceva
'care să fiu convins*- ce ştiu eu.

mult îmi doresc şi
întreb. Indiferent cat u

. şi nWi târziu, când intru în clădirea din încă mă deran'* rinC, târându-mi picioarele spre labo- campusul St. • ugu^ înainte să înccapă cursul. fi rator ca sa-m»g de azi dc vreme ce lucrăm cu masa entuziasmata sunt preocupată de idei despre Anatomage ciocnesc pentru a forma un mediu

trecut şi Pre^nt. nL Ratez complet introducerea pro- S,“mânând aplecată peste bancă şi ronţăindu-mi “„‘fi când ne impărţim în grupuri de studiu, colega mea de laborator, Cămilă, face în cele din urmă un content™ desore comportamentul meu ciudat.

T Ce-> cu tine? N-ai fost aproape deloc atenta când ne exnlica cum să folosim setările mesei.

P_ Ştiu, oftez, frunzărind ghidul de instruepum. Doar ceva ciudăţenii pe acasă.

— Oh! încă mai eşti bonă?

Z Sul e de vină? Ai zis că are nouă ani, nu? Am o nepoată de vârsta asta. Pot fi al naibii de rai.

— Nu, nu, ea e grozavă, o asigur. E vorba oar schimbări ciudate la mine.

- Îhî!

[1] Masă digitală de proiecţie 3 D pentru vizualizarea anatorr Uzată pentru studiul anatomiei şi fiziologiei (n. tr.).

Mă priveşte cu o sprânceană ridicată înainte să se aplece
> te masa marc, luminată, şi să dea deoparte venele de pe cadavrul digital ca să se poată uita mai îndeaproape la oasele încheieturii. . . . _ e.

— Ai zis că sunt doar puştoaica şi tatal ei, nu? Sigur c ciudat. Să locuieşti împreună cu un tip straniu.

___e straniu, insist. Amândoi sunt chiar grozavi.

Doar că tatăl ?ni-a zis detaliat în repetate rânduri cum să-mi provoc un orgasm.

Dar nu pot spune aşa ceva.

__Bunica mea zice că o fată tânără care locuieşte cu un bărbat necăsătorit e o reţetă pentru dezastru.

— Mersi! bombăn. Mă face să mă simt mai bine.

Cămilă râde.

— De asemenea, are vreo 80 de ani. Aşa că uneori ani tendinţa s-o ignor.

Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Wanda, veşnica burlăciţă, întrebându-mă ce ar avea ea de spus în privinţa asta. îmi dau ochii peste cap. Probabil că pur şi simplu mi-ar zice să i-o trag şi să termin cu asta.

— Cămilă, încep precaut, gândindu-mă că un terţ imparţial s-ar putea să fie exact ceea ce îmi trebuie. Ce ai face dacă te-ai întâlni cu cineva pe care l-ai cunoscut cândva... foarte bine, dar nu îşi mai aminteşte de tine?

Strâmbă din nas.

Chestiile astea chiar se întâmplă? Vrei să spui că îl cu-noşti din copilărie?

— Nu, nu din copilărie... E complicat.

Cămilă încetează să se mai joace cu setările mesei, arun-când o privire spre profesorul care e prins într-o discuţie cu un alt grup ce are nişte probleme.

Cât de bine îl cunoştea i?

_ Destul de bine, râspund în schimb, Dar , mult o

prietenie-

— Hmmî
Se bate cu un degetîn Wrbic.

_ Dacă a fost mai mult onhne... faptul că s-ar pultJ , u. recunoască are mult mai multă logică. |>oa(e şi simplu ar trebui să-i spuir Probabil s-ar bucura să-şi tfe, seama că eşti tu. Doar dacă nu ap mehetat lucrurile în ,tr meni nu prea grozavi sau ceva de genul.

Privesc în jos încruntată. Nu există nicio modalitate |Kj. trivită prin care să explic maniera prin care eu şi Aidcn, sau mai bine zis *A,* ne-am despărţit. Ceea ce înseamnă că nu nc-am despărţit deloc. Pur şi simplu... a dispărut.

— S-a terminat destul de... ciudat.

— Păi, reia Cămilă, atunci poate e un lucru bun că nu îşi aminteşte, nu? Altfel ar putea fi al dracului de stânjenitor.

Se întoarce la masă ca să înceapă să despartă metacarpie- nele; vorbele ei mi se răsucesc prin minte, facându-mă sâ mă simt deopotrivă uşurată, cât şi, suqjrinzător... mai deprimată.

„Poate e un lucru bun că nu îşi aminteşte.”

Atunci, de ce chestia asta mă face să mă simt atât de nasol?

Săptămâna asta, Aiden îşi ţine promisiunea de-a fi mai prezent dimineaţa şi după-amiaza devreme, având grijă să-şi petreacă acasă cât de mult timp

posibil înainte să fie nevoit sâ plece la serviciu. Acum o săptămână, treaba asta m-ar fi umplut de entuziasm, însă acum, că ştiu ce ştiu, înseamnă că sunt în permanenţă cu nervii întinşi la maximum. îmi tot spun că, dacă nu m-a recunoscut până acum, în niciun caz nu o va face de aici înainte. Adică masca şi peruca pe care le-am purtat în timpul petrecut pe OnlyFans par să fi făcut

treaba pe care rni-am dorit-o, şi ştiu că ar trebui să fiu CV3Ct ' că el pare să nu aibă nici cea mai vagă idee că locu- o femeie pe care a plătit-o de mai multe ori să se atingă singură. . k * x*

Atunci, de ce oare *rna deranjtaza* treaba asta.- Au *vreau* sa mâ recunoască. Nu *poate* să mă recunoască.

După câteva zile de mic-dejunuri stânjenitoare şi mers în vârful picioarelor prin preajma lui, sunt recunoscătoare să ies din casă, acceptând oferta Wandei să luăm cina la ea şi folosind această ocazie să-mi limpezesc gândurile. Ea şi Sophie s-au plăcut instantaneu, lucru la care mă aşteptam, curajul puştoaicei semănând atât de bine cu al Wandei, încât nici nu avea cum altfel să se întâmple. Cine se-asemănă se-adunâ, până la urmă.

— Hei, ai grijă cu alea! o mustră Wanda pe Sophie când ea se uită prin colecţia de pahare de shoturi adunate de Wanda drept suvenire. Unele dintre ele sunt mai bătrâne decât tine.

Sophie îi arată unul anume.

— Pe ăsta chiar l-ai luat din Alaska?

— Să fii al naibii de sigură că da! zice Wanda.

Când eram tânără, călătoream mult. Voiam să colecţionez unul din fiecare stat. Wanda arată ceva spre hol şi adaugă: Am nişte albume cu fotografii în dormitor. Du-te şi adu-l din bibliotecă pe cel legat în piele roşie şi o să-ţi arăt câteva poze!

Chipul lui Sophie se luminează în vreme ce încuviinţează din cap şi o ia la goană pe hol în căutarea premiului ei, lă- sându-ne singure.

— Vrei să-mi zici ce se întâmplă cu tine?

De pe canapea, mă încrunt la prietena mea, urmărind-o cum mă studiază de pe locul ei, în balansoarul capitonat din partea opusă a livingului.

(x vreis' spu,r

\u nu lu.i cu din-astea! Eşti distrasă încă ,|e j Stm când ceva c în neregulă cu tine, lato. ' lM

\'u c nimic în neregulă cu mine, o contrazic

., , 'A Îf*M

o n lungă.

MJI degrabă o riptiniânâ liniai.

Bun. Mii că nu sunt o ignorantă, aşadar, de ce te de parcă aş fi? ¡mi dau seama când te macină ceva. |)c^? ce nu zici ce ai pe suflet înainte să găsească fata albumul'

Scot un râset sec, aplecându-mă ca să-mi las fata • v M-rrij cada în palme.

— E chiar aşa de evident?

Pentru mine. da.

Nici nu ştiu cum să încep să-ţi spun ce e în neregulă

Deschide doar gura şi spune-mi ce te macină! \u c chiar aşa de greu.

Arunc <> privire spre hol ca să mă asigur că Sophic nu ne aude, inspirând adânc doar ca să expir lent.

— E vorba despre contul meu de OnlyEans.

— L-ai reactivat? Pentru că ţi-am zis că ai putea...

— Nu, nu, neg, clătinând vehement din cap. Nu l-am reactivat, dar... nu ţi-am spus niciodată de ce mi l-am şters.

— Mi-ai vândut nişte gogoşi cum că te-ai fi săturat de el. Cum se satură cineva de bani facuţi uşor, pe mine mă depăşeşte.

— Da, păi, a fost adevărat, dar... nu *în totalitate.*

— Vai, mamă!

— I*. stânjenitor, da?

Scumpo, port în fiecare zi tampoane pentru incontinenţă urinară. Ce mama naibii crezi că ai putea să-mi spui mai stânjenitor dc-atât?

Zâmbesc în ciuda a tot, clătinând din cap în timp ce mă tr5ntesc pe pernele canapelei.

__ A existat un tip.

_ întotdeauna există, oftează Wanda.

A fost... adică ştiu că era un abonat, nu sunt complet nebună, dar el...

Pufnesc frustrată.

Doamne, pare atât de stupid!

Compasiunea îi cuprinde chipul, ceea ce are darul să mă facă să mă simt şi mai toantă.

___Te-ai apropiat prea mult, nu?

— Părea diferit. Noi... adică, mă urmărea, ca toţi ceilalţi, dar... stăteam şi de vorbă.

— Şi? Ce s-a întâmplat?

— Intr-o zi, a dispărut. Stabiliserăm chiar şi o zi pentru o întâlnire, dar apoi pur şi simplu... nu a apărut. După asta, a dispărut. Credeam... Credeam că mă place. Nu e o prostie?

Vechiul junghi mi se instalează din nou în piept când îmi amintesc cum am stat mai bine de o oră într-o cafenea înainte să-mi dau seama că nu vine.

— În primul rând, presupui că orice vină a existat, a fost a bărbatului. Ai ţâţe mişto şi un creier şi mai bun, iar asta înseamnă automat că eşti mai bună decât oricine altcineva.

Nu mă pot abţine şi râd.

— Ar trebui să scriem asta pe un tricou?

— Doar să nu te consideri proastă din cauza unui bărbat! Nu vreau şă mai aud vreodată aşa ceva. Ai priceput?

Zâmbesc gânditoare.

— Am priceput.

— Aşadar, deduc că acest tăntălău misterios nu a dispă-

rut, aşa cum credeai, nu?

_ pe unde $<nr

_ Suni bătrână. C^'e- »'>' '<>'•

_Eu..A'N>,!,disp3n,t-

_ Te-a contactat?

Scot un sunet sugrumat, care cred că ar trebui să fie râs«, «operindu-mi Faţa cu palmele.

— E Aiden.

— Pardon?

¡nii dau mâinile la o parte.

__E *Aiden.*

— Şeful tău?

S-ar putea să fie prima oară când o văd pe Wanda muta de uimire, şi trec doar zece secunde bune înainte să devină furioasă. ,

c ……

— Te-a angajat din cauza asta? be ridica din scaun, ţi- nându-şi un deget întins spre mine şi zicând: Jur pe ce-am mai sfânt că o să-mi pun în valoare implantul ăsta de şold şi o să-i trag un picior direct în...

— *Şşr!* Nu ştia, îi spun, uitându-mă din nou spre hol ca să mă asigur că Sophie e tot în dormitor. Nici acum nu ştie.

— Arunci, tu cum naiba ţi-ai dat seama?

— Are o cicatrice, răspund încet. Arăt spre abdomenul meu şi adaug: Chiar aici. Mi-a povestit o dată despre ea. Nu e... E o coincidenţă prea mare ca să nu fie el.

— El ştie de a ta?

îmi întind braţul fără să-mi dau seama şi-mi masez umărul.

— A văzut-o.

— Recent?

— Nu, sigur că nu. în niciun caz nu ar putea pune lucrurile cap la cap dacă ar vedea-o din nou. I-am arătat-o când încă aveam canalul. El a fost...

Ochii îmi revin la podea şi simt cum mi se strânge pieptul

FI a fost singurul pe care l-am lăsat vreodată s-o vadă.

. Deci cu siguranţă nu ştie cine eşti.

Clatin din cap.

__Nu are cum.

__Dar nu eşti curioasă de ce...

__Nonnal că sunt, însă... a dispărut el cu un motiv. E dar că nu a fost la fel de implicat ca mine, şi nu crezi că s-ar simţi stânjenit dacă ar şti cine sunt? Suficient de stânjenit cât să mă concedieze, pun pariu!

__Rahat! Wanda îşi încrucişează braţele la piept, încruntându-se la covor, şi reia: Crezi?

— Adică, *tu* ai vrea ca în casa ta să locuiască o femeie oarecare, pe care ai văzut-o dezbrăcată şi ai părăsit-o virtual? Nu prea îmi pot imagina o situaţie mai stânjenitoare decât asta.

Bate absentă din picior, meditând la asta.

— Păi, să fiu a naibii!

— Exact! Cum am zis, stânjenitor.

— Aşadar, ce-ai de gând să faci?

îmi azvârl mâinile în aer.

— Ce pot să fac? Trebuie doar să am grijă să nu afle. Dacă nu şi-a dat seama până acum, cred că se poate spune că nici nu va afla. Atâta timp cât nu vede — mă încrunt când pielea mutilată de pe spatele meu mă furnică amintindu-mi —, cred că o să fie bine.

— Dar *tu* o să fii bine?

— Eu...

îmi lipesc buzele strâns, simţind în piept aceeaşi strânsoare pe care am simţit-o toată săptămâna.

— O să fiu bine. E o poveste veche. Adică... am trecut peste asta şi am nevoie de această slujbă.

Wanda nu pare convinsă.

— Îhî!

— Suni insist. Pe bune!

— Cassic. doar mincinoşii spun că sunt bine. Ştii asta

— Nu cred că e adevărat.

— Bineînţeles că e. Eu ştiu asta mai bine ca tine.

— Nu poţi să îmi anmci *mereu* în faţa faptul ca eşti b* trână. numai pentru că îţi convine.

— Până acum mi-a mers, replică ea, ridicând din uinerj Acum mă priveşte cu îngrijorare pe deasupra ochelarilor

— Fato. nu vreau să văd că suferi. Doar... ai grijă!

— L-am găsit!

Pe hol se aude tropăitul unor paşi mici, ceea ce ne atrage atenua. Sophie se întoarce în living cu premiul ei legat în piele, mult prea încântată de nişte poze vechi. Trânteşte albumul pe măsuţa de cafea şi apoi se aşază în genunchi lângă ea

— Ai poze cu urşi polari?

Wanda chicoteşte, instalându-se înapoi în balansoar.

— Dulceaţă, n-am văzut niciodată un urs polar. Totuşi cred că o să găseşti pe undeva pe acolo o poza grozavă cu un elan.

Fata ridică din sprâncene.

— Un *elan?*

Cu coame cu tot, răspunde Wanda cu un rânjet.

— Cassie, tu ai văzut vreodată un elan?

Clatin din cap.

— Niciodată.

Sophie bate uşor cu mâna lângă ea, pe covor.

— Vino să te uiţi cu mine!

Bine, bine, râd! ridicându-mă de pe canapea ca sa mă aşez lângă ea pe podea.

Ne arată fiecare poză cu zăpadă care îi atrage atenţia în u,n,)a chiar ţipă de încântare când găseşte poza cu elanul

despre care • ire vorbeam mai devreme. Wanda 11 povesteşte tot w w • _
• cum s-au întâlnit cu acea creatura enorma şi, în timp ce dc vorbesc, mă gândesc la ce a zis Wanda.

Doar mincinoşii zic că sunt bine.

E amuzant, având în vedere cât de corect e, pentru că devărul e că nu sunt bine, nu chiar. De fapt, trăiesc într-un coşmar făcut cu mâna mea. Un purgatoriu construit din propriile mele alegeri. Pentru că mă pot preface că nu mă interesează de ce a dispărut Aiden din viaţa mea acum un an, mă pot preface că nu îmi mai pasă, sau, cel puţin, aş fi putut s-o fac, probabil... înainte să-l cunosc.

în ultimul timp, m-am minţit în tot felul de privinţe. M-am minţit şi mi-am zis că vreau să fac treaba asta să funcţioneze doar pentru binele lui Sophie. Că nu contează că Aiden e A_y pentru că, în final, asta e doar o slujbă, el e doar un tip, eu sunt doar bona, şi nu există niciun motiv pentru care să las oricare dintre aceste lucruri să mă deranjeze.

Insă acum el are un chip. Spune glume. Mă întreabă cum mi-a fost ziua. O sărută pe păr pe fiica lui. Distruge clătite. Mă ascultă când îi povestesc îngrijorările mele. îşi face griji pentru cum mă simt. Şi, sigur, arată atât de bine, încât uneori e destul de dureros să mă uit la el – însă acest lucru nu e nici pe departe la fel de important.

Deoarece, oricât de mult mi-ar plăcea să mă prefac că nu-i aşa... chiar *îmiplace* de Aiden. La fel de mult pe cât credeam că îmi place de *A.* Şi, oricât de mult mi-aş spune iar şi iar că nu vreau sa afle cine sunt şi să rupă din nou orice legătură cu mine pentru că i-ar face rău lui Sophie, în adâncul sufletului ştiu că şi *pe mine* m-ar răni. M-ar durea ca el să dispară din nou şi să ştiu ăsta e cel mai periculos lucru dintre toate.

Mai ales de vreme ce, dacă află... asta e exact ceea ce va

face.

Conversaţie cu @alacarte

©alacarte
(i* trimis un bacşiş
do 50$

Mulţumesc pentru

discuţie!

CAPITOLUL 1 o

_ V-AJI DISTRAT ASEARĂ LA PRIETENA LUI CASSIE?

Sophie încuviinţează din cap în timp ce ia o gură din cerealele Frosted Flakes.

— E foarte ciudată.

— Ciudată? Aiden mă priveşte curios şi adaugă: Ciudat e bine?

Dau din cap.

— În limba lui Sophie... cred că da.

— Ah! chicoteşte Aiden. Bineînţeles!

E o dimineaţă obişnuită de duminică. Ne-am trezit ca de obicei, luăm micul-dcjun ca de obicei şi totul parc uşor şi drăguţ şi lipsit de griji. Şi este, în mare parte. Cu excepţia mea.

Mă tot întreb dacă o să observe că mi-e greu să mă uit la el ori dacă la un moment dat o să observe modul în care obrajii şi urechile mi se încing atunci când o fac prea mult timp. De fiecare dată când se întâmplă, când privirea îmi pică asupra lui şi rămâne acolo mai mult de câteva secunde, îmi

amintesc tot ce a văzut Aiden, cât de multe nici măcar nu *îţi dă seama* că a văzut... în întregime, aşa cum sunt. îmi amintesc discuţii

c .Itiki. loaic murii),lral,..

....

.........pr...

‘,r) U Ir M ™ˈk-ˈ■ ˈ,:l I» =.1..,-,;

< jiul ini uit h «I» . .

•|u<c /HI. Cassicf

(h|ir, spre Aiden. ni lingm:• la jumătatea drl,i,”1|11j glíri, for* să li au/.ii ultimele secunde din discuţi;, |(>r

Scuze, ce aţi zisr

Am intrebat-n |>C Sophie ce vrea să focă <|e zjUî|(;}

I*. joi.

Sophie se ridică de pe taburet.

Vreau să merg la Disneyland!

O, uau! exclam surprinsă. Disneyland?

Un ţel destul de măreţ, având în vedere programul meu, intervine Aiden uluit.

Râd.

Da, cum ai putea să foci aşa ceva?

Ihiidc! se văicăreşte Sophie. Te rog?

S-ar putea să fie dificil de îndeplinit la cât de aglomerat a fost restaurantul în ultima vreme, răspunde Aiden jalnic. Poate peste vreo lună?

Lui Sophie îi pică faţa. Se întoarce spre castronul cu cereale în timp ce împinge mâhnită lingura prin lapte.

Oh!

- Sophie, oftează Aiden. Ştii că mi-ar plăcea mult să...

I rehuía să mă ducă mama, îl întrerupe fata pe un ton coborât. Anul trecut, de ziua mea.

Ii întâlnesc privirea lui Aiden, văzând vinovăţia din ochii lui când îmi aruncă o privire neajutorată. Ridic din umeri,

.. <1 ce să spun, şi dau din cap spre Sophic în ceea ce „^câ e un gest încurajator. Aiden scoate un oftat înainte ˢţ\ treacă degetele prin păr, întinzând o mână să o mângâie pe Sophic pe cap.

Presupun că... putem găsi o soluţie.

Sophic se luminează imediat la faţă.

— Serios?

Grcd că pot să-mi iau o zi liberă, continuă el. Anaheim ₑ |ₐ o oră de mers cu maşina... Am putea petrece ziua în parc şi apoi să ne întoarcem a doua zi, înainte să merg la serviciu... O să găsesc cu o soluţie.

Îi aruncă o privire severă.

___|)ar va trebui să-ţi întrebi profesorii dacă iţi pot trimite acasă temele pentru zilele în care vei lipsi.

— Pot să intru cu să vorbesc cu ei când o duc mâine la şcoală, mă ofer.

Aiden îmi zâmbeşte recunoscător într-o manieră ce-mi trimite fluturi în stomac, *bir-ar să fie!*

— Ar fi grozav.

— Şi poate veni şi Cassie, nu? întreabă Sophic cu nerăbdare.

Eu şi Aiden ne uităm unul la celălalt, el parând nesigur.

— Nu ştiu dacă ar vrea şi Cassie...?

— Ea vrea să vină, insistă Sophic, uitându-se la mine. Nu-i aşa?

— Eu... nu aş vrea să mă amestec în activităţile voastre în familie.

Sophic se bosumflă.

— Nu o să fîc la fel de distractiv fără tine.

— Eu...

Arunc o privire spre Aiden, căutând ajutor.

— Nu ştiu dacă...

— I\ti binevenita, mă linişteşte Aiden. Dacă Vrej : zâmbeşte uşor timid şi completează: Fără tine nu ar fel la distractiv.

-Oh!

Pin expresia lui Sophie, văd că nu am cum să refa.

— Păi... dacă sunteţi siguri că vreţi să vin...

__Poate am putea fugi miercuri dimineaţă?

.Aiden îşi scoate telefonul ca să verifice ceva.

— E cu o zi mai devreme, dar de obicei mijlocul săn. tamânii e cel mai liniştit la noi. Probabil ar fi mai bine. Ar merge? Ai vreun plan?

— Sună perfect, răspund crispată, calculând în minte costurile. Dacă îmi zici cât costă biletele...

— A, nu! mi-o retează Aiden, clătinând din cap. NU-Q face griji! .Mă ocup eu. Pot să fac rezervări diseară, în pauza.

— Nu te-aş putea lăsa...

— Vreau să o fac. Nu-ţi face griji!

-OK!

Sophie îl trage de mână pe tatăl ei.

— Poate veni şi mătuşa Iris?

— O, eu...

Aiden pare nesigur.

— Nu ştiu dacă ar vrea.

Ne uităm unul la celălalt şi, din nou, dau din cap încurajator. .Aiden îi zâmbeşte uşor lui Sophie.

— O să o sun şi o s-o întreb dacă ar vrea să

meargă.

Sophie deja ciripeşte de încântare, uitând de cereale când mă întreabă dacă se poate duce să o sune pe Wanda să o anunţe despre excursie. Aiden pare derutat după ce îi dau telefonul meu şi ea fuge cu el.

Nici măcar nu pot exprima în cuvinte cât de bine s-au înţeles ea şi Wanda.

Aiden zâmbeşte.

'îX-t practic cele mai bune prietene, glumesc, c dată la o parte chiar în timp ce vorbim.

' ¿ Mă bucur că ai dus-o. Doar despre asta a vorb.t toata Pare

că s-a distrat de minune.

* ___ Stai s-o cunoşti pe Wanda! râd. O sa înţelegi.

__ Abia aştept! Pare totuşi îngrijorat când zice: E o idee groaznică să o invit pe Iris?

Ridic din umeri.

— Inconfortabilă, poate, dar nu groaznică. Ar putea fi o ocazie grozavă să îngropaţi securea.

— Corect! răspunde absent, dând din cap. Ai dreptate.

Iau încă o gură de cereale doar ca să nu fiu nevoită să mă mai uit la el, fiecare secundă în care îi privesc faţa însemnând încă vreo câteva bătăi adăugate la ritmul inimii. Şi înainte era atât de stânjenitor? Tâmpită întrebare! Bineînţeles! 'lotuşi, cu siguranţă e şi mai stânjenitor acum, că ştiu că m-a văzul dezbrăcată.

— Nu ţi-am mulţumit cum se cuvine, continuă el.

îmi ridic privirea spre el.

— Pentru ce?

— Doar... pentru că ai rămas cu noi. Cu Sophie, vreau să zic. Te adoră.

Partea asta e uşoară, iară niciun pic de angoasă legată de sentimentele mele pentru micuţă.

Şi eu o iubesc. E o puştoaică grozavă.

Aiden dă din cap, părând uşurat.

Mă bucur că ai răspuns la anunţ!

A’ Păi--- înghit în sec, simţind căldura familiară în a rile urechilor, şi adaug: Şi eu mă bucur! E grozav!

_ Amândoi suntem norocoşi să te avem ■
ʻ W - • • ' v'*'ss1c r.
rinuă el. Scându-ma sa roşesc şi mai tare. Sper că ști-' °*lʻ

E doar bucuros că te porţi extrem de frumos cu frc"ţª- face iluzii! '

— Eu... îţi mulţumesc! reuşesc să spun, sperând cj părul îmi acoperă gâtul, care se încinge din ce în mult. Serios!

— Sper că încă eşti... fericită aici? Ai părut destul d cură în ultima vreme.

Ei. rabat!

— Chiar aşa?

— Poate ca doar mi se pare mic, răspunde el, ridicând din umeri. .Am senzaţia că ai fost... nu ştiu. Al-am gândit că poate erai supărată pe mine.

-Ce?

Chestia asta mă ia prin surprindere.

— Nu sunt supărată pe tine.

— A! Doar că... am impresia că mă tot eviţi de când am stat de vorbă.

— Nu sunt supărată. Doar că am avut multe pe cap în ultima vreme.

Se încruntă, ceva în expresia lui dându-mi impresia că vrea să mă mai întrebe ceva, dar nu prea îşi dă seama cum s-o facă. Sprâncenele încruntate şi gura încordată nu-mi oferă niciun indiciu cu privire la ce se gândeşte, iar acum îmi fac griji ca ştie, cumva, la ce W gândesc, că poate vedea adevărul de dincolo de minciunile mele neconvingătoare.

În niciun caz nu are cum să ştie. Eşti în regulă.

— Chiar îmi {rare rău, spune. Că te-am împovărat cu toa'e’

— Pe bune, e-n ordine.

încerc să zâmbesc, dar, la cât de agitată mă simt acum, pot doar să-mi imaginez cât de fals pare.

Cred că e un efect secundar al afecţiunii pentru fiica ta.

IZ Corect! face el, dând din cap. Sper că ştii cât de mult... te apreciez.

îmi tin respiraţia.

£ datorita muncii pe care o faci. încetează să mai interpretezi!

Mă bucur! reuşesc să spun. Sunt fericită aici. Cu voi.

Câteva clipe, nu mai spunem niciunul nimic, şi ştiu că ar trebui să-mi feresc privirea, că e ciudat să stăm aici şi să continui să îl fixez cu privirea, însă problema e că... nici el nu o face. Mă trezesc iar că-mi doresc să aflu la ce se gândeşte.

___Bun! reia în cele din urmă, expresia încă rămânând la fel de indescifrabilă. Mă bucur!

Deschid gura să spun ceva; ce anume, nu sunt sigură, dar Sophie alege exact acel moment să ni se alăture, aşa că ajunge să nu mai fie o problemă.

— Wanda zice să fac poze, mă informează Sophie. Şi să-i aduc un pahar de shot.

/Viden ridică o sprânceană.

— Un pahar de shot?

— Dap, încuviinţează ea din cap. Un păhărel micuţ. Totuşi, nu ştiu ce se bea din el. N-au vrut să-mi spună. Are unul din Alaska!

Are unul de aproape peste tot, chicotesc.

Şi a văzut un elan, completează Sophie.

Ştiu, replică Aiden amuzat. Mi-ai zis de elan. De mai multe ori.

Sophie îmi dă telefonul înapoi, privindu-mă

nerăbdătoare. Deci, ce o să facem astăzi?

Păi..., încep. Mă gândeam că poate am putea merge din nou în parcul acela care ţi-a plăcut. A fost distractiv acolo, nu? Se anunţă o zi frumoasă.

— Da! Sună grozav! Sc uită încântată la tatăl ci şi a(Jau .

Poţi să vii şi tu? Te rog? Doar puţin? Pot să mă dau în .w/nrsus. Trebuie să vezi.

— A, cu...

Mă priveşte neajutorat, dar tot ce pot să fac e sa ridic din umeri.

— Da, oftează, şi îmi dau scama din expresia lui că o să-| facă să rămână în urmă, dar, în mod surprinzător, chestia asta face ca gestul lui să fie cu atât mai drăguţ. Mi-ar plăcea să văd parcul. De ce nu fugi sus ca să te îmbraci în timp cât fac eu un duş?

Sophie ţipă de bucurie înainte să o ia la goană spre scări, Aiden plecându-şi capul istovit înainte să ridice din nou capul ca să-mi întâlnească privirea.

— Trebuie să spun că zâmbetul ăla face să merite seara groaznică pe care o s-o am.

— Suportată! îl laud.

Colţurile gurii i sc ridică uşor, şi cred că momentele ca acesta mă fac să mă simt cel mai nesigură. Să-l văd atât de lipsit de griji, cu zâmbetul relaxat, ochii frumoşi şi parul ridicat în toate direcţiile, la fel cum e şi al lui Sophie când se trezeşte... face să-mi fie mult mai greu să mă prefac că nu sunt mai implicată decât ar trebui. Că nu mă gândesc la ce senzaţie ar crea părul lui printre degetele mele sau zâmbetul lui cu faţa lipită de pielea mea.

— Presupun că ar fi bine sa mă bag la duş,

adaugă, dân- du-se jos de pe taburet.

încuviinţez crispată în vreme ce se îndreaptă spre scări, fără să mă relaxez până nu iese din raza mea vizuală şi rămân singură. Expir, lăsându-mi faţa să cadă pe blatul din granit şi mgăduindu-i să-mi răcorească obrajii îmbujoraţi.

Nu mă gândesc la Aiden în duş. Absolut deloc.

,u şQU cine se distrează mai mult la locul de joacă – Aiden au Sophie. Ultima oră a fost plină de ţipetele ei şi râsetul lui Aiden îndeplinindu-i fiecare moft, fie că a fost vorba să o împingă în leagăn sau să urce în urma ei pe scara mult prea mică pentru el, fiind foarte distractiv de urmărit cum silueta lui înaltă încearcă să treacă prin fiecare secţiune.

Rămân la distanţă pe banca de pe margine, mulţumită să-i urmăresc petrecând timp împreună. Din când în când, Aiden îmi zâmbeşte de parcă am avea un secret, lucru care mi se pare ironic de vreme ce *avem* un secret, doar că el nu-şi dă seama. Nu ştiu cât durează până când el se trânteşte pe bancă lângă mine în timp ce Sophie îşi face de lucru la carusel cu alţi câţiva copii care au venit în dimineaţa asta, cu obrajii roşii şi respiraţia întretăiată.

— Cred că îmbătrânesc, râde.

— I lai, lasă-mă! replic, dându-mi ochii peste cap. Abia ai puţin peste 30 de ani.

— Fac 32 peste 4 luni. Practic, am depăşit limita deja.

— O să am grijă să încep să-ţi caut o cameră la căminul de bătrâni.

Mă priveşte cu o expresie de falsă uşurare.

Atunci, presupun că ăsta e unul dintre lucrurile pentru care nu mai trebuie să-mi fac griji.

Asta e planul meu, replic pe un ton serios. Să te dau afară din casă şi să o cresc pe Sophie drept acolitul meu supermalefic.

Baftă! pufneşte Aiden în râs. Sophie se ceartă cu mine în unele dimineţi că nu vrea să se spele pe dinţi. Ceva îmi spune ca nu va avea răbdarea necesară pentru crimă organizată.

- — Of, la naiba! exclam şi clatin din cap. Uite cum sc

duce planul meu pe cinci ani!

Soarele urcă tot mai sus pe cer iar V i acoperintlu-tţi ochii în vreme ce se'încr.mn"

-l''«t*--ar fi trebuit să aduc nişte cremZi Iară pentru Sophie. ' 1 |,r"le qie S().

— Oricum o să i se facă foame curând. O să fi ,.

- Ai dreptate! O s-o las să se mai j,^. |U1 putem sa mergem. Nu vreau sa se ardă. ' apoi

— Ştiai că şi porcii pot căpăta arsuri solare?

Aiden pare cumva neîncrezător şi. totodată, amuzat

— î nde păstrezi chestiile astea, mai exact?

— M-ai prins.'

Ridic pumnul ca să-mi trag una în cap.

— Probabil că ocupă tot spaţiul suplimentar pe care ar trebui să-l păstrez pentru ceva mult mai important. Cum ar fi legislaţia fiscală. poate.

Vad cu coada ochiului cum colţurile gurii i se arcuiesc şi trebuie să-mi reţin zâmbetul pentru a nu părea prea năuci. Rămânem tăcuţi o vreme, urmărind-o pe Sophie cum se distrează, şi nici nu îmi dau seama că încă zâmbesc de una singură până nu îl văd privindu-mă cu coada ochiului.

— Scuze! spun cu sfială. Pur şi simplu pare atât de fericită!

Continuă să mă urmărească cu acelaşi rrw indescifrabil din expresie care mă face să-mi doresc să-i pot citi gândurile.

— Nu. e... N-ai pentru ce să-mi ceri scuze.

— Ştiu că ultima oară când am discurat mi-am depăşit atribuţiile, dar... chiar schimba lucrurile, aş zice. Faptul că poate petrece mai mult timp cu tine.

___Nu ţi le-ai depăşit, mă contrazice, ferindu-şi în sfârşind privirea ca să o urmărească pe Sophie. Nu ţi-

ai depăşit atribuţiile. Nu ai spus nimic ce nu era adevărat.

■ Sunt convinsă că e enervant ca o persoană „ •°ttheă e prin preajmă de o lună să se poarte de parcă CJ1reabia

:'r s'cmte un râset aproape neauzit.

‘ E foarte ciudat. Am impresia că a trecut mai mult.

Poate pentru ca ni şi Sophie v-aţi înţeles foarte bine.

_ Macac nu mi-a pus niciodată pământ în pat.

ZâmlKşte uşor, urmărind-o mai departe pe Sophie.

— Mă bucur că nu eşti supărată pe mine.

___Jur că n-am fost deloc!

încerc să mă prefac că nu arunc priviri furişe spre el, că nu observ modul în care vântul îi ciufuleşte parul sau cum îi vin blugii ori cum tricoul 1 lenley gri îi îmbrăţişează pieptul – dar mi-e greu s-o fac când Aiden mă tot surprinde şi-mi arunca şi el ocheade.

— Bun! spune în cele din urmă. Pur şi simplu mi s-a pămt ciudat. De parcă mă evitai.

— Da. păi... tu m-ai evitat primul.

Zâmbeşte lartj.

— Nu suntem prea pricepuţi să le facem faţă emoţiilor nur

Nu ştiu ce vrei să zici. Din propria-mi experienţă, să evit situaţiile stânjenitoare e în mod clar cea mai potrivită metodă de-a le face faţă.

Deci recunoşti că a fost o experienţă stânjenitoare, mă tachinează.

Afj/ *mult decât îţi poţi hnagimi vreodată^* gândesc cu amărăciune.

— Adică, nu am mai avut niciodată o discuţie semnificativă cu şeful meu în timp ce era pe jumătate dezbrăcat, deci cred că până la urmă m-am descurcat bine.

— Da... Nu sunt sigur ce în-a făcut sa cred că ’ncoul era cea mai buna soluţie ca sa şterg berea.

— *Erau* în sertar prosoape de bucătărie în stare perfCc -

— Eram foarte obosit, bine?

E un moment care îmi pare prea lejer, care aproape că ma face să uit toate celelalte rahaturi care mi se învârt prin minte şi care mă fac să devin încordată dacă mă gândesc prea mult la ele. Chiar trebuie să fie atât de-al naibii de drăguţ? Eace să-mi fie mult mai greu să fac un lucru inteligent şi să-mi înfrânez toate sentimentele.

Decid că cel mai bine ar fi să schimb subiectul.

— Deci... Disneyland?

__Da, oftează. Deja îmi aud şeful lamentându-sc.

— Gândeşte-te doar la cât de fericită o să fie!

— Ai dreptate. N-o să-şi mai încapă în piele.

— Ai fost vreodată?

Face o grimasă.

— Clar nu.

— O, frate! O să fie superdistractiv.

— Cât de mult o să regret?

— Nu-ti face griji, o să fiu eu acolo să mă ocup de toate chestiile dificile!

— Chestiile dificile?

— Ei, ştii tu... să îi fac poze cu prinţese, să mergem la Castelul Frumoasei Adormite – îţi *dai seama că o să* vrea să se costumeze, nu? Ce părere ai despre montagne-russe?

Aiden arată de parcă e posibil să i se facă greaţă.

— Care sunt şansele să vrea să petrecem o bună parte din zi la traseul *Star Wars'r*

— Eu nu m-aş baza pe asta, râd. Cred că o să ai parte *de* multă distracţie cu prinţese. Poate putem prinde o *paradă!*

Expresia de pe chipul lui mă face să râd şi niai tare

__ o să fie atât de distractiv!

Mă bucur că aştepţi excursia cu nerăbdare, bombăne el.

Mă întind ca să-l bat uşor pe mână.

1. Nu te îngrijora, o să am eu grija să nu te pierzi!

A fost un gest nevinovat, să-mi aşez mâna peste a lui, însă când râsetul îmi amuţeşte, îmi dau seama că e încă acolo şi că Aiden se holbează la locul unde mâna mea o atinge pe-a lui într-un mod care mă face să-mi uit toate ideile. Nu ştiu cât rămânem aşa înainte să-mi revin, dregându-mi vocea înainte să o retrag cât de rapid pot fără să pară ciudat.

— Scuze!

— Eîn regulă, răspunde el prea repede. Mă bucur că vii!

— Da?

Dă din cap, fără să se uite la mine.

— Pentru Sophie, vreau să zic. Sunt sigur că o să se distreze şi mai mult cu tine acolo.

— Oh! Păi...

„Pentru Sophie.” De ce mă deranjează asta? Până la urmă, e singurul motiv pentru care sunt aici.

Cred că o să fie toarte distractiv.

Acum îşi drege vocea.

— Am sunat-o pe Iris.

— Da?

Nu poate convinge pe nimeni să se ocupe de magazin timp de două zile. De vreme ce noi ne vom caza undeva prin Airbnb după aceea.

rog, nit îmi aminti! mă gândesc în mod jalnic. Şi totuşi, de ce faptul că voi sta în acelaşi loc închiriat împreună cu Aiden tnă face să mă agit, de vreme ce *locuim* împreună, e dincolo de puterea mea de înţelegere.

— Păcat! spun, deşi, în mod ciudat, vorbesc serios. Ştiu că Sophie o să fie dezamăgită.

Aidcn încuviinţează din cap.

— () sa treacă pe la noi vineri, înainte să se <h»că h serviciu.

— Ei, măcar ăsta e un lucru bun. A fost ciudat? Apelul?

— Ăăă...

¡şi ţuguie buzele o clipa înainte să clatine din cap.

— Părea... recunoscătoare. Că ani întrebat-o. S-ar putea să fie cea mai uşoară discuţie *pe care* am avut-o cu ca în ultimul an.

— Poate că vede că încerci să găseşti o cale de mijloc.

— Poate. Se uită la mine şi adaugă: Mulţumesc că mi-ai sugerat s-o fac!

— A, păi... încerc să par nonşalantă: Doar aveam grijă de Sophie.

Şi de tine, nu mai completez.

Cred că acum nu mai avem niciunul ceva de zis; o linişte ciudată se instalează între noi în timp ce o privim pe Sophie, care s-a mutat la barele de căţărat. Stăm aşa până când o femeie cu un cărucior trece pc lângă noi ca să ocupe banca de alături, gâfâind când trânteşte o geantă cu scutece pe jos, lângă ea.

— Vă deranjează daca stau aici?

— Nu, sigur că nu, îi răspunde Aiden. *Chiar te rog!*

Femeia pare că duce de câteva zile lipsa unui somn liniştit de-o noapte, cu părul prins într-un coc ciufulit şi cu cearcăne negre sub ochi.

— Slavă cerului că există parcul, nu? râde ea în timp ce-şi face de lucru cu funda bebeluşei din căruţ. Aş lua-o razna dacă nu l-aş putea aduce pe fratele ei aici ca să-şi mai consume din energie.

Mă aplec să îi văd mai bine bebeluşul.

— E adorabilă. *Ce* vârstă are?

— luni. E o neastâmpărată, dar măcar ea stă într-un

Da din cap spre un băieţel brunet care se urcă pe scara dc căţărat. w .

___£/nu pare să obosească niciodată. Atunci ne zâmbeşte amabilă şi întreabă: Care e al vostru?

= fiica mea, răspunde Aiden, arătând spre barele de căţărat. E acolo.

— E o scumpete.

Aiden zâmbeşte cu recunoştinţă.

— Mulţumesc!

— Sunteţi o familie atât de drăguţă! zice dintr-odată, iar obrajii mi se înroşesc imediat.

— Oh, noi nu suntem...

— Daniel! Ce-am spus eu?

Ne priveşte spăsită.

— Scuze! Trebuie să mă duc să mă asigur că nu strică ceva.

Ne lasă acolo, împingând grăbită căruciorul ca să-şi verifice fiul, care acum atârnă pe scară cu capul în jos, iar când îmi găsesc în sfârşit curajul să mă uit la Aiden, şi el pare la fel de stânjenit ca mine.

Presupun că era inevitabil să se întâmple, rosteşte el cu un râset uşor timid. Nu-i nicio mare scofală.

— Corect!

îmi întind mâna ca să-mi dau după ureche o şuviţă de păr rebelă, uitându-mă în jos la beton.

— Totuşi, e ridicol.

Aiden îşi înclină capul spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că...

Cred că, în încercarea mea de-a face lucrurile mai puţin

stânjenitoare, le înrăutăţesc şi mai tare.

— Păi, e evident că tu nu eşti de nasul de pe o cu totul altă planetă. Aşa că mă mu Iţi vor tace .n(loic, |)rl' aceeaşi greşeală.

— Crezi că nu sunt de nasul tău?

lisiise Hristoase, ce-amficut? Eprea tiniu sa o iau l a f

— Adică... obiectiv vorbind, e evident că eşti.

— Eu nu cred că e chiar aşa de evident. Obiectiv vorbind

Gura de aer pe care aveam de gând s-o înghit îmi rămâne captivă în plămâni şi, când găsesc curajul sa anine o privire spre el. expresia îi e cât se poate de serioasă.

— Ce?

— Dacă s-ar pune problema aşa, tu nu ai fi de nasul meu. Casc gura, surprinsă.

— Ce? În niciun caz...

— Cassie, trebuie să ştii...

Clipeşte, părând să-şi dea seama de subiectul discuţiei pe care o purtăm în clipa asta.

— Bine! Cred că acum s-ar putea sa depăşesc eu o limită.

— Nu, e-n regulă, n-am vrut să...

— Doar că nu cred că ar trebui să insinuezi vreodată că nu eşti suficient de bună pentru cineva, îmi spune direct. Cu atât mai puţin pentru mine.

I labar nu am ce să răspund la asta, rămânând în fund pe bancă, cu gura deschisă şi bâjbâind după un fel de răspuns. Spune, cumva, că *este* de nasul meu? De parcă s-ar fi gândit la asta? Sau doar se poartă frumos? îmi e prea teamă să întreb; totul la discuţia asta urlă „pericol!”

Ne holbăm unul la celălalt un timp ce îmi pare mult mai lung decât cele zece secunde care trec cu adevărat. Observ cum privirea lui Aiden coboară spre gura mea şi felul în care gâtul i se mişcă atunci când înghite în sec, iar pieptul i

se ridică şi coboară mai greoi decât acum o clipă.

, . at5! Vmo şi mă împingi!

- î|e1, ce brusc capul, continuând sa respire ceva

Aiden•?' ‘“f®’ cân(j 0 vede pe Sophie facându-i cu nui^'^Vopusă a locului de joacă. Se uită din nou de nlina din pa clătinând în cele din unnă din cap îna- b ^ridice de pe bancă.

jciire! A fost... N-ar fi trebuit sa...

topiri adânc pe nas, doar ca să expire pe gură.

__ pur şi simplu uită că am zis ceva!

Nu mai zic nimic pentru că habar n-am ce aş putea spune. Nu fac decât sa-i privesc spatele în timp ce se îndepărtează, hr $i iar, mintea mea întoarce pe toate părţile fiecare cuvânt pe care mi l-a spus ca să încerc să le aflu înţelesul, ajungând la tot felul de concluzii, fiecare având mai puţină logică decât precedenta. Oare Aiden chiar mi-a spus, într-o manieră ciudată, pe ocolite, că sunt mai mult decât de nasul lui? Şi că e şi el de nasul meu?

Şi ce mama naibii înseamnă asta, dacă asta a zis?

îmi ia foarte mult timp să mă mişc de pe bancă în vreme ce gândurile mi-o iau la goană, ştiind că voi face complet opusul a ceea ce m-a îndemnat să foc.

„Pur şi simplu uită ca am zis ceva!”

Corect! Sigur asta am să fac.

Conversaţie cu @alacarte

Să fiu al dracului. Cici[1]
A fost incredibil!

Tu mi-ai zis sâ fac
gălăgie. ***zj***

N-o să pot sâ dorm în noaptea asta,

gândindu-mă la tine cum ***implorai sâ mă ai.***

Habar n-ai cât do mult îmi doresc
sâ ţi-o tragi

Cred că încep să-mi dau
sooma. V

CAPITOLUL 11

AIDEN LA DISNEYLAND SE DOVEDEŞTE A FI UNA DIN- tre cele mai ilare chestii pe care le-am experimentat vreodată. Pare complet nelalocul lui în tricoul negru, cu ochclai i de soare negri şi blugi negri – cu ccl puţin un cap mai înalt decât majoritatea celorlalţi vizitatori şi cu o expresie permanentă ce c, în egală măsură, atât plină de agitaţie, cât şi de un stoicism hotărât. Chiar şi aşa, acceptă cu calm tot ce îi propune Sophie. Poartă urechile pe care l-a implorat fata lui să şi le pună, care sunt la fel ca ale mele şi ale ei. Aşteaptă răbdător în magazinul de costume (se pare că nu e prea mare pentru prinţese, până la urmă) în timp ce ea se echipează cu tot tacâmul: rochie, tiară, baghetă şi pantofi. Se dă pana şi în fiecare atracţie în care îl roagă să se dea, deşi sunt destul c e sigură că s-ar putea să-i fie frică de înălţimi. Nodurile degetelor îi erau albe precum creta când Sophie l-a convins dea în Incredicoaster. ciud;lt ţntrc noi•

Ar fi ziua perfectă... dacă nu ar

După ce duminica Aiden n — p¯nă acum s_au

la serviciu, discuţiile dintre n

limitat la nimic mai mult decât saluturi şi r5ma^ stânjenitoare şi un mesaj scurt despre bilete şi rezervări?^ Xirbnb oarecare din apropiere. Nu a mai zis njlnit ([au»» schimbul straniu de replici din parc – de fapt, dc a mai zis nimic altceva decât a fost necesar. Chiar şi în * pul călătoriei de o oră spre Anaheim dc azi-dirnincaţă' impresia că mi-a vorbit doar când era absolut necesar’ r.]'’' and ciclul nostru de schimburi de replici în care evitărn chestiile stânjenitoare.

Abilităţile noastre de comunicare par să se fi înrăutăţit până la niveluri elementare, când fiecare dintre noi crede că a încălcat limita. Ar fi enervant dacă nu m-aş purta la fel dc prostesc; se pare că nici eu nu reuşesc să mă conving să aduc subiectul în discuţie, aşa că nu cred că pot fi cu adevărat supărată pe el.

Până la mijlocul zilei, îmi dau seama că Aiden e deja epuizat, ascunzându-se sub un copac umbros, pe o bancă, în timp ce eu şi Sophic ieşim din Matterhorn. Chipurile, a avut nevoie să se ducă la baie şi nu a mai putut rezista, însă eu nu sunt pe deplin convinsă că lui nu îi e teamă de Yeti. Sărbătorita flecăreşte despre carusel, aşezându-şi tiara de la Buricul Bibbidi Bobbidi (albastră, pentru că roz era, aparent, prea feminină pentru rochia ei de prinţesă) şi ţopăind pe lângă mine în timp ce-şi zăreşte tatăl.

— Tată, *tată*[1]. ţipă încântată în timp ce fuge spre el. A fost super!

— Pun pariu!

Işi întinde mâinile la spate ca să scoată două

băuturi, dân- du-ne fiecăreia câte una.

— M-am gândit că s-ar putea să vă fie sete.

Nu ar trebui să mă bucur aşa de tare pentru o sticlă dc Snapple, dar nu mă pot abţine. Am pomenit doar o singuri

/ în trecere, aroma mea preferară, şi aparent lui Aiden i a arut un lucru suficient de important ca să-l ţină minte, îl'agit, oferindu-i un zâmbet plin de recunoştinţă.

_ Ceai de piersici.

_ Mi s-a zis că îţi curge deja prin vene.

jmi concentrez atenţia asupra sticlei doar ca să nu-mi vadă rânjetul tâmp în vreme ce desfac capacul. II întorc ca să citesc curiozitatea şi râd, iar el îşi înclină capul, curios.

-Ce?

— Chiar nu pot să-mi imaginez aşa ceva, pufnesc, ridicând capacul ca să le pot citi şi lor. „Cele o sută de pliuri din pălăria unui bucătar reprezintă cele o sută de modalităţi prin care poţi găti un ou.”

.Aiden râde, întinzând mâna.

— Imposibil!

îi aşez capacul în mână.

— *Poţi* găti în o sută de feluri un ou?

— Păi...

Se încruntă.

— Chiar nu ştiu. .Ar trebui sa ştiu?

— Toţi bucătarii profesionişti pe care îi cunosc sunt pasionaţi de ouă, ţâţâi.

Colţurile gurii lui Aiden se arcuiesc, şi ăsta s-ar putea să fie cel mai normal moment pe care l-am

avut de duminica încoace.

Sophie, se pare, nu e interesată de acest schimb de replici, dând pe gât o înghiţitură din Gatorade-ul ei şi exclamând sonor după aceea.

Vreau să mă dau iar în Matterhorn! chiuie ea. Putem s-o facem încă o dată? îl priveşte implorator pe Aiden şi insistă: *lati. Chiar* ţi-ar plăcea. Putem?

— .Via. eu... îi zâmbeşte, deşi pare agitat în timp ce_- răspunde: Să ştii eă mai avem o grămadă de locuri unde trebuie să ajungem. Cc-ai ziee să mă dau cu tine în următoarea?

— Bine.’ se îmbufnează fata, iar eu o împung uşor cu corul.

___Cred că tatălui tău îi e frică de Yeti.

— Ce? face ea, privindu-şi tatăl cu îngrijorare. Ţi-e frJcă?

Aiden ridică o sprânceana.

— Nu mi-e frică de Yeti.

— .Asta sună fix precum ceva ce ar spune cineva căruia îi e frică de Yeti, îl tachinez.

— Sigur că da!

— Zic şi eu! ridic din umeri. În clipa în care ai auzit de Yeti, ai avut brusc nevoie la baie.

— Foarte amuzant! replică el cu seriozitate. Vouă nu vi s-a făcut foame?

Sophie îşi acoperă burta cu mâna.

— Sunt lihnită.

— .Am văzut câteva tonete cu mâncare pe-acolo.

Ne arată spre ceva aflat în spate, către Fantasyland.

— .Am putea să mergem să vedem ce au.

— Tot mai trebuie să ajungem la Peter Pan!

— O să ajungem şi acolo, o linişteşte Aiden. Mai avem tot restul zilei.

— *OK!* pufăie Sophie. Atâta timp cât...

Ne ia o secundă să ne dăm seama că Sophie nu ne mai urmează, şi, când ne întoarcem amândoi, e clar că altceva i-a captat complet atenţia. Urmăresc linia privirii ei spre Fantasyland, mijind ochii să încerc să văd unde se uită.

— Aia e...?

Sophie ţipă.

nJ noastră un Aiden foarte derutat în vreme cc mi t ,tg un” respectiva prinţesă Disney. O actriţă toarte drăguţ . <u bucle negre şi piele aurie, ţopăie în apropiere nur-o lustă ver/uie brodată şi o bluză albă vaporoasă. lotuşt, oehelatti „ dau de gol, rotunzi şi de un verde-apnns. Se opreşte ea să le facă cu mâna copilaşilor pe lângă care trece, tar Sophie aproape că hiperventilează pe măsură ce ne apropiem.

— Cassie! Cassie! E Mirabel!

— O văd, râd. Vrei să mergem să faci cunoştinţă cu ea?

— Pot?

— Du-te! o îndemn, împingând-o spre actriţa care a ajuns la doar vreo trei metri de noi. Pe noi ne găseşti tot aici.

Sophie efectiv aleargă spre Mirabel, încetinind doar când ajunge la vreo jumătate de metru de ea în timp ce stă răbdătoare deoparte, aşteptând ca actriţa îmbrăcată în Mirabel să termine de vorbit cu un băiat ce pare doar cu puţin mai mic decât Sophie.

— Ar trebui să ştiu ce s-a întâmplat adineauri?

Arunc o privire spre Aiden, care ne-a prins în sfârşit din urmă.

Trebuie să te pui la curent cu nebunia *Encanto,* chicotesc

— Aşa se pare!

Stă lângă mine, cu mâinile în buzunare

«S“ ţ

<HOT.

Vedem’ăÎăXCvikoa?eminte “ ° VrCa să’ı

O privim împreună pe Sophie când într-u şi ei rândul să o

abordeze pe Mirabel, luminân *’ când actriţa se lasă pe vine Ia nivelul ei şi-j U'Se ,a faţă Nu aud ce îşi zic acolo, dar, dat fiind faptul că lar*g*

a întâlnit echivalentul preşedintelui în lumea °-Parecâ e ceva interesant. coP>ilor, sig1Jr

— Supravieţuieşti destul de bine universului D‘ mentez, desfacând sticla ca să mai iau o gură de ’Sncy’ că urechile o să-ţi pună capac. SUC*

î ridică o mână ca să-şi atingă urechile de Mickey Mouse Qnnhie să le cumpărăm, doar ca să renunţe r Tei pentru o tiară în clipa în care a văzut buricul.

T Presupun că aşa arată limita extremă a unu. tată.

_ sunt drăguţe, nu-p *face* griji! râd.

îşi drege glasul cu subînţeles.

— Sunt?

— Da, sunt...

E o greşeală să mă uit în sus la el, căci cum Dumnezeu reuşeşte cineva îmbrăcat complet în negru şi poartă urechi de Mickey Mouse să arate atât de ispititor? Nu îi văd ochii dincolo de ochelarii de soare, dar nu contează, cred, pentru că e evident că se uită direct la mine.

— Iţi stă bine cu ele, adaug puţin mai încet.

Văd cum i se încordează subtil maxilarul doar pentru o clipă înainte să-şi întoarcă privirea la Sophie, care o convinge pe Mirabel să-i semneze în carnetul cu autografe.

— Şi ţie.

/17 *putea să-l întrebi pur şi simplu^* îmi şopteşte ceva în minte. *Ai putea să-l întrebi pur şi simplu ce-a vrut să spună în parc. Care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?*

Mi-ar putea spune că doar se purta frumos. Asta s-ar putea întâmpla.

__ Hei, Aiden, legat de...

— Taţi! Cassie!

îmi întorc brusc capul şi văd pc Sophie arătând frenetic – un tufiş din spatele ei, abia reuşind să disting un cap cu creţ şi un poncho de un verde smarald. Actorul pare la fel de agitat ca omonimul lui, trăgând cu ochiul din spatele unei crengi şi facându-i timid cu mâna lui Sophie când ea fuge la el.

__Aşadar, o să vorbim despre Bruno, fredonez acum. Aiden se încruntă.

— Ce?

__Nimic, râd. .Ar fi bine să ne ducem s-o luăm înainte să intre în hiperventilaţie.

Probabil că e mai bine aşa, mă gândesc. *Curiozitatea a omorât pisica.*

Las-o naibii de pisică, pentru afurisitele mele de sentimente îmi fac mai multe griji!

Nu mai încerc să deschid subiectul tot restul zilei.

Ne petrecem fiecare secundă a zilei explorând Disneyland — Sophie târându-ne de la o atracţie la următoarea până după apus. Aiden trebuie s-o ducă efectiv în braţe când s-a terminat totul, fetiţa fiind mai mult decât încântată să rămânem până la ora închiderii. E greu să-i explici unui copil care tocmai a împlinit zece ani că nu e o idee grozavă să rămână trează chiar şi după miezul nopţii.

Adoarme în maşină în drum spre Airbnb, însă chiar şi tară nimic altceva în afară de sunetul maşinilor care trec pe lângă noi, eu şi Aiden pare că nu putem găsi o cale să mtrerupem tăcerea plină de încordare. Nu s-a uitat la mine nici măcar o dată de când am plecat din parc, şi, chiar dacă

a apus soarele, tot reuşesc să-i disting trăsăturile în]u . stradala dară arunc o ocheadă în direcţia lui. Q să să rămânem captivi în micul spaţiu al Airbnbului dacă | [1] crunte continuă să meargă aşa, neavând plasa de sigurJn.U* unui întreg etaj între noi, aşa cum c acasă.

Nu ştiu cât rămânem aşa înainte să mă satur, dar, când aud pentru a patra oară bătăile degetelor lui pc volan, nu

mai rezist:

— Cred că putem spune că ziua de azi a fost un mare succes. Probabil o să încerce să poarte rochia de prinţesă |a scoală când ne întoarcem.

Aiden râde încet.

— .Merită spectacolul colosal de care voi avea parte când mă întorc mâine la muncă.

— Suportată! îmi reiterez afirmaţia de zilele trecute. Abia îi văd umbra de zâmbet.

— Da.

— Pun pariu că nici nu se clinteşte când o duci în pat!

— Cred ca ai dreptate, mă aprobă, şi, când mă uit din nou, îl văd aruncând o privire în oglinda retrovizoare. A avut o zi plină.

— 'Iii te-ai distrat?

— A fost interesant.

— Poate poţi purta urechile la serviciu când te întorci.

— A, sigur! Aşa o să fac, pufneşte.

Rânjesc în întunericul aproape deplin, întorcându-mă cu faţa spre geam. E amuzant cum lucrurile pot părea atât de lejere între noi doar ca să devină ciudate câteva momente mat târziu. Aiden îşi drege glasul, atrăgându-mi atenţia, căci, după câte se pare, mai are ceva de zis.

- Ai zis că îmi stă bine cu ele, reia pe un ton mai jos decât cu câteva clipe înainte. Deci...

îmi întorc un pic capul, simţind cum inima îmi bate mai repede.

— Da. Aşa am zis.

— Aveai de gând să mă întrebi ceva mai devreme. Despre ce era vorba?

-Oh!

înghit în sec, simţindu-mi dintr-odată gura uscata.

— Doar...

Nu e o idee bună, şi ştiu asta. /V trebui să renunţ la subiect, însă nu o fac.

— Voiam să te întreb la ce te refereai zilele trecute.

— Zilele trecute, repetă încet.

— Da, când...

Mă foiesc în scaun, îndreptându-mi spatele în timp ce îmi cuprind genunchii cu braţele.

— în parc. Când femeia aia a zis... când am zis că eşti... *Dumnezeule!*

— Ai zis că nu e evident.

Pot doar să sper că adună dezastrul pe care i-l trântesc în faţă, pentru că abia mă pot auzi gândind din cauza pulsului care îmi bubuie în urechi. Simt palpitaţii şi scântei în piept care îmi îngreunează respiraţia.

-Oh!

.Aştept ca el să elaboreze acest „oh”, dar nu spune nimic altceva încă un minut, cel puţin. Cel puţin şaizeci de secunde în care devin tot mai panicată că am atins din nou acest subiect.

— Ai zis că e evident că nu sunt de nasul tău, aproape că Şopteşte.

h posibil să nu mai respir. iVIi-e greu să-mi dau seama.

Ai zis că nu e cazul.

Pentru că nu e cazul.

Buzele mi se dezlipesc şi nu mai arunc priviri fi lr k fapt, sunt aproape complet răsucită în scaun ca să mă uj*' 'l?

_ \u ştiu ce înseamnă asta. 3 ll

. \ici cu nu sunt convins că ştiu.

— Dar trebuie să ştii. .Asta ai zis. „Trebuie să ştii ' r

, . • i * ar trebui să ştiu, Aiden.

\ ad că acum degetele lui strâng tare volanul, deşi tot na se uită la mine.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vorbim despre asta.

-Oh!

Toate scânteile din piept dispar instantaneu.

— Corect! Bineînţeles!

— Pur şi simplu nu cred că-i o idee bună să...

— înţeleg, îl întrerup. Scuze! Ai dreptate. E complet nepotrivit

— Cassie, doar...

— înţeleg, Aiden.

Mă întorc cu faţa Ia geam.

— Pe bune! Doar eram curioasă. Nu-i nicio mare scofala.

.Amuţeşte din nou, iar eu mă trezesc regretând că am adus subiectul în discuţie, exact cum ştiam că se va întâmpla. Luminile stradale

trec mai departe pe lângă noi şi inima îmi bate prea repede, dar nu reţine niciun pic din ciudata senzaţie de anticipare de mai devreme, doar ruşine şi o uşoara dezamăgire.

Ar fi trebuit să-ţi ţii gura închisă!

Iot aştept ca Aiden să mai zică ceva în timp ce ne apropiem de Airbnb, dar nu o face. încep să cred că am distrus totul – că am creat o situaţie pe care ne va fi foarte greu s-o depăşim. E evident că ar fi trebuit doar să las lucrurile aşa

şi că devine din cc în ce mai probabil ca Aiden sa fi fosTp'ur şi simplu drăguţ, iar acum trebuie să-şi facă griji ca X lui interpretează lucrurile. Bănuiesc ca. daca aş fi fost în locul Iui, şi eu m-aş fi simţit ciudat.

Mă încui în baie în vreme ce Aiden o bagă m pat pe Sophie în camera lor, spălându-mă agresiv pe dinţi în timp ce rememorez evenimentele zilei. încerc să-mi dau seama unde aş fi putut greşi gândindu-mă că .Aiden a vrut să-mi transmită ceva cu tot ce mi-a spus şi chiar şi cu tot ce nu mi-a spus.

„Cassie, trebuie să ştii...”

Dumnezeule! Asta chiar că o să mă ţină trează.

Scuip pasta de dinţi în chiuvetă înainte să opresc apa, punându-mi periuţa de dinţi pe poliţă şi prinzându-mă de marginea chiuvetei ca să mă uit în oglindă. Probabil că e chiar ridicol faptul că eu chiar *speram* că a vrut să spună mai mult de-atâq nimic din toată treaba asta nu urlă că ar fi o idee bună, şi, pe termen lung, în niciun caz nu s-ar termina bine. Chiar *dacă* .Aiden ar fi interesat. Ceea ce nu este. Sau poate că este, dar pur şi simplu ştie că e o idee proastă. Poate ca doar iau ideea asta în calcul ca să mă fac să mă simt mai bine. Habar n-am.

îmi trec degetele prin păr şi expir, alungând aceste idei tâmpite care, într-un final, nu mă vor duce nicăieri. Trebuie să-mi reamintesc iar şi iar că nu contează dacă Aiden e persoana care obişnuia să mă privească. Nu contează dacă el e persoana care am crezut că înseamnă ceva pentru mine, pentru că, la urma urmelor, a dispărut. Iar dacă tot continui sa-rni imaginez chestii care nu există, exact asta va face um nou.

După ce termin, închid în linişte uşa băii şi ies în hol. nene aici, doar un petic mic de lumină zărindu-se

„p^,! holului, spre living, de h Lunpj nunasn apri J.şi poate de aceea unua n.ci nu-l vad. intru <|ircct •, „.un obiect masiv, solid, când nu îndrept spre dormi(ori|| ,.,eu chiar obiectul îngrijorăm mele rzbtndu-se ,|c mineî|) h()lui întunecat şi hundu-nu prin surpnnderc.

Aiden mă prinde de umeri din instinct, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Cassie?

Creierului meu îi ia o clipă să priceapă faptul că persoana din pricina căreia mi-am făcut griji în mod obsesiv se află |a trezieci de centimetri de mine şi, de asemenea, mă atinge.

— Scuze! bolborosesc. Nu te-am văzut.

— Nu, e-n ordine! Nu voiam decât...

Pare sa observe că încă mă ţine de umeri şi-şi retrage repede mâinile.

— Să-mi iau ceva de băut.

Arunc o privire spre celălalt capăt al holului, unde se află dormitorul lui şi al lui Sophie, la trei metri buni distanţă de mine.

— Sophie doarme?

— Tun.

— Păi, a fost o zi mare.

Dă din cap.

— Aşa e.

Stăm amândoi nemişcări, stânjeniţi, Aiden masându-şi ceafa în vreme ce eu mă holbez la propriile-mi picioare.

— Te-ai distrat azi, încearcă el. Nu?

— Normal! A fost o zi grozavă.

— Bun, bun!

„Cassie, trebuie să ştii...”

Ar trebui să mă bag la somn şi gata. .Ar trebui să mă bag •a somn şi să uit că ziua asta s-a întâmplat, să uit tot ce ştiu

- r «şi să mă trezesc , rc cine este A.den fi *despre* ce^azu. - pof
^z”---nureprezintăpcntnJ s-o *f»c,* nu? Pot sa P s op hie- *Chiar por.*
— a,KeVa r/u n 5 pot abţine să nu deschid gura.

~ d'

~

— pai- Trebui. -4 fo TX CÎ .^

Dacă te-am făcut să te simţi stânjenit. Nu vreau ca lucrurile să

fie ciudate între noi.

— Oh.'
încuviinţeazădincap.expresia nerăbdă toa re stingă ndu-sc.
— Da. Nu. N-a fost cazul.
— Cred că doar am făcut o grămadă de presupuneri prosteşti, adaug, încercând să o transform într-o glumă.
— Prosteşti, repetă el, nepărând deloc amuzat.
Nu-mi uşurează niciun pic lucrurile.
— Bineînţeles că tu doar erai drăguţ, iar eu am intcrpre- ■at greşit lucrurile. Pur şi simplu nu vreau să crezi că nu-mi

« ^proaţeTndurera 3? S^d“ figUra
şi-ar dori să mZ «nrăutăţesc lucrurile.

car 2s* d¡s par. ‘ g ndesc ,a dlv er se modalităţi prin
onCe C3Z’ CFed că ar fi mai bine să...

HniM- \i<kn ¡« M I" :"„cl,r:l'"1 „leu, fjrá xtringi. <br pun.iml MifidenU pre-Munc ai sí-nu ,k, ifc „„ck\ ú ... vra ú r.u».în. Prives. .Icruttó .n ,os. L, 1,". 1|X)| 1|în |j el. vázán.l <ü ínrf » mlá la I.KUI <|i"(.,rt tminai ni am >.»««• I««1"11:1 fd ,lc ,lcrl,li" „ şi

111-.1 .HUIS.

Anleiir
\u este. roste>ie crispí, continuând sá evite şi ih;

¡ prnc.isc.i.

Mi incnmi.

(.<•?

Prostesc, spune. Nu e prostesc.

Inima inivpc sâ mi-o ta la goana, lini spini să nu spcr,sâ nu vad prea mult subînţeles în treaba asta, căci de fiecare data când JIU lacul o am fost dezamăgita.

Nu >tiu ce înseamnă.

Aiden datină din cap.

Nici cu nu sunt sigur că >1 în.

Trebuie să mi oferi mai mult de-alâl, replic, frustrat! M.i derulezi.

Râde, dat tot e ceva ciudat.

Mă v///7 dcrtilal în preajma la.

('.c' (.r mai vrea să inscm...

Pentru că nu ar trebui să mă gândesc la line |H.' cât de mult o lac.

lot acrul inii iese rapid din plămâni.

Ce?

A< um nu pnvc>ie fix >i, chiar >i în întuneric, văii dorinţa

• Im privirea lui. I[1]. suin icni ca să-mi laie respiraţia.

Şi nu ar trebui să mă gândesc la line cum o fac.

Ştiu că în .u rsi spaţiu restrâns nu arc cum să nu vadă citul înghit ni sec.

— Aidcn, eu...

_ Nu trebuie să zici nimic. Probabil că nici nu ar tre bui s-o faci. Ştiu că întrec măsura. Doar că... simt că o iau razna. încep să creţi că tot acest aranjament a fost o idee rea' dar Sophie pur ş> simplu te iubeşte enorm de mult şi nu nt r fi eu cel care distruge totul pentru că se pare că nu mă not

Nu sunt sigură dacă de vină e întunericul sau modul în care începe să turuie cuvmteie, chestie care e în corn personabtateaJui de obicei calmă, dar nu observ“^ retrag din stransoarca lui şi păşesc suficient de i,,r

'•”re *........... i.

......s””«

cum inima îmi imprimă un tatuaj pe coaste şi tot mai aud cum sângele îmi pulsează în urechi în timp ce mă îndoiesc de mine însămi, chiar şi acum, dar ceva îmi dă curaj când îl văd cum mă priveşte.

— Şi dacă – înghit în sec, privirea mea urcând de la gura lui înapoi spre ochi – eu nu vreau să te opreşti?

li aud icnetul slab.

(ane zice că tu eşti singurul? Dacă şi cu m-am tot gândit la tine?

Nu cred că e ceva conştient, felul în care ridică mâinile şi degetele lui ating bucăţica de piele dintre tivul tricoului şi pantalonii mei scurţi de bumbac, care acum îmi amintesc că au imprimeu cu inimioare.

Vocea îi c imposibil de joasă acum, aproape răguşită.

— le-ai gândit?

— De săptămâni hune, recunosc, simţindu-mă curajoasă.

Mă prinde de şolduri.

__ E o nebunie, nu?

.\ /<7 *mt-ţi închipui câta dreptnte ni!*

_ Nu mă deranjează puţină nebunie, şoptesc, cu |a câţiva centimetri de a lui.

¡i simt fierbinţeala palmei alunecându-mi pe sub triCou luând forma taliei mele când priveşte în jos spre pieptul meu.

— Porţi din nou tricoul ăsta.

— E preferatul meu.

Scoate un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată din sura lui. ceva ce seamănă cu un geamăt şi un vaiet pe care îl simt până în degetele de la picioare.

— Şi al meu.

Devine incredibil de nemişcat când îmi pun mâinile pe pieptul lui, lăsându-le să urce ca să-i prindă umerii – şi în cele din urmă dându-mi voie să-i simt forma trupului lipit de al meu, aşa cum am tot visat cu ochii deschişi că se va întâmpla. Dacă ar fi să mă iau după acel *ceva* tare ce mă împunge în abdomen, cred că pot zice că Aiden spune adevărul când afirmă că s-a gândit la mine.

— E o nebunie, repet.

îmi las mâinile să-mi alunece din nou în josul pieptului sau fenn.

— Ar fi o nebunie şi mai mare dacă m-ai săruta.

- Pot?

— *Aiden.*

Nu mai are nevoie de indicii suplimentare.

Gura îi e la fel de moale precum pare,

cercetătoare, dar blândă, în timp ce buzele i se lipesc de ale melc. Simt apăsarea exploratoare a limbii lui în timp ce îmi linge întrebător buza de jos şi nu mai am nevoie de vreun semn în plus ca să mi le deschid şi să-i permit sâ intr(• C3|)d |jmba)ui 0 atinge pe a

mea, „parc«» t orr5 se apasă un întrerupător şi, bruşc, mâinile îi sunt - * ȷ • * ȷ
,e maxilarul meu şi în păr şi peste tot – tragand şi atingând ^este tot pe unde ajung. îi înghit sunetele pline de dorinţă când mă lipeşte de perete, ascunzându-l pe fiecare în minte câ sa mi Ie pot reaminti mai târziu ca pe nişte mici comori.

încă îl simt tare lipit de burtă, iar şoldurile i se împing în sus aproape de parcă nici nu şi-ar da seama că o face. Simt cum îmi molfăie buza şi apoi îi simt respiraţia fierbinte pe maxilar, toate senzaţiile amestecându-se în vreme ce atingerea lui mă face să iau foc.

— Nu putem.

îi simt vocea pe piele, plină parcă de suferinţă.

— N-ar trebui...

Simt un val de panică.

— Ce? Nu putem?

— Nu aici, geme încet. Sophie. Ar putea să...

Să fiu a naibii dacă îl las să se oprească după ce m-a întărâtat atât de tare! II împing în spate spre uşa băii, întinzând mâna în spatele lui ca să răsucesc clanţa în timp ce intrăm în grabă. Se întoarce ca să aprindă becul, iar acum, că-l pot vedea în lumină – părul ciufulit, gura roşie de la atâta sărutat —, totul pare cât se poate de real.

Chiar o facem?

Aparent, da, dacă ar fi să mă iau după maniera prin care mă sărută pe gât.

Tricoul ăsta îmi distrage foarte tare atenţia.

lini dau capul pe spate când gura lui începe să rătăcească, sărutând mica zonă descoperită a claviculei în vreme ce „na lui alunecă în sus pe partea din faţă a tricoului meu ca sa mă aprindă chiar sub sân.

M-am gândit întruna la asta. La ce e dedesubt.

__Nu voiam sa...

Scot un sunet gâtuit când gura lui îmi acoperă brusc sp prin materialul subţire, un ţipăt slab ce pare mai sonor reverberează din faianţa din baie. Aiden se retrage imed”„[1] ridieându-şi privirea spre mine şi uitându-se la niin” / h‘- SUI) gene.

__Nu trebuie să faci gălăgie, şopteşte. Poţi?

.— Pot...

Icnetul îmi e mai slab când buzele lui mă acoperă din nou ca să sugă, dar deloc mai blând.

__ Pot să nu fac gălăgie.

Mormăie cu gura lipită de sfârc în vreme ce bumbacul din ce în ce mai ud începe să mă frece şi să mă gâdile, iar degetele mele îi găsesc părul ca să treacă prin el, trăgându-l aproape. E tot ce mi-am imaginat că o să fie, atingerea lui, atât acum, cât şi cu un an în urmă – şi o parte din mine se chinuie să priceapă toate astea.

Nu că mi-ar acorda prea mult timp să mă gândesc.

Simt cum mâna îi alunecă de pe talia mea ca să mă apese pe burtă, degetul lui mare mângâind materialul dintre picioarele mele cu o atingere uşoară ca o pană.

— Spune-mi să mă opresc! îmi cerc răguşit. Spune-mi să mă opresc, dacă asta îţi doreşti!

— Nu asta îmi doresc, îl asigur, trăgându-l de păr ca să-l oblig să-şi ridice privirea la mine.

Acum ambii ochi îi par întunecaţi, cu pupilele dilatate şi vocea răguşită în timp ce îi cuprind faţa ca să-i ridic buzele spre ale mele. Vocea abia mi se aude când şoptesc din nou deasupra lor:

— le doresc!

Sărutul îi e mai intens acum, şi mâinile, mai insistente, iar când degetele mi se încolăcesc pe betelia pantalonilor

, ariţându-se de chiloţii lui ca s5 dau lotul jos. şuient-S’lufdrept răspuns îmi trezeşte o bătaie de tn.n.ă m alt loc decât în piept.

_ £«/«-//mârâie lipit de gura mea.

îmi provoacă în continuare anumite senzaţii, să-i aud gura rostind cuvinte obscene, dar să-mi înfăşor degetele în j\irul sculei tari, groase şi lungi îmi provoacă şi mai multe, îmi zvâcneşte în palmă, pulsează în strânsoarea mea când îmi mişc pumnul în sus şi în jos şi, când o duc înapoi spre vârf, simt cum umezeala lunecoasă îmi acoperă palma.

Se lasă pe spate ca să mă privească cum îl ating, degetele lui găsindu-mi şoldurile în vreme ce ochii îi rămân fixaţi la mângâierea mea. Gura i se întredeschide când dă drumul unei răsuflări tremurânde, iar felul în care pare sa se agaţe de propriul control ca de un fir de aţă mă face să mă simt surprinzător de puternică.

— O să mă faci să-mi dau drumul, geme.

Zâmbesc.

— Cred că asta e şi ideea.

— Nu vreau să-mi dau drumul în mâna ta.

Mâna îmi încremeneşte. îmi apăs degetul pe despicătura udă din capăt, acoperindu-l intenţionat înainte să mi-l duc la gură să îl ling, apoi începând să i-o frec din nou şi nedez-lipindu-mi ochii din ai lui.

— Unde vrei să-ţi dai drumul, Aiden?

Se apleacă spre mine, buzele lui atingându-mi uşor maxi-larul şi limba lui fiind fierbinte pe pielea mea.

— În tine.

— Putem...

Suntem lipiţi atât de aproape unul de celălalt, încât îi s'mt căldură pe abdomen chiar şi prin bumbacul tricoului. întind grăbită mâna liberă spre pantalonii mei seurţi ca sJ

încerc să-i dau i°s-

— Pot să-mi dau jos ăştia, dacă doar... Xu putem, gâtaie.

de parcă l-ar durea.

Ceva în mine se dezumflă.

__Oh! îmi pare rău! Xu voiam sa...

— I *ránt* s-o facem, precizează el, dar nu am nimic Xu aici.

— Oh! *Oh!*

înghit în sec. agitată. Sunt superconştientă că îi ating în continuare penisul.

— Am sterilét, îi spun. Şi nu sunt... Fac analize în mod regulat, deci, dacă voiai...

Mă priveşte cu ochi înnebuniţi şi văd cum trec de la fata mea tocmai până jos. la mâna care încă îl atinge.

— Vreau, îmi zice. Habar n-ai cât de al dracului de mult îmi doresc!

— Iar tu... ştii tu. Esti...

• •

— Sunt curat, îmi răspunde.

— Oh! Bine! Dacă vrei să...

Işi pune mâinile pe şoldurile mele, ridicându-mă dintr-o mişcare în timp ce mă întoarce ca să mă aşeze pe hiatul din baie, părând astfel să-mi răspundă. Ii ia doar câteva secunde să ruleze totul în josul coapselor mele, lăsându-mă dezbrăcata de la mijloc în jos. Degetele sale îmi mângâie pliurile ude şi respiraţia mi se întretaie, iar apoi îi simt cealaltă mână cu- prinzându-mi Fundul ca să mă tragă mai aproape până când căldura penisului său mă atinge şi îmi taie cu totul respiraţia- Buzele îi sunt din nou pe gâtul meu, sărutând acel loc care nici nu ştiam că mă poate afecta aşa, iar vocea lui pe pielea mea mă face să mă înfior.

_ Ai idee cât de mult m-am gândit la asta?

Clatin din cap, sau cel puţin cred că asta fac. Parcă am creierul în ceaţa.

__ La dracu', Cassic, eşti – îşi lasă un deget să alunece în mine în vreme ce capul mi se lasă pe spate – perfectă.

Felul în care îşi bagă şi scoate degetul din mine parc o tachinare, fiecare împingere şi retragere facându-mă să-mi doresc şi mai mult asta.

__Chestiile pe care vreau să le fac cu păsărică asta a ta...

lisuse!

Nu l-am mai auzit folosind cuvântul ăsta dinainte să-i ştiu numele. Nu l-am mai auzit de când mi-l şoptea prin- tr-un difuzor de calculator, într-o vreme care acum îmi pare să se fi întâmplat cu enorm de mult timp în urmă.

Scâncesc când îşi retrage mâna, însă nu durează mult, pentru că îl simt aşezându-se între picioarele mele şi ghidân-du-şi penisul ca să împungă intrarea în mine. Gura lui o acoperă pe a mea să-mi înghită scâncetul când înă desface, intrând încet ca să mă umple, şi, cu blândeţe, mă determină să nu mai zic nimic în timp ce îl primesc cu totul în mine.

— Linişte! îmi aminteşte. Cassie, ai zis că poţi să fii si-lenţioasă. Iţi aminteşti?

Simt cum mă strâng în jurul lui şi, dacă nu aş fi fost deja cu tălpile pe jos, ar fi fost posibil sa-mi cedeze genunchii. Pare să semene atât de mult cu un alt moment, unul în îmi şoptea lucruri obscene fără să ştie măcar că sunt e«, iar asta mă face să mă excit şi mai tare. Toate dăţile când mi-am imaginat asta, ce senzaţii mi-ar oferi – nimic nu se compară cu cea adevărată.

A

încuviinţez din cap cu răsuflarea tăiată, simţind cum res-

piraţia lui tremurătoare îmi mângâie buzele.

Mi faci să mă simt atât de bine! spune răguşit. Al nai. biidcbine!

Acum arc şoldurile la aceeaşi înălţime cu ale mele, fiecarc centimetru tare din el fund înfipt adânc în mine. Mă unM,k „ână când nu mai rămâne mciun pic de loc ş, trcmilr 'le d. chinuindu-mă să rămân nemişcată pe hiat.

_ Poţi...^! Poţi să...

— Vrei să mă mişc?

Mă sărută încet, mişcându-şi şoldurile doar cât să mâ aţâţe. . f «

.. Vrei să fut păsărică asta perfecta.'

îl simt alunecând de-a lungul pereţilor mei interiori şi trebuie să îl prind de umăr cu mâna liberă doar ca sâ mă stabilizez.

— Spune-mi că vrei!

Dau din cap, tremurând.

— Da!

— Slavă cerului! geme.

Atunci îmi prinde şoldurile şi mai ferm, ieşind doar suficient cât să intre din nou. Mormăie când mă umple, un sunet aspru ce îmi trimite un fior pe şira spinării, dar nu am timp să zăbovesc asupra lui când o face din nou.

împinge mai tare, facându-mă să strig:

— *Ah!*

— Şşt! mă amuţeşte, ridicându-şi mâna ca să-mi cuprindă maxilarul în vreme ce degetul mare mă apasă JK buze. Fii cuminte, Cassie! Trebuie să fii cuminte ca să pot să ţi-o trag.

Cred că dau din cap, posibil, dar nu reuşesc să-mi dau seama. Nu când a început să menţină un ritm constant, fiecare împingere ajungând la limită în timp ce sunetul uşor al atingerii trupurilor noastre reverberează din faianţa băii. Chiar încerc să nu fac deloc zgomot, însă îmi e din ce în ce mai greu.

— Aiden... Aiden, poţi...

__Spune-mi de ce ai nevoie! spune printre dinţi. Spune-mi CUIn sa te fac să-ţi dai drumul!

— Atinge-mă! gem.

îi iau mâna şi i-o conduc între picioare.

__Poţi să mă atingi?

îmi atinge imediat clitorisul, rotind sub degete mugurele umflat în vreme ce capul îmi cade pe spate şi abdomenul mi se strânge. Sunt deja atât de aproape, frecarea delicioasă a penisului în interior facându-mă să-mi pierd minţile – iar presiunea suplimentară a degetelor peste cea mai sensibilă parte a mea nu face decât ca presiunea fierbinte ce mi se aduna între picioare să devină şi mai iminentă, de parcă ar putea exploda în orice clipă.

îi simt pe maxilar respiraţia gâfâită.

— E bine aşa?

— Chiar aşa!

— Băga-mi-aş, o să-mi dau drumul! geme încet în gura mea. Mai ai?

Acum încerc să mă mişc odată cu el. Degetele îi alunecă pe clitoris în vreme ce mă prind cu mâinile de blat ca să încerc să menţin ritmul împinsăturilor ce mă conduc *intr-acolo.*

— Continuă, nu te opri – *chiar acolo* – oh! *Oh!*

— *Cassie!*

Poate felul în care îmi rosteşte numele e picătura care umple paharul. Poate e căldura toridă a gurii lui peste a mea când limba îi alunecă înăuntru. Poate sunt mâinile sau penisul sau căldura trupului său — în orice caz, simt cum încep să tremur în timp ce fiecare muşchi din coapse se încordează şi interiorul îmi tremură în jurul lui odată cu orgasmul. Simt

1 eâtev a clipe•’«« ’Srz,u-,le lMrc» '„-ar fi când
i?',1;' ‘h „\u.nisul îi zvâcneşte adânc în mine şi j¡ aşteptat. Simt
declanşează fluturi adânc. adânc
aud monnămd g» ‘ fi c îngropat în gâtul meu şi
în măruntaie ţar • ,ipit dc al meu.

pieptul i sc f1’“- ' sccun de aşa. fără să vorbim vreunul şi
Rămânem C1,U' ’ - SnA suflul în vreme ce aştept să fiu
încercând > •» pentru ce va însemna asta,
cuprinsa de r^rc^ \mjc. Nu simt nimic în afară de senza- dar nu
se intamp a $. c-|jura liniştitoare a trupului
ţv -• 111D ‘
ţia de piacci * continuă să-mi mângâie pielea,
său în'7me.Xnain urmă se trage îndărăt ca să se uite I, Când m e
iriăsură p|ină de nedumerire
mine, expresia ut ¡ .ine să crcadă că ceea ce tocmai şi de uluire, de

P^”devărat Mâinile mele îi cuprind faţa ¡¡.i «r* sârut preiung’

amuíndu'¡ geam5tui când’ cu grijă, aluneca afara d acuin şi simt cum buzele

i se

__Parcă e un vis, şopteşte.
-r-nnil Pare că nu ma pot opri.
Nu întrerup sărutul, rarc v
^XZXfata la meu, mângâmdu-mi sânii cu nasul şt făcându-

mâ să ^’^^^nebumt.

Z^X^^Xbanipentmopi- i3ml CreţcăZar spune că nu se

încadrează în buget.

Mă priveşte cu o mină serioasa.

— A fost... ciudat? •

Mă trag în spate.

_ Ciudat?
_ Poarca...

Pare *nesigur.*
— A *trecut atâta timp, iar tu eşti atât de...*
Privirea îi coboară pe corpul meu, facându-mă să *mă*

înfior-
_ M-a fo[at va,ut]

Oh! _r
Vrei să fot păsărică asta perfecta?
1 E-n regulă! îl sărut cu blândeţe şi adaug: Mi-a plăcut.
Nu ştiu cum să-i spun că ştiu totul despre gura lui murdară

– într-o manieră foarte intimă.

— Bun! bâiguie el. Pentru că-n viitorul apropiat nu mă vad căpătând în mod magic orice fel de stăpânire de sine în ce te priveşte.

Nu pot să mă abţin să nu zâmbesc, starea de tulburare care s-a adunat în mine în ultima săptămână pierind şi transformându-se în acest calm straniu. Dar totuşi nu pot să nu mă întreb:

— Ce... îmi dreg glasul: Ce înseamnă asta pentru slujba mea?

-Ce?

Pare în mod sincer derutat.

— Nu vrei să pleci, nu?

- Nu, nu, sigur că nu! Dar... asta... o să facă lucrurile să fie ciudate?

— Nu daca nu permitem să se întâmple aşa ceva, mă linişteşte. Trebuie doar să avem grijă să ţinem lucrurile separate.

— Separate?

- De Sophie. Până când... ne dăm şi noi seama ce în- seamnâ asta.

Nu ar trebui să mă facă să mă simt aşa când îl aud – p5nJ la urmă, ceea ce spune e cât se poate de rezonabil. Nu ar fi corect faţă de Sophie să o expunem la chestia asta ştim ce este.

Atunci, de ce mă simt brusc atât de neliniştită?

Mintea mi se întoarce în timp, la nopţi nedormite şi ochi roşii după ce Aiden a dispărut o dată din viaţa mea, şi cred că acum ar fi mult mai rău, dat fiind că îl cunosc.

Poate de asta nu spun nimic, chiar dacă ştiu că ar trebui s-o fac.

I-aş putea spune acum. I-aş putea spune tot ce ştiu despre noi, despre tot ce am avut împreună – însă în mintea mea există o voce mică ce mă avertizează să n-o fac. A ieşit deja o dată din viaţa mea, şi am supravieţuit, dar oare aş putea s-o fac din nou? Acum? Aceste întrebări mă fac să alung toate lucrurile pe care ştiu că poate ar trebui să i le spun, însă în schimb mă aplec spre el pentru încă un sărut prelung.

— Nu am nicio problemă să ţinem lucrurile separate, îi răspund. Pentru Sophie.

Mă trage mai aproape, obligându-mă să-i întâlnesc privirea.

— Dar asta nu înseamnă că lucrurile se termină în seara asta, îmi spune pe de-a dreptul. Nu?

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet timid.

— Nu vreau să se întâmple asta.

— Bun! oftează şi mă sărută din nou. Pentru că nu am terminat-o cu tine, Cassie. Nici pe departe.

Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam să-l aud spunând-o până n-a facut-o. Mă face să mă simt năucită.

Mă ajută cu grijă să mă îmbrac înainte să-şi tragă şi d pantalonii, săltându-mă jos de pe blat şi apoi ridicându-mi bărbia ca să mă sărute pe obraz. îi simt zâmbetul acolo, sesizând cum cealaltă mână îi alunecă pe şoldul meu de parcă i-ar memora forma.

Stinge lumina din baie după ce mă trage afară pe hol, agăţându-se de mine mai mult decât ar fi necesar, de parcă nu ar fi pregătit să-mi dea drumul. Cu siguranţă pot spune că şi eu cunosc sentimentul.

— Noapte bună, Cassie!

_Noapte bună! îi răspund, vocea lui joasă înmuindu-mi genunchii.

Mâna îi alunecă în jos pe braţul meu când mă dezlipesc de el, iar degetele sale îmi ating pielea până îmi găsesc vârfurile degetelor, agăţându-se de ele timp de câteva secunde înainte să-mi dea, în cele din urmă, drumul. Mă întorc cu spatele la el ca să mă duc la mine în cameră, şi trebuie să mă străduiesc din răsputeri să nu-l implor, în mod egoist, să vină cu mine, la fel cum e nevoie de un efort incredibil ca să nu mă întorc să mă mai uit o dată la el.

Mai ales de vreme ce în tot acest timp îi simt privirea lipită de mine.

Aştept de o jumătate de oră ca
Cici să devină activă.

Cred că, oficial, putem spune că sunt un pic obsedat.

Asta nu mă împiedică să continui să aştept.

CAPITOLUL 12

ÎMI PETREC TOATĂ NOAPTEA GÂNDINDU-MĂ LA EA.

Mi-a fost imposibil să dorm, aşa că rămân holbându-mă la tavanul alb al Airbnbului, cu Sophie, care sforăie tolănită lângă mine, dorindu-mi să fi închiriat un loc cu o cameră cu două paturi sau poate chiar un alt dormitor pentru ea. Recapitulez toate motivele pentru care ar fi o idee proastă să mă furişez să o vad din nou pe Cassie. De fiecare dată când închid ochii, întâlnesc amintirea sunetelor ei delicate şi a trupului ei şi mai delicat – senzaţia pe care am avut-o când eram în ea efectiv ocupându-mi fiecare ungher al minţii şi fâcându-şi culcuş acolo.

În cele din urmă, renunţ complet la somn undeva spre dimineaţă, ieşind din cameră în timp ce Sophie încă doarme şi închizând încet uşa în urmă. Am de gând să fac cafea, îmi pierd firul gândurilor când o văd pe Cassie în bucătărie, care, aparent, a avut aceeaşi idee. Deocamdată nu m-am gândit la dimineaţa de după, la cum e posibil să ne purtăm amândoi după ce s-a întâmplat aseară; poate m-am gândit că s-ar putea să fie ciudat, având în vedere ce-am spus şi

. Atínd-o icum „ “ °dᑊ„ mm’ᑊ*• ce•am
<»<>dar . buze\e în« «*« 5' del,
Wniu ^or ml mă not gândi decât l» cât de
.¿niturile mele

Nu mai poarta nenorocitul ăla de tricou care mă SCOat din minţi, însă chiar şi cu tricoul de bumbac şi blugii scurţi tot mi-e greu să nu mă gândesc la ce senzaţii transmite pic. lea ei când o ating pe sub haine.

— Bună dimineaţa’, spune timidă, ascunzându-şi zâ^. tul în spatele unei căni. Am făcut cafea.

îi zâmbesc şi eu, încercând să nu mă gândesc la faptul« ştiu cum se simt sfârcurile ei pe limba mea sau la cât de mult regret că în dimineaţa asta poartă sutien.

— ’Neaţa’.

— Vrei să-ţi fac şi ţie?

— După.

— După?

Mă apropii iute de ea, surprinzând-o când mâinile îi cuprind maxilarul şi-i ridic faţa ca să o sărut. Oftează uşor când o fac, desfacându-şi uşor buzele ca să-mi caute limba, şi simt acolo dulceaţa zahărului şi a laptelui din cafeaua ei. înainte să mă retrag, captez exact cât am nevoie ca să rezist pe timpul zilei, neştiind sigur când voi mai putea să o ating cum trebuie.

— După, precizez.

— Păi, eu aş zice că asta e o trezire la realitate mai buna decât cafeaua, mă tachinează ea.

— Ai dormit azi-noapte?

— Nu chiar.

— Nici eu.

îi dau după ureche o şuviţă de pâr rebelă, lăsândui nu degetul mare să zăbovească pe obrazul ei şi mânga>n

a să fie prima dată când mi-am dat voie să o sorb cu s_ar PutL*J nriviir: până acum fiindu-mi prea teamă să-mi ^^M^fXvească prea mult. Totul la ea – de la forma delicata a nasului, pană la volumul buzelor şi strălucirea ochilor – menit să 1 foarte mult să o sărutmă atragă. Mă face să-mi doresc din nou.

Clatin din cap.

__ Cum o să mă abţin să te ating tot timpul?

__ pur şi simplu va trebui să înveţi să ai puţin autocontrol, domnule Reid. • w w

Penisul meu nu pare să fi primit nota informativa ca trebuie să fim discreţi.

___Probabil că n-ar trebui să-mi placă asta.

— Credeam că te face să te simţi bătrân?

___Nu şi atunci când o spui aşa.

— Hmm!

îşi mută cana într-o mână, întinzând-o pe cealaltă ca să mă aţâţe mângâindu-mă cu un deget pe bucăţica de piele de sub tivul tricoului.

— O să ţin minte.

Se ridică pe vârfuri ca să-mi ofere un sărut rapid înainte să-mi dea un brânci uşor în burtă pentru a pune distanţă între noi.

— Acum, du-te şi stai jos, ca să-ţi pot pregăti o cafea!

— Da, doamnă! şoptesc.

Mă aşez pe un taburet lângă blat, sprijinindu-mi bărbia în pumn. E uşor s-o privesc lucrând; tot ce mi-am dorit în ultimele săptămâni a fost s-o privesc mai degajat, iar acum, ca îmi permit s-o fac, cred că o să-mi fie greu să mai fac şi altceva. îmi aşază cafeaua în faţă din partea opusă a insulei, aplecându-se să ia o gură din propria cană în timp ce îmi susţine privirea. Există o încordare aici care vorbeşte despre

Acut şi tot ce sperăm să tăcem în contiнuar xrX- - s-

ᴏbag în pan"meu sau _ *î

bag în patul ci. uniăr, uitându-se la mine.

— Cum vrei să funcţioneze? Tu ai toată puterea aici
Cassie.

Zâmbeşte.

— A. da?

— Categoric!

— Păi... sper că o să încetezi să tc faci nevi?,., -
Sophie Ia şcoală. e

— Cred că poţi să ghiceşti de ce taceani de la b *
put asta. n ,nce

Zâmbetul îi devine sfios.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu?

— Poate ar trebui să-mi explici mai în detaliu.

— Mă tachinezi, Cassie?

— Nu aş face-o *niciodată,* mă asigură, părând complet nevinovată în cele două secunde care trec înainte să-mi facă cu ochiul. Decât dacă mi-ai cere-o tu.

Trebuie să-mi înăbuş un geamăt când aud uşa de la dormitor deschizându-se pe hol, şi mă crispez când aud paşii scurţi ai lui Sophie şi salutul de dimineaţă pe un ton coborât pe care ni-l oferă în timp ce-şi târăşte picioarele în bucătărie.

— Mi-e foame! se plânge ea.

Cassie nu e deloc tulburată.

— Uite-o pe prinţesa Sophie! izbucneşte ea. Azi te simţ ca la zece ani?

Sophie face o grimasă.

' *^5 de* parcă ai avea zece ani, spune Cassie serioasă.

'relce?înfacetSophie, şi îşi aşază o mână pe creştetul i.ii Nu nu

m-am înălţat. _ .

CaP Fu ştiu... Cassie îmi aruncă o privire vicleana şi liuga- S-ar

putea să trebuiască să te lăsăm să conduci pana acasă. - J

i

— Nu pot sa conduc.

Râd de amândouă.

__O să mă ocup eu de condus, mulţumesc!

__A, ia stati aşa! spune Cassie.

Se întoarce cu spatele şi se îndreaptă spre camera ci, dispărând câteva secunde înainte să se întoarcă ţinând ceva la spate. Se apleacă la nivelul lui Sophie, afişând un zâmbet strălucitor când scoate un buchet mic de flori alcătuit din floarea-soarelui de un galben-aprins, margarete şi o floare albastru-deschis pe care nu o recunosc. Sophie se uită o clipa la el cu gura deschisă, având nevoie de câteva clipe înainte să-i întâlnească privirea lui Cassie şi să ia uşor florile.

— La mulţi ani, Sophie! rosteşte Cassie încet.

Buziţa lui Sophie tremură uşor, apoi aşază încetişor buchetul pe blat înainte să se lovească de mijlocul Cassie şi să-şi încolăcească braţele în jurul ei ca s-o îmbrăţişeze.

— Mulţumesc! bolboroseşte în tricoul lui Cassie.

Ea o strânge tare în braţe înainte să-i dea un sărut pe păr.

~ Cu plăcere!

încă nu sunt complet sigur de ce se întâmplă, dar simt şi S P‘,eptUım‘ Se strâ”8e când văd schimbul dintre Cassie dintotd, Pnvindu-le-aPr<*>Pe am impresia că au făcut CaXsTfaâ Una din Viaţa Celeilalte- Cum reuŞCŞte iaca totul sa pară atât de z^or?

Nu plânge! se agită Ossic. eu voce ingroşatS ee Merge herimile de sub ochii lui Sophie. ()să 11)5 f Ş ruine să plâng- S' ’‘•'l*”1™1' “ml plâng. ' Şll*

Asia ii provoacă fiicei mele un râset plin ,|c |ai.rj|n. (irrssie o indeamnă să se răsucească înainte să o î,n|)i 'Sr dormitorul din care tocmai ieşise. ‘ I*

Du-teşi şterge-te pe faţă! Vorbim despre ntieul-dq după cc ic întorci.

Sophie dă hotărâtă din cap înainte să traverseze l1(1|”| Aştept până dispare din raza vizuală înainte să deschid J, destul de debusolat:

Ce-a fost asin?

-Oh?

Acum parc spăsită.

Mi-a spus zilele trecute că mama ei obişnuia sâ-i (fa flori dc ziua ci. M-ain gândit doar...

Işi masează braţul.

Am avut timp dimineaţă, din moment ce nu puteam să dorm, aşa că am căutat pe (.’ooglc şi am găsit o florărie în apropiere.

() clipă, sunt prea uluit ca să spun ceva. Nu doar pentru că suni zdruncinat de faptul că nu am ştiut asta despre relaţia Rcbcccăi cu Sophie cu certitudine Sophie nu a pomenit niciodată dc ca , dar şi deoarece (ătssic *flie* chestia asta despre relaţia dimi e Sophie şi Rcbccca. Şi nu doar atât, ei, ap- reni, primul ci instinct după ce a aliat a lost să se străduiască din răsputeri să copieze acest lucru doar ca s-o Iacă temui pe Sophie. Mă chinui să-mi dau seama ee Ici de emoţie CMC. mai exact, cea pc care o simt în acest moment.

Mulţumesc! spun gâtuit. /\ fost...

Inima îmi hale Ioane tare. Oare poate s-o audă-

A losi uimiioi din part eu la.

__Nuc mare scofală, bombăne ea, uitându-se la propriii

P[3] jnli Joresc atât dc mult s-o sărut, încât efectiv mă doare. _ Ba chiar este, o asigur. Crede-mă!

C olţurile gurii i se ridică într-un zâmbet timid, iar eu nu mai pot sa fac nimic altceva decât să stau lângă blat, luptân- du-mă cu vârtejul de emoţii care îmi sfâşie pieptul.

_Mie tot mi-e foame, anunţă Sophie, alegând fix acel moment să intre valvârtej înapoi în bucătărie.

Aparent a depăşit accesul de emoţii de mai devreme.

__Putem să mâncăm?

— Bine, bine! chicoteşte Cassie. De ce anume ne e poftă?

— Eu vreau clătite.

— Tu *mereu* vrei clătite.

— E amuzant că până nu demult nu-i plăceau, şoptesc.

— Deci nu am aici nimic din ce-mi trebuie să le Fac, îi spune Cassie lui Sophie. dar pun pariu că putem găsi un loc în care să-ţi luăm nişte clătite.

Sophie pare sceptică.

— Cu fulgi de ciocolată?

— *Xorma/.'* Cu fulgi de ciocolată. îi răspunde Cassie. după care îşi desface braţele ca s-o cheme pe Sophie mai aproape, trăgând-o în braţele ei ca să-i aranjeze părul în timp ce îi zâmbeşte jucăuş. Părul tău e la fel de rebel ca al tatălui tău când vă treziţi.

Vnnăresc cum Cassie se plânge de părul copilei şi râd amândouă, simţind în piept aceeaşi strânsoarc

când o ia în braţe şi îi depune un sărut pe creştet, aşa cum fac şi eu adeseori. Mă simt ciudat să le privesc împreună, simţindu-mă întrucâtva surprins de maniera naturală în care au ajuns să ţină una la cealaltă. Pur şi simplu îmi umple sufletul de bucurie!

— Oricum trebuie să plecăm curând, Ic spun :1n • rora. Diseară trebuie să mă duc devreme la serviciu, dZ^'1* ce aseară am lipsit. Putem găsi pe drum nişte clătite nu semene deloc cu ale tatălui tău. *re $

Sophie îmi arată zâmbetul acela plin de dinţi care î^j f inima să mă doară, iar Cassie o convinge să se pună în'^ care promiţându-i că o să-i aranjeze părul. Se uită la nijn peste umăr în vreme ce o conduce pc Sophie spre baie cându-mi cu ochiul într-o manieră care declanşează o altfe| de căldură în tor corpul.

îmi termin cafeaua singur, cu mintea departe, |a Ce|e două domnişoare din cealaltă cameră.

S-ar putea să fiu într-o mare belea.

Călătoria spre casă durează mai mult decât mă aşteptam de vreme ce locul pe care l-a ales Sophie e la 30 de minute depărtare de traseul nostru, dar, având în vedere că nu a încetat să mai vorbească despre monstruozitatea de tort aniversar din clătite cu fulgi de ciocolată pe care l-a mâncat acolo, înseamnă că a meritat. Şi nu a încetat. Să vorbească despre asta. Nici măcar când intrăm în casă.

— Dar cum au băgat acolo acele culori mici? Aveau un gust atât de *bun*\ Ca bomboanele colorate pentru decor! Dar în interior!

Cassie râde în timp ce-şi lasă geanta jos, la baza scanlor.

— E ca un tort Funfetti.

— Ce-i aia?

— Nu ştii ce c un tort Funfetti?

Sophie clatină din cap, iar Cassie icneşte teatral.

— OK! O să mergem la magazin şi o să luăm o cutie amestec pentru tort Funfetti imediat ce tatăl tău p serviciu.

Sophie îşi strânge pumnul în semn de victorie.

— *D/i!*

... Cutie de amestec? Ridic din sprânceană în direcţia lui Cassie şi adaug: Pe bune?

Ea ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji, o să am grijă să scap de toate dovezile înainte să vii acasă, ca să nu-ţi insulte sensibilitatea de bucătar-şef

_Pot s-o sun pe Wanda? o trage Sophie de mâna cu nerăbdare pe Cassie. I-am zis că o s-o sun să-i povestesc despre excursie!

_ Da, bine! răspunde Cassie, scoţându-şi telefonul din buzunar. Spune-i că în curând o să-i ducem nişte ton!

Ochii lui Sophie se aprind când ia telefonul şi dispare cu el, ţopăind deja în sus pe scări, spre camera ei. Aştept până dispare dincolo de capul scărilor, ascultându-i paşii pe scări preţ de câteva clipe.

— Ştii, mă tachinează Cassie în vreme ce privesc distras spre scări. Dacă mă rogi frumos, *s-ar putea* să-ţi păstrez şi ţie nişte ton. Dar o să trebuiască să spui ceva drăguţ despre cutia de ames... *Oh!*

Scoate un ţipat surprins când o înghesui brusc în partea opusă a scărilor, împingând-o în spate în micul alcov de dincolo de canapea şi cuprinzându-i faţa în palme ca să-i ridic gura spre a mea. Ii ia doar o

secundă să se topească, braţele ei cuprinzându-mi gâtul şi degetele sale trecându-mi prin păr în vreme ce mă sărută şi ea. Nu ştiu ce anume la Cassie mă face să involuez într-un adolescent în călduri, dar a fost nevoie de fiecare dram de răbdare pe care îl am ca să aştept atât de mult pentru a o atinge din nou.

Zâmbeşte când în cele din urmă se retrage, cu buzele puţin mai roşii decât acum câteva clipe.

- Buni'

Iţi cer scuze.' şoptesc, lini <,c’u dc câteva doream

s.i <> fac.

— Iau, sigur ai suferit.' Nici nu mi-am dat seama.

— Sa presupui doar, începând din acest moment, ca în totdeauna vreau sâ fac chestia asta!

îşi muşca buza înainte sâ zâmbească şi mai larg.

— Bine de ştiut!

— O să trebuiască sâ mă gândesc la o metodă mai huna să mă controlez, oftez.

— Sau nu, ripostează ca cu inocenţă. îmi cam place dc rine când nu te controlezi.

— Cu rine îmi c foarte, foarte greu să fiu cuminte.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute pe obraz.

— Atunci, poate ar trebui să fii obraznic.

Trebuie să închid ochii şi să mă gândesc la altceva doar ca să nu mi se scoale. Chiar nu e momentul potrivit.

— O să mă omori cu zile.

— Niciodată.

Se desprinde de mine, bătându-mă jucăuş *pe* umăr. Mi se parc uimitor cum a putut o singura seară să risipească, nu ştiu cum, toată încordarea dintre noi. Dacă aş fi ştiut că asta era soluţia, poate aş fi propus-o mai devreme.

— Sunt destul de sigură că ar trebui sâ te pregăteşti să pleci la serviciu.

— Da. oftez. O să fie o seară grozavă.

— Poate ar trebui să îţi ofer ceva ce să aştepţi cu nerăbdare?

Probabil că modul în care mă înviorez vizibil pire *jalnic.*

- Oh?

Se apropie, Jăsându-şi degetele să-mi urmărească conturul buzei de jos.

_ Ceva la care să tc întorci acasă.

_ O să vin târziu...

\tunci zâmbeşte dulce, ridicându-şi din nou mâna, şi sinit cum mi se închid ochii anticipând sărutul ei.

— E-n regulă!

îmi atinge uşor buzele cu ale ei, depărtându-se apoi şi bătându-mă uşor pe nas.

__Pur şi simplu o să-ţi las pe blat felia de tort.

Râde în vreme ce se îndepărtează în pas săltat, iar eu rămân uluit timp de câteva secunde înainte să-mi dau seama ce-a zis. Clatin din cap, ciupindu-mi baza nasului pe când o aud urcând scările în urma lui Sophie.

— Chiar o să mă omoare cu zile, şoptesc în sinea mea.

La serviciu c un adevărat infern, cum mă şi aşteptam.

Doi dintre bucătarii mei principali au lipsit din cauza unui virus care, aparent, a tot umblat pe aici, şi a trebuit să-mi trimit ajutorul de bucătar la spital după un afurisit de incident cu un cuţit care a necesitat copci. E ca şi cum universul a decis să mă pedepsească pentru că mi-am luat o seară liberă.

La finalul serii eram atât de dornic să plec, încât nici nu m-am deranjat să-mi dau jos haina de bucătar, desfacân- du-mi doar nasturele de sus când intru pe uşa casei şi oftând de uşurare că am ajuns. îmi atârn cheile în cui, ca de fiecare dată, apoi apuc şi eu în sfârşit să mă întind cum trebuie, dat fiind că am scăpat de stresul muncii din seara asta.

Ochii mei găsesc uşa închisă a dormitorului lui Cassie, un licăr de tentaţie aprinzându-se în mine când mă uit la ceas, dar e aproape miezul nopţii.

— La naiba! bombăn.

Nu că ar fi fost acceptabil s-o trezesc acum o oră doar

ca s-o ating, însă tot nu mă pot preface că nu mă gândesc la

.rin. .Mai desfac un nasture de la haina în timp ce *j degetele prin păr. alungând dorinţa şi începând* sâ X' rile. mărginindii-mă să lac un duş şi să mă ba» în ,

Y ¥ i o par. ifju
spun ca pol sa ina controlez o noapte. Până la urmă r
Y – * • I •» tac *de*
caicva snpimnani bune.

Decizia mea înseamnă că sunt complet surprins când simt cum sunt înşfăcat de spatele hainei, o forţă care niâ trage în spate spre o uşă acum deschisă. Se *închide în spatele meu* când un trup mai mic, mai moale, se lipeşte de mine, iar apoi sunt întâmpinat cu un zâmbet tentant, luminat de lampa din apropiere.

— Cassie?

— Ti-am zis că voiam să-ţi ofer ceva ce să aştepţi cu nerăbdare.

'Iot ce am încercat să ignor dă să iasă la suprafaţă cu forţa.

— Ce s-a întâmplat cu tortul?

— A, a avut un mare succes! Dacă asta *preferi sâ guşd,* a mai rămas puţin...

— Chiar *deloc.*

— .Mm!

Degetul ci se joacă cu cel de-ai treilea nasture al hainei, rămasă încă încheiată.

— A fost o scară lungă?

— Al dracului de groaznică.

Desface cu uşurinţă nasturele, fără să se uite la mine.

— Nasol! Cu ce pot să tc ajut?

— Eşti sigură că nu eşti obosită? *E* miezul...

.Mai desface un nasture, rcducându-mă *la tăcere.*

— Acum îţi faci *griji pentru* somnul meu?

— Aăă...

încă un nasture, desficând suficient material cât să-şi poată

strecura mâna dedesubt şi să-mi pună mâna pe piept.

Sunt'recompensat cu zâmbetul ei când întinde cealaltă Jjid desfacă penultimul nasture.

_ Haina asta de bucătar e chiar sexy'.

pe asta n-am mai auzit-o până acum.

Acum observ cu ce e îmbrăcată şi mă încrunt.

— Văd că nu sunt singurul care în seara asta poartă haine cu nasturi.

— Cineva s-a plâns aseară de pijamaua mea.

îmi pun o mână pe şoldul ei, lăsându-mi degetul să se joace cu unul dintre nasturii mari ai bluzei de pijama mov. F. plină de desene cu pisici.

— Iţi plac pisicile?

— Cui nu-i plac?

— Sunt destul de pretenţioase.

Ei, uau! râde ea. Ştiai că pisicile au mai mult de o sută de corzi vocale?

— Chiar îmi spui acum informaţii de pe capacele de Snapple?

— Scuze!

Trage de lateralele hainei mele înainte să-şi vâre degetele sub tivul tricoului de pe dedesubt.

Nu te excită informaţiile inutile de cultură generală?

închid ochii în timp ce degetele ei îmi alunecă pe abdomen. Treaba asta pare unilaterală. Nu-ţi place pijamaua mea?

Ţ- Mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi pe podea.

îşi muşcă buza.

' Nu mi-ai spus cum aş putea să te ajut să te simţi mai bine.

— M-aş putea gândi la câteva modalităţi, şoptesc, acum jucându-mă eu cu nasturii ei. Daca ai da asta jos.

Atunci se întrezăreşte ceva în expresia ei. doar o mM|)r5 ezitare înainte să înceapă să mă tragă în spate spre patul cj \ lă trage de haină pană când sunt silit să mă urc pe ea. cazatul eu spatele pe cuvertură în timp ce îmi trage gura spre a ei.

încă bâjbâi cu bluza ei când mă ajută să scap de haină, iar până trage de tricoul meu ca să tni-l scoată pe cap. cu am reuşit deja să-i desfac toţi nasturii de la bluză, iar aceasta se desface ca să pot vedea mai multe.

__La dracu'. Cassie! şoptesc, cu gura dintr-odată uscată.

Sa o simt e una. să o văd e cu totul altceva. E toată numai umflături moi şi sfârcuri drăguţe, roz – sânii ci revarsân- du-se din mâna mea când îi cuprind, iar vârfurile ce se întăresc implorând să-mi simtă gura.

— JZr/

Ţipătul slab scos de ea când îi prind sfârcul între buze ca să-mi las limba să o tachineze doar înrăutăţeşte situaţia în plina expansiune din pantalonii mei, dar îi spun penisului sa o lase mai moale şi să mă lase să mă bucur de asta. \ isez să o fac de tot atât de mult timp de când am început să mă cert singur că visez la asta. Degetele ci mi se înfig în păr în vreme ce trag cu buzele de mugurele încordat. învărfindu-nii limba acolo doar ca să o provoc să scoată şi mai multe zgomote.

Pentru că intr-adevăr *provoacă dependenţă.*

Cassie nu Ic ascunde, nu încearcă să nu facă zgomot, şi sunt foarte recunoscător pentru etajul dintre noi şi camera lui Sophic în timp ce gemetele ci joase se transformă în ic-nete ascuţite care îi arcuiesc spatele.

— Credeam că eu ar fi trebuit să te fac să te simţi mai bine, şopteşte deasupra mea.

Îmi trec limba peste un sfârc în vreme ce-mi duc o mână ca să-l răsucesc pc celălalt intre pielea ci:

‘Icgcte, vorbim! direct

IîM mă face să mă simt mai bine.

— Oh.'

Se zvârcoleşte uşor când îmi trec dinţii imediat sub sânul ei şi-i presar sărutări pe coaste.

— Nu vrei să...

îmi întind mâinile ca să-i lipesc şoldul de pat.

___Stai nemişcată! Asta vreau.

— O-OK! reuşeşte să şoptească, şi o simt cum se relaxează. Nu mi-ar plăcea deloc sa te încurc.

Chicotesc pe abdomenul ei.

— Apreciez!

Inii ţin respiraţia când încep să-i trag pantalonii scurţi în josul coapselor, lăsând-o în chiloţii galbeni cu un imprimeu cu acadele.

Chiar toate hainele tale au imprimeuri?

Cel puţin toată lenjeria intimă.

Abia aştept să văd! mormăi.

Arunc o privire în sus spre ea pe când prind cu degetele banda elastică de pe şoldurile ei.

— E-n regulă?

— Păi...

Colţurile gurii ei se ridică visător într-un zâmbet timid.

Bacă te tace să te simţi mai bine.

E singura invitaţie de care am nevoie. Nu sunt sigur unde ajung chiloţii ei de vreme ce, practic, îi arunc peste umăr, iar ln clipa asta nici ca-mi pasă. Coapsele îi sunt moi şi îmbietoare, şi şi le lipeşte uşor, de parcă ar fi stânjenită de modul în care mă uit la ea. I le desfac în timp ce-mi trec palma în sus pe interiorul uneia dintre ele. înghiţind în sec când o vid

în întregime.

Cârlionţii ei îngrijiţi sunt de acelaşi roşu-închis precum părul, un contrast perfect cu ro/ul umed dintre picioarele ei *care mă Face să* mă simt ca un sălbatic. îmi trec nodul unui deget prin despicătura umedă, iar ea îşi mişcă nerăbdătoare şoldurile şi începe să răsufle gâfâit.

— Aiden...

— Eşti atât de frumoasa aici, reuşesc să rotesc cu glas sugrumat. Pot să-mi *folosesc gura?*

— Ce?

Pare îngrijorată.

— A! Eu nu...

Nu mă pot abţine să nu o ating, continuând să o răsfăţ cu degetele.

— Nu-p place?

— Nu e vorba de asta, doar că... îşi muşcă buza: Nu am reuşit niciodată să *termin aşa.*

— Ce?

— Nu ştiu. Probabil am un vagin stricat.

Pufnesc în râs, şi cred că e *posibil s-o fi făcut şi pe* **ea să râdă, până când totul se transformă într-un sunet sugrumat după ce** *încep să* **mă** *joc cu intrarea ei.*

— Nu. Nu **ai.**

— Pur şi simplu nu *mi-ar plăcea să-ţi pierzi timpul.* **Am putea doar să facem sex.**

.Mă încrunt, urmărind-o cum îşi *ridica ochii spre mine cu o expresie îngrijorata în timp ce mă gândesc la* **toţi** *dobitocii* **care, se parc, nu au avut** *rabdare cu* **ea aşa cum ar li trebuit sa aibă. Ceea ce are darul să** *ma facă să mă simt, în mod straniu, furios,* **să ştiu vă un dobitoc oarecare a atins-o. Până acum nici n-am ştiut că sunt genul de om** *gelos.*

- Iţi promit, spun, imboldindu-i deja coapsele **să se desfacă şi mai mult când mă aşez intre ele, că** *pentru mine* **nu e** *o pierdere de timp!*

O-oli, păi. dacă eşti sigur că... Ob!

închid ochii când limba îmi alunecă pentru prima dată rin pliurile ei ude ca să o gust, aroma ei pe limba mea fiind erotică, îmbătătoare şi aproape copleşitoare. Coapsele îi tremură sub mâinile mele când o fac din nou şi mă mişc pe saltea ca să încerc să găsesc puţină uşurare pentru cât de tare m-a făcut să fiu doar dintr-atât.

îi mângâi centrul cu limba până când găsesc acel mănunchi mic, fierbinte, care e doar puţin mai ferm, desenând lent cercuri în jurul lui în vreme ce ea începe să gâfâie. Nu mă grăbesc s-o excit, vrând să compensez toate ocaziile în care nu şi-a dat drumul aşa. La dracu', cred că aş putea petrece ore întregi între picioarele ei, dacă mi-ar da voie.

Deoarece Cassie e al dracului de *îmbătătoare'.*

E felul în care respiraţia îi şovăie când ating locul potrivit, felul în care se împinge în faţa mea când are nevoie de mai mult, felul în care coapsele ci îmi apasă urechile când crede ca nu mai rezistă. Până ajung să-i cuprind cu buzele clitorisul acum umflat, sugându-l ca să extrag fiecare dram de plăcere posibil — trebuie să o ţin ca s-o împiedic să se zvârcolească şi să desprindă de mine.

Nu te *inişca* şoptesc. O să-ţi dai drumul pe limba mea.

— Eu... cred...

Nu vreau să-i las timp de gândire, atingându-i clitorisul cu limba înainte să-mi continui misiunea de-a încerca să i-l sug. Degetele i se agaţă de părul meu şi, chiar şi la cea mai uşoară înţepătură, penisul îmi zvâcneşte, şoldurile ci care se uiişcă aproape de faţa mea fiind dovada faptului că s-a pierdut cu totul. Că şi ca îşi doreşte să o tac să-şi dea drumul la *cl de mult cum îmi doresc şi cu.

îmi dau seama când e aproape – şoldurile i se ridica de pe Pat şi degetele i se agaţă de părul meu fiecare mişcare şi

sunet tăcându-mă să mă întăresc şi mai tare, să devin şi mai disperat să i-o trag. Dar sunt decis să rezist până când ljml mea o transformă într-un dezastru tremurător. Respira ei întretăiată s-a transformat în rugăminţi scâncite de mult” şi „chiar acolo”, şi o rin nemişcată în timp ce mă clitorisul ei cu buzele şi limba ca s-o împing dincolo de limite

__*X\den. Aiden.* Continuă... chiar acolo... oh! Az/zr^y,

Se dezlănţuie cu adevărat abia când îmi bag două degete în ea, umplând-o în timp ce îmi dedic toată atenţia mugurelui încordat dintre buze. Sunt pornit să o umplu şi cu altceva când terminăm aici, şi e suficient ca să mă facă să ameţesc când degetele ei mă trag de păr. Scoate un sunet adorabil când îşi dă drumul, un icnet mut ce pare să vină din adâncuri, şi tot trupul îi tremură şi se cutremură când îşi pierde de tot controlul.

E al dracului de frumos!

Mă opresc abia când mă împinge de-a dreptul, rostin- du-mi iar şi iar numele cu un tânguit în vreme ce îmi spune că nu mai rezistă. îmi ridic capul ca să-i văd chipul îmbujorat, cu răsuflarea tăiată şi prea încins când îmi zâmbeşte cu ochii plini de uimire.

— A fost... ceva.

îmi întorc capul ca să alunec pe coapsa ei, ştergându-nii gura pe pielea sa.

— Mă simt mult mai bine.

— Mă bucur să-ţi fiu de folos! şopteşte. Pop reveni oricând. Râd când mă târăsc deasupra ei, trecându-rni un deget pe o parte a bluzei ei de pijama desfăcute înainte să mi-l plimb pe pieptul care continuă să se ridice şi să coboare uşor.

— Acum am altceva în minte.

— Ia s-auzim!

Braţele i se încolăcesc în jurul gâtului meu în vreme ce mă trage mai aproape.

— Orice te face să te simţi mai bine, domnule Reid!

Conversaţie cu @alacarte

galacarta ţi-a trimit un bacşl> (S) d» 75$

Mi-aş dori să pot să te fac să transpiri aşa

CAPITOLUL 13

CHIAR ŞI DUPĂ O NOAPTE ÎNCÂNTĂTOARE PLINĂ DE orgasme, a doua zi dimineaţă mi-e greu să nu fiu un pic încordată. Mă tot uit la ceasul de la aragaz în timp ce calculez cât mai am până o să ajungă Iris, iar eu voi fi lăsată sa-mi vad de ale mele, de vreme ce Aiden a fugit la sală. (Bănuiesc că absenţa lui convenabilă în timpul vizitei lui Iris s-ar putea să fie intenţionata, deşi el o neagă cu vehemenţă.) Mă calmez, amintindu-mi cât de încântată e Sophie să-şi vadă mătuşa.

Până aud soneria, sunt deja agitata şi sar de pe canapea exact când o aud pe Sophie tropăind în jos pe *scări şi* trecând în grabă pe lângă mine în jos, spre parter, în vreme ce eu mă clatin în urma ei. Iris e mereu diferită cu *Sophie* – purtarea ei abruptă dispărând în îmbrăţişarea acestei fetiţe adorabile, şi nu pot să nu-mi doresc să găsesc vreo calc să ajung la *acea* Iris. Ştiu că i-ar prinde tare bine întregii *familii dacă aş* putea, cumva, să scot mai des la suprafaţă această parte a ei. După cum mă aşteptam, expresia i se schimbă când mă vede zăbovind la baza scărilor, încuviinţând sec din cap când se desprinde din prinsoarea lui Sophie.

_ Bună! încep, ftcându-i stânjenită cu mâna.

Ultima noastră întâlnire încă îmi e proaspătă în minte şi

• imaginez că acelaşi lucru poate e valabil şi pentru Iris. Cu siguranţă asta îl transformă într-un salut încordat. Mai ales de vreme ce toate lucrurile pe care le-a insinuat la adresa mea s-au dovedit a fi întru totul adevărate.

încă un semn din cap pentru deranjul meu.

— ’Neaţa! răspunde Iris.

Sophie observă atunci punga pentru cadouri din mâna lui Iris şi ţipă încântată.

— Ala e cadoul meu?

— Dap, răspunde ea cu un zâmbet larg. Vrei să-l desfaci?

— Da!

Sophie înşfacă punga cu lăcomie, depărtându-se de noi în grabă în timp ce ţopăie în sus pe scări înapoi spre living, lasându-ne singure pe mine şi pe Iris în holul de la intrare, îmi dreg glasul în vreme ce îmi masez braţul, încercând să afişez un zâmbet politicos.

Ai mâncatr Aveam de gând să pregătesc micul-dejun în curând.

Clatină din cap.

E-n regulă. Am mâncat un *bagel* pc drum încoace.

— A, bine!

Mai trec vreo câteva secunde lungi în care pur şi simplu stăm amândouă aici, până hotărăsc că nu mai rezist.

Hei, în legătură cu seara trecută...

■ Ar trebui să-ţi cer scuze, mă întrerupe Iris.

Clipesc, surprinsă.

— Poftim?

— Am făcut nişte aluzii destul de nepoliticoase. îşi lasă privirea în jos şi adaugă: Mi-e cumplit de greu să mă

obişnuiesc cu ideca ca Sopliie petrece o grămada d
• cineva rare nu sunt eu. C t,n,Pcu

Atunci aproape ca văd dincolo de exteriorul ci dur tii sincere întrezarindu-se când se încruntă şi cnlh,«i I , - ',„c gurii ıı coboare.

— A. păi...

Ală foiesc de pe un picior *pc altul.*

— îmi imaginez că trebuie să-ţi fie greu.

Ala tot gândesc dacă ar trebui sau nu să mă *implic* mai mult în această situaţie încordată, până *la urmă* hotărân- du-mă că nu voi putea să mă împac cu ideca că n-am facut-o.

— Ştii, nu aş vrea să te împiedic vreodată să petreci timp cu ea. subliniez. Poare am putea lucra împreună în privinţa asta. Sophie are nevoie *de tine.* Cum ziceam şi zilele trecute... are nevoie de toţi *cei care pot fi* alături de ea.

Pare sincer surprinsă, căscând uşor gura în timp ce procesează ce am spus. În cele din urmă încuviinţează din cap, o concesie tacită, inspirând adânc doar ca mai apoi să expire.

— Ai dreptate.’ Chiar are nevoie.

Se uită din nou *în* pământ. Am impresia că nu-i e uşor să-şi ceară scuze.

— Aiden mi-a dat de înţeles că tu *ai fi responsabilă* pentru faptul că am fost invitată în excursia ei de zilele trecute.

— A, nu.' Sophie a vrut să fii acolo.' Eu doar i-am *spus lui* Aiden că e posibil ca lucrurile să devină mai uşoare dacă el...

Iris mă priveşte ciudat, aşa că închid gura.

- în fine! Eu îmi doresc doar ca Sophie să fie fericită.

- încep Să pricep şi cu, răspunde Iris sincer.

■W/ri *lirtmt.* Sărbătoresc în sufletul meu VenT =Hel' fetelor! ,,ri8â SoPhi<: d' 'a Cta'ul suPenor'

Iris îmi zâmbeşte, şi am senzaţia că şi - asta e o victorie.

_ Cred că suntem convocate.

Ani învăţat că răbdarea nu este o virtute, chicotesc.

Mă urmează până la etaj, unde Sophie stă în mijlocul l'vingului lângă o pungă acum goală şi un maldăr de hârtie de împachetat, ţinând în mână trei jocuri noi pentru consola ci Nintendo Switch.

. Cassie! Sophie îmi arată un joc anume şi mă anunţă: Mătuşa Iris mi-a luat *Animal Crossing*

__Oh, frate! izbucnesc, lăsându-mă să cad în genunchi lângă ea. Exact asta ţi-ai dorit!

— în jocul ăsta poţi să-ţi construieşti propria insulă!

— Ei, dar asta pare ceva de vis! replic.

Sophie citeşte deja ultima copertă a fiecăruia dintre jocuri, iar eu mă întorc spre Iris, care stă în apropiere cu braţele încrucişate ca să o felicite. Sunt recompensată cu un alt zâmbet anemic; astăzi am parte de tot felul de victorii, îmi închipui.

Sophie ridică altă cutie.

— Mi-a luat şi *Sonic*

O, ăsta e filmul pe care mă tot baţi la cap să mergem să-l vedem?

Sophie îşi dă ochii peste cap.

Ala e *Sonic Doi,* mă corectează ea. Pare foarte amuzant.

Ştiu, ştiu, dar weekendul ăsta am laboratoare. Poate putem merge într-o zi după şcoală, săptămâna viitoare, sau poate...

Atunci am o idee, una care îmi vine parcă de nicăieri. Simt cum rămân cu gura căscată când mă întorc spre Iris, gândindu-mă că poate reuşesc să câştig mai multe puncte în faţa mătuşii laconice care tocmai începe să agreeze ideea de-a mă place.

— 1 lei! strig, arătând spre Iris în timp *cc id.* învârte prin minte. Azi trebuie să lucrezi?

Iris se încruntă.

- . • : Trebuie să îmi înlocuiesc vânzătoarea la '

MÂTn^oie să ajungă la o programare.

ora doua. A amândouă la film? Aţi putea lua mi-

„,X-- „* „■

dacă vrei şi tu?

E a doua oară când am surprins-o pe Iris în dimineaţa asta, dacă e să mă iau după expresia ei.

¦ Crezi că lui Aiden i s-ar părea în regulă?

— O să îi trimit un mesaj, o liniştesc. O să-i spun că a fost în totalitate ideea mea, promit. Dar nu cred că se va supăra. Putem face schimb de numere de telefon, în caz că apare ceva şi trebuie să vin s-o iau. Ce zici?

— Pare...

Braţele lui Iris se desfac lent *în timp ce* se uită când la Sophie, când la mine, destul *de uluită, se pare.*

— *De* fapt, sună grozav. Dacă eşti *sigură* că e-n regula.

Practic, nu sunt suta la sută convinsă, dar măcar sunt destul de încrezătoare.

— Sophie. Mă întorc spre ea şi o întreb: Vrei să ieşi cu mătuşa Iris?

Sophie dă încântată din cap.

— Da!

Ce-ar fi să urci să te schimbi, iar eu *schimb câteva* ine-saje cu tatăl tău? Sunt sigură că o să fie de acord. Voi două putep să vă bucuraţi de o zi a fetelor aşa cum ar trebui pen- tru ziua ta.

Sophie sare în picioare, înşfăcând jocurile, dar lăsând în

urmă dezastrul făcut de ea, gonind practic pe lângă noi spre
• – vreme ce urca spre camera ei. Scot telefonul clin hu- SCaFI
* ca să-i trimit un mesaj lui Aiden, destul de convinsă că ZU”*'L
rle acord cu ideea, dar dorind să fiu absolut lămurită înainte să le las sa iasă pe uşa. Sunt pregătită sa-l conving, dacă e nevoie.

= Mulţumesc! spune Iris în spatele meu.

Mă întorc şi o văd privindu-mă cu o expresie considerabil mai blândă şi ochi strălucind de recunoştinţă.

— Serios!

— Nicio problemă! Fericirea lui Sophie e cel mai important lucru aici, nu?

Dă din cap.

— Aşa este.

— Păi, eşti şi tu parte din asta.

— Chiar apreciez, reia Iris, aproape ca şi cum ar fi uşurată să o audă.

Poate începuse să se îndoiască.

— Voi două, duceţi-vă şi distraţi-vă! o îndemn. Am ceva tenie cu care pot să ajung la zi. Practic, acum îmi faci o favoare.

Colţurile gurii lui Iris se arcuiesc.

— Sigur!

li zâmbesc şi eu, ridicând în minte pumnul în semn de Mctorie. Pare că până la urmă s-ar putea să găsesc fisurile din armura acestei femei. Chiar dacă numai i-o ciobesc.

Ce bine că sunt incredibil de răbdătoare!

După o oră de stat la mine în cameră, holbându-mă la laptop, mă relaxez în sfârşit suficient de mult ca să încetez să-mi mai verific telefonul. A trebuit să-mi reamintesc de mai multe ori că Aiden a aprobat ieşirea lui Sophie cu Iris şi că în mod sigur mă va anunţa cineva dacă e nevoie de mine.

E amuzant ca îmi fac griji pentru Sophie de adevărat copilul meu sau ceva de genul.

Stau întinsă în pat cu uşa camerei întredeschis“ • când cheile lui Aiden zăngănesc în uşă, apoi cum sc şi se închide ca să-i anunţe sosirea. 'c

— Cassie?

— Sunt aici.’ *strig, închizând laptopul.*

Apare în *cadrul uşii şi se sprijină de el. E o...* 0 *adevâ* rată privelişte. Un *Aiden Reid ud leoarcă dc transpiraţie* ¡n *toate zilele când s-a întors de la sală, a trebuit să-mi feresc* privirea ca să mă *asigur că nu mă holbez prea mult. Ceea ce* acum, că pot să mă uit în voie, îmi dau seama că a fost o adevărată *tragedie.*

Işi încrucişează braţele *la piept, iar bicepşii lui forţează mânecile tricoului.*

— Sunt tot plecate?

— Da, bănuiesc că vor mai sta ceva timp. S'e duceau să ia micul-dejun, cred. Mă uit la *ceasul de pe telefon: Filmul* începe abia la 11, aşadar... mă *îndoiesc că le vom vedea* mai devreme de ora 13.

— A fost frumos din partea ta sa *le propui s-o facă.*

Ridic din umeri.

Sunt hotărâtă să fiu *prima dădacă pe care Iris să nu* o urască.

Ridic telefonul şi îl bălăngănesc.

— Chiar am şi numărul ei. Pun pariu *că niciuna dint*re celelalte dădace nu sc poate lăuda cu aşa ceva!

Aiden zâmbeşte larg.

— Nu, nu pot.

— Pare câ măcar ai reuşit să ai parte dc un antrenament pe

cinste cât timp tc-ai ascuns la sală, îl tachinez, ochind

•.u| de bumbac mai închis la culoare de pe pieptul lui,
'„„Tîncă se usucă transpiraţia.

„„ _ Nu mă „ascundeam”, pufneşte el.

îmi dau ochii peste cap.

____*Sigur* ca nu! Cred că e posibil ca unuia dintre noi să-i fie uşor teamă de marea şi înfricoşătoarea Iris.

— Zici tu? şopteşte el, fixându-mă cu privirea.

Simt un fior de dorinţă în partea de jos a abdomenului datorită felului în care ochii i se plimbă pe corpul meu, urmărindu-i cum îmi urcă pe coapsele acoperite cu colanţi şi pe piept. Când un bărbat ca Aiden se uită la tine aşa cum o face acum, e imposibil să nu-ţi vină tot felul de idei.

— Ai zis că mai durează câteva ore până se întorc, repetă, continuând să mă soarbă din priviri.

încuviinţez uşor din cap.

— Aşa este.

Irebuie să fac un duş, adaugă cu subînţeles. Ai fi interesată să mi te alături?

Gura mi se arcuieşte în timp ce în minte îmi vin toate motivele pentru care e o idee proastă – dându-mi seama că un duş înseamnă să fiu complet expusă şi lipsită de control. Până acum am reuşit să ascund cicatricea de pe spate care cu siguranţă va dezvălui totul, dar să fiu goală şi udă cu siguranţă garantează că Aiden o va vedea, ulterior descoperind exact cât de *bine* mă cunoaşte, chiar şi dincolo de intimitatea noastră proaspăt descoperită.

încerc să ascund tulburarea ce-mi tot creşte în piept, păstrându-mi expresia neutră în vreme ce îmi dau laptopul la o parte.

— Şi dacă îmi place de tine aşa?

— Aşa? face el, uitându-sc în jos la hainele jilave. Sunt un

dezastru transpirat.

— A În pot gândi *h* o grămadă *de motive mai • pentm care să fii* un dezastru transpirat rin«« Hnc'neiatc r * 'P^rez cu *c* i 0 «îsj

modestie.

Expresia i se *schimba.*

— *Chiar poţi?*

— Aham!

Bat uşor cu mâna pe pat locul de lângă mine, iar el sc desprinde imediat de tocul uşii ca să-şi pună un genunchi pe marginea patului înainte să se caţăre peste mine. îşi prop. teşte mâinile de-o parte şi de alta a şoldurilor melc ca sâ mi prindă în capcană, şi trebuie să recunosc că aroma transpiraţiei lui amestecată cu deodorantul său şi ceva ce e pur şi simplu caracteristic lui *Aiden* nu e *deloc neplăcută.*

— *Şi* cum propui *să ne umplem timpul, C^assie?*

îmi las vârfurile degetelor să-i intre pe sub tricou, atingându-i uşor abdomenul şi simţind cum se încordează sub atingerea mea.

— Pot să mă gândesc la câteva chestii.

— Hmm!

îşi lasă capul în jos ca să-şi lipească *buzele de gâtul meu, iar eu* închid ochii, încovoindu-mi degetele de fiecare parte a şoldurilor lui.

— îmi ceri să ţi-o trag, Cassie?

Mi se strânge stomacul. încă mi-e puţin greu să *îl* asociez pe Aiden, cel care zâmbeşte timid, cu *A, cei cu gura spurcată,* despre care acum ştiu că sunt unul şi acelaşi, şi nu *por să nu mă* întreb chiar cât de reţinut c Aiden faţă *de mine.*

— *E posibil,* gâfâi, simţind cum genunchiul lui îmi *desface picioarele, punând* presiune între ei. Dacă nu eşti *prea obosit.* Ştiu că, la vârsta ta, toată activitatea asta s-ar putea să...

Ţip când mă muşcă la baza gâtului, mâna lui acoperin- du-mi sânul prin tricou ca să mi-l strângă în timp ce *degetul*

îmi gâdilă sfârcul prin sutienul subţire pentru sport. marC. • îmi trag deja de colanţi – briza rece a sistemului •' aer condiţionat lovmdu-nu pielea în timp ce mu da jos, ţ lenjeria intimă îi urmează aproape imediat.

' Deja eşti udă leoarcă, şopteşte. Cred că îţi doreşti foarte tare să ţi-o trag.

îmi întorc capul ca să-l sărut pe maxilar, vârându-mi degetele pe sub talia pantalonilor lui scurţi. E nevoie de o singura mişcare ca să-l scap de ei, şi scoate un sunet plin de suferinţă când îmi încolăcesc mâna în jurul penisului său deja tare ca să-l provoc cu o mângâiere.

— Nici tu nu eşti într-o situaţie mai bună, domnule Reid.

— Descopăr că vreau *mereu* să ţi-o trag, Cassie. Devine o problemă.

— N-aş zice deloc că e o problemă, şoptesc, punându-mi un deget pe crestătura lui ca să întind puţinul lichid preejaculator de acolo. Mai ales de vreme ce şi eu simt acelaşi lucru.

începe să-mi ridice uşor tricoul de pe burtă, iar aceeaşi panică se amestecă cu excitaţia atunci când semnale de alarmă mi se declanşează în cap. îi împing coapsele ca să-l îndemn să se întoarcă, ghidându-i trupul până când cade pe o parte şi apoi se rostogoleşte pe spate. Se aşază în aşa fel încât să stea cu capul sprijinit de tăblie şi de pernele mele, şi mă caţăr imediat în poala lui, trecându-mi centrul ud în sus şi în jos pe penisul lui tare, într-o mişcare lentă, în vreme ce mâinile i se aşază pe şoldurile mele ca să mă prindă.

Dă-mi voie! îi cer. N-aş vrea să te oboseşti.

încearcă să zâmbească, dar nu durează mult când mă mişc din nou deasupra lui. îmi proptesc mâna pe umărul lui în vreme ce pe cealaltă o duc între noi şi—i prind penisul, ţi- nându-l pe

loc în timp ce mă las uşor peste el. Văd ţesutul în relief din apropierea degetelor mele, acolo unde i-au ridicat

tricoul, şi m* Străbate un fior de vinovăţie, îns;1 (h pedc rând începe sa mâ umple. ,Mre *•-

îmi place cum îşi deschide gura şi cum pleoapdc ' greunează în timp ce urmăreşte cum dispare în minv cându-şî buza de jos când şoldurile mele le întâlnesc |κ’|' lui. complet plină de el.

— Fă orice te tace să te simţi bine! şopteşte, vocea |u fiind ca mierea densă pe care aproape că o simt picurâJ du-mi pe piele. Vreau să te văd cum mă foloseşti.

Mâna îi alunecă pe şoldurile mele ca să-mi cuprindă fundul în palmă, privindu-mă cu ochi care par să ardă.

__Pentru că după asta... 0J» ţi-o trag, Cassie.

Shnt cum căldura lichidă curge prin mine, cum efectiv;/. *ainî* odată cu vorbele lui – înăbuşindu-mă în timp ce plămânii parca îmi iau foc. Privirea îi e fixată la locul unde suntem uniţi, aşteptându-mă să mă mişc în ritmul meu. Pare mult mai mare aşa, mult mai adânc – şi scâncesc când mă strâng involuntar în jurul lui – un efort inutil, pentru că nu mai e niciun pic de loc, nimic. Doar *Aiden.*

încerc să mă ridic încet, simţind fiecare centimetru din el alunecând în mine în rimp ce mă retrag. Senzaţia de a mâ lăsa din nou în jos îmi dă impresia că o să explodez din cauza grosimii lui, însă arsura discretă e delicioasă, iar frecarea e divină.

— Cuminte! mârâie printre dinţi, un sunet ce pare aspru. Fata cuminte!

Mă înfior, scoţând un sunet jalnic când interiorul mi se strânge din nou, dar în zadar. Aiden îmi desenează cercuri liniştitoare pe coapsă.

— Iţi place aşa?

îi simt mâna alunecând între „oi, degetul mare apăsân- du-mi *pe* clitoris ca să mă amăgească.

î • p|aCe să auzi cât de bine mă primeşti?

7 4 că dau din cap; e o mişcare abia perceptibilă ce parc tet e – Ş‘ Aiden geme în semn de aprobare în timp •'mişcă degetul mare peste cea mai sensibilă parte a mea. cC'ş‘ E un vis să fiu în tine, murmură. Continuă să te mişti *Cassie! Vreau să te privesc cum te înfigi în scula mea.

^ 'încerc să îmi ridic corpul, dar trebuie să fac un efort; sunt atât de al dracului de *plina,* încât e un chin şi să mă ridic de el îl *u(i cum şuieră printre dinţi când îmi ridic şoldurile sl alunec pe toată lungimea lui şi expiraţia lui sonoră când mă las înapoi în jos.

— *Bun!* scrâşneşte din dinţi. Din nou!

0 fac din nou – o ridicare lentă şi o alunecare strâmtă, unghiile înfigându-mi-se în tricoul iui în timp ce de data asta îmi rotesc şoldurile la finalul mişcării. Asta îl împinge şi mai adânc – şi nu îmi reţin geamătul prelung şi sonor care îmi alunecă de pe buze pe când capul îmi cade moale şi se sprijină pe umărul lui.

— Aiden! icnesc când mă împing în genunchi ca să mă ridic de pe scula lui, lasându-mă brusc înapoi în jos în vreme ce grosimea sa aproape îmi taie respiraţia. Sunt pur şi simplu *plină*\ Trebuie...

— Vrei să ţi-o trag acum, Cassie?

Mâinile sale îmi găsesc obrazul ca să-mi împingă faţa departe de umanii lui, cuprinzându-mi maxilarul şi înfigân- du-şi degetele în panii meu când mă uit din nou la el pe sub pleoapele grele.

— Ai nevoie de mai mult?

îmi muşc buza, legănându-mi şoldurile înainte în timp ce dau din cap. Simt atunci cum mâinile lui îmi prind şoldurile,

pntuindu-mă.

— Ţine-te de mine!

îmi încolăcesc braţele în junii gâtului lui 'Teme Ce buzele sale îmi mângâie maxilarul, moliciunea S lui intr-un contrast absolut cu duritatea penisului fiind Pt în mine.

— Cassie.

Mă retrag şi-l văd privindu-mă cu ochi ce par rnai închişi 1 culoare decât de obicei. Se apleacă uşor până când gura ii e la doar că ova centimetri de a mea, arcuindu-sc lipită de buzele mele ca să zăbovească puţin înainte să şoptească:

__Eşti mai bună decât mi-am închipuit vreodată.

L'n val de senzaţii îmi învăluie pieptul, coborându-mi în stomac, iar blândeţea vocii lui mă umple de ceva ce seamănă cu ameţeala – însă abia dacă am timp să mă gândesc la asta. Nu la cum începe să se *mişte.*

— *Oh!*

_\Iă ridică de parcă n-aş *fi nimic, cu mâinile* încleştate pe şoldurile mele în timp ce mă ridică de *pe penis* doar ca să mâ tragă cu forţă înapoi în *jos, ridicându-şi brusc şoldurile* ca să mă întâmpine cu un geamăt. *11 simt şi mai* adânc de data asta, suficient de adânc, încât să fie *aproape* deranjant – dar mai e şi acea alunecare a lui de-a lungul pereţilor mei interiori, acea frecare umeda în *timp ce* fiecare creasta nia masează exact aşa cum trebuie. Mă ţin strâns ca să mă echilibrez când se împinge din nou în mine cu cuca ce aproape că-mi ¡rare a fi disperare, de parcă are nevoie de fiecare împingere puţin mai tare decât de cea anterioară.

— Ie simt fiecare cuvânt pare o inspiraţie, şi apoi o *expiraţie – atât de-a! naibii de bine*

Jsi mişcă şoldurile înainte şi înapoi doar ca să accentueze cât du *plini* de el sunt, să mă simtă. Scoate un *val* sacadat de Ix/mbăncli din care înţeleg chestii precum „nu-mi vine să cred” şi „atât de strâmtă” şi „o păsărică atât de pcrfccll”

ficându-mi inima să bată puţin mai repede şi să mă ^în

tarul lui iar şi iar.

S” Căseşte un ritm, o ridicare greoaie şi o coborâre abruptă mă face să ţopăi pe scula lui. Capul îi cade pe spate, pe C-Hie iar gura i se deschide într-un geamăt gutural – alter- ând între a-şi da ochii peste cap şi a observa locul în care dispare în mine din nou şi din nou.

__ O să-mi dau drumul, mă avertizează printre dinţi.
Dar nu (ara tine.

începe să-mi legene din nou şoldurile înainte şi înapoi – nu împingând cu adevărat, dar oferindu-mi oricum momente scurte de frecare, suficient cât să mă menţină pe marginea prăpastiei.

Poţi să te atingir Vreau să-ţi dai drumul cu mine în tine.

Se apleacă să-mi sărute gâtul în vreme ce-mi găsesc clitorisul cu degete tremurânde — mişcându-le pe mugurele mic şi umflat deja peste măsură de sensibil, *de pregătit.* îmi las capul pe spate ca să-i ofer gurii lui mai mult acces în timp ce îmi mişc degetele tot mai repede, tăcerea lui subită făcând evidentă zvâcnirea penisului din mine şi senzaţia de plinătate – *căldura* – cu atât mai îmbătătoare.

Mă ridică din nou, săltându-mă pe scula lui în acelaşi ritm ce-mi taie respiraţia, dar e atât de *plăcut,* încât nici nu «nă deranjează. Scâncetele mi se transformă în gemete pe care abia mi le mai pot reţine – şi respiraţia îi şuieră printre dinţi în timp ce continuă să încerce să mi-o tragă în clipa în împingerile îi devin neregulate, ducând la un ritm dezordonat ce *pare tot fantastic.*

Degetele îmi alunec» pe clitoris de cât de udă sunt, însă continui s-t> fite, mişeând.t-tnă la tel de repede ea el. gralnn- tltl-în» spre final eu un dram d.n aeeeaşt dtsperare.

— /Kielen. *Ftrtu-i. . Hilen!*

Dă-ţi drumul! mă îndeamnă printre dinţi. *Dă-ţi dru-nuil oilntn!*

Nici nu sunt sigură de unde vine acum – ori de la degetele mele pe clitoris, ori de la scula care mă loveşte adânc, atingându-mă în toate modurile potrivite dar nu C()ntează. E o presiune lentă, tumultuoasă, care creşte şi *creşte* până *explodează* – ca nişte artificii care îmi bubuie în sânge şi în ochi şi adânc, adânc în mine, acolo unde penisul se mişca în continuare – scânteile plutind în Jos ca să-mi gâdile pielea atunci când sunt cuprinsă de fior.

Se aud şi mai multe bombăneli obscene şi respiraţii greoaie pe care abia le percep, la cum îmi bubuie sângele în urechi, dar o *simt* – când se prăbuşeşte. Şoldurile i se încordează ca să se lipească de ale mele, penisul pulsând între pereni mei cu un zvâcnet constant. Mă trage mai aproape cu braţele încolăcite în jurul meu, buzele mişcându-i-se lacome pe gâtul meu şi pe maxilar şi, în cele din urmă, *pe* gură în timp ce-şi dă drumul în mine.

— Ce bine e! şopteşte. .41 dracului de perfect.'

Mă înfior atât datorită laudelor, cât şi a scânteilor orgasmului care încă mă înfioară cu totul, prăbuşindu-mă peste el într-o grămadă inertă în vreme ce mâinile sale mi se mişcă pe spate prin apăsări ferme, de parcă nu s-ar putea abţine să mă atingă încontinuu. Chiar şi după, continuă să mă sărute leneş, buzele lui aplicându-mi o presiune plăcută pe piele.

Se pare că nu pot să te ating fără să-mi *pierd* controlul, şopteşte în cele din urmă.

— Mm! Mă cuibăresc mai aproape de el, adăugând: Nu mă deranjează.

— Devine o problemă, repetă cu un pufnet. Descopăr că vreau *mereu* să te ating.

să-i arunc un zâmbet leneş şi ridic din
Mă trag >n SP

Nici asta nu mă deranjează.

_ Cum de eşti aşa de... t

Nu îşi duce vorba până la capat, ci doar clatma din cap, 'ndu-se sa nu ia în seamă lucrul la care se gândea şi h°Wjndu-mă, în schimb, ca să-mi zdrobească gura cu a lui.

Mă topesc în sărut, lăsând greutatea şi căldura trupului lui să-mi pătrundă în muşchi ca un balsam relaxant, abia observând că e încă înfipt adânc în mine.

— *Acum* chiar eşti un dezastru transpirat, îl tachinez pe când mă desprind.

Simt cum buzele i se arcuiesc lipite de ale mele.

— Pare că acum a meritat mult mai mult.

— Mă bucur, răspund, sărutându-l din nou.

— Deşi tot trebuie să fac duş.

Iată acel acces familiar de vinovăţie, şi îl alung rapid în timp ce îmi menţin calmul!

Oricât de tentant ar fi... tu m-ai întrerupt de la teme. Pufneşte în râs.

— O, chiar aşa am făcut?

— Şi a meritat pe deplin.

Bănuiesc că nu aş vrea să mă pun în calea educaţiei tale.

— Mai mult decât ai facut-o deja, vrei să spui. î peste picior. „ . . J

îmi zâmbeşte şi îmi mai dă un sărut scurt,tre^ d iese din mine şi răsucindu-mă pe spate ca sa ajungă iar

supra mea. . bui să te caut
mai

- Atunci, cred că pur şi simplu târZiU- . – „.o zi?

Scandalos!

— De doua ori intr

Zâmbetul îi e subţire, ivindu-i-sc pe chip în
coboară gura ca să zăbovească deasupra mea.

— lot nu ar fi suficient.

Pulsul îmi creşte când mă sărută din nou, şi închid ochişi mă bucur de voluptatea gurii lui în vreme cc îmi folosesc puterea voinţei ca să-mi fac muşchiul trădător sa se calmeze Aproape că e dezamăgitor când se retrage în cele din unnâ îmbrăcându-se din nou cu pantalonii scurţi, iar o pane din mine e tentată să spună la dracu’ cu asta şi să-l urmeze direct în duş.

Dar apoi îmi amintesc toate motivele pentru care nu pot să o fac, şi simt iarăşi cum mă apasă greutatea vinovăţiei pentru că încă nu i-am povestit despre trecutul nostru. încă îmi e prea teama să risc să pierd toată chestia asta aducând subiectul în discuţie. Vreau să cred că nu ar conta, că Aiden mă place suficient de mult ca s-o treacă cu vederea – însă incertitudinea mă face sa-mi rin gura, şi mă simt groaznic pentru că o fac.

— Păi, dacă te răzgândeşti, adaugă .Aiden pe când se dă jos din pat. Ştii unde mă găseşti.

îmi face cu ochiul din uşă înainte să dispară *prin* ea, iar eu cad înapoi pe cuvertură cu un oftat, închizând ochii în timp ce trupul meu inert şi istovitse cufundă în saltea, *intr-o* clipă o să mă îmbrac la loc şi o să mă întorc

la ce făceam; //// o să-l urmez pe Aiden, *oricât de* tentant ar putea fi să o fac. pentru ca în adâncul sufletului ştiu că încă nu sunt jjregătită. Să înfrunt adevărul şi toate riscurile care survin din asta.

Chiar dacă, în adâncul sufletului... ştiu că nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile dacă aştept.

M-am uitat la aia la serviciu.

Conversaţie cu

O să fiu sincer cu

OMG, nu se poate!

în clipa asta sunt în baie, cu ea al dracului de sculată.

Bietul de tine. Te-aş ajuta, dacă aş fi acolo. *r

îmi doresc să fi fost aici.

CAPITOLUL 14

Cassie

NU AM CEDAT *IMPULSULUI DE A SĂRI ÎN DUŞ* CU Aiden, dar asta nu înseamnă că nu eram *incredibil de* tentată. jVIi-ain petrecut restul dimineţii de vineri ca o fată cuminte şi terminându-mi temele, ştiind că sâmbătă mă voi sirop mult mai recunoscătoare pentru asta când nu voi fi nevoită să mă uit în grabă peste *slidc-uri înainte să merg la* laboratoare. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat, de vreme ce în dimineaţa asta Aiden m-a lăsat să dorm puţin mai mult în vreme ce el şi Sophie s-au furişat *la* Noul Muzeu *al Copiilor.* La ordinul lui Sophie. Trebuie să recunosc meritul puştoaicei – e hotărâtă să stoarcă tot ce poate din săptămâna aniversării ei. Ala face să râd doar când mă gândesc la *trupul* masiv al lui Aiden încercând să se strecoare împreună cu ea *printre cele* mai interactive expoziţii. *De* asemenea, mă face să mă simt şi puţin tristă că nu am putut sâ merg şi eu.

Momentan, îmi beau cafeaua de dimineaţă *la insula din* bucătărie, trăind un fel de stare de năucire în timp ce gânduri pline de imagini vii de ieri – ba nu, |a naiba, din *ulti- ntele* zile (şi nopţi, că tot veni vorba) – *îmi trec prin minte.*

Creierul îmi e străbătut de amintiri despre o vor.. C şi un corp ferm care, dintre toţi, pare să nu se tocmai de mine. Dacă închid ochii, încă mai simt rfb. palmelor Iu, Atden pe coapse şi îi aud şoaptele pline de „„ vinte murdare care s-ar putea să devină propria n”, l denţă. Şi, bineînţeles, vinovăţia e tot acolo şi sri, r umbră de îndoială că ar trebui să găsesc o câl? – nıCI∘ vărul lui Aiden – însă mi-e greu şi mă S,ʼUn ade- dintre aceste lucruri când nti-o mai pot.

Chiar ar trebui să termin aici şi să încep să mă pregătesc să plec spre St. Augustine. Trebuie să plec într-o oră şi încă nu ini-am uscat părul după duş, lucru pe care trebuie neapărat să-l fac.

Dacă reuşesc să nu mai fiu distrasă de mesajele lui Aiden.

Telefonul îmi vibrează pe blat de parcă ar fi invocat, şi îmi reţin un zâmbet larg când îl deschid ca să citesc ce mi-a trimis.

Găsesc ataşată o poză cu Aiden. Pare extrem de nemulţumit în timp ce se chinuie să iasă dintr-un tub-curcubeu gonflabil uriaş – corpul lui masiv fiind, evident, prea mult pentru atracţia menită copiilor. Nu pot să nu mă întreb cum reuşeşte să arate la fel de bine chiar şi când se încruntă.

CASSIE

Presupun că Sophie a făcut poza asta? Chiar pare că te chinui.

AIDEN

r . . ..
1-ârnxtscă sunt prea masrv pentru

CASSIE

Totuşi, nu am vrea să-i reprimăm mintea curioasă.

AII >1 M

Foarte emuznnt. Ai plecat spre şcoală? Nu scrii mesaje În timp ce conduci, nu?

Nu nul pol abţine sa nu-mi dau *ochii* peslc ci» r •
| . . • • M I ' 0 Uh
licoare alai <lc caracteristica penii u un I;ii5f 'îâiuşi, nuOs; ma pielile ca nu sinii un ghem în stomac *pentru c-i-şi fatl.* griji peni ni

CASSIE

Nu, tata. Sunt încă acasă. Totuşi, o să *plec curând.*

AIDEN

Nu ştiu ce să zic de faptul că-mi zici tată

CASSIE

Ai *prefera tati?*

AIDEN

Tu eşti conştientă că o să mă bage la puşcărie dacă mi *se scoală într-un* muzeu plin de copii, nu?

CASSIE

LOL, *bine* câ *nu am fantezii cu* tătici, altfel clar m-as *fi distrat cu chestia asta.*

AIDEN

Eşti malefică.

CASSIE

Pur şi simplu va trebui să te răzbuni mai tărziu.;)

AIDEN

Absolut malefică.

CASSIE

Sophie se distrează?

AIDEN

De minune. Totuşi, e destul de timidă. îmi dau seama că ar vrea să se alăture celorlalţi copii, dar nu o pot convinge să facâ primul pas.

CASSIE

E la o vârstă ciudată. Pentru ea poate fi dificil să-şi facă prieteni.

AIDEN

Ştiu. Doar că urăsc să o văd cum se chinuie.

CASSIE

Nu o poţi forţa. O să se întâmple. E prea uimitoare ca să nu se întâmple.

AIDEN

Ai dreptate.
Acum grăbeşte-te şi pleacă,
să nu fie nevoie să depăşeşti limita de viteză.

CASS|£

OK, *OK. Aşa am* să fac, tăticule.

AIDEN

Malefică.

Râd în timp ce îmi bag telefonul în buzunarul pantalonilor de pijama, apoi îmi termin cafeaua şi *clătesc* cana înainte să o bag în maşina de s|)ălat vase.

E chiar amuzant. Pentru mine, şcoala era o sursa mai mare de tulburări; cum aveam să *plătesc semestrul următor,* dacă împrumuturile mele urmau să fie *procesate, dacă* trebuia să mai amân încă un an – dar cu *salariul pe* care îl primesc aici abia dacă a trebuit să mă mai *gândesc* la asta. Cel puţin în ultima lună. Dacă voi continua aşa, va *fi primul* an de şcoală pe care îl voi putea plăti *din propriul* buzunar, fără să trebuiască să mă *gândesc măcar la împrumuturile* pentru studenţi.

Nu cred că o să reuşesc *vreodată să trec peste cât de bine* sunt plătită pentru slujba asta.

Şi asta e o altă parte a *acestei situaţii care rnă face sa mă* simt vinovată; iar asta e *pe lângă faptul* că ştiu că încă nu mi-am dat seama cum să îi spun că acum n-a *fost prima dată* când ne-am aflat într-o ipostază *intimă, deşi a fost prima dată când* m-a atins. Săptămâna asta au *existat momente în care m-am* întrebat dacă ar trebui să mă deranjeze *că primesc salariu de* ia bărbatul cu care mă culc – dar îmi spun că aceste două lucruri sunt *complet* separate. Faptul că ne *asigurăm că ne* păstrăm... năzdrăvăniile *departe de ochii lui Sophie* înseamnă că nu e *complet* dezgustător. E doar o mică diferenţă, una care probabil nu ne oferă o justificare *suficient de bună pe* cât

m-aş *convinge eu că c – dar* măcar tot e ceva.

. puţin nebunesc să mă gândesc că mai am doar
Totuşi* e p ţre|juit s£ flc
ani de făcui-
„ rle şcoala – ceca w
un 3 transformat în patru, mulţumită minunatei cxpe- Wte S*de a fi nevoită să lucrez ca să continui. E o adevărată e să văd că se încheie, să fiu în sfârşit aproape de opor- “$urarc de_a ieşi în lume şi a face ceva cu adevărat util, dar o sa mă prefac că nu e puţin deconcertant să mă gândesc]} ce voi face cu viaţa mea după asta. Există o oarecare presiune care vine odată cu absolvirea, cu a ieşi în lume şi a *face* ceva ce mă determină să mă gândesc la toate celelalte aspecte ale vieţii mele şi să mă întreb unde aş putea fi peste cinci ani.

Idei care devin şi mai derutante când iau în calcul bărbatul ce îmi distrage atenţia cu un zâmbet ameţitor. Ştiu că e mult prea devreme să *visez* măcar la ceva împreună cu Aiden Reid, dar oare chiar pot să mă abţin dacă există o parte din mine care se gândeşte în permanenţă la posibilitatea de-a pierde toate astea? Şi nu doar pe Aiden, ci şi pe Sophie. Iar acesta e factorul principal care mă împiedică să-i spun totul. Pentru prima dată după mult timp, aproape că mă simt de parcă aici ar fi locul meu, că mă descurc bine aici, şi dat fiind că aceasta e prima familie care să mă primească cu adevărat cu braţele deschise... chiar e vina mea că vreau să fac totul ca să mă mai agăţ de ea încă puţin?

Acest şir de idei provoacă un dezastru absolut în mintea mea.

Nu sunt naivă sa nu ştiu că nu am ce altceva să ic ofer lui Aiden şi Sophie în afară de mine, că există ani şi diferenţe majore între noi pe care nu le pot schimba – dar nu pot să nu mă gândesc la cum mi-a şoptit „Nu ar trebui să mă gândesc la tine pe cât de mult o fac”, iar apoi: „Simt că o iau razna”. Poate înseamnă şi asta ceva, nu?

. (|în parle» «••iehclez c» aseinenc>
|< o pro'»'1 tiv¡| (·c „¡,.,”„„1 dintre noi mişiic^ ptini
ceva atat ■ • ((|)(l |M)l S1¡ mă alipn. I <l<wr
.”IcvirtH ce e-'e . (··u| ţj C|1 r!lz”..,. |., slifirieni
<•» Ai,,cl’lU‘‘< ínirchSri.
„c „ricine ■¿H» P (iri(·illL· s;i şi lat a gnp |x ntm « nc
snlicient sa la..» P
a,waP‘» la

Dedata asta, laboratoarele se concentrează *pe <•<* *hip;ulu·|Uli/* de pe sc aunele pediatrice asístale, şi e *o* disiragercgrozjvá^ m.í concentrez asupra funcţiilor şi pieselor diferitelor iipnfi di- scaune pe care le-au adus ca sa le studiem. *În ultimele douăzeci* de minute ani testat *dilerilclc funcţii de inclinare* de pe Riftomil care mi-a fost atribuit şi cred că sunt aproafx.- pregătita să trec la următorul model.

Ala ajuţi să instalez centura?

Camila ridică centura opţională în *patru puncte* care | x>ate li adăugată acestui model.

Nu îmi dau scama unde se *priiulc.*

I ilcî spun, iminzând mâna. *(jcd că se prinde aici.*

Camila urmăreşte cum găsesc jmnctele de ataşare pentru ham, lisând toate cele patru centuri până când e instalat corespunzător.

Le-am ratat complet, pufneşte Camila. Unele dintre şi aúnele astea simt bizare.

lotuşi, sunt uimitoare. Acum *pot face enorm de* multe.

— Zău!

Camil:. .-metează spa.ele sounnh.i, ,|t.
înclinare şi a.lncănil scaunul înapoi în pr¡lll;l p()ZI|lc

Cred <.i acum i am dai dc cap, nu crezi? Să ireccm la l.cclcey?

-AHcaraccIanuarefuncpadeînclinar/.

_ *(Mcal* Pare *ci grupul aproape , te’r^ınCnteZ- Putem* să-l luăm

noi următoarele. ,naf Cu d-

Luăm loc în apropierea celuilalt grun ' -

diversele funcţii de pe modelul Eeckey Canfl StU<Îia23 lângă mine pe scaunul de *plastic* şi răsi.fl/01? * tolăne?te

- Anul ăsta şi gata, 3,nttrjniLe aPrt'Un^

— E o nebunie.

— Crezi că examenele de acreditare o să fie groaznice?

— Probabil, râd. Dar o să ne descurcăm.

— Zici tu! pufneşte ca. Eşti cea mai bună din clasă.

— Te descurci perfect.

— Cum merge treaba cu slujba de dădacă? Te purtai foarte ciudat ultima dată când te-am văzut.

-Oh...

Roşesc, sperând să nu bage de seamă. Nu prea am cum să-i spun că am complicat lucrurile şi mai mult *culcându-niă* cu persoana din trecutul meu care /»м nu-şi aminteşte de mine.

— Merge grozav. Chiar o iubesc pe Sophie, puştoaica de care am grijă. E... o mare figură.

— Ţi-am zis eu! râde Cămilă. Pot fi mari figuri la vârsta aia.

— Ai zis că ai o nepoată de vârsta ci, nu?

— Lucia. E un spiriduş. Unul drăguţ totuşi.

Dau absentă din cap, urmărind cum celălalt grup testează diversele setări ale scaunului în vreme ce mintea mea în- cepe să rătăcească. Nu ştiu de unde îmi vine ideea; e poate doar pentru că îmi amintesc mesajele lui Aiden de mai < e vreme despre cum şi-ar dori ea lui Sophie să-i fie ma. uşor să iasă din carapace – în* cu toate astea, ceva mcepe să capete
contur.

Auzi, Cămilă...

Se întoarce să mă privească.

Da?

Crezi că nepoatei tale i-ar plăcea o excursie la zc>0?

- Am senzaţia că intra într-o capcană.

_ Treaba e că... Sophie... acesta e copilul nou la școa|. şi ii e greu să-şi facă prieteni. M-am gândit doar că... (|acâ' S-ar piltea juca cu cineva de vârsta ei fără toată presiune unei mulţimi de copii la şcoală... E o idee groaznică?

— Poate pentru mine, pufneşte Cămilă. Nu ţi-am zis cj Lucia e un spiriduş?

— Ei. hai! Doar e nepoata *ta.* Sigur e *un pic* mişto.

Cămilă mijeşte ochii.

— încerci să mă perii?

— Funcţionează?

îşi dă ochii peste cap.

— Din nefericire! *Bine!* Apropo, tu faci cinste cu prânzul în ziua aia.

— Evident! Orice. O să fie super!

Cămilă încă mai bombăne în timp ce eu sărbătoresc în linişte propria-mi idee genială.

— Grădina zoologică?

Refuz să fiu distrasă de Aiden în elementul lui, cu braţele încrucişate peste haina de bucătar şi şorţul pătat de una sau alta în vreme ce restul personalului său munceşte asiduu în spatele lui.

— O să o adore, îl încurajez. Iar partenera mea de laborator o să-şi aducă nepoata, aşa că o să fie o ocazie grozavă pentru Sophie sa cunoască pe cineva de vârsta ei.

— Nu o lăsa să te audă uneltind aşa! mă previne, aplecându-se să tragă cu ochiul în biroul lui, unde Sophie se

- în continuare pe consolă. Adică, cu sunt de acord, dar

'Oi'Cal ră ca vrei s-o faci şi tu? O să fie o zi lungă.

e?ti S'Bineînţeles! O să fie foarte distractiv. Mai ales pentru Ţie

A mai fost vreodată acolo?

s<,p_'Poate O dată, când era mai mică...

fa masează ceafa.

_ Mu am mai apucat sa ajungem de când... ştii tu.

— înţeleg.

întind o mână spre el fără să-mi dau seama alunecându-mi pe marginea şorţului lui în zona tali / — să-mi amintesc unde suntem. Mă retrag şi_mj dre |’na,nte

— Poţi să vii şi tu cu noi. Tragi chiulul- g

Râde, u.tându-se la activitatea frenetică din spatele lui

_ Cred ca s-ar putea să mă bage într-un cuptor dacă încerc aşa ceva.

— Ziceam şi eu...

Văd umbra unui zâmbet în colţul gurii lui când se întoarce din nou spre mine, iar ochii îi sunt mai calzi, ceea ce-mi provoacă fluturi în stomac.

— Crede-mă că aş prefera să fiu acolo!

— Păi, măcar o să-ţi trimit o grămadă de poze.

— Perfect! Trimite-mi puţin mai târziu mesaj să-mi reaminteşti şi, când o să iau o pauză, o să comand biletele.

— A, nu, pot să...

— Le cumpăr eu, mi-o retează, fără să mai lase loc de discuţii.

Buzele îmi zvâcnesc.

— Da, să trăi ţi!

— Cred că ar trebui să adăugăm asta pe lista de expresii pe care nu mi le poţi spune în public.

Ridic dintr-o sprânceană şi-mi cobor vocea:

— Devii un pervers obişnuit, nu-i aşa?

— Cred că pur şi simplu o trezeşti în mine, chicot .

Fluturii din stomacul meu o iau razna, pentru că gândesc doar la ultima săptămână împreuna, ci |a l();1|(. * montele în care a fost şi mai obscen de-atât în întune^ dormitorului meu, unde nu îi puteam vedea chipul. Trcl^ să-mi reprim un

fior, încercând să alung acele iinagin^T concentrându-mă în schimb la Sophie. ‘ ■’

— Mă duc să-i dau vestea, îl anunţ, ceea ce-l face să ....

iar.

— Doar ai grijă să nu-i spui că c vorba de o întâlnire peil tru joacă! E posibil să-ţi ardă una în fluierul piciorului

— N-ar face-o niciodată, protestez. Mă iubeşte.

— Să nu zici că nu te-am avertizat!

îmi dau ochii peste cap în timp ce trec prin bucătărie spre biroul din capătul opus, unde bat în tocul uşii şi apoi îmi vâr capul înăuntru.

— Bună, Soph! Ai ceva planuri pentru mâine?

— E duminică, îmi răspunde încruntându-se. Şi am zece ani.

— Ce zici să plecăm într-o mică aventură?

Se străduieşte să nu pară *prea* încântată, iar consola îi cade în poală în vreme ce îşi dă silinţa să pară nonşalantă.

— Ce fel de aventură?

Tot nu îmi vine să cred că te-ai uitat la ultimul flmuleţ la serviciu, râd.

tne un obicei ciudat al nostru – să discutăm o vreme dZ apehd pe Skype- Continuă să mă privească în timp dZni dau drumul, şi sincer, mă bucur de asta puţin mai CC' mult când e vorba de el. Absurd, nuc

_ A meritat, şopteşte. Deşi colegii mei s-ar putea să nu fie de acord. Probabil ca acum cred că am probleme cu stomacul.

piu mă pot abţine să nu râd din nou. Îmi aranjez masca ' faţă, zăbovind cu degetele acolo în vreme ce dinţii îmi inolfaie buza de jos de îngrijorare.

— încerc să-mi imaginez, răspund încet. E atât de ciudat că nu ştiu cum arăţi!

— Chiar că! II aud cum îşi drege glasul şi adaugă: Dai; pe de altă parte, nici eu nu ştiu exact cum arăţi.

— Destul de ciudat, chicotesc agitată, shnţind că mi se înteţesc bătăile inimii.

— Da, chicoteşte el încet. Ciudat!

Nu-mi cere să-mi scot masca, ceea ce e un lucru bun.

Pentru că în clipa asta n-aş putea spune că n-aş face-o pentru el.

CAPITOLUL 15

- CE AVENTURĂ PLICTISITOARE! COMENTEAZĂ SOPHiE de pe locul pasagerului din maşina mea.

Oftez.

— Mai ai răbdare câteva secunde!

încerc din nou să pornesc motorul, auzind huruitul tân- guit, muribund, când motorul vechii mele maşini se străduieşte câteva clipe să pornească înainte să hârâie un pic şi să moară din nou.

— Haide! gem. Nu-mi face asta!

— Are nevoie de benzină?

— Are destulă benzină.

— Dar ulei?

— Ce, eşti mecanic?

Sophie ridică din umeri.

— Doar încercam să te ajut.

— Ştiu, ştiu. Nu ştiu ce e în neregulă cu ea. Cred că pur şi simplu mă urăşte.

— Cum o sa ajungem la zoo?

îmi las capul să cadă pe volan, oftând în timp ce mă gândesc.

— Am putea chema un Uber.

F oră vârf' rcpl'rf non?alant- °sâ dureze <> veşnicie; b
sprânceană spre ea în timp ce ridic capul.

° cunoşti tu de orele de vârf?

Mima nu avea maşina. Mereu luam un Uber dacă

Sam depara-

'ne OK! Ce zic* de autobuZ?

ţiCe o grimasă.

^Autobuz? w

Mu ai mers niciodată cu autobuzul?

— Ecald. , ii-.

Păi, atunci, nu văd prea multe alte opţiuni. Prietena

Camila locuieşte în partea opusă a grădinii zoologice. Până ar ajunge ea aici, s-ar duce jumătate din timpul pe care ¡I avem disponibil pentru zoo.

_ L-am putea suna pe tata.

Şisă-i spun lui Aiden cât de groaznică e maşina mea? Nu, mulţumesc! La cum îl ştiu, probabil că ar încerca să-şi lase maşina aici de acum încolo şi să ia el autobuzul. I-ar sta în fire să facă ceva de genul ăsta.

— Nu vrem să-l deranjăm.

— Dar vreau să werg! se văicăreşte Sophie.

— Ştiu, dar, dacă nu putem lua un Uber şi nu vrei nici să mergi cu autobuzul, nu văd cum am putea să...

Mă opresc. Mi-a venit o idee. S-ar putea să fie una proastă, de vreme ce abia ce am început să câştig puncte în faţa persoanei pe care o am în minte, dar mă gândesc că ar putea fi o şansă să mai câştig câteva dacă îmi joc bine cărţile.

— Hei, Soph, reiau, întorcându-mă să-i arunc un zâmbet larg. La ce oră deschide mătuşa ta florăria?

Mersi că ai venit să ne iei! spun din nou când ne

urcăm în maşina lui Iris. Chiar ne salvezi.

— E-n regulă! răspunde Iris. Nu vreau ca Sophie să ,1)e |r cu autobuzul.

Cc pivblemd tiu oamenii âftia cu autobuzele?

I lotărăsc ea nu e momentul potrivit să încerc să obţin răspuns la aceasta întrebare.

— Şi eşti sigura că nu vii cu noi?

— Aş veni, spune Iris şi, ţinând cont de tonul ei, cred * vorbeşte serios. Dar nu arc cine să-mi ţină locul până (|u pă-amiaza. Acum am doar doi angajaţi.

— l'au. pare dificil! E foarte aglomerat?

Iris dă din cap.

— începe sezonul nunţilor de toamnă, aşa că am avut o grămadă de comenzi. Fac tot ce pot să mă descurc cu anga- jadi pe care îi am. Momentan chiar nu-mi permit să mai angajez pe cineva.

— îmi pare rău! spun jalnic, neştiind ce altceva să răspund.

— E-n regulă! ridică Iris din umeri. Face parte din afacere.

Mă priveşte cu coada ochiului în vreme ce iese de pe şoseaua principală.

— A fost ideea ta?

— Aăă... da. .Am o prietenă la şcoală care are o nepoată de aceeaşi vârstă cu Sophie. M-am gândit...

Mă opresc, aruncând o privire spre Sophie care ascultă curioasă.

— Vreau să spun că prietena mea m-a întrebat dacă ştiu pe cineva de vârstă apropiată cu nepoata ei, care ar putea dori să petreacă o zi la zoo împreună cu ele.

Iris mă priveşte cu subînţeles, iar apoi mă surprinde *zâmbind* cu adevărat, de parcă ştie exact ce nu spun.

— Pare distractiv.

— Ai mai fost acolo?

o, da! Eu şi Rcbccca am dus-o pe Sophic acolo când cât. •?asean,?
J'ţ hie ridică din umeri.

— Poate. Eram mica. îmi amintesc că am mângâiat o ?
rJ a fost în saferi în sălbăticie, precizează Iris. Rcbecca Obsedată de girafe-

¡n tonll| ei se simte nostalgia, avand o expresie gânditoare.

■ -ăd secunda în care îşi dă seama de asta, mascându-şi rapid ^turilc în mina ei obişnuită, indiferentă.

Pare să fi fost grozav, comentez.

Iris dă din cap.

— Chiar a fost. Cred că am o poza cu noi trei pe undeva împreună cu o girafa.

— Mi-ar plăcea s-o văd şi eu.

Iris mă fixează din nou cu privirea.

— O sa încerc s-o găsesc pentru data viitoare.

„Data viitoare."

Iris şi Sophie încep să vorbească despre o cane pe care a lăsat-o Iris, iar eu mă întorc cu faţa spre geam ca să-mi ascund zâmbetul. Nu plănuiam să o văd azi pe Iris; nici nu mâ gândeam să o invit la zoo, chestie pentru care acum îmi pare rău, dar, într-un fel, mă bucur că mi s-a stricat maşina azi-dimineaţă. .Am senzaţia că, de fiecare data când o văd pe Iris, o înţeleg ceva mai bine. Puţin câte puţin, ştiu că-i distrug armura.

În acest punct, a devenit misiunea mea personală.

Restul călătoriei e liniştit, iar Iris chiar îmi promite ma n, să ne lase la destinaţie să-mi trimită acea poză cân seştc. O consider încă o victorie. Intrarea la zoo e ag c chiar şi într-o zi de duminica, şi ne ia zece inimile s.i |c . afara pe Cămilă şi pe Lucia, chiar daca schimbăm în mm mesaje.

— în sfârşit! spune Cămilă când ne găseşte. CredeaU1 * v-am pierdut.

Anine o privire în jur.

— E aglomerat azi.

— Da. Lucia se purta de parca urma să moară dacă mai trebuia să aşteptăm.

Ferita, care are acelaşi păr negru ca noaptea şi ochi căprui precum ai mătuşii ei, se strâmbă la Cămilă.

— N-am zis asta.

— Îhî! o ia Cămilă peste picior. Oh! Da. Tu eşti Sophie nu?

Cămilă se apleacă să întindă mâna spre Sophie, care i-o scutură blând.

— Ea e nepoata mea, Lucia. Promit că nu e aşa de rea precum pare!

Lucia îşi dă ochii peste cap.

— Nu sunt rea!

— Bună! spune Sophie, părând timidă.

Din fericire, Lucia nu pare să aibă niciun pic de timiditate în ea, ci doar arată spre rucsacul cu şnur pe care îl are Sophie în spate.

— Ala e un ghiozdan cu *Encanto?*

— Da, încuviinţează Sophie din cap. L-am luat de la Disneyland!

— Ce norocoasă! Eu o să mă duc cu mama anul viitor. Ai văzut-o pe Mirabel?

Lui Sophie îi strălucesc ochii.

— Îhî! Şi pe Bruno!

— Dumnezeule! Au...

^Ic două sc apropie una de alta în timp ce continuă să .-rcască zgomotos, iar noi le urmam spre casa de bilete în c* Cămilă îmi aruncă un zâmbet din colţul gurii.

t,,liP Nu crcd că trebuie Să ne iacem gr'i' pcntru e,c două. Slăvită fie familia Madrigal! râd.

Ba deloc. Dacă mai trebuie să aud cântecul ăla bleste- nlatîncă o dată, o să

_ Deci tu nu vorbeşti despre Bruno?

Cămilă mijeşte ochii când ne aşezăm la coadă să ne prezentăm biletele, clătinând din cap.

_ Acum dai prânzul *şi* o îngheţată.

Lucia şi Sophie au devenit, practic, cele mai bune prietene până ajungem la Pădurea Pierdută, planul nostru de atac fiind să mergem într-un cerc mare ca să putem vedea totul înainte să ne îndreptăm spre

ieşire.

Sophie îşi lipeşte nasul de geam ca să vadă mai bine hipopotamii, scoţând exclamaţii pline de apreciere. Lucia e ocupată să citească informaţiile de pe panou.

— Aici scrie că hipopotamii omoară până la cinci sute de oameni pe an, citeşte Lucia, nu de parcă ar fi şocată, ci ca şi cum i s-ar părea fascinant.

Sophie o priveşte neîncrezător.

— Hipopotamii?

— Ce? pufneşte Lucia. Se aşază pe ei?

— Nu, oftează Cămilă. Uită-te la colţii ăia! Te-ar face ferfeniţă!

Bleah! face Sophie. Se uită înainte şi adaugă: Suntem aproape de canguri? Vreau să văd cangurii!

Cămilă verifică harta.

Sunt pe drumul înapoi spre ieşire, în Sălbăticie. Mai avem puţin de mers până ajungem acolo.

— Ştiaţi, intervin cu. că masculilor dc canguri li Se M •PUtic canguroi

— Ce? strâmbă Sophie din nas. N-are cum!

— Nu. nu. oftează Cămilă, clătinând din cap. sUnt C()n vinsă că e adevărat. Probabil a citit asta pe capacul unui X de piersici.

— Oh. $i koala! pocnesc din degete. Dorm vreo doUăZeci de ore pe zi.

Cămilă îşi dă ochii peste cap.

— Poţi, te rog, să începi să bei Dasani’, ca un om normal?

— Nu. râd. Sunt dependentă.

Observ că acum Lucia şi Sophie sunt lipite una de cea- laltă aproape de geam, aşa că scot telefonul.

— Hei. fetelor! întoarceţi-vă spre mine! Haideţi să vă fac o poză!

Lucia îşi trece un braţ în jurul lui Sophie, care pare puţin surprinsă o clipă înainte să-i întoarcă gestul şi să zâmbească larg, iar pieptul mi se strânge de fericire în timp ce fac câteva poze. Mă grăbesc să-i trimit una lui Aiden, ştiind că o să fie încântat să vadă că Sophia şi Lucia se înţeleg aşa de bine.

Adaug la poză:

— I le trimiţi tatei?

Vad că Sophie mă priveşte şi dau din cap.

— A vrut o grămadă de poze.

' Marcă americană de apă îmbuteliată creată dc comp[3]
Coca-Cola, lansată în 1999 (n. tr.).

CASSIE

Practic sunt cele mai bune prietene şi nici nu am ajuns la jumătatea grădinii zoologice

_i ca data viitoare trebuie sa vină şi el!
zice Sophie. Sp[l,nC] omoară hipopotamii oameni.
Vreau să-' *P „ c.c o grimasa.
[F] Poate omitem partea asta a excursiei.
„„ [1] „ îmi vibrează telefonul şi mă uit în jos să văd ce
Simt cum mu
a rfspun'[Aiden]'

AIDEN

Uimitor. Pare că toată* lumea se *distrează.

Şi, doar o secundă mai târziu:

AIDEN

Chiar îmi doresc sâ fi putut fi acolo cu voi.

Simt un nod în stomac în vreme ce pe faţă îmi apare involuntar un zâmbet larg. Habar n-am cum poate un mesaj să mă bucure atât de mult. Apoi îmi amintesc de la cine e. Scriu un răspuns fără să gândesc.

CASSIE

Ă fost o corvoadă sâ ajungem aici, dar a meritat. Sophie se distrează de minune.

Răspunsul lui e instantaneu:

AIDEN

Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva?

Oh! Rahat! încă nu i-am spus de maşina mea.

CASSif

Oh. Păi... maşina mea a făcut figuri de dimineaţă.

Hotărăsc că să-i spun ca Iris ne-a adus aici e probabil o discuţie pe care ar fi de preferat să o purtăm faţă în faţă.

CASSIE

Putem pur şi simplu să ne întoarcem cu un Uber... sau să luăm autobuzul.

ADEN

Nu. Vin eu să vă iau. Doar spune-mi la ce oră

CASSiE

Nu-i nevoie. Ştiu cât de ocupaţi sunteţi.

ADEN

Am zis că vin. Spune-mi doar la ce oră.

CASSIE

OK, OK. Ce autoritar eşti!

ADEN

Ne vedem atund.

E stupid să zâmbesc larg din cauza asta, dar nu mă pot abţine. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun că îmi de el când e aşa
cam place

Cămilă se uită ciudat la mine când ridic privirea, așa că . • maschez repede zâmbetul într-o expresie mai relaxată.

sunteu pregătite să mergem mai departe? Cred că suntetn aproape de câteva cafenele. Putem să luăm ceva de mâncare.

_ Sunt *libnifâl* se văicăreşte Lucia.

__ Da. da! chicotesc. Hai să vă dăm de mâncare, spirid- uşilor!

Ignor dinadins felul în care Cămilă continuă să mă privească.

Cămilă aşteaptă, din fericire, până după prânz ca să facă un comentariu, când ambele fete sunt distrase de urşii panda.

- Deci... cum e tatăl lui Sophie?

- Ha?

încerc să afişez o mină inexpresivă.

— Oh, Aiden? E... grozav. Foarte drăguţ.

De asemenea, are o gară obscena fi o scula care sfidează ştiinţa, dar cred că nu e bine să pomenesc acum de asta.

- Îhî.

-Ce?

— Ai zis că e singur, nu?

îmi dau ochii peste cap.

— Ce importanţă are?

— Oh, ştiu şi eu... Zâmbetul ei e obraznic în timp ce adaugă: Majoritatea oamenilor nu chicotesc când primesc mesaje de la şeful lor. M-ai făcut curioasă.

— Nu am „chicotit”, protestez.

Sigur că nu!

Merge în faţa mea să urmeze fetele în Drumeţia Panda, iar eu mă foiesc agitată în timp ce vin în urma lor. Chiar aşa de evident e- Trebuie să mă descurc mat bine să ţin lilcniri|(; sub control. Mă strecor lângă Cămilă, Iară să mă uit |;,

— Nu c ceea ce crezi, reiau.

.MAW. *este. (bir ma îndoiesc cd c ceva ce ar trebui sa recililt)S(desebis în faţa oamenilor.*

Cămilă mă priveşte nevinovat.

— Nu credeam nimic.

— Ba da. credeai, pufnesc.

— Arată bine?

- $ft!

Mă uit mai în faţă, spre locul în care Lucia şi Sophie flc. câresc încântate.

— Ce importanţa arc?

— Deci este, râde Cămilă. Piui! Şi locuieşti cu el? Ţe rog. spune-mi că ţi-o tragi cu el!

— *Dumnezeule!* şuier. Poţi să vorbeşti şi mai tare?

— Eu n-am mai fost la o întâlnire de câteva luni bune adaugă ea. Doar ştii ce program avem. Sincer, bravo ţie ca ţi-ai găsit o sculă, la cât muncim!

— Nu-i chiar *aşa,* repet, însă de data asta sună mai neconvingător.

— Hei, nu te judec! mă asigură Cămilă. Sophie e un copil mişto. Sigur şi tatăl ei e destul de mişto!

Îmi muşc buza, întorcând capul să văd zâmbetul lui Sophie, şi rânjeşte când mă vede că mă uit la ea şi-mi face vag cu mâna drept răspuns.

— Chiar e un copil mişto, aprob.

Seamănă cu un spiriduş mult mai puţin decât

Lucia.

O împung pe Cămilă cu cotul.

— Lucia e grozavă.

— Da, da, e OK!

Ezit câteva clipe, luptandu-mă cu dorinţa de a-i spun cuiva *cM* Şi« faP'ul c3 ?tiu rf ar trebui să-mi tin gura Mai fie câţiva paşi în limştc în vreme ce gândurile mă apasă' iar apoi respir prelung.

_ Tatăl ei chiar *e* grozav, completez încet.

Cămilă zâmbeşte discret, dar se apleacă spre mine con spirativ, imitându-mi mişcarea când îmi trage un cot discret ¡n coaste.

— Da, pun pariu!

Până la finalul zilei, tot grupul e epuizat. .Am avut pane d< mai mult decât necesarul unui om normal de lei şi tigri ş (oi, Doamne!) urşi, iar la ora şapte suntem toate pe deplii pregătite să mergem acasă.

— Sunteţi sigure că nu vreţi să vă duc acasă?

Clatin din cap spre Cămilă.

- E un ocol foarte mare pentru voi. Aiden a zis că o să vină să ne ia.

— A întârziat, mormăie Sophie lângă mine.

— Serios, încearcă din nou Cămilă. Nu e nicio mare scofală. Doar dă-i mesaj şi spune-i...

— A, uite-1! adaug când îi văd maşina apropiindu-se de locul unde se coboară din maşini.

— *În sfârşit!* pufneşte Sophie.

Maşina lui Aiden se opreşte lângă bordură şi acesta trage frâna de mână înainte să coboare din maşină ca să se aplece deasupra capotei.

— Scuze că am întârziat! ne spune. Traficul!

încă e îmbrăcat cu haina de bucătar, aşa că ştiu că a venit aici direct de la serviciu şi că, cel mai probabil, va trebui să se întoarcă – şi de ce faptul că a lăsat totul deoparte pentru noi mă face din nou să simt acea căldură?

Lucia şi Sophie sc îmbrăţişează de răina.s-|nin sj vorbind despre schimbul de coduri pentru prieteni pe . sola, dar se pierd în fundal când Cămilă se apleacă şi şoptească la ureche: ,n‘

— lisusc. Cassic! Dacă nu ţi-o tragi cu el, ar trebui - 53 fii arestata!

Râd cu gura până la urechi.

— N-are nicio logică.

— E o crimă împotriva umanităţii. Gândeşte-te |(1 nojI ceilalţi. Ocupaţi. Suprasolicitaţi. Nefutuţi.

— OK, acum plecăm.

— Doar zic...

îmi arunc braţele pe după gâtul ei ca să o îmbrăţişez.

— Mulţumesc pentru ziua de azi! A fost grozavă.

— Se pare că fetele au devenit deja prietene pe viaţă, deci va trebui să repetăm figura.

— Sigur!

Cămilă vorbeşte din nou pe un ton jos:

— Şi *chiar sper* ca ai pus monopol pe pu...

— OK. fetelor! spun, depărtându-mă de Cămilă. E timpul ca eu şi Sophie să plecăm. Dar ne mai vedem curând, bine?

Dau amândouă din cap şi ne îmbrăţişează din nou de ra- mas-bun, iar Sophie îi face cu mâna Luciei în timp ce o ajut să se urce în maşină.

— Chiar îmi pare rău că am întârziat, spune Aiden din nou pe când ne prindem centurile. Ar fi trebuit să plec puţin mai devreme.

— E-n regulă! îl liniştesc. Nu am aşteptat atât de mult.

— Va trebui să mă întorc la muncă pentru încă puţin după ce vă duc acasă.

— M-am gândit eu, îi răspund.

Aiden se
în trufie. uită în oglinda retrovizoare în vreme ce
le-ai
distrat azi?

— *Enorm! izbucneşte Sophie. Ştiai* H
^eni? *a,ah ' ^iio moară*

Scot un geamăt, iar .Aiden mă priveşte i într-o
manieră ciudată. ' *(>a(^ ochiului*

— *Nu întreba! replic. Nu întreba!*

0 ajut pe Sophie să se dea jos din maşină când •
casei, asigurandu-mă că are punea cu < *oPnm ln*
ia spre casă pe alee. Se întoarce spre *min^'j să*
matatea drumului. *can< ^ a iu nge la* juJ

— Vîi? !

tău.

. Rine, dar mi-ai promis că faci cu mine puzzle-ul cu canguri.

— Da, da, o să facem puzzle-ul.

Aştept până dispare pe uşa de la intrare înainte să mă urc pe locul pasagerului din faţă, aplecându-mă peste consola centrală şi cuprinzându-i în palme chipul lui Aiden ca să-l sărut. Un moment, e surprins, dar îi trece repede, iar apoi îi simt degetele în păr şi limba pe buza de jos înainte să o împingă ca s-o atingă pe a mea.

II sărut *intens,* mult mai intens decât pare potrivit pentru interiorul unei maşini în mijlocul străzii – dar îmi zic că nu-mi pasă. Am avut o zi fenomenală cu un copil fenomenal, iar acum sunt condusă acasă de un bărbat fenomenal care mă lasă să-l atac din senin cu săruturi.

Situaţia ar putea fi mult mai nasoală.

Pare uşor uluit când mă desprind.

_ Pentru ce-a fost asta?

— Pentm că eşti minunat.

('lipeşte la mine.

— Chiar sunt?

— Foarte!

— încerci să mă ademeneşti ca să dau bir cu fugiţi dt serviciu? Pentru ca funcţionează.

Buzele mi se arcuiesc, lipite de ale lui, şi îi dau ¡ncă sărut uşor.

— Mai târziu’ îi promit.

Mă dau jos din maşină cu spatele şi observ că se încruntă când picioarele mele ating trotuarul, cu mâna pe portieră.

— Cee?

__£ foarte posibil să fii cu adevărat malefică, mormăie drept răspuns.

îi arunc un zâmbet viclean.

— Bine că ştii unde locuiesc, domnule Reid!

Cred că-l aud mormăind chiar şi după ce închid uşa.

Conversaţie cu @lovecici

Mi trimis lui
(giovecici
un bscş0 de 50$

Ţi-am trimis o jucărie nouă. Vreau să văd cum îţi
foloseşti gura şi să-mi imaginez că aia e scula mea.

CAPITOLUL 16

MI-E MULT MAI GREU SĂ MÂ ÎNTORC LA SERVICIU CU senzaţia buzelor lui Cassie lipite de ale mele, dar cumva reuşesc. Găsesc restaurantul la fel de aglomerat cum [-am lăsat când mă furişez înăuntru pe uşa de serviciu, iar Marco pare la capătul puterilor, repezindu-se să mă întâmpine cu o expresie istovită.

— Am rămas tară eşalotă.

Fac un pas înapoi.

— Cum dracu’ am rămas fără eşalotă?

— Eroare de inventar? Habar n-am! Dar tocmai le-am folosit pe ultimele la un *poulet au vinaigre'* şi mai am în aşteptare încă două comenzi identice.

— De ce am impresia că în seara asta o să ţip la Alex? oftez.

— Nu e aici, e bolnav, replică Marco. Aşa că, dacă nu vrei să ţipi la el la telefon...

Băga-nti-aş!

' Reţetă franceză de pui sote în sos cu oţet (n. tr.).

chiar *ar fi trebuii* să trag chiulul pentru restul serii.
Poate as fi putut sa fac un puzzle acasă, cu fetele.
¡n clipa astaa>
prin surprindere felul în care creierul meu le-a pus
'Vb ^eu aşa» împreună. Nu ştiu când am început să mă gân- ca la un pachet complet, aşteptându-mă acasă, dar
3 eama că exact asta *fac.* Iar faptul că trebuie să petrec
U D departe de ele devine din ce în ce mai exasperant.
aWW °Âăă alo? face Marco, mişcând din mână în faţa mea.
I zâmbeşti aşa? Mă bagi în sperieţi.
__ Nimic, răspund, adunandu-ma. Avem ceapă galbenă?
I Probabil. Se întoarce ca să ţipe la unul dintre bucătari ' ducă să verifice înainte să se întoarcă din nou spre mine să reia: Crezi că le putem folosi ca înlocuitor?
? — E foarte posibil nici să nu-şi dea seama. Doar pune ceva mai mult usturoi! Mai bine de atât n-avem ce să facem.

— Rahat! Nici nu m-am gândit la asta, ţâţâie Marco. Super! Doamne, ce mă bucur că te-ai întors! Eram cât pe ce să sufăr o cădere nervoasă.

îl bat pe umăr şi chicotesc:

— O să fie bine.

— Bine! repetă Marco, stupefiat. Cine eşti şi ce ai făcut cu Aiden Reid?

Încă mi se mai vede o umbră de zâmbet pe faţă când iau un şorţ curat, pe care mi-l leg în talie în timp ce mă pregătesc pentru restul unei seri aglomerate. În mod ciudat, pare mai puţin intimidantă decât atunci când am intrat pe uşă.

Şi ştiu că e sută la sută datorită faptului că *fetele* mă aşteaptă acasă.

Închidem uşile restaurantului abia după ora zece, iar Marco mă asigură că el şi ceilalţi se pot ocupa de curăţenie de vreme ce eu a trebuit să vin azi mai devreme. în mod normal,, contrazice, dar a. posibilitatea de a o prinde pe trează acasă... nu e nevoie de prea multa munca de convin. gere să mă fiică să mă fofilez.

' Cred că datorită faptului că ea şt Sophie mi s-au toţ cănit prin minte de-a lungul serii – ziua petrecută de ele ţm. preună. faptul că nu am putut să fiu acolo – ma hotărăsc să îl sun pe Joseph, patronul, în drum spre casă. Nu îi ia mu|ţ să-mi răspundă, vocea lui răsunând în boxele maşinii după doar vreo douăzeci de secunde. În mod nonnal, eu mi-jş face griji dacă aş suna pe cineva la ora asta, însă Joseph e o pasăre de noapte notorie.

— Aiden? E tonii bine?

— A, da! Totul bine.

— Scară uşoară, sper?

— .Am avut un mic dezastru cu eşalota, dar nu a fost nimic ce nu am putut rezolva.

— Cepe galbene?

Rad.

— Da, cepe galbene.

— Mereu rezolvă problema!

— De fapt... cu alt motiv te-am sunat.

— Oh?

II aud foindu-se, fără îndoială instalându-se mai bine în fotoliul lui din piele preferat în care îi place să stea să fumeze.

— Totul în regulă?

— Da, minunat, doar că...

— Păi, scuipă tot, băiete! râde. Nu te-am ştiut niciodată legat la limbă.

— Mă gândeam la posibilitatea de a-i delega lui Marco

o parte din îndatoririle mele. Să-mi micşorez puţin volunW de muncă.

Mu te gândeşti sâ demisionezi, nu?

„„ Vz/, accentuez. Bineînţeles că nu! îmi place acolo şi să „„pentru tine. Doar că... de când Sophie a venit să lo- | uC – pennanent cu mine, am început să-mi dau seama cu CUıaXt cât de multe chestii am ratat în viaţa ei. A devenit şi ^vident de când o văd în fiecare zi şi mi se reaminteşte de fiecare data cât de multe chestii *nu* văd. Are logică ce spun?

_ Bineînţeles că are, răspunde Joseph, iar eu oftez uşu- r Ştii bine că voi lucra cu tine oricum voi reuşi s-o fac.

— Normal că aş înţelege dacă ai vrea să renunţ la poziţia de chef sau dacă ai nevoie să îmi micşorezi salariul ca să compensezi numărul mai mic de îndatoriri...

— Ei, prostii! pufneşte Joseph. Nu-şi doreşte nimeni aşa ceva. Putem găsi o cale să ne asigurăm că petreci mai mult timp acasă fără să renunţi la funcţia ta. Râde şi adaugă: Marco s-ar căca pe el dacă aş sugera aşa ceva. Toţi de acolo ştiu că bucătăria nu poate funcţiona fără tine.

— Vreau doar să fiu corect faţă de tine.

— Fiule, eşti corect faţă de mine de câţiva ani. Ai muncit de te-ai spetit. întotdeauna am sperat că vei găsi un motiv pentru care să începi să-ţi acorzi şi nişte timp pentru tine. Niciunul nu e mai întemeiat decât familia.

Dau uşor din cap, simţind cum mi se îngroaşă vocea.

Chiar apreciez.

. — Acum mai trebuie doar să-ţi găseşti o fată şi chiar pot •nceta să-mi mai fac griji pentru tine.

faţa f°ane recunoscator că Joseph nu-mi poate vedea

„ Că tot veni vorba...

-Oh?

cerea i °ar *ntrebam dacă pot să vin cu cineva la petre- e
Z1ua ta de peste câteva săptămâni.

— Ei. să vezi şi să nu crezi, le-am văzut pe toatcJ
petrecere? $ vii cu cineva? 11 h

— Păi... încă nu am adus vorba... dar sper că vi a
ad«rio vina cu nune.

— Crede-mâ când îţi spun că abia aştept să o cunosc •
meia oare te-a Făcut să faci un pas în spate şi să începi
să curi de viaţă în afara serviciului. Trebuie să fie o ţipă
groz Gura mi se arcuieşte involuntar. 1

— Chiar este.

— Păi, tu du-te acasă, iar eu o să-mi văd de minunat
pe care tocmai mi l-am turnat!

Pufnesc în râs.

— Pare a fi o seară splendidă.

— Vorbim mâine mai multe despre partenera ta de la petrecere. Grăbeşte-te şi invit-o!

— Da, da, o invit.

— Noapte bună, Aiden!

— Noapte bună, şefu'!

Mă simt mai uşor după ce închid; habar n-aveam cum era posibil să decurgă această discuţie, dar cred că pot spune câ nu mi-am imaginat vreodată să decurgă mai bine de-atât Şi chiar e timpul, cred. Să încep să fac un pas în spate şi să fiu mai prezent acasă. Când a venit Sophie prima dată... totul în viaţa mea era un dezastru. Nu ştiam cum să fiu tatăl ei şi în acelaşi timp să conduc o bucătărie. Şi poate că acest lucru e în continuare oarecum adevărat, însă... ştiu că, dacă nu ar fi apărut Cassie, încă aş fi avut capul îngropat în nisip, prea ignorant să văd măcar cât de mult o făceam pe Sophie să

sufere. Fără ea... poate că n-aş fi învăţat niciodată cum sa vor besc aşa cum trebuie cu fiica mea.

Faptul că îmi dau seama de asta mă face să-mi doresc sa ajung cât mai repede acasă la ea.

tine chestii mi-ar putea strica buna dispozi-
foarte P dar c-n(J dispozitivul Bluetooth mă
ţie Pe ca? rimesc un alt apel, iar numele Iris îmi apare pe anunÎâ că prl ăr că acesta e singurul lucru care e periculos ecran, dese aşa ceva. Pur şi simplu cu ea nu ştiu ni- aproJPe ‘ .--ctie o va lua discuţia, şi de aceea mă face . în ce direcLi»-

— Alo?

p,re obosita. . . A . i

R ă[1] îmi pare rău ca te sun atat de târziu. M-am 1 – -”te ocupi de curăţenia de seară de la restaurant. I gând’1^ am pIecat maj devreme. M-am hotărât să mă ’ duc acasă.

_ Nu-ţi stă în fire.

— Mda, pai, pur şi simplu a fost o zt lunga.

i- Ţi-a spus Cassie că le-am dus azi la zoo?

.Asta ma ia prin surprindere.

— Serios?

— Maşina ei a făcut figuri şi m-a sunat. Ba chiar m-a invitat să mă duc cu ele.

— Şi de ce nu te-ai dus?

— Nu a avut cine să-mi ţină locul la florărie. Rămâne tăcută preţ de câteva clipe.

— E tenace, pentru o bonă.

Nu mă pot abţine să nu râd încet.

— Aşa e.

I . ~~ Ascultă, nu e ceva ce să vreau să discut în preajma ui Sophie, dar simt nevoia să-ţi spun... că ştiu că Cassie e °arte drăguţă şi plăcută. La dracu’, până şi *inie* începe sa-

nii Placa de ea!

cum mă înfoi, neştiind unde vrea să ajungă cu asta.

Doar zic... nu ştiu cum ar putea un bărbat singUr s-locuiască în aceeaşi casă cu ea tară să se întâmple ceva

Iris, nu ştiu ce insinuezi, dar nu cred că asta e treaba — Aiden. nu te tffc/G oftează ca. Sincer!

— Atunci, ce încerci să spui?

- Vreau doar să mă asigur că, indiferent ce relaţie $-ar putea înfiripa intre tine şi Cassie – şi nu vreau să ştiu ce asta -. nu vreau ca Sophie să fie o victimă colaterală. Ai grija doar ca ca să rămână prioritatea ta numărul unu. bine?

Xu mă pot abţine să nu mă enervez puţin.

— Ştiu şi eu şi fără să mi-o spui tu.

— Xu te enerva! Doar îmi fac griji pentru nepoata mea. bine? Pur şi simplu vreau să mă asigur că ai grijă de ea aşa cum trebuie.

— încă o data, nu e nevoie să-mi spui asta.

Iris oftează din nou.

— Bine! îmi pare rău că te-am sunat! Pur şi simplu mă apăsa chestia asta. Am observat că Sophie *o iubeşte* pe Cassie, e clar pentru oricine e în preajma lor mai mult de un minut, şi sper doar că iei în calcul consecinţele pierderii bruşte a prezenţei ei în viaţa lui Sophie dacă voi doi începeţi ceva şi se duce de râpă.

Chestia asta mă face să şovăi. Recunosc că e ceva ce încă nu am apucat să iau în considerare. în mare parte pentru că nu vreau să-mi imaginez posibilitatea unui viitor în care lucrurile între mine şi Cassie să se ducă de râpă.

— Iţi apreciez grija, replic crispat, încercând să rămân civilizat, dar pot să-ţi promit că Sophie a fost şi va

fi >ntot deauna prioritatea mea numărul unu.

Bine! Asta e tot ce voiam să-ţi spun.

Bine, atunci, dacă ai terminat...

pacă are VTeo imPortantă' aclaugâ ea, şi simt cum mă în ¿mp ce aştept. Chiar cred că o iubeşte foarte 'nC°r Sophie. Cred ca e ceea ce trebuie pentru ea. mult Peu ^teva secunde, gândindu-mă la asta.

^La fel cred şi eu, răspund în cele din urmă.

îris închide, lăsându-mă în liniştea din maşină. împre-

- cu toate lucrurile pe care le-a rostit şi noile posibili- Una r.ire nu le-am luat în considerare. în niciun caz *nu* ni am gândit la ce ar putea însemna pentru Sophie dacă eu ' Cassie ne-am certa dintr-odată, ştiind în adâncul sufletului că ar distruge-o pe Sophie dacă s-ar întâmpla aşa ceva, la fel de bine cum îmi dau seama că m-ar distruge şi pe mine.

Strâng şi mai tare volanul în mâini.

Cu atât mai mult trebuie să am grijă să nu se întâmple.

E linişte în casă când intru pe uşă; e întuneric în camera lui Cassie şi e trecut mult de ora de culcare a lui Sophie, aşa că prima mea bănuială e că sunt singurul treaz. încă mă mai simt uşor răvăşit de apelul lui Iris, şi acesta s-ar putea să fie motivul pentru care trec pe lângă camera lui Cassie şi mă târăsc obosit în sus pe scări, în căutarea frigiderului. Poate o bere o să mă ajute să-mi potolesc gândurile.

Prin urmare, când ajung, e o surpriză pentru mine să dau lUInina blândă ce străluceşte deasupra

cuptorului: Cassie aplecată deasupra chiuvetei, cu o lingură în mână, în timp ni ancă direct dintr-o cutie de îngheţată. Am prins-o în li^J ocul îmbucăturii, cu lingura pe vârful limbii în vreme ce PadoU^ma gustare dulce, şi parcă e un răspuns

>an felul în care îmi zvâcneşte scula când o văd.
^ţeŞte în jurul lingurii.

u,e să încetăm să ne mai întâlnim aşa.

— Devine un obicei, şoptesc drept răspuns, distih gura ei.

— Cum a fost restul serii?

— Lung.

Mă apropii de blat şi ajung lângă ea.

— Epuizant.

— Bietul de tine! mă tachinează ea.

„Daca voi doi începeţi ceva şi se duce de râpă.”

Urăsc că încă mă gândesc la asta. Ceea ce e între mine şi Cassie abia dacă a avut suficient timp să respire, iar eu îmi fac deja griji pentru cum s-ar putea termina. Cine face aşa ceva?

— E totul în regulă?

Cassie lasă lingura în chiuvetă, apoi bagă cutia înapoi în frigider în vreme ce eu ocolesc insula ca să ajung lângă ea.

— Pari încordat.

O trag lângă mine, inspirându-i aroma şamponului şi lăsând-o să-mi potolească gândurile rătăcitoare.

— Am avut o seară foarte lungă.

-Oh?

Se îndepărtează, zâmbind timid în sus spre mine în timp ce degetele ei desenează un model pe sternul meu.

— Pot să te ajut cu ceva în privinţa asta?

Ii cuprind chipul în palme, mângâindu-i obrajii cu degetele mari. Cum de o ştiu doar de atât de puţin timp? De ce am impresia că mi-ar fi imposibil să supravieţuiesc dacă ea ar pleca brusc?

încerc să alung această idee ridicolă.

— Ce te apasă?

Pai, se întâmplă să ştiu cu certitudine ca ai o metodă preferată prin care să fii consolat.

Zâmbesc larg cu gura up$_{Ka}$ de a ei când se ridică pe vâr-
furi sa mă întâmpine, iar de-a o face să ţipe *domoleşte*
idees imediat o parte din *încordarea* pe care o simt în umeri,
— Aş fi bucuros să-ţi f$_{ac\ pt}$ plac dacă vrei să te caţări pe blat, $_{re}$pii$_c$ă ea dulce, sărutându-mă uşor. Mă gân-
$_d$eam că'aş P““a SÎ'P întorc favoarea'

— Ce vrei sa...

Inspir brusc când • lasă uşor în jos ca să se aşeze s< genunchi, în şolduri până ajung lipit de trăgând u-mă mă de la spate.

— Cassie, nu...

Deja îmi desface cureaua.

— Domnule Reid, nu crezi că asta te va face să te simţi mai bine?

— La dracu'! şuier, încordându-mă când mâna îi alunecă între materiale ca să mă cuprindă în palmă prin boxeri, lisuse, Cassie!

îmi întorc capul spre livingul gol din spatele insulei din bucătărie de care mă sprijin acum, încercând să văd ceva în capătul întunecat al scărilor.

— Sophie...

— Doarme tun, mă linişteşte Cassie. N-o să facem gălăgie. Işi ridică privirea spre mine cu o umbră de ezitare în pnvire şi adaugă: Doar dacă nu cumva nu vrei să...?

Bunul meu simţ se luptă cu senzaţia primordială a mâi- ^{n}>lor lui Cassie asupra mea, observând că singurul lucru pe Care l"ar putea vedea cineva de la

baza scărilor dacă ar veni ar fi spatele meu, dat fiind că ea stă în genunchi în partea ^pusă a insulei care îmi ascunde picioarele. Probabil e o idee Proastă, dar, pe de altă parte, în clipa asta găsesc incredibil e dificil să gândesc cu creierul.

— Linişte! şoptesc şi eu. conccntrându-în-i |;1 zâm|H.J|)(triumfător al lui Cassie. Repede! Înghit în sec şi cotnp|etQi Eşti sigură?

- Foarte! practic toarce Cassie, tacându-mi scula să zvâc neaseă în palma ei. Doar stai nemişcat!

Continua să mă atingă uşor, unnărindu-mi forma cu arâ. tatonil şi degetul mare înainte să se agate de talia pantalonilor mei. Apuca elasticul, tragându-l uşor în jos până când penisul se leagănă liber, deja tare de la atingerea ei uşoară. Pumnul i se strânge imediat în jurul meu ca să mă mângâie ferm de la bază spre vârf, facându-mă să şuier printre dinţi, degetele ei subţiri prinzându-mi scula şi înfierbântându-mi sângele. Felul în care mă mângâie uşor e suficient să mă facă să o iau razna.

— Trebuie să faci linişte, ?\iden, continuă ea cu acelaşi zâmbet prefăcut timid.

Mă provoacă uşor cu vârful limbii, suficient doar cât să mă facă să icnesc.

— Poţi să faci linişte pentru mine?

— Ai grijă! o avertizez.

Işi lasă pumnul să alunece, oprindu-se chiar sub capul penisului. învârtindu-şi limba în jurul lui în vreme ce eu mă infior. cu vocea la fel de joasă ca a mea.

— La ce ar trebui să am grijă?

— .Ar trebui să ai grijă să nu-ţi fut efectiv gura aia drăguţa-

— Poţi s-o faci, mă tachinează, înconjurându-mă cu bu-zele ca să sugă înainte să-mi dea drumul cu un pocnet umed. Dacă vrei.

Dumnezeule! Ce anume la Cassie mă face să-mi pierd con trolul.* Vreau să fiu blând cu ca, vreau să fiu pe cât de

dulce merită să fiu cu ea – dar de fiecare dată când mă atinge p*,r să involuez într-o stare brută în care nu mă pot concentra nimic altceva decât s-o fut cât de tare şi de adânc pot-

Atunci deschide gura larg! o îndemn printre dinţi.

/S tni l iinba ta!

* e cu ochii în SUS ca să se uite în continuare la mine

Tscoate limba şi o propteşte imediat sub capul gros, ^^ndu-şi buzele în jurul capului ca sa o învârtă în jurul înC>a . mi se deschide în timp ce genele încep să-mi fiu- lui Gura i11 .... A

' când simt căldura gurii ei, şi ridic mana aproape în- Wre ctjvca să-mi trec degetele prin părul ei, dându-i-l de pe feăchiaratunci când lasă capul să-i împungă obrazul.

Aş putea să-mi dau drumul doar văzând asta, dacă mi-aş dori cu adevărat.

Se ridica un pic în genunchi în vreme ce îmi prinde şoldul cu o mână, punându-şi celălalt pumn la baza penisului în timp ce încet, *încet,* începe să-şi treacă buzele în jos, pe toată lungimea tare. închide ochii în vreme ce mă primeşte cât de adânc poate – buzele întâlnindu-i pumnul pe când înghite în jurul capului gros care se cuibăreşte în căldura moale a gâtului ei.

— *La dracii,* Cassie! mormăi încet. Exact aşa! *Băga-mi-aş!*

Capul îmi cade pe spate şi şoldurile îmi zvâcnesc, încercând să rămân nemişcat în vreme ce ea revine ca să mângâie partea de jos a sculei. Stomacul mi se strânge când limba ei mângâie buza umflata de sub cap înainte să îşi învârtă uşor limba în jurul vârfului, şi aproape că mă sufoc când începe * uşor limba pe mica

despicătură de acolo. du p°’ tOt CaPul alunece dincolo de buze, ţinân- efhmiŞ^ndu-se ferm în sus şi în jos înainte să picu FeZe COrnP*et’ oferă puţină salivă pe care o lasă jOs pe lu^e CaPU* Per^sului, mişcându-şi imediat pumnul în *napoi î glIpe’ în manevre constante, înainte să mă tragă Pumnul ^UFa’ *ncepând să îşi mişte capul în acelaşi ritm cu Care lna mângâie în continuare.

— O să mă taci să-mi dau drumul în gâtul tău lipsit dc răsuflare, încercând şi nereuşind sa menţin o de autocontrol. Asta vrei?

Mormăie în jurul sculei cu o încuviinţare sacadată tace decât să mă împingă şi mai adânc în ca, nările |x • du-i-se în vreme ce inspira adanc pe nas.

Strâng atât de rare din dinţi, încât mi-e teamă ta *c'* s-ar putea sparge.

— \ rei să-mi dau drumul în gura aia sexy a ta?

Geme uşor pe când se lasă în jos ca să-şi întâlnească pun, nul care se mişcă la bază, şi văd cum cealaltă mână dispare între picioarele ei, încheietura mişcându-i-se într-un fel ţinu poate însemna altceva decât că se atinge singură.

— O să-ţi dai drumul cu scula mea în gură, Cassie?

Cuvintele îmi ies aspre şi răguşite, încercând să-mi menţin vocea pe un ton coborât şi dându-mi silinţa să fiu la fel de tăcut cum am rugat-o eu să fie prima dată.

— Gura ta e un afurisit de vis, gâfâi! înfigându-mi degetele în părul ei până când aproape că o trag de păr. Ştiam că aşa o să fie. *Băga-mi-aş!*

Ii prind părul în pumn chiar în creştetul capului, nu suficient de tare cât s-o doară, dar suficient cât s-o ţin acolo – iar mâna îi alunecă de pe penisul meu ca să-mi cuprindă şoldul, strângându-mă încurajator în timp ce priveşte în sus spre mine pe sub pleoape grele.

Dau încet din cap spre ea, iar apoi mă împing încet, curios, în gura ei – şi Cassie pur şi simplu închide ochii, scoţând încă un geamăt uşor în jurul meu. Alunec încet pe limba ei, dar înadins, împingând adânc în gura sa, cât de adânc pot, P3n‘ aud sunetele slabe pe care le scoate când opune rezistenţă, re* trăgându-mă imediat în timp ce măsor cât de mult poate . în gură. Repet întregul proces ca s-o simt, cu dinţii stranş

de tare de la nevoia de a-mi da drumul, dar penis1” vrenie ce o faC din nou, şi *din nou* – fiecare împin- iiia 3bPn ,n un pic inai rapidă decât cea de dinainte.
fi**1 există naibii nicio parte din tine – închid ochii în ** ‘ U uşor de păr şi îi dau capul pe spate în vreme *. O* ** • J
1* •
timp u .ntru ies mai repede din gura ei – pe care să

o fiif
nU Vr^U . te când intru puţin mai adânc – cu ochii înceţo-
, . nezj _ jar nu se fereşte. Se îndreaptă uşor de spate, ^^cheietura mişcându-i-se la fel de rapid în vreme ce-şi CU-
în-' clitorisul – deschizând gura puţin mai mult când «niS se ^nge de fundul

- *Sd-nii*^g.'spun răguşit. O sa-mi dau drumul. I u mai ai.”

Drept răspuns, nu face decât să-şi strângă buzele în jurul meu. forţându-mă să simt fiecare centimetru ud al gurii ei în timp ce mă afund iar şi iar şi *iar.* Din gâtul ei se aude un vaiet ascuţit şi sacadat pe măsură ce creşte şi tot creşte, transfor- mându-se într-un geamăt tăcut când trupul începe să-i tremure, unul care reverberează în jurul fiecărui centimetru al penisului şi care mă face să o iau razna.

Aerul îmi iese brusc din plămâni pe când gem şi-mi dau drumul, cu scula în gura ei şi apăsând-o ferm pe ceafa în timp ce mă golesc în gâtul ei. Simt cum înghite, acceptând

tot ce îi ofer-şi văd stele verzi datorită plăcerii pure.

După asta, respiraţia mea sacadată c singurul zgomot care sc ,nai au de în bucătăria tăcută – degetele mele desfacân-^u’Se din părul ei unul câte unul în timp ce mă retrag şi-mi ^as scula care se înmoaie să-i cadă din gură. O ajut să se ri-e în picioarele tremurânde şi o trag la pieptul meu, fără I* BmbeSe C^tU^1 C* ^h’dul meu e, probabil, încă iun i™ 3 C* *n vreme ce mâna mi se încolăceşte cu forţa în

Ce e> ei ca să o atrag într-un sărut.

Mâinile i se întind pe pieptul meu când o prind î” |)raţe sărutând-o adânc în vreme ce inima începe încet-încet să nu mai bubuie ca nebuna.

îmi zgârie jucăuş tricoul cu unghiile.

— Te simţi mai bine?

__\u cred că există un cuvânt care să descrie cum mă simt, pufnesc în râs. îmi las buzele să se aplece din nou spre ale ei pentru un moment scurt înainte să murmur: Cum de eşti atât de perfectă?

Nu-mi răspunde, dar acel zâmbet timid de pe buzele ei vorbeşte de la sine – cel puţin pentru mine. Cum ar trebui să înţeleg toate chestiile pe care mă face să le simt când mă priveşte aşa?

___Ştii... dacă îţi pui alarma să sune suficient de devreme, cred că ai putea să scapi basma curată dacă ai dormi în patul meu.

— Aşa să fie?

Ochii îmi coboară spre gura ei.

— Nu pot să-ţi promit că o să te las să dormi.

Zâmbetul i se lăţeşte vag când mă trage de mână şi mă conduce afară din bucătărie, spre scări. Cedez uşor, căci cum aş putea să nu o fac – gândindu-mă la beleaua în care mă aflu. Pentru că încă habar n-am cum să procesez tot ce simt, tot ce-mi *doresc*- şi nici nu există nicio modalitate prin care să mă lupt cu îngrijorarea ciudată care vine împreună cu ele, grijile ce survin din implicarea tot mai profundă în chestia asta pe care am început-o, până vom ajunge într-un punct în care e posibil să nu supravieţuiesc finalului. Dar, în acest punct... nu sunt convins că aş putea face ceva — în niciun caz nu o să *opresc* nimic.

asta^ su^etului ştiu... că acum e prea târziu pentru

Conversaţie cu @alacarte

în acelaşi timp, e oarecum ciudat să îţi spun doar „A".

Ştiu. Nu sunt foarte creativ.

îmi pun întrebări şi legat de asta. Care e numele tău adevărat

O Uneori îmi doresc ca tu să-l fi ştiut.

O Vreau să te aud strigându-l când îţi dai drumul.

CAPITOLUL 17

Cassie

- DE CE NU MkAI ADUS FATA CU TINE?

Ridic o sprânceană spre Wanda.

— A. deci acum Sophie e fata ta? Am fost înlocuită de o fata mai tânără?

— Inima îşi doreşte ceea ce îşi doreşte, replică W anda ridicând din umeri.

— Corect! râd. Sophie iese de Ia şcoală abia peste câteva ore.

— Ah, nasol!

Wanda iese din bucătărie târşâindu-şi picioarele ca să se instaleze pe fotoliul ei.

— Pare că s-a distrat foarte mult de ziua ei. Doar despre asta a vorbit în ziua în care aţi adus tortul.

— S-a distrat de minune. Ar fi purtat rochia aia de prinţesă la şcoală dacă am fi lăsat-o.

— Am uitat să-i dau cadoul pe care i l-am luat zilele trecute. Să i-l duci tu, da?

— Tine-l tu! îi răspund. O aduc pe aici mâine,

după şcoala. Oricum .Aiden trebuie să facă inventarul, deci proba bil o să vină târziu acasă.

fum merg lucrurile pe frontul ăsta?

Ci menţin expresia neutră, prefacându-mă interesată de ' i de pe tricou.

0S^Ei, ?rii w'Suntbine-

__ poar bine, ai?

— Pa.

Reuşesc să iau scama, învârtind-o între d •<, *f3C de lucru.* Lgete Ca îini

— Cred că o să *decurgă bine.* Aiden încă n • sunyşadar, atâta timp cât am grijă în continuare,'Xd^

— Ce p-am spus eu *despre minţit?*

îmi ridic surprinsă privirea spre ea.

— Ce?

— Ţi-am mai spus că doar mincinoşii spun „bine".

— O, e o mare vrăjeală, şi ştii şi tu asta!

— Acum, să nu crezi că eşti atât de vioaie, încât să nu pot sâ-p trag una peste dos!

Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, totul e bine!

— Cassie.

îmi molfai îngrijorată buza de jos, ferindu-mi privirea şi uitându-mă spre covorul miţos de sub picioarele mele. Cred că mi-e teamă că, dacă o s-o spun cu voce tare, o să cobesc. Abia a trecut o săptămână de când ne-am întors din excursie şi, de fiecare dată când Aiden mă atinge (şi asta pare ? ,ntamPÎe în fiecare minut furat în care are ocazia s-o

foart’ 3Ce^a Va b momentul în care o să afle. Am avut el
să-mi ţin cicatricea ascunsă de el, şi,
dacă
atr C ca e Clu^at că tot evit să-mi dau jos tricoul sau că-l
nu A • FeU lntr“° poziţie care îmi tine spatele ascuns,
încă nu a nimic. ‘

— încă nu şi-a dat seama, repet. Cine sunt.

— Dar ceva e diferit, mă acuză Wanda. a
Pari mai decât un curcan în noiembrie.

— Ştii că doar curcanii masculi facgZw-g/«?

— Fetiţo, dacă nu îmi spui în clipa asta ce s-a întâmp]ai

— Eu...

Scot un sunet de frustrare, trântindu-mă pe pernele L) napelei şi luând una dintre pernele decorative ca să mj.o pun pe faţă în timp ce-i rostesc gemând numele:

— *Wanda!*

— O, Doamne! Ce-ai făcut?

Rămân cu perna pe faţă şi bombăn în material:

— M-am culcat cu el.

— Ce? Nu te-aud.

— M-am *culcat* cu el, rostesc mai tare, trăgând cu ochiul pe deasupra pernei.

Wanda clipeşte la mine cu o expresie indescifrabilă, uluită timp de câteva secunde înainte să răsufle prelung şi să clatine din cap.

— Un drac!

— Ştiu.

— A fost bine?

— *Asta* e următoarea ta întrebare?

Işi ridică mâinile ca o nevinovată.

— Ce? Dacă oricum mergi în iad, măcar să te bucuri de asta.

— N-ar trebui să-mi spui ce idee proastă e asta?

— A, chiar e o idee groaznică, dar, de asemenea, cât timp a trecut de când nu ţi-ai mai tras-o? Optsprezece luni?

— 1 i-am împărtăşit-o cu titlu confidenţial, mormăi. Dacă cineva merită o excursie zdravănă în Oraşul Babardelii, tu eşti aia.

Te rog sa nu mai pronunţi niciodată Oraşul Babardelii .,enta mea!

înpf lot nu mi-ai răspuns la întrebare. Sunt bătrână, Am nevoie de nişte fiori în viaţa mea.

Cass,e^ parte je mai multă acţiune decât toţi ceilalţi pe

re îi cunosc-

__ încercam să nu-u rănesc sentimentele.

îmi trântesc un braţ peste faţă.

_ A fost grozav, bine? *Este* grozav. Nu ne-am mai oprit je când ne-am întors din Anaheim.

— O, Doamne!

. Ştiu. Sunt o persoană oribilă?

— Din ce motiv: că te culci cu şeful tău sau că nu îi spui ca te-a văzut pe cameră jucându-te cu veveriţa?

— *Dumnezeule!*

— Ce? Cum îi ziceţi voi, copiii, în ziua de azi?

— Vreau să mor.

— Nu, nu vrei, râde Wanda. Ştii că doar fac mişto de tine.

— Dar ai dreptate. Sunt groaznică, nu? Ar trebui sa-i spun adevărul.

— Păi, da. Cred că ar trebui. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât va fi mai nasol, ştii?

— Ştiu. Ştiu, dar...

— Dar, ce?

— Mi-e frică, bine? îmi *place* de el. Nu mai e o voce oarecare din laptopul meu, e *Aiden.* Şi e perfect, şi mi-e frică sa n-o dau în bară şi să dispară iar.

E puţin spus. Sunt *îngrozită.* Tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână a părut un vis şi, în adâncul meu, ceva uni spune că, dacă Aiden ar afla ce-i ascund, s-ar termina totul. S-a întâmplat deja o dată, deci e logic că se va întâmpla din nou.

în primul rând, reia Wanda, nimeni nu-i perfe. termină cu asia! în al doilea rând, nu-mi pasa dacă ‘ două măciuci şi o limbă de douăzeci de centimetri – prost să

5’^ WA1 'K ar|

— Din nou, subliniez. S-a întâmplat deja o dată.

clinei

— Nu ştia cine eşti, insistă Wanda. Şi nici tu nu-| renunţe la tine.

din cauza unei zile nasoale din trecut.

— Aşa o fi.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să ţii secrete.

Mă încrunt.

— Ştiam că o să zici asta.

— Pentru că şui că am dreptate, Cassandra.

— Auci! Nume întreg. Scoţi armele alea puternice, ai?

— Tu întotdeauna crezi ce-i mai rău despre oameni. .\u poţi doar să presupui că ceva se va duce de râpă înainte să-i acorzi o şansă.

— Păi, din experienţa mea exact aşa s-a întâmplat până acum.

— Ei, baliverne! Doar în ceea ce-i priveşte pe rataţii ăia de părinţi ai tăi. Şi tu nici nu mai vorbeşti cu ei. Nu pop lăsa gustul amar lăsat de amândoi să-ţi strice toată pofta de mâncare.

— Mda, asta e o analogie simpatică.

— Pur şi simplu presupun că Aiden are gust bun.

— Scârbos!

Wanda chicoteşte, ridicând din umeri spre mine.

— Dar mă înşel?

— Pur şi simplu eşti prea bătrână ca să fii atât de excitată.

— Nu face discriminare pe baza vârstei!

— Da, da!

_ peci O să-i spui vreodată? Ştii că am dreptate.

Cu cât *„■ m3i mult,* cu atât o să fie mai urât.

_ Ştiu as«- Ştiu. O să-i spun. Serios! Doar că...

încă nu suntpr^”„' ,

_ S-ar putea sa nu fii mciodata. Asta nu

înseamnă că n-ar trebui s-o faci.

Gem-

_ *De ce* trebuie să ai mereu atâta dreptate?

— Am, pentru că sunt...

— Bătrână, închei. Da, ştiu.

— Doar acordă-i o şansă! Oamenii te pot

surprinde, numai să le dai ocazia.

— Poate, oftez. Nu ştiu.

— Păi, eu ştiu, replică ea convinsă, mormăind în timp ce
se *ridică din balansoar. Ştii de ce?* *1*

— Da, da, pufnesc, oprind-o cu o mişcare din mână

— vrei sa bei ceva?

— E două după-amiaza.

*70*dLni”' “ dmPU'mai are Vre∘ impOrtan'5 când tr-i de

_ Trebuie s-o iau pe Sophie de la şcoală în curând.

— Atunci, mai mult pentru mine! ripostează ea.

O urmăresc cum îşi târăşte picioarele în bucătărie, trăgând de halatul pluşat şi legându-şi-l mai strâns în talie. Rămân uitându-mă la tavanul cu calciu al apartamentului ei în timp ce începe să răscolească prin frigider. Ştiu că are perfectă dreptate, că să continui să ascund lucrurile astea de Aiden nu va face decât să complice lucrurile când va afla, în mod inevitabil, adevărul; la urma urmei, nu e ca şi cum pot ascunde pe vecie cicatricea de pe spate. Şi, date fiind dimen «unea ei şi semnificaţia şi faptul că el c probabil unul dintre
cei patru oameni care ştiu că există mi cred că o să p01 cu uşurinţă o explicaţie.

..Nu îţi poţi planifica tot viitorul doar din cauza unei zj|e nasoale din trecut.”

trase că are mereu dreptate.

Nu ii spun în acea scară sau în următoarele câteva seri şi o săptămână mai târziu, încă ezit dacă ar trebui sau nu spun. Aş putea spune că nu prea avem timp de o discuţie dc acest gen. de vreme ce tot timpul pe care îi petrecem singuri e plin de sărutări secrete şi atingeri care mă fac să-mi pierd minţile, dar sunt perfect conştientă că în cel mai bun cazco scuzi slaba. Cum naiba începi măcar o discuţie ca asta?

apropo, dc fapt, obişnuiai să mă priveşti cum mă ating. Credeam că iţi place de mine. dar apoi ai dispărut fără urma. Nu e amuzant cum ne-am regăsit din nou?

Până şi în mintea mea sună ridicol.

În dimineaţă asta mă încrunt la fdtrul de cafea, urmărind cum picură cafeaua în cană în timp ce sunt cu mintea în altă pane, şi probabil de-asta nu-l aud coborând scările. Nu-mi dau seama ca e acolo până nu-i simt mâinile alunecându-mi în jurul taliei ca să mă lipească de un corp solid, şi nu-mi pot reţine zâmbetul prostesc ce îmi apare pe chip când îi simt buzele pe gât.

— Bună dimineaţa!

— Sophie...?

— Doarme dusă, îmi răspunde. 'Ibcmai am verificat. Cineva devine îndrăzneţ, îl tachinez.
Mm! Dependent, poate.
Eu zic că asta c siguranţa locului de muncă.

Se dezlipeşte de mine râzând.

— Poarte amuzant!

Ce vrei să mâncăm la micul-dejun?

_ Orice o fi, am face bine sa începem acum,înainte să se trezească Sophie, sau ∘ să mancăm din nou clătite.
' _ Cred că doar te deranjează că nu-i plac clătitele w/e.

_ gătit pentru senatori şi nu pot satisface o fetiţă de jtece ani. Tu cum te-ai simţi? I

. poate ai putea încerca altceva. Nici măcar *tu* nu o poţi da în bară cu ouă şi bacon.

Vad cum îşi dă ochii peste cap lângă mine şi îi fac cu ochiul înainte să-mi îndrept din nou atenţia la aparatul de cafea care acum bipăie.

— Dă-i bătaie! Eu fac cafeaua. Tu poţi fi eroul micului-dejun.

— Probabil că nici ăsta n-o să-i placă, bombăne.

—Nu-ţi face griji! O să-ţi arăt eu cum să le faci aşa cum trebuie, rostesc serioasă. II imit cât pot de bine pe Norman Osbom[II]: Ştii, şi eu sunt o bucătăreasă destul de pricepută.

— O trimitere la Omul-Păianjen ar trebui să mă stârnească?

— Probabil că nu, răspund pe un ton mucalit. Cred că e ceva foarte în neregulă cu tine.

Ţip când îmi trage brusc una peste fund, apoi rânjesc spre d când începe să scotocească prin dulapuri după o tigaie. Momentele ca acesta fac să-mi fie atât de greu să cochetez cu •dcea de a-i spune adevărul, această rutină lejeră dintre noi •ngreunându-mi şi mai mult sarcina de-a încerca să găsesc un s°i de oportunitate de-a dezvălui istoricul nostru. Lucrurile au fost perfecte, deci nu merit şi eu puţină perfecţiune în Maţa mea? A trecut o groază dc timp de când am mai avut parte de aşa ceva. Pentru toată lumea trebuie să existe Ul port universal acceptat între perfecţiune şi dezastru. „

O aud pe Sophie cum coboară scările, întorcându-ină văd cum îşi întinde braţele deasupra capului când ajungi ° ultima treaptă. Arară exact ca tatăl ei când se trezeşte. $ că nu ar trebui să fiu atât de fericită că am observat asta 11,11

Tc-ai îndrăgostit rău de tot. Cassie Evans!

Se împleticeşte somnoroasă în bucătărie ca să ni sc a|j ture, precum un zombi proaspăt transformat care morntf '

— Ce avem la micul-dejun?

II crsonaj negativ din seria dc filme şi benzi desenate *Oniul-l iiiunjci.* ln- tr.).

— Tatăl tău găteşte, îi răspund.

Face o grimasă.

— Nu face clătite, nu?

— Hei! intervine Aiden, părând jignit. Şi dacă am exersat*-

— Trebuie să fi exersat *mult,* pufneşte Sophie.

Aiden mă priveşte neîncrezător, cu o spatulă într-o mână şi o tigaie în cealaltă.

— Vezi cu ce am de-a face?

— O, bietul de tine! gânguresc în timp ce-i tom o cana de cafea. Atât de maltratat!

Clatină din cap, îndreptându-şi din nou atenţia la aragaz.

— Toată lumea e împotriva mea.

Sophie îmi rânjeşte de lângă insulă, unde şi-a găsit un scaun, iar eu îi răspund conspirativ în timp ce-mi iau propria cană. Urmăresc în tăcere cum Sophie şi Aiden continuă sa fle- cărească în timp ce el se ocupă de micul-dejun, şi simt din nou cum se furişează în mine acel sentiment de vinovăţie care nu se instalează în piept ca o greutate lipicioasă. E ceva ce nu am mai experimentat până acum, sentimentul plăcut al *timptdui petrecut în familie.* Când eram mică, îmi pregăteam de obice singură micul-dejun şi, de cele mai multe ori, o făceam într casă goală. Oare de-asta ezit atât de mult să distrug

- doare capul când ma gândesc la asta.

Cassie? .A>
întorc Prea ^rusc> dandu-mi seama că Aiden vorbeşte cu mine-

J-^3?
Am întrebat cum îţi plac ouăle.

„ Oh! Oricum Ie faci pentru voi e în regulă. Nu sunt

^Atunci prăjite şi moi să fie! hotărăşte el.

Sophie imită sunetul unui pârţ.

_Mie îmi plac ouăle jumări!

__ jumări să fie! se corectează Aiden.

Sophie îşi sprijină coatele de blat.

__ Putem sa mergem înapoi în parc după micul-dejun?

— Azi trebuie să mergi la şcoală, îi aminteşte Aiden.

— Are liber azi, intervin. E zi de întâlniri cu părinţii.

Aiden se încruntă.

— Nu ştiam. Trebuie să mă duc?

— Nu, răspunde Sophie plină de ea. Eu depăşesc aşteptările.

Rânjetul ei mă face să râd.

— Are un bilet în ghiozdan în care spun că nu trebuie sa te duci la întâlnire. Are zece pe linie.

Arunc o privire spăsită spre Aiden.

— Scuze, am vrut să-ţi zic!

— Nu, nu, e-n regulă! Mersi că te ocupi de toate astea!

. ^ec* Putem să mergem? Sophie pare a fi în expecta- tlva adaugă: în parc? Vă rog?

— Nu ştiu ce să zic, răspunde .Aiden, plesnind din limbă. u ŞHu dacă pot să merg până acolo, de vreme ce încă sunt IStrus d'n Patina groaznicelor mele clătite.

bun la alte chestii, încearcă Sophie. Cum ar fi...

■ni niereu unde sunt bateriile!

— Uau! exclamă Aiden sec. Brusc, viaţa mea arc din nou sens.

încerc să-mi ascund zâmbetul după cana dc cafea când se uită la mine, simţind fluturi în stomac când îmi aruncă un zâmbet leneş ce-i dezvăluie dinţii. Chiar şi după tot ce-am făcut, tot mă ia prin surprindere cât de superb este fără să depună niciun efort; doar să mă uit la gura lui e suficient ca să fiu tulburată. Desigur, nu cu vreun motiv anume. Chiar nu mă gândesc la gura lui între picioarele mele aseară, asta e sigur.

— Ştii, îi spun lui Sophie încercând să alung acele gânduri înainte să încep să roşesc. Am găsit un Frisbee într-una dintre cutiile pe care le-am despachetat zilele trecute. Pun pariu ca l-am putea face praf pe tatăl tău!

— Da, să-l facem praf!

Aiden se încruntă.

— *Sophie.*

— Ups! fac, şi îi anine o privire spăsită. Scuze!

Nu pare furios; de fapt, cred că încearcă să nu zâmbească.

— De asemenea, probabil că amândouă ar trebui să ştiţi că am fostîntr-o echipă de Frisbee Extrem în facultate.

— Oh, uau! exclam amuzată. Nu-mi dau seama dacă e impresionant sau trist.

Aiden ridică dintr-o sprânceană, dar nu spune nimic.

— Du-te şi fa un duş! îi spune lui Sophie. O să termin de pregătit micul-dejun până o să fii tu gata. Se întoarce şi îndreaptă spatula spre noi, adăugând:

Şi apoi o să vă fac pe *amândouă* praf la Frisbee.

Sophie chicoteşte în timp ce sare jos de pe taburet, urcând înapoi scările ca să ne lase singuri. Aiden întoarce iar baconul înainte să aşeze spatula pe marginea tigăii, aruncând o privire spre scări înainte să mă înghesuie în blat.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis ca mă faci praf?

Ma uit printre gene în sus spre el, zâmbind cu *viclenie.*

— Eşti îngrijorat, domnule Reid?

del°c- Cu tot respectul faţa de tine şi de dulcea mea fetiţă pe care o iubesc din tot sufletul – o să vă distrug pe amândouă.

Ci ed că asta JIU ar trebui să ?nă încânte atât de tare.

Poate că în secret sunt campioană la Frisbee? Poate am jucat în campionatul naţional în liceu.

— Nu cred că există aşa ceva.

— Vezi, faptul că nu ştii de campionatul naţional nu îm insuflă încredere în abilităţile tale.

Rânjeşte, aplecându-se să mă mângâie cu nasul pe maxila şi distrăgându-mi atenţia.

— Ai fi dispusă să pui pariu?

— Mm!

închid ochii când îi simt buzele pe gât.

— Un pariu?

— Doar ca să facem lucrurile mai interesante.

— Şi ce se întâmplă când voi câştiga?

— *Dacă* vei câştiga, mă corectează.

— Continuă sa-ţi spui asta! • .

— Dacă vei câştiga tu, reia, înclinându-şi buzele pe pielea mea, o să ţi-o trag pe blatul ăsta mâine, după ce o duc pe Sophie la şcoala.

— Oh?

Râsetul meu e ezitant acum, căci mâna lui m-a prins de şold, îngreunându-mi tentativa de-a ţine cana dreaptă în mână.

— Ăsta e un premiu pentru mine sau pentru tine? Ce se întâmplă dacă vei câştiga tu?

Se retrage, zâmbind leneş în jos spre mine înainte să-mi acopere gura cu a lui.

— Daca voi câştiga, îmi şopteşte, o să ţi-o trag mâine pe blatul ăsta după ce o duc pe Sophie la şcoală.

— Uau! Nişte premii foarte serioase! Pare că, oricum ar fi, eu câştig.

— Jur că-n cazul ăsta eu sunt câştigătorul!

Buzele i se ating de ale mele, iar pleoapele mi se închid cu un fluturat când aplică şi mai multă presiune. Mintea mea face iar chestia aia în care e înceţoşată, la fel cum mi se întâmplă de fiecare dată când mă sărută. îi simt căldura limbii în vreme ce se joacă cu gura mea, deschizând-o ca să-i dau voie să intre în timp ce mă sărută într-un mod lent, ameţitor.

— Ti se arde baconul, mormăi distrasă.

Adulmecă în timp ce se dezlipeşte de mine.

— La dracu’!

— Eşti sigur că eşti bucătar?

Pufneşte batjocoritor în vreme ce încearcă să salveze baconul.

— Toţi sunt critici.

încă mai zâmbesc când iau o altă înghiţitură din cană, cu gândurile nu la fel de concentrate la propria-mi vinovăţie după atingerea lui, însă fără

să dispară complet. Cred că asta e ceea ce nu vreau să distrug. Dimineaţa asta lejeră ce ar putea deveni o normalitate, dacă aş lăsa-o. Nu vreau să pierd atingerea lui Aiden sau zâmbetul lui Sophie ori ciondăneala lor drăguţă pe tema clătitelor. Nu vreau să pierd nimic din toate astea.

Poate ca n-ar conta, speră mintea mea. *Că ne cunoşteam im ul pe altul. Acum situaţia nu mai e la fel, nu?*

Iau încet încă înghiţitură, încercând să alung ideea.

O să îi spun, mă liniştesc în gând.

Deşi în clipa asta încerc să mă conving pe mine însămi mai mult decât pe oricine altcineva.

Ar fi trebuit să-i cer să o facă acum mult timp. Să o văd
aplecată pe patul ei în timp ce şi-o trage cu vibratorul pe
care i l-am cumpărat – aşa pot să văd absolut tot.

*

îmi imaginez cât de moale ar fi dacă mi-aş lăsa degetele să alunece în ea,
cât de udă ar fi dacă i-aş oferi scula mea.
Numai la asta mă mai gândesc,
şi s-o văd aşa... cu fundul în aer şi păsărică aia drăguţă
dezvăluită în toată splendoarea în faţa mea?

Cred că e posibil să o iau cu adevărat razna.

CAPITOLUL 18

Cassie

AM HOTĂRÂT CĂ AM SĂ-I SPUN ASTĂZI.

Ştiu că nu sună bine că am mai aşteptat încă o zi, dar pur şi simplu ne-am distrat atât de bine ieri în parc (am pierdut un Frisbee, dar, având în vedere pariul pe care l-am făcut, oare chiar aşa a fost?), apoi Aiden a lucrat până târziu, iar chestia asta chiar nu e ceva ce m-aş putea convinge singură să discut prin mesaje. Chiar şi faţă în faţă, există o şansă reală să se înfurie foarte tare şi să-mi spună să plec din casa lui, chestie pentru care am tot încercat să mă pregătesc, însă în adâncul sufletului ştiu că nu e ceva pentru care să mă pot pregăti vreodată.

Am bătut sufrageria în lung şi în lat cât timp Aiden a dus-o pe Sophie la şcoală, recapitulând în minte toate deznodămintele posibile. În unele versiuni, Aiden e buimăcit, dar A înţelegător. În altele, e atât de furios, încât nici nu se poate uita la mine. Iar în variantele cele mai iluzorii... e chiar *bucuros* că m-a regăsit.

Dar asta pare o ipoteză puţin probabilă.

Totuşi, trebuie să-i spun. Astăzi. înainte să se poată întoarce aici şi să mă distragă cu sărutul şi atingerea lui şi tot ce vine la pachet cu asta. Ştiu că, dacă îl las să mă atingă, o sa-ini pierd hotărârea, chiar dacă ceva din străfundul minţii ma imploră să-mi ţin gura încă puţin, pentru că dacă astăzi e ultima zi în care o mai face vreodată? E un lucru la care nici nu vreau să mă gândesc, însă ştiu că trebuie s-o fac.

Şi, dacă se întâmplă aşa ceva, pot să supravieţuiesc. Sau cel puţin îmi spun asta. Doar am mai facut-o o dată, nu? Sigur, a fost de rahat, dar am trecut peste. Cât de cât.

Ştii ca acum e altfel, şopteşte mintea mea.

Şi acesta e miezul întregii probleme. Aiden nu mai e acea persoană fără chip care mă excita şi care îmi şoptea chestii în întuneric. Acum el e această persoană ce pare a fi mult mai mult decât merit, cu zâmbetul drăguţ, ochii frumoşi şi râsul care da dependenţă. Acum Aiden e alcătuit din glume despre taţi şi sărutări pe frunte (Sophie) şi săruturi secrete (eu) şi cuvinte dulci, obscene, şoptite în întuneric şi murmurate direct în ureche, nu prin difuzoarele computerului. Acum e *real,* iar asta înseamnă că îmi va fi de o mie de ori mai greu să-l uit.

Mi-am repetat în minte discursul, încercând să pregătesc cu precizie ce am de gând să spun ca să am o şansă să încerc să-l conving că nu am avut nici cea mai vagă idee de istoricul nostru înainte să vin aici şi că i-am ascuns tot de când am aflat numai de teama de cum ar putea reacţiona. Cu siguranţă nu mă poate învinovăţi pentru asta, nu? E înţelept din partea mea să reacţionez aşa cum am facut-o. Cel puţin mie aşa mi se pare.

La dracu'!

O să fie un dezastru.

Telefonul îmi vibrează pe blat la treizeci de centimetri de locul în care mă plimb încolo şi încoace, şi sunt atât de agitată, încât efectiv mă face să tresar înainte să-l iau de acolo.

Un mesaj de la Aiden mă aşteaptă pe ecranul de pornire, şi îl deschid să-l citesc în timp ce simt un nod în stomac.

AIDEN

Mă întorc.

Chiar şi aşa agitată cum sunt, tot mai simt ceva palpitaţii dincolo de toată starea de tulburare, deoarece, în ciuda hotărârii mele de a-i sabota planurile, încă mă gândesc la calea alternativă pe care aş putea s-o urmez, cea în care pur şi simplu îmi ţin gura şi îl las să se ţină de promisiunea lui de-a mi-o trage pe blatul de bucătărie.

Trebuie să-i spui!

Urăsc foarte, foarte tare să fac ceea ce trebuie.

După ce am săpat un şanţ de dimensiunea lui Cassie plimbându-mă pe covorul din living, mă duc la chiuveta din bucătărie să las să curgă nişte apa rece ca să mi-o pot arunca pe pielea caldă a obrajilor şi gâtului, în încercarea de a-mi domoli agitaţia în timp ce inima începe să-mi bubuie în piept din pricina tulburării ce tot sporeşte. M-ain gândit s-o sun pe Wanda ca să-mi dea curaj, dar mi-e teamă că, dacă voi vorbi cu cineva înainte să o duc la bun sfârşit, s-ar putea să cedez de Ia tot acest stres. iMă întind după prosopul atârnat de mânerul cuptorului ca să mă şterg pe faţă, închi-zând ochii şi inspirând adânc de mai multe ori în încercarea de a-mi potoli inima care îmi bate nebuneşte.

Habar n-am care parte din acest uşor atac de panică pe care îl simt mă face să ratez deschiderea uşii de la parter la un moment dat, un pic mai târziu – dar asta înseamnă că efectiv

sar în sus când simt braţele lui Aiden alunccându-mi în jurul corpului şi trăgându-mă în spate până când fundul îmi e lipit de şoldurile lui şi el îmi sărută gâtul.

— *Iisuse!* icnesc. Mi-a sărit inima de frică!

Râde cu gura lipită de gâtul meu.

— Nu încercam să mă furişez.

Mâinile îi alunecă deja în sus şi peste talia mea, iar pleoapele îmi flutură când îşi ridică şoldurile, dezvăluindu-mi că deja i s-a sculat.

— Uau, cineva e nerăbdător!

— Mă tot gândesc de acum două seri să ţi-o trag pe hiatul ăsta, îmi şopteşte, continuând să mă sărute pe gât.

Închid ochii.

— Bănuiesc că asta a inspirat mizele pe care le-ai pus la partida de Frisbee la care ai trişat.

— Faptul că am prins discul nu înseamnă că am trişat.

— Ba da, asta înseamnă când eşti uriaş.

— îmi pare rău!

Simt cum mâna îi alunecă pe sub tricoul meu să-mi cu- nndă abdomenul în palmă şi să se joace cu betelia panta- onilor scurţi.

— Pot să mă revanşez?

Gura mi se ridică încet, pierzându-mă în atingerea lui.

— Mm! Poate.

Stai! Nu! Exact asta încercam să evit.

Mă răsucesc brusc, încercând să pun nişte spaţiu între noi ca să mă pot concentra, dar

trezindu-mă că acum sunt captivă între braţele lui pe care şi le propteşte de hiatul din spatele meu.

— Aiden, de fapt, eu...

— Cumva cineva încearcă să se sustragă de la pariul nostru?

Ii suse, el crede în continuare că mă joc! Aiden cel jucăuş s-ar mea să fie kriptonita mea.

- Nu.

Îmi aşez palmele pe şoldurile lui, intenţionând să-l împing uşor, dar sunt distrasă de atingerea uşoară a penisului de degetul meu mare prin pantalonii de trening. *Fii tare!*

— Nu asta am...

îşi Iasă capul în jos, atingându-mi uşor buzele.

— Pentru că am câştigat cinstit, Cassie, rosteşte senzual.

— Ştiu, reuşesc să îngaim.

Trebuie să se aplece doar *un pic* în aşa fel încât forma lui, tare şi plină de dorinţă, să se strecoare între coapsele mele şi să mă treacă un fior.

— Şi *o să ţi-o trag* pe blatul ăsta.

Nu sunt puternică. Nu sunt deloc puternică.

Simt cum se întâmplă, simt cum uit tot ce am hotărât să fac – pierzându-mi concentrarea când gura i se loveşte de a mea. închid ochii atunci când limba lui îmi alunecă în gură, provocându-mă cu moliciunea ei complet diferită de duritatea dintre picioarele mele. Mă las să alunec atât de uşor în asta, încât abia dacă observ cum mâna lui îmi găseşte fundul, săltându-mă ca să mă lipească de el dintr-o singură mişcare înainte să mă răsucească pentru a mă aşeza pe insula din spatele

nostru.

Şi nu încetează să mă sărute, nici măcar o clipă.

La dracii' cu toate! mă gândesc distantă. *O să-i spun după.*

încerc sa nu mă gândesc la faptul că această decizie ar putea transforma acest moment în ultimul în care să mă atingă aşa.

Mă surprinde încă o dată când mă răsuceşte, manevrân- du-mi corpul până ajung întinsă pe burtă pe hiat, cu degetele de la picioare împingând în gresie. Mâinile lui mă prind de talie ca să mă ţină nemişcată, aplecându-se peste mine ca să-i simt respiraţia în ceafa.

— Stai puţin, spune cu glas răguşit, şi-i scapă un mârâit plin de satisfacţie când mă agăţ de marginile hiatului.

Mâinile îi alunecă pe şoldurile mele, trăgându-mi încet pantalonii scurţi în josul coapselor — murmurând încet când mă lasă doar în chiloţii roz pal din bumbac, cu imprimeu cu pisici.

— Şi mai multe imprimeuri! râde încet.

Mă prinde prin material, strângându-mi tare fundul în timp ce mă foiesc sub degetele lui. Degetele îi alunecă între picioarele mele, şi sunt convinsă că simte imediat cât de udă unt deja. Bumbacul e practic îmbibat, chiar dacă abia dacă a atins, şi freacă blând cu degetele acolo în vreme ce mie i scapă un geamăt.

Picioarele îmi tremură când îmi dă în sfârşit jos şi chilo- lăsându-mă dezbrăcată şi în aşteptare şi *atât de deschisă* »enrru el! Işi împinge un deget înăuntru, apoi încă unul, ţi- ându-mă de şold ca să rămân nemişcată şi oferindu-mi su- ricient cât să mă excite, dar nu suficient cât să mă satisfacă complet.

— Aiden, mă aud gemând. Poţi...

— Intr-o clipă, mormăie răguşit. Vreau să te privesc.

Aşa sunt complet expusă, poate mai mult decât am fost vreodată cu Aiden, dar fiind că e miezul zilei şi noi suntem în mijlocul bucătăriei, pe blestematul de blat pe care mâncăm *micul-dejtin.* Dar se pare că nu pot să simt niciun pic de ruşine pentru poziţia mea compromiţătoare. Nu cu mişcarea lentă a

degetelor lui, înăuntru şi afară, grijulie, de parcă ar memora felul în care mă simt în clipa de faţă.

__Eşti atât de frumoasă aici! şopteşte pe un ton de veneraţie, împingându-şi şi mai adânc degetele şi facându-mă să jnesc. Atât de moale!

^lini întorc faţa lipită dc granit ca să mă uit în spate, spre el, şi-i văd expresia ameţitoare, cu ochii pironiţi între picioarele mele în timp ce continuă să se joace cu mine. II prind când în sfârşit îşi îndepărtează mâna şi-şi vâră degetele în gură, ochii lui întâlnindu-i pe ai mei ca să-mi susţină privirea în vreme ce linge orice urmă din mine.

Nu cred că aş putea fi judecată pentru maniera în care am început să mă zvârcolesc disperată, nu cu felul în care mă priveşte Aiden.

Sunt tot cu ochii la el când şi-o scoate din pantaloni şi mă prinde de şolduri ca să mă ţină în loc, trecându-şi capul penisului printre pliuri. Mă simt din nou frapată de cât de expusă sunt în poziţia asta atunci când începe să intre în mine, căldura inundându-mă în adâncul stomacului, pentru că ştiu că poate vedea *totul* aşa. Şi că mă urmăreşte... *cu interes.*

Simt fiecare centimetru din el intrând încet în interior, iar pe sub pleoape grele continui să urmăresc cum îi flutură genele şi-şi muşcă buza de jos în timp ce mă umple şi *mă umple,* până când fundul ini se zvârcoleşte lipit de pelvi- sul lui, iar degetele mele şterg podeaua în vreme ce mă ţine suspendată.

Sunt atât de *plină* de ^el! îmi e greu să gândesc

aşa.

Iese cu grijă, scoţând-o afară, asigurându-se că simt fiecare centimetru atunci când o face. Intră înapoi puţin mai repede, şuierând printre dinţi când iese afară doar ca să reia de la capăt tot procesul, fiecare împingere fiind mai puternică decât cea dinainte. Maniera în care mă ţine aplecată înseamnă că o simt pe fiecare în parte şi mai intens decât de obicei, fiecare împingere izbindu-mă parcă şi mai adânc. E deopotrivă frustrant şi delicios.

— Nu pot...

Simt că nu mai am aer, cu ochii închişi strâns şi gura deschisă în timp ce mă concentrez la această senzaţie.

— Nu pot să mă ating aşa.

— îmi ceri s-o fac eu?

— *Aiden,* gâfâi.

Intră în mine şi mai tare.

— Vreau să mi-o ceri, mormăie. Cere-mi să te fac să-p dai drumul, Cassie!

— Aiden, jur că dacă nu – ţip când mi-o trage şi mai brutal, corpul meu zgâlţâindu-se pe blat- mă *atingi* naibii...

— Te ating.

îşi înăbuşă un râset, ridicându-mi puţin tricoul şi trecân- du-şi mâinile peste mijlocul meu înainte să se aplece ca să îmi dea un sărut pe şira spinării.

— Vreau doar să te aud cum mi-o ceri.

Se joacă cu degetele pe partea de sus a coapsei melc, desenând o linie în jos pe interior şi zăbovind în timp ce urcă înapoi, la câţiva centimetri de locul unde am nevoie de el. Dar concentrarea îmi e brusc

atrasă de mâna care îmi mângâie spatele. Inima începe să-mi bubuie din motive care nu au nicio legătură cu scula din mine, ştiind că, dacă îmi mai ridică puţin tricoul – o să vadă totul.

Vârfurile degetelor sale trec chiar pe sub breteaua sutienului, iar cealaltă mână a lui continuă să mă mângâie între coapse în timp ce intră mai departe în mine într-un ritm constant.

— Cere-mi-o, Cassie!

— *Atinge-ma* dracului! rostesc printre dinţi, pulsul bu- buindu-mi în urechi atât de plăcere, cât şi de teamă. *Te rog!*

Mormăie cu gura lipită de pielea mea, supunându-se instantaneu şi ducându-şi degetele între picioarele mele ca sa găsească micul mugure al clitorisului. Gem când îl freacă,

trupul meu oftând practic de uşurare când palma de pe spatele meu aluneca înapoi jos, în zona mai sigură de la baza coloanei.

Mulţumesc, în pizda ?nă-sii!

În cele din urmă şi-o retrage complet ca să mi-o pună pe şold, blocându-mă acolo în timp ce mă mângâie în ritm constant, dar trăgându-mi-o *neconstant.* Loveşte adânc acum, cu trupul arcuindu-i-se în timp ce gâfâie pe spatele meu şi pielea lui o plesneşte pe a mea. îmi dau seama că e aproape după zvâcnetul şoldurilor şi după gemetele uşoare care îi scapă.

— Mă simt atât de bine când îţi dai drumul! gâfâie. *.Itât de bine!*

Alunecă adânc, rotindu-şi degetele pe clitorisul umflat.

— Mai bine decât m-am simţit vreodată.

Cuvintele Iui mă inundă, facându-mă să ard şi mai tare, şi simt presiunea aceea dulce acumulându-se între picioare, anticipând momentul când explodează într-o plăcere completă.

— Chiar acolo, şoptesc. Nu te opri!

Degetele îi alunecă pe clitoris de cât de udă sunt, dar continuă să mă maseze în acelaşi loc care mă face sa scâncesc după mai mult.

— Niciodată!

Degetele mi se strâng şi mi se desfac pe marginea hiatului şi spatele încearcă să mi se arcuiască, deşi nu am loc pe suprafaţa tare, iar *sunetele* care îmi ies pe gură sunt şoptite, profunde, *pline de nevoie* – şi apoi o simt.

începe cu o trepidaţie în interior, un spasm al pereţilor interiori intensificat de scula lui care se mişcă în continuare în mine. Scoate un sunet sonor, gutural, în vreme ce se împinge adânc pentru ultima oară, şi nu se retrage, nu

sc *mişcă* doar se încordează şi îi dă voie trupului meu tre muritor să-l tragă peste marginea prăpastiei.

Penisul îi zvâcneşte puternic, umplându-mă cu lichidu lui, cu căldura lui, cu *el* — şi c prea greu ca să mă acopere aşa cum o face, dar nu mă deranjează. L atât de plăcut să stea lipit de mine, corpul lui masiv rămânând mulat peste al meu în vreme ce gura îi rătăceşte fără contenire! Ceafa, gâtul, maxilarul – fiecare bucăţică de piele la care poate ajunge.

— Ce bine că eşti atât de slabă la jocul cu Frisbee! gâfâie în părul meu.

Expir greoi.

— Cu miză precum cea stabilită de tine, nici nu a contat.

— Adevărat!

îi aud chicoti tul slab, şi se cutremura lipit de mine, cu fruntea sprijinită de coloana mea.

— Nu vreau să ies din tine.

— Domnule, aşa te pricopseşti cu infecţii urinare.

Pufneşte în râs.

— Sexy!

— Igiena vaginală corespunzătoare e *foarte* sexy, insist. Pe de altă parte, o să curgă din mine peste tot pe...

încremenim amândoi când se aude soneria, uluiţi pentru un moment, ca şi cum poate nc-ain imaginat. Insă apoi sună din nou – şi parcă s-a declanşat un întrerupător, Aiden ieşind din mine cu un şuierat şi o tresărire în timp ce fugim amândoi ca doi nebuni ca să facem să parcă că adineauri *nu* ne-am tras-o pe blatul din bucătărie.

Mă priveşte istovit în timp ce îşi ridică pantalonii.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu, pufnesc, trăgându-ini chiloţii. *Tu?*

— Habar n-am cine ar putea fi.

— Poate-i poştaşul.

— Păi, dă-mi voie...

Işi scoate tricoul de sub betelia pantalonilor de trening pe sub care e băgat.

— Apoi o să...

— La dracu'! Fac o grimasă şi adaug: Curge din mine.

Aiden se opreşte din ceea ce face.

— Chestia asta n-ar trebui sa mă excite, nu?

— Nu, *în clipa asta* n-ar trebui! pufnesc, ahingându-l cu o mişcare a mâinii. Du-te să răspunzi la uşă cât timp mă duc eu la baie!

— Lasă-mă o secundă şi o să vin să te ajut să te cureţi! ripostează cu un rânjet viclean.

— *Du-te!* râd.

Se răsuceşte ca să coboare scările în grabă când soneria sună din nou, iar eu o iau în direcţia opusă, să mă ascund în baia de serviciu de lângă bucătărie. închid uşa în urma mea şi răsuflu prelung, apoi încep să râd în timp ce adrenalina curge prin mine. Ştiu că există un întreg etaj şi o uşă între locul în care am stat şi oricine o aştepta pe verandă, dar, având în vedere felul în care mi-a sărit inima în gât când a sunat soneria, de parcă am fi fost *prinşi,* tot trupul îmi vibrează în continuare de la energia produsă de această surpriză.

Mă curăţ repede înainte ca Aiden să poată veni după mine şi să se ţină de promisiunea de a mă „ajuta" – am fost suficient de expusă pentru o zi,

mulţumesc –, încă râzând în barbă pe când mă spăl şi îmi şterg mâinile înainte să ies înapoi pe hol. Fac vreo cinci paşi înainte să-i aud vocea, râsetul amuţindu-mi pe limbă când aceeaşi adrenalină revine, şi mai întunecată de această dată, încercând să o alung în timp ce-mi reamintesc că ZM *niciun caz* nu are de unde sa ştie ce faceam noi adineauri.

Văd chipul care se potriveşte cu acea voce când mă fi torc în bucătărie. Iris stă de-o parte a canapelei în livingi” alăturat în vreme ce Aiden stă încordat în fotoliul din faţa ei. Aceasta se ridică privirea când mă vede, zâmbind anemic, dar vizibil, iar acesta e un semn bun, nu?

— Buna! o salut pe un ton degajat. Când ai ajuns?

— Adineauri.

— A, scuze! Încerc să zâmbesc în timp ce adaug: Eram în spălătorie. Nici n-am auzit soneria.

Nu ratez felul în care ochii lui Iris se plimbă de la mine la Aiden, dar fac tot ce pot ca s-o ignor.

în niciun caz nu are cum să ştie.

Ochii îi fug spre Aiden.

— Am fost surprinsă că sunteţi amândoi aici. Iii nu te duci la sală dimineaţa?

— Oh?

Aiden ridică nonşalant din umeri.

— Nu în fiecare zi.

Dumnezeule! Nu ne pricepem să fi m subt ili.

Păşesc pe gresie spre frigider, deschizându-l ca să iau o sticlă cu apă.

— Voiai ceva, Iris?

— Nu, mulţumesc! striga. De fapt... am venit doar ca să te văd pe tine.

iMă opresc lângă frigider.

— Pe mine?

— Da. Pare aproape stânjenită când zice: Tocmai mi-am amintit că am vorbit zilele trecute în maşină... despre pozele alea?

— Oh! închid în grabă uşa frigiderului şi zic: Corect! Cele cu tine şi Sophie şi mama ei?

— Corect...

Işi bagă mâna în geantă, răscolind câteva clipe înainte să scoată un plic gros cu poze.

— Mi-am permis să vă comand nişte fotografii cu imagini aleatorii de pe telefonul meu.

îl ţine în mână stânjenită preţ de câteva secunde în vreme ce eu îmi croiesc drum spre livingînainte ca în cele din urmă să se întoarcă şi să i-l ofere lui Aiden.

— Şi pentru tine, presupun. Nu ştiu. Poate nu ţi-ai dorit atât de multe.

— Nu, e un gest foarte drăguţ, răspund pe un ton vioi, întinzându-mă să înşfac plicul de la Aiden, care parc destul de uluit.

Deschid plicul şi dau de o Sophie mult mai mică, mult mai dinţoasă, cu obrajii rotunzi, în vreme ce o femeie o îmbrăţişează din spate.

— Doamne! Uită-te la Sophie când era bebeluş! Semăna atât de mult cu o păpuşă!

Fac o pauză, observând că Iris mă urmăreşte.

— Rebecca era superbă.

— Aşa este, aprobă Iris.

— Oh, rahat, îmi pare rău!

îi dau plicul înapoi lui Aiden, amintindu-mi cum trebuie să mă comport.

îl ia prudent, părând în continuare ca şi cum nu ar

fi în apele lui.

— E... foarte drăguţ din partea ta, Iris.

— Chiar pot fi drăguţă, replică ea tăios, şi strânge din buze înainte să adauge: Uneori.

Acum Aiden chiar râde şi clatină din cap.

— Da, presupun că da.

— Serios, îţi mulţumesc că le-ai adus! spun şi eu.

Iris ridică din umeri.

J^în ÎVUl t’în^ şi eram prin zonă. Nu e *nicio mare* scofală.

_ Corect! adaug zâmbind. păi> sunt p

Sophie o sa-i faca mare plăcere să se uite prin ele

Privirea lui Iris se îmblânzeşte, iar colţurile gurii i se dică abia perceptibil.

— Aşa sper.

— Ştii, ai putea...

Sunt întreruptă de soneria unui telefon mobil, iar lui Aiden îi ia câteva secunde să-şi dea seama că e al lui.

— Oh! Scuze!

Se ridică de pe fotoliu şi intră în bucătărie ca să-l ia de pe blat, unde probabil l-a aruncat mai devreme. Se încruntă spre ecran înainte să ne privească spăsit.

— E de la serviciu. O să vorbesc dincolo.

Dau din cap spre el înainte să dispară pe hol, presupun că spre spălătorie, aproape uitând la ce mă gândeam înainte ca ochii să-mi pice pe plicul cu fotografii pe care Aiden l-a lăsat pe fotoliu. Traversez livingul ca să mă aşez acolo, luând plicul şi uitându-mă în interior ca să văd pozele.

— în fine, reiau. Voiam să spun că poţi să te întorci după ce se termină orele. Când e Sophie acasă.

Ridic privirea ca să-i observ expresia.

— Dacă doreşti.

Mă întreb dacă va exista vreo vreme în care Iris să nu fie surprinsă că încerc să o includ şi pe ea.

— Serios?

— Aiden o să fie la serviciu, deci, de obicei, mâncăm ceva simplu la cină, dar eşti binevenită să ni te alături. Ne-am putea uita la poze? Sunt

convinsă că lui Sophie i-ar plăcea foarte mult să te aibă aici, să-i vorbeşti despre cele în care era prea mică să şi le mai amintească.

— Ar fi...

Nu-şi duce vorba până la capăt, cercetându-mi uluită chipul înainte să înghită în sec.

— De fapt, ar fi minunat.

— Bun! îi zâmbesc. De obicei eu şi Sophie ne întoarcem în jurul orei patru... iar cina o servim între cinci şi şase... deci poţi veni oricând doreşti.

— Sună grozav, spune din nou, părând în continuare că ar procesa totul.

încuviinţez din cap.

— Minunat!

Trece câteva secunde în care pur şi simplu stăm amândouă acolo, în tăcere – eu ţinând plicul în mână şi Iris pri- vindu-mă de parcă ar încerca să desluşească ceva, însă, după un minut, poate, clatină din cap de parcă şi-ar limpezi mintea şi dă să se ridice.

— Ar cam trebui să mă întorc la serviciu, adaugă în grabă.

Vocea îi e mai groasă decât acum o clipă.

— Cred că pot sa ajung aici pe la şase totuşi, dacă e-n regulă.

— E perfect. Sophie o sa fie mai mult decât încântată.

Işi ridică privirea spre mine după ce îşi ia geanta, cu un zâmbet vag şi precaut.

— Şi eu.

— Perfect!

îmi dau seama ca zâmbesc larg ca o idioată, aşa că mă ridic brusc de pe fotoliu.

— A, da-mi voie să te conduc!

— Nu, e-n regulă! dă Iris din mână spre mine. Ştiu unde e uşa.

Se foieşte de pe un picior pe altul.

— Dar… ne vedem mai târziu.

Am senzaţia că micile m,.L.. • •• . ~ i L mele victorii se aduna ca sa alcătuiască una *viaic,* < ar îmi spun că e prea devreme să mă entu- ziasinez. !ns e ca o ciută. Trebuie să ai grijă eu ea.

Işi ia la revedere în grabă înainte să coboare repede scările şi nu ma aşez înapoi pe fotoliu să mă uit la poze înainte să aud uşa mchizandu-se în urma ci. Nici nu conştientizez c încă rânjesc.

— A plecat Iris?

Mă întorc să-l văd pe Aiden intrând înapoi în cameră: dau din cap.

— Adineauri. Ridic bărbia, îngâmfată, şi adaug: *Dar* s întoarce la cina, ca sa petreacă timpul cu noi.

— Pe bune? pufneşte Aiden în timp ce clatină din cap. Cum dracii’ te-ai împrietenit cu Iris în aproximativ o lună când cu mă chinui să fac asta de un an întreg?

— Mi s-a spus că sunt foarte fermecătoare.

Buzele îi zvâcnesc.

— Chiar eşti?

— Cum altfel aş prinde în mreje un bucătar profesionist?

Zâmbeşte larg şi-şi dă ochii peste cap.

— Sper că asta nu c vreo escrocherie de durată. S-ar putea să ma trezesc iară un rinichi şi sa alin că nici măcar nu e adevărat că te cheamă Cassie.

E o glumă, ştiu asta, însă, aparent, doar de acest lucru e nevoie ca să mă lovească din nou. Cu tot

entuziasmul, mi-am îngăduit să las deoparte toate îngrijorările melc de azi-dimi- neaţă şi să fiu cuprinsă z///z */io/t* de atingerea lui Aiden fără să-i spun adevărul.

Iar acum suntem din nou singuri şi nu mai am nicio scuză.

Dacă observă schimbarea din starea mea de spirit, nu o zice imediat, scoţândti-şi telefonul din buzunar şi uitându-se la ceas când îmi dispare zâmbetul.

— Apropo, Aiden, voiam să...

— Rahat! bombăne. Ar trebui să mă grăbesc.

Clipesc.

— Ce?

— M-au sunat de la serviciu. A avut loc un dezastru legat de cuptor în timpul pregătirilor. Trebuie să văd care sunt pagubele.

— O... păcat!

încearcă să pari mai dezamăgită! Nu lăsa să fie atât de evident că eşti uşurată!

— Ştiu.

>

Se apropie şi se apleacă, apoi îmi dă părul de pe faţă înainte să-mi depună un sărut pe frunte.

A

— încep să regret traseul meu profesional.

— Dar adori să fii bucătar, replic serioasă, ceea ce-l face să zâmbească şi mai larg.

— Intr-o zi o să te fac să regreţi toate tachi narile astea.

— Nu mai spune!

încă e acolo, senzaţia de îngrijorare din măruntaie cc survine din faptul că în acest moment

ar trebui să spun tot ce ştiu, dar îmi potolesc vinovăţia argumentând ca ar fi o idee proastă să deschid această discuţie când e pe jumătate ieşit pe uşă. Ceva de felul ăsta va necesita mai mult timp ca să-i dăm de cap, îmi spun. Mai bine aştept.

Deşi, dacă e pentru binele lui sau al meu, nu am cum să fiu sigură.

— A! Ce voiai să zici?

— Nimic, răspund după o clipă, încercând să nu par că m-aş scufunda înapoi într-o oază infinită de anxietate. Mă întrebam doar pe la ce oră ajungi diseară acasă.

— Sper că nu prea târziu.

Sc apleacă mai mult, buzele zăbovindu-i deasupra alor melc înainte sa mă sărute.

— Să ştiu că mă aştepţi aici o să-mi facă seara mai suportabilă.

Ba nu, mă gândesc. *Nu dacă ai şti bomba pe care o să ţi-o dezvălui.*

— O să fiu aici, şoptesc drept răspuns.

O altă atingere uşoară pe buze, de parcă nu s-ar putea abţine.

— iMă duc să mă schimb.

— OK!

Nu expir până nu îi aud paşii îndepărtându-se în sus pe scări, şi rămân aici cu o grămadă de emoţii în fierbere, alcătuite în egală măsura din părţi din prezentul şi trecutul nostru şi tot ce s-a întâmplat între timp. îmi dau acum seama că, pe măsură ce aştept mai mult sa-i spun totul, va însemna să mă lupt şi mai mult cu anxietatea ce survine din asta, ştiind că mă aşteaptă câteva ore bune în care să mă

simt aşa înainte să aflu dacă Aiden mă va da sau nu afară din casă după ce va auzi ce am să-i spun. Iar acum, că am adăugat o vizită lungă a mă tuşii care *abia* a început să ina placă, îmi dau seama că va trebui să-mi ţin toate sentimentele în frâu până va pleca ea.

Mă cufund în fotoliu şi oftez.

Nu e nici măcar zece dimineaţa şi deja mi-ar prinde bine ceva de băut.

Conversaţie cu @alacarte

Păi, dacă vrei să auzi ceva CU ADEVĂRAT nebunesc... uneori devin gelos pe toţi ceilalţi care te privesc.

Crezi că e mai ciudat decât faptul că eu devin entuziasmată de fiecare dată când suntem doar noi doi?

Poate sunt subiectiv, dar nu cred că e deloc ciudat

Ştiai că eşti singura persoană căreia i-am arătat vreodată cicatricea mea? Te face să te simţi mai bine?

E un început. Să fiu singurul care să te vadă vreodată dezbrăcată ar fi altul.

CAPITOLUL 19

Cassie

ÎN SEARA ASTA FOST UN CHIN SĂ MĂ PREFAC CA sunt într-o dispoziţie plăcuta în prezenţa lui Sophie şi a lui Iris. Din fericire, astăzi Sophie s-a împrietenit cu o tată interesată de excursia la Disney de ziua ei, aşadar principala activitate a lui

Sophie din seara asta a fost să întoarcă discuţia pe toate părţile. Am fost sincer fericită să aud că e posibil să-şi fi făcut o prietenă şi, dacă nu aş fi fost atât de agitată din cauza a ce trebuia sa fac când urma să ajungă tatăl ei acasă, poate chiar aş fi sugerat să ieşim în oraş ca să sărbătorim. Apoi au fost fotografiile, şi, de vreme ce Iris a fost cea care a povestit toate amintirile legate de fiecare dintre poze, în mare parte am reuşit doar să stau prin preajmă şi s-o ascult pe Iris rememorând totul.

A fost o seară reuşită, în ciuda frământării mele interioare. E una pe care cred că aş putea s-o transform într-un obicei, s-o avem pe Iris în vizită.

Mă rog, dacă o să mai am ocazia. Din câte ştiu, asta ar putea fi ultima mea seară aici.

Nn gândi aşa! încă mai exista o şansă ca lucrurile să se rezolve.

Am făcut teme ca să mă ţin ocupată de când s-a băgat Sophie în pat, dându-mi seama după ce m-am autentificat în portal că săptămâna asta am rămas mult mai în urmă decât aveam de gând. De parcă nu aş fi fost destul de stresată azi, am ratat complet un termen de predare a unei lucrări, însemnând că acum am prima restanţă. Ştiu că o temă ratată nu o să fie un motiv ca să fiu dată afară din program sau ceva de genul, însă cu siguranţă nu-mi îmbunătăţeşte starea de spirit din acest moment.

Mi-am turnat paharul acela de băutură; a trebuit să aştept ca Sophie să adoarmă buştean, dar paharul foarte mare de vin din sticlă, a cărui

denumire nu o pot pronunţa, care are un gust de parcă ar costa mai mult decât câştig eu în- tr-o săptămână, mă ajută să mă mai liniştesc întrucâtva. Am şterpelit-o din frigiderul cu vinuri al lui Aiden, deci, dacă lucrurile se duc de râpă în seara asta, aceasta s-ar putea să fie încă una dintre picăturile care umplu paharul, lotuşi, asta nu mă împiedică să beau vinul.

în ultima oră am urmărit uşa de la intrare dc pe divanul de lângă scări, unde stau la laptop, fiecare maşină care trece pe stradă facându-mă să mă ridic şi întrebându-mă când o să ajungă Aiden acasă.

Port acelaşi tricou roz care ne-a băgat în belele de câteva ori; probabil trişez încercând să stârnesc amintiri despre, aăă, *excitaţii* într-un moment ca acesta – dar mă gândesc că nu poate fi un lucru rău să folosesc în favoarea mea orice pot. Ca Aiden să fie, cumva, atât de distras de ţâţele mele, încât să uite că îl mint de câteva săptămâni.

Nu minţi, mă corectează creierul meu. *E doar o omisiune.* Pentru că e o mare diferenţă.

y

Mai iau o gură dc vin, plimbând-o o clipă prin gură înainte să o înghit. E sec şi uşor amar, însă gustul mă ajută să rămân trează. încep să văd în ceaţă ecranul laptopului şi ochii mă usturǎ de oboseală, aşa că mi-i frec cu degetele în timp ce-mi înăbuş un căscat. Ai crede că aş fi perfect treazǎ de la starea de tulburare, dar se parc că arc efectul opus. An. fost atât de îngrijorată azi, încât corpul meu se pare că se revoltă. Bănuiesc că nici toate serile târzii pe care le-am petre- | cutcu Aiden în

ultima vreme nu prea m-au ajutat în privinţa asta, dar nu am cum să mă plâng de asta.

închid laptopul şi îl aşez alături înainte să mă întind şi să-mi pun paharul pe măsuţa de lângă mine. îmi întind apoi mâinile deasupra capului, trosnindu-mi gâtul în vreme ce mi-l întorc într-o parte şi-n alta. Telefonul arată că e puţin trecut de ora 23.00 şi ştiu că Aiden ar putea intra pe uşă în orice clipă.

Dumnezeule, poate *ar fi trebuit* s-o sun pe Wandal

Probabil că ea ar fi ştiut exact ce să-mi spună. Asta sau pur şi simplu mi-ar fi spus să-mi scot tricoul ca să-i distrag şi mai mult atentia. Oricare dintre cele două ar fi posibilă. Probabil că ar fi mândră de mine că port în seara asta cel mai subţire sutien pe care îl am. Eu, pe de altă parte... Mda... Tot am impresia că trişez.

Oftez şi mă întind din nou după paharul de vin, ţinându-l aproape de gură în timp ce mă uit la balustrada ce mărgineşte scările, pierzându-mă în gânduri şi contemplând cel mai rău final posibil. întotdeauna am ştiut că nu poţi fi niciodată dezamăgit dacă *te aştepţi* să fii dezamăgit, aşadar probabil acesta e motivul pentru care îmi imaginez cum arata cel mai urât final.

În cel mai rău caz, Aiden îmi spune că nu i se pare în regulă să rămân bona lor, darămite... orice oi fi pentru el. (Cât de jalnic este că abia acum îmi dau seama că nici măcar nu am definit ce naiba suntem.) În cel mai rău caz, cel mai rău – Aiden o să-mi spună că trebuie să-mi strâng lucrurile mâine, o să-mi

ofere un cec frumuşel pe post de salariu compensator (pare genul care s-o facă), iar apoi o să mă conducă afară din casa şi din viaţa lui. Pentru *a doua* oară.

Nu fi dramatică! Atunci nici măcar nu ştia cum te cheamă.

Clatin din cap în vreme ce-mi apropii din nou paharul Ia gură, închizând ochii şi lăsându-mi capul pe spate în încercarea de-a da pe gât ultima înghiţitură dc lichid roşu. Acum nu sunt cu adevărat beată; abia dacă sunt *ameţită* deci nu pot spune dc ce aleg fix acest moment să fui neîndemânatică. Poate e din cauza agitaţiei sau poate e doar stresul apăsător care m-a răscolit în ultimele câteva zile... Nu ştiu. În orice caz, paharul meu alege exact acest moment să-mi rateze gura, ultimul dram de vin prelingându-ini-se de pe buza de jos şi vărsându-mi-se pe tricou.

— Rahat!

Răul a fost făcut; aparent, rămăsese în pahar mult mai mult vin decât crezusem. (De ce a trebuit sa-l aleg pe cel mai mare din dulap?) Tricoul e îmbibat de la ţâţe până la buric şi, când ma ridic repede sa evit să dau şi pe divan, îmi dau seama că picură peste tot pe gresie.

— Minunat! bombăn, întorcându-mă să pun paharul înapoi pe măsuţă. Perfect!

îmi trag tricoul peste cap înainte să apuc să mă gândesc mai bine şi abia după ce mă aşez în genunchi să şterg puţinul vin care s-a vărsat pe jos mă izbeşte ilaritatea situaţiei. Nu l-am găsit pc

Aiden fix în poziţia asta în seara în care l-am aşteptat? Atunci a zis că fusese o prostie. Ce pereche minunată suntem!

Învârt cârpa uda pe gresie în timp ce sânii şi burta îmi sunt tot ude de la picăturile de vin rămase, blestemându-mi norocul în vreme ce curăţ dezastrul pe care l-am făcut ca să mă pot grăbi să mă schimb înainte să ajungă Aiden acasă.

Dar norocul meu din trecut legat de întâlnirile cu el în orice situaţie s-a dovedit a fi în mare parte de rahat, şi nici acum nu e o excepţie. Rămân mult prea uluită ca sa mă mişc când aud cheile în uşă, încremenind în patru labe, cu gura deschisă şi un tricou pătat de vin în mână. Intră pe uşă aşa cum o face întotdeauna, atârnându-şi cheile în cui şi dându-şi pantofii jos la uşă, şi îi ia o clipă să mă vadă acolo în timp ce mă uit la el cu o privire tâmpă.

— Cassie?

Dintr-odată, uit cum să vorbesc, holbându-mă în continuare la el. Aerul rece de pe spate mi se pare ceva înfricoşător.

Face un pas spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am vărsat vinul, reuşesc să răspund, ridicându-mă în genunchi pentru a rămâne cu spatele ascuns faţă de el. ‘/li-am udat tricoul.

— Uau! râde. Iar primul tău instinct a fost sa ţi-l dai jos? -red că ai petrecut prea mult timp cu mine.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât mă cuprinde şi mai nult panica, şi mă ridic cât pot de repede în picioare în vreme ce se-apropie de mine. îmi

zâmbeşte în timp ce-şi plimbă degetul pe pielea umedă a sânilor mei, şi vocea mi se blochează în gât, căci nu mă mai pot gândi decât să evadez.

Nu aşa voiam să-i spun

— Ar trebui să merg să-mi iau alt tricou, încerc să zic, dând să trec pe lângă el.

Mă cuprinde în braţe şi mă lipeşte de el.

— Doar ca să ţi-l pot da iar jos?

— A, ăăă...

Inima îmi izbeşte coastele atât de tare, încât mă trezesc că mă întreb dacă nu cumva o aude. E prima dată când sunt cu el fără să port tricou, într-o poziţie în care să nu stau pe spate sau deasupra – deţinând complet controlul. Ceva ce acum nu simt. Că aş deţine controlul. Degetele lui îmi alunecă în sus pe şira spinării ca să urce tot mai sus, şi cu fiecare centimetru găsesc că îmi e şi mai greu să respir.

— Aiden, trebuie să stăm de vorbă.

Geme încet, aplecându-se să mă sărute pe maxilar.

— Despre?

— Doar – mi-e greu să gândesc când mă sărută pe gât în felul acesta – despre un lucru pe care vreau să ţi-l spun de ceva vreme.

Mâinile îi sunt atât de aproape acum, şi ştiu că o s-o simtă în orice clipă, iar apoi nu voi avea ocazia să-l iau cu uşure-

< A

Iul, aşa cum aveam de gând. lini proptesc mâinile între noi ca să-l împing uşor în piept, luptându-mă cu dorinţa de a-l trage mai aproape şi cu faptul că ştiu că ar trebui să-l împing departe de mine.

— Aiden, eu...

Băga-mi-aş picioarele!

J1 simt cum încremeneşte. Iniţial, e curioasă, atingerea lui – vârfurile degetelor sale urmarindu-mi conturul cicatri- cei de parcă încă nu şi-a dat seama ce e. Simt cum mâna i se întinde pe toată forma ei, simţind fără îndoială diferenţa de textură între cicatrice şi restul pielii.

— Cassie, ce e...?

Atunci îl împing uşor, coborându-ini privirea spre propriile picioare de vreme ce îmi e greu sa mă uit la el. Ştiu că acesta ar putea fi momentul, că după asta s-ar putea să nu-mi mai zâmbească niciodată, şi de ce, brusc, mi se pare atât de devastator? Ne cunoaştem de foarte puţin timp şi am cedat acestor dorinţe de doar câteva *săptămâni* – deci de ce mi se pare că acesta s-ar putea să fie finalul a ceva important?

— Ar fi trebuit să-ţi spun de îndată ce mi-am dat seama, bombăn încet spre podea. Eu nu... Iniţial nu am ştiut cum să îţi spun şi mi-a fost frică să nu-mi pierd locul de muncă, şi *ştiu* că ar fi trebuit să spun ceva după ce am făcut sex, dar pur şi simplu... E groaznic, ştiu, însă pur şi simplu mi-a fost prea teamă că o să dispari din nou, şi m-am simţit atât de groaznic prima dată, şi îmi dau seama că sună jalnic, dar...

— *Hei!*

Mă uit în sfârşit la el, simţindu-i mâinile pe umeri în timp ce îşi coboară faţa la acelaşi nivel cu a mea.

— Cassie, ce tot zici?

În ochii lui e un amestec de derută sinceră amestecată cu o îngrijorare adevărată, de parcă habar n-ar avea despre ce vorbesc. Şi cum ar putea să ştie? Abia dacă are vreo logică ceea ce spun. Simt cum mi se umezesc ochii şi percep o frică reală de orice e pe cale să se întâmple, însă inspir adânc, ştiind totodată că asta trebuie sa fac.

Mă întorc încet, încercând să îmi menţin spatele drept ca să nu arăt la fel de jalnic precum mă simt,

uitându-mă la alcovul de lângă scări cât timp îl aştept să spună ceva. Durează câteva secunde sau poate ore, nu sunt sigură, dar apoi îi simt mâinile pe piele, refăcând dir ncu conturul. Poate încearcă să-şi dea seama de unde o ştie. Poate nici măcar nu-şi *aminteşte* de ea şi, în clipa asta, aproape că am senzaţia că acest lucru ar putea fi şi mai rău. Să fiu un punct atât de mic pe radarul lui, încât nici măcar să nu-şi mai amintească.

Vocea îi e incredibil de joasa când spune în sfârşit ceva:

— Pregăteai cina.

Işi aminteşte. Nu ar trebui să fiu încântată că îşi aminteşte.

— Pentru că eram singură acasă, şoptesc.

— Şi ai tras din greşeală pe tine oala cu apă fiartă.

Abia mă aud când răspund:

— Nu m-am putut feri la timp. M-a atins pe spate.

— Eu...

Tremur, dar nu cred că din cauza aerului condiţionat.

— Cassie, tu eşti...?

Nu reuşesc decât să încuviinţez din cap.

Apoi rămâne din nou tăcut, imposibil de tăcut. Vreau să mă uit la el, dar mi-e prea frică. Mi-e prea frică să aflu ce expresie va avea pe chip când o voi face. Dezamăgire? Furie? Nu ştiu care ar fi mai rea.

— De când ştii?

înghit în sec.

— De când ţi-am văzut cicatricea.

— Deci, tot timpul în care noi am...

încuviinţez din nou din cap.

— *Iisuse,* Cassie! Cum ai putut să nu-mi spui?

Închid ochii strâns. Cu siguranţa pare furios.

— Mi-a fost frică.

— Frică de ce?

— E doar chestia că... ai dispărut atât de brusc atunci, şi credeam... Dumnezeule! Presupun că am fost naivă. Credeam că mă placi de-adevăratelea şi că voiai cu adevărat

să ne întâlnim. Aşa că, atunci când pur şi simplu... *ai dis-*

Dau drumul unei răsuflări tremurate.

— Nu mai voiam să trec din nou prin asta. Mai ales ■acum, că... te cunosc. Acum ar fi mult mai nasol.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Deschid ochii brusc, iar acum nu mă mai pot abţine, aşa că mă întorc spre el ca să poată vedea, sper, sinceritatea de pe chipul meu. -

— Da! Aveam de gând să-ţi spun în seara asta. Aveam de gând să-ţi spun *azi,* de fapt, dar apoi, ăăă... mi-ai distras atenţia, şi apoi a fost tot rahatul ăla cu Iris şi a trebuit să pleci la serviciu, şi pur şi simplu am crezut că e necesar să avem o discuţie adevărată despre asta, şi...

Amuţesc, observându-i în cele din urmă expresia. E furios, asta e sigur-sigur, şi derutat, bineînţeles, însă observ că pe chipul lui nu se citeşte deloc emoţia pe care mi-a fost cel mai teamă că o voi

vedea.

Dezamăgire.

Nu pare dezgustat sau supărat; sigur, arata de parcă ar fi furios că l-am primit în patul meu de atâtea ori fără să-i spun adevărul, dar, cumva, nu mi se pare atât de fioros pe cât credeam că va fi.

— îmi pare rău! repet. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

Ochii încă îi sunt duri.

— Da. Ar fi trebuit. Tot nu-mi vine să cred că n-ai facut-o.

— Ştiu.

îmi cobor iar privirea, spre propriile picioare. Încă sunt pe jumătate dezbrăcată şi plină de vinul ăla nenorocit.Lucrurile nu pot să se înrăutăţească mai mult de-atât.

— Ştiu. îmi pare rău!

Continui să-mi fixez cu privirea degetele de la picioare în timp ce aştept să spună ceva, cu pulsul bubuindu-mi în urechi în vreme ce aştept să văd dacă Aiden va alege să încerce sa lămurească lucrurile cu mine sau dacă îmi va cere să plec. Nu mi-e ruşine de trecutul meu şi nu o să-i permit cuiva să mă facă să simt că ar trebui să-mi fie, nici măcar lui Aiden – dar sa fiu a naibii dacă n-o să mă doară dacă se dovedeşte că el nu e cine am crezut că e pentru că încearcă să mă facă să mă simt aşa. Pe de altă parte, i-am ascuns chestii, deci poate că ar fi îndreptăţit? Nu ştiu. Mă ia durerea de cap şi, în clipa asta, îmi doresc pur şi simplu să terminăm cu asta.

Orice ar fi „asta”.

Conversaţie cu @lovecici

Habar n-ai ce ţi-aş face dacă te-aş putea atinge cu adevărat.

Am o idee.

Chiar? Ai cea mai vagă idee despre cum aş folosi păsărică aia frumoasă a ta?

Să i-o tragi, A.

Pentru ce

CAPITOLUL 20

Aiden

SUNT PREA ULUIT CA SĂ MAI SPUN CEVA. DINTRE toate lucrurile la care mi-aş fi putut imagina că mă întorc acasă, acesta nu era nici măcar pe-aproape de una dintre posibilităţi.

Ştiu că aşteaptă să deschid gura şi să spun ceva – la cum fixează podeaua cu privirea cu o înfrângere resemnată, de parcă deja s-a hotărât că o s-o alung din cauza asta. Nu mă pot preface că nu sunt furios că mi-a ascuns treaba asta, dar probabil nu din motivele la care s-ar putea gândi ea. Pur şi simplu urăsc ideea că a măcinat-o îngrijorarea când ar fi putut să fie sinceră cu mine. Chiar înţeleg, cred, toate motivele pentru care nu a fâcut-o. După ce m-am întrebat atât de mult unde a dispărut, chiar şi acum, oare aş fi fost la fel de ezitant să risc să o fac să dispară din nou?

„Credeam că mă placi de-adevăratelea şi că voiai cu adevărat să ne întâlnim.”

Asta e partea care îmi atrage atenţia. în tot acest

timp, am presupus că *eu* am înţeles greşit lucrurile. Oare ea a petrecut tot acest timp gândind acelaşi lucru?

„Nu mai voiam să trec din nou prin asta. Mai ales acum, că... te cunosc.”

Oare s-a simţit şi ea la fel de dezamăgită când m-am distanţat precum m-am simţit eu când ea a făcut acelaşi lucru?

— Cassie, ăăă...

Acum mă simt puţin mai liniştit, însă nu mai puţin uluit.

— îmi plăcea de tine. *Chiar voiam* să ne întâlnim.

Se uită în sfârşit la mine, şi urase că are ochii umezi din cauza mea.

— Ce?

— Nu am vrut să dispar, îi explic. Când s-a întâmplat... tocmai aflasem că Rebecca murise. Luna aceea a fost o nebunie. îmi faceam griji pentru Sophie şi făceam aranjamente şi încercam să-mi dau seama cum să-mi reorganizez viaţa în întregime. Până am reuşit să scot capul la suprafaţă şi să respir din nou, trecuseră câteva săptămâni fără să-mi dau seama. Iar când m-am întors ca să-mi cer scuze...

— îmi ştersesem contul, şopteşte.

încuviinţez solemn din cap.

— Credeam ca eu am fost cel care înţelesese greşit.

Văd cum rămâne cu gura căscată de surprindere în timp ce aşază la loc toate piesele puzzle-ului şi îmi dau seama că nimic din toate astea nu i-a trecut

prin minte până acum. Că ea chiar a petrecut aproape un an întreg gândindu-se că, după tot ce ne spuseserăm, totul fusese doar o tranzacţie. Că nu ţinusem niciodată Ia ea aşa cum o făcusem să creadă. Ii fusese extrem de teamă că – până şi acum, chiar şi după ce se pare că nu poate trece o zi fără să o ating sau să fiu aproape de ea – aş da-o la o parte.

Nu mă pot abţine; e întrebarea care mă macină încă de când m-am autentificat din nou în cont ca să aflu că ea şi-l ştersese de tot pe-al să .

— Unde ai dispărut?

— Eu...

O urmăresc cum îşi roade îngrijorată buza şi roşeşte. Işi fereşte privirea de parcă i-ar fi ruşine.

— N-am mai putut s-o fac. După ce ai dispărut. Ştiu că probabil e prostesc, dar... îmi era dor de tine şi credeam că dispăruseşi de pe faţa pământului, şi pur şi simplu...

Inspiră adânc, cu ochii umezi.

— N-am mai putut s-o fac.

Totul pare ireal. De parcă în orice clipă o să mă trezesc în patul meu şi nimic din toate astea nu se va fi întâmplat. Cum e posibil ca, dintre toţi oamenii din oraşul ăsta care mi-ar fi putut răspunde la anunţ, s-o fi făcut chiar ea? Ca acea persoană de care Sophie avea cea mai mare nevoie să fi fost, de asemenea, singura de care *eu* să fi avut cea mai mare nevoie, fără ca ea să-şi dea măcar seama de asta?

— înţeleg dacă vrei să plec, reia Cassic cu stoicism şi cu buza tremurând. Dar nu am vrut să-ţi

ascund asta aşa. Eu doar... nu am ştiut cum să-ţi spun.

Poate să-i cer să plece chiar *este* soluţia raţională. Poate un om mai raţional m-ar certa că nici nu mă gândesc la asta. Insă, în ciuda trecutului nostru ciudat şi a prezentului şi mai ciudat şi a tot ce s-a întâmplat între timp, ideea care mă deranjează cel mai tare e ca ea să iasă pe uşă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Probabil că nu are logică că mă simt aşa; nu cunoaştem wzw/?unul despre celălalt care să justifice faptul că mă simt atât de posesiv în privinţa ei, de parcă nu pot s-o las să plece, dar...

Asta nu mă împiedică să simt acest lucru.

Nu vreau să pleci, îi spun în cele din urmă cu voce răguşită.

Are ochii mari când îmi întâlneşte din nou privirea.

— Nu eşti furios?

— Ba da, sunt, răspund şi, când începe să pară din nou demoralizată, adaug: Dar nu pentru că mi-ai ascuns chestia asta.

-Ce?

— Sunt furios pentru că te-ai confruntat singură cu ea. Sunt furios pentru că ai petrecut tot acest timp facându-ţi griji că te-aş alunga, fără să-mi oferi şansa să-ţi spun că în *niciun* caz nu te las să scapi încă o dată.

I se taie respiraţia şi pare tare dulce în acest moment; părul îi cade pe faţă din cocul ciufulit, gura îi e deschisă în- tr-o manieră adorabilă, tăcută,

care imploră s-o sărut, iar ochii ei… ochii ei exprimă atât de multa uşurare, încât îmi provoacă o durere în piept.

Am grijă când mă întind spre ea, apropiindu-mă ca de un animal înspăimântat care s-ar putea să fugă, şi, din toate punctele de vedere, chiar ar putea s-o facă. Observ că încă mai tremură uşor când îi cuprind maxilarul în palme, închi- zându-şi ochii cu o fluturare a genelor în vreme ce degetele i se încolăcesc în jurul încheieturii mele. Poate e imprudent din partea mea să fiu pe cât de extaziat sunt să aflu că e *ea* – că persoana pentru care îmi pierd minţile astăzi e aceeaşi persoană care m-a înnebunit şi atunci. Are ochii închişi când mă aplec spre ea şi simt pe obraz uşoara umezeală de pe genele ei când îmi ating buzele de ale ei.

Are un gust dulce. De vin şi ceva ce e tipic lui Cassie, şi mă trezesc că o trag şi mai aproape ca să încerc să-i simt şi mai bine gustul, ceva ce devine un obicei de câte ori o ating. De parcă indiferent cât de mult am din ea, cumva, niciodată nu e suficient.

Simt cum degetele i se furişează pe sub tricoul meu, găsind pielea ridicată de lângă buric şi mângâindu-mi cicatricea. Mă Face să mă în fior, atingerea ei împreună cu faptul că ştiu totul despre aceste semne de pe trupurile noastre – con- ştientizarea a tot ce i-am spus şi a tot ce am văzut izbin- du-mă ca un val. De câte ori mi-am dorit să o pot atinge astfel? De câte ori mi-am dorit să pot afla dacă buzele ei sunt la fel de moi precum arată?

Cum e posibil ca, după atâta timp, să găsesc răspunsul la toate acele întrebări într-o manieră atât de neaşteptată?

Ar trebui s-o duc în camera ei, ştiu asta, dar se pare că nu pot să mă opresc să o ating suficient de mult cât să o fac. Aproape ca şi cum, dacă i-aş oferi un centimetru de spaţiu, s-ar putea să-mi alunece printre degete. O împing şi mai mult în alcovul din spatele scărilor, cu mâinile pe talia ei şi pe şolduri şi peste tot pe unde pot să o ating, în vreme ce limba ei o atinge pe a mea şi aproape că mă face să mă pierd cu totul.

îmi aplec capul ca să-mi lipesc buzele dc umărul ci în timp ce o îndemn să se întoarcă, şi ezită doar un pic înainte să se supună, arătându-mi spatele pe când mâinile i se proptesc de perete. îmi las gura să rătăcească, provocând pielea ridicată dintre omoplaţii ei într-un fel cum nu am mai avut ocazia s-o fac până acum. Simt cum se înfioară când limba mea urmăreşte conturul cicatricei, coloana arcuindu-i-se sub apăsarea insistentă a gurii mele în clipa în care degetele mele găsesc închizătoarea sutienului ca să-l desfacă. Faptul că spatele ci e gol face să-mi fie mai uşor să-l explorez şi, dacă nu aş fi atât dc agitat, chiar ar fi posibil să fie ceva pe care să-l fac toată noaptea. îmi spun că voi avea timp mai târziu.

Pare că a rămas fără răsuflare când o răsucesc din nou spre mine, ajutându-mă când îi dau sutienul jos şi să-l dau să

cadă pe podea. Respiraţia îi e greoaie şi, pentru o clipă, sunt Fascinat de ridicarea şi coborârea sânilor ei, de parcă m-ar implora să-i ating. îi susţin privirea când mă aplec să-mi trec buzele peste umflătura, închizând ochii şi concentrându-mă pe bubuitura pulsului ei pe buzele mele.

— Ce repede îti bate inima!

*

Işi muşcă buza, înfigându-şi degetele prin părul meu ca să mi-l dea de pe frunte.

— Ştii că, în general, inimile femeilor bat mai repede decât ale bărbaţilor?

— Oh?

Buzele mi se mulează pe sânul ei când îi dau un alt sărut acolo, mai murdar de data asta, ca să-i pot simţi gustul.

— Cred că Snapple n-a auzit-o niciodată pe a mea când te ating.

Icneşte când îi acopăr sfârcul cu gura, şi sunt fermecat de modul în care i se lipesc buzele – de maniera în care înă priveşte pe sub pleoapele îngreunate. Mă întreb dacă au existat semne pe care ar fi trebuit să le văd; de câte ori am văzut-o pe un monitor având orgasm? Am senzaţia că am văzut-o în fiecare mod posibil, în toate acele nopţi, dar ceva la timpul pe care l-am petrecut împreună îmi pare diferit faţă de atunci, şi nu pot să nu mă întreb dacă e din cauză că o ating *eu* în loc s-o facă ea. Mi-ar plăcea să mă amăgesc să cred asta.

Şi pielea ei are gust dulce, aroma persistentă a vinului pe care l-a vărsat acoperindu-mi limba în vreme ce o las să se învârtă în jurul unui vârf

întărit. II strâng pe celălalt între degete în vreme ce-mi las o mână să-mi alunece în josul burţii ei, depăşind pantalonii scurţi ca să intre în chiloţi şi să văd cât de udă este.

La dracu \ deja e uda 'toarcă!

— E ciudat?

A

li dau drumul cu un pocnet umed şi-mi las capul pe spate ca s-o vad mai bine.

— Ce?

— Nu ştiu... Cu tot ce s-a întâmplat...

Scoate un râset agitat.

— Adică, există... o grămadă de chestii pe care mi-ai cerut să le fac.

Buzele mi se arcuiesc când îmi apăs degetele mai adânc între picioarele ei, arcuindu-le ca să le las să alunece în interiorul ei în vreme ce gura ei formează un O tăcui.

— îmi amintesc tot ce ţi-am cerut vreodată să faci, Cassie.

— Mm!

Şoldurile i se înclină spre mâna mea şi-şi închide ochii.

— Mi-a plăcut.

— îţi plăcea când îţi spuneam ce să faci?

Dă leneş din cap.

— Mm-hmm!

— Pot sa o mai fac, murmur. De ce nu începi dându-ţi ăştia jos?

îmi las degetele să alunece afară din ea ca să-i prind partea din faţă a pantalonilor scurţi, trăgând de ei. Când îmi scot mâna cu totul, îndreptându-mă complet ca să văd dacă o să mi se supună, simt cum

mă traversează un fior familiar. Una a fost să o privesc dincolo de un ecran făcând orice îi ceream să facă, şi altceva e acum. Aceasta nu e o femeie iară chip oarecare faţă de care am o pasiune nechibzuită, aceasta e *Cassie* – caldă, moale, *reala.* O femeie care îmi invadează mintea din ce în ce mai mult cu fiecare zi.

O urmăresc cum se întinde ca să-şi dea jos de-a lungul coapselor pantalonii scurţi, chiloţii coborând odată cu ei până îi aruncă pe podea. E mai întuneric aici, în acest colţ mic, lumina de deasupra uşii fiind insuficientă ca sa o lumineze cum trebuie, însă disting fiecare umflătură moale şi flecare curba blândă, de la plinătatea sânilor ei la panta uşoară a abdomenului şi rotunjimea şoldurilor care-mi fac palmele să menească de nevoia de-a o atinge. Culoarea rozalie a buzelor ei se potriveşte cu vârfurile ascuţite ale sfârcurilor, şi ştiu din experienţă că ambele se potrivesc cu rozul drăguţ dintre picioarele ei.

Totul Ia Cassie pare să fie creat ca să mă înnebunească.

— Nu-mi vine să cred că am petrecut tot acel timp în- trebându-mă — nodurile degetelor îi mângâie uşor partea de sus a coapselor când se înfioară, şi îmi strecor degetele printre ele, arcuindu-mi mâna şi plimbând-o tot mai sus – cum ar fi să te ating.

Buzele i se despart îhtr-un icnet tăcut când degetele mele intră şi ies dintre pliurile ude şi simt cum penisul împinge insistent în fermoar.

— Habar n-am avut cât de mult mai *plăcut* ar fi în realitate.

— Aiden, oftează, degetele sale subţiri mângâindu-mi partea din faţă a pantalonilor.

— Dă-i jos!

— Aici?

A

împing şi mai adânc, simţind cum se strânge în jurul degetelor mele.

— Vrei să ţi-o trag aici?

Degetul i se strecoară sub betelia pantalonilor mei, trăgând insistent.

— *Aiden.*

Am senzaţia că suntem într-un moment diferit în timp, unul în care aşteaptă un semn de la mine, de parcă singurul lucru care contează e orice urmează să-i cer. Mă face să mă simt ameţit şi ca şi cum mi-am pierdut controlul.

Mă strânge prin blugi şi mă face şuier printre dinţi:

— *Futu-i!*

— îmi place când înjuri, spune cu un râset şoptit.

— Da?

încuviinţează din cap.

— Zău!

Continui sa-mi mişc degetele în ea, proptindu-ini cealaltă mână lângă capul ei în vreme ce o privesc atingându-mă.

— îmi vrei scula, Cassie?

Un fior vizibil o străbate şi abia dacă reuşeşte să dea ezitant din cap.

Îmi împing şoldurile şi mai mult în mâna ei.

— Aşadar...

îşi muşcă buza în vreme ce-mi desface fermoarul, folosin- du-şi ambele mâini ca să-mi tragă pantalonii în jos înainte să-mi mângâie forma prin boxeri. Irebuie să închid ochii când mi-o scoate, cu mâinile calde şi moi în timp ce-şi plimbă pumnul de la bază spre vârf. Se ridică pe vârfuri ca să-şi treacă buzele peste ale mele, mângâindu-mă cu o mişcare lentă în sus şi în jos care mă înnebuneşte.

— Spune-mi ce vrei să fac! îmi şopteşte cu gura lipită du a mea. Ştii că voi face orice doreşti.

Acum alunecă în trecut odată cu mine, şoptindu mi chestii pe care nu le-am mai auzit de când mi le-a spus într-o cameră întunecată şi cu chipul acoperit. Doar să o aud e suficient să mă facă să-mi dau drumul în mâna ei, dar nu asta vreau.

— Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu! îi cer.

Regret pierderea mâinilor ei de pe sculă când se supune imediat, dar ştiu că o să mă simt mult mai bine în ea.

— Ţine-te de mine!

Face ceea ce-i cer, şi-mi scot mâna dimi e picioarele ci ca s-o prind de şolduri, ridicând-o în braţe şi lipind-o de perele în timp ce-mi cuprinde mijlocul cu picioarele. Suntem suficient de aproape pentru ca penisul meu sâ-şi Iaca loc între picioarele ei şi mă acoperă cu căldura ei lunecoasă când îmi înclin şoldurile suficient cât să o simt. O ţintuiesc de perete şi îi şoptesc să se ţină strâns, ducându-mi mâna la spate ca să-mi trag tricoul şi să mi-l dau jos înainte să-l las sa cada pe podea. Braţele i se strâng

imediat înapoi în jurul gâtului meu, şi abia dacă e nevoie să fac ceva ca să mă poziţionez suficient de bine ca să alunec în ea.

Scoate un zgomot, ceva între un scâncet şi un geamăt, şi mă aplec mai aproape de ea ca să-mi las buzele să-i şoptească în ureche:

O aşez mai bine ca să pot împinge mai adânc.

— Trebuie să taci, ai uitat? Fii cuminte!

— Da... *Oh!*

Călcâiele i se înfig şi mai tare în fesele mele, iar degetele i se înfig în părul meu.

— Promit! Acum îmi şopteşte, de parcă ar vrea să mi-o dovedească: Nu te opri!

E nevoie doar de o mişcare uşoară ca să intru cu

totul în » >

ea, şoldurile fiindu-i complet lipite de ale mele în timp ce tremură cu totul. Trebuie să-mi acord un moment ca să mă adun şi să nu-mi dau imediat drumul în ea – întotdeauna e un pericol la cât de bine mă face să mă simt-, şi-mi las capul să cadă pe umărul ei în vreme ce o menţin nemişcată, cu mâinile pe şoldurile ei.

— N-o să-ţi vină să crezi cât de mult m-am gândit la asta, pufnesc. Cât de tare voiam să te ating, Cassie. Atunci...

acum... mereu.

Mă sărută pe gât, apoi îmi linge pielea de acolo.

— Poţi să mă atingi oricând doreşti.

— Da?

îmi mişc capul ca sa o privesc. Mâinile îmi alunecă sa-i cuprindă fundul, ieşind uşor afară din

ca doar ca să intru la loc.

— Oricând vreau?

— *Da!* şuieră.

O ridic ca să o trag de pe mine, suficient cât să fiu doar puţin în interiorul ei înainte s-o las să cadă înapoi.

— Asa?

»

— *Ah!*

Capul îi cade pe spate, lipit de perete.

— Orice doreşti.

— Doar...

Mormăi când o salt şi o trag înapoi pe sculă şi mai tare.

— Pe tine te vreau.

— Aşa! gâfâie ea. Mm!

— Poţi să-ţi dai drumul aşa? Spune-mi de ce ai nevoie!

— Cred ca... dacă tu...

îşi arcuieşte atât de mult spatele de la perete, încât trebuie să o ţin şi mai strâns de şolduri ca să o menţin dreaptă, înseamnă că de fiecare dată când împing în ea mă lovesc de acel loc care o face să icnească, trupul săltându-i la fiecare izbire a şoldurilor mele, iar picioarele sale strângându-se şi mai tare în jurul mijlocului meu, deşi ar părea imposibil.

— *Exact acolo!* geme, chinuindu-se să vorbească pe un ton mai coborât. *Oh* – nu te opri!

De parcă în clipa asta ar fi o opţiune.

Simt cum i se înfig unghiile în umerii mei,

suficient de adânc ca să lase semne, dar abia percep usturimea datorită telului în care se încordează. Aud pocnetele degetelor ci dc la picioare şi simt cum îi tremura corpul, dovada a faptului că e pe cale să-şi piardă controltd. Mi-e greu să-mi aplec capul ca să-i pot suge umflătura moale a sânilor, dar am nevoie să-mi lipesc gura de ea, oriunde pot să ajung. Simt cum se adună din nou presiunea în timp ce împing în ca iar şi iar şi *iar* – cu picioarele slăbite şi pulsul bubuind sub fiecare centimetru al pielii mele.

— Cassie, sunt... *Futu-i!*

O ţin strâns în vreme ce ne cutremurăm în timpul orgasmului, simţind în ureche respiraţia ei fierbinte pe când îmi îngrop faţa în gând ei. Dinţii mi se înfig în pielea suplă de la curbura gâtului său ca să-mi înăbuş geamătul, iar ea îmi depune sărutări apăsate pe maxilar când încerc să-mi revin după apogeu. O ţin aproape în timpul orgasmului, incapabil să-i dau drumul. îmi dau seama ca încă o ţin strâns, înfipt în continuare adânc în ea, apoi îi simt degetele înfigându-se în părul meu în vreme ce mă mângâie pe umăr cu mişcări circulare.

Când în sfârşit mă retrag ca să mă uit la ea, sentimentul pe care mi-l oferă să o văd desfrânată, ciufulită şi satisfăcută, zâmbindu-mi de parcă i-am oferit un blestemat de cadou – e de nedescris.

— Te rog să te gândeşti să-mi laşi un bacşiş! şopteşte.

Pufnesc în râs, uluit de ideea că acest lucru chiar

se întâmplă, că e aici şi că atâtea lucruri s-au aliniat ca să ne aducă din nou în viaţa celuilalt. Am totuşi impresia că ar putea fi un vis, şi poate chiar mi-aş face griji că ar fi dacă nu ar fi aşa de caldă şi cât se poate de *reală* în braţele mele. Mă face să mă întreb câte zile trebuie să penecen împreună ca să fie acceptabil din punct de vedere social să nutresc ideea că s-ar putea să fiu îndrăgostit nebuneşte de femeia asta. Cu siguranţă mai multe decât am petrecut deja împreună, aş zice.

Şi ce e şi mai incredibil este că, până şi acum, chiar şi după ce tocmai am avut-o... deja vreau din nou să o posed.

— De cât somn ai nevoie?

Ridică o sprânceană spre mine.

— Pe bune? Din nou?

— Ai cerut bacşiş, răspund pe un ton serios.

Rămâne cu gura căscată în timp ce-mi trage una peste umăr, însă ochii ei îmi transmitea e mai mult decât bucuroasă să-şi sacrifice cele opt ore. Cunosc destul de bine că, la un moment dat, *trebuie* s-o las să doarmă; sunt conştient de asta.

Dar nu se va întâmpla prea curând.

Conversaţie cu @alacarte

@a la carte
✓jx ţi-a trimis un bacţlţ do 100$

îmi doresc în schimb să fi cheltuit banii ăştia să te scot în oraş. Poftim gest siropos!

/ ■ •

CAPITOLUL 21

Cassie

CÂND SIMT LUMINA SOAARELUI PE FAŢĂ LA PRIMELE ore ale dimineţii, prima mea reacţie e să intru în panică. Mă ridic brusc în pat, simţind cum Aiden sc foieşte lângă mine în timp ce bâjbâi după telefonul de pe noptieră.

Puţin trecut de ora şapte. Pfui!

De obicei Sophie nu se dă jos din pat mai devreme dc cel puţin opt şi jumătate. Mai ales în weekend. lotuşi, azi am laboratoare şi, de vreme ce activităţile târzii în noapte împreună cu Aiden m-au împiedicat să-mi amintesc să-mi pun ceasul să sune, sunt în întârziere cu douăzeci de minute. Casc în timp ce îmi las telefonul unde l-am găsit, ro- tindu-mi umerii şi întinzându-ma în vreme ce încerc să mă trezesc. Aş pune pariu că azi-noapte am dormit doar patru sau cinci ore şi mă dor muşchi care până azi nici nu ştiam că există, dar totuşi… Să-l văd pe Aiden tolănit în patul meu, cu părul peste ochi şi gura întredeschisă în somn – aş zice că merită.

Aseară am avut parte de o surpriză şi o uşurare enorme; eram atât de convinsă că Aiden urma să-mi ceară să plec,

încât înţelegerea lui m-a dat pe spate. Şi ce e şi mai remarcabil *este fericirea* lui vizibilă să afle cine sunt, cine suntem *amân- doi.* Parca o greutate imensă mi s-a ridicat de pe umeri când ştiu că nu mai există secrete între noi. Acum am senzaţia că poate chiar i-am putea acorda o şansă relaţiei noastre. Asta daca şi-o doreşte şi el. Sunt perfect conştientă că, în entuziasmul nostru frenetic ce a urinat după descoperirea sa de aseară, eu şi Aiden nu am apucat să stăm dc vorbă. E un lucru pe care cred că va trebui să-l facem la un moment dat. M-aş simţi mult mai bine dacă aş auzi că nu sunt singura implicată în chestia asta dintre noi, nu doar din punct de vedere fizic.

Ştiu că sunt în întârziere şi că ar trebui să sar în duş, însă mă simt lacomă cu el stând aşa lângă mine. Trupul lui pare prea masiv pentru salteaua patului de o persoană, cu unul dintre braţele groase peste cap şi cu celălalt aşezat pc burtă peste cearşafurile înfăşurate în jurul şoldurilor. Există chestii care sunt mult mai uşor de observat în lumina strălucitoare a dimineţii şi pe care nu am reuşit să le apreciez în timpul întâlnirilor noastre târzii – chestii precum firele rare de păr moale de pe pieptul lui, mai deschise la culoare decât cele de pe cap. îmi las degetele să îl atingă cu grijă când se foieşte, nu destul cât să se trezească, dar suficient

cât să se mişte în aşa fel încât cearşaful să-i alunece de pe talie, lăsân- du-l, în mare parte, dezbrăcat.

Şi cu siguranţă nu mă plâng de asta.

Mă uit din nou la ceasul de pe telefon, cântărindu-mi opţiunile înainte să-mi spun că şamponul uscat sigur e la modă dintr-un motiv întemeiat. Sigur, probabil că nu a fost inventat pentru escapadele sexuale din orele mici ale dimineţii cu cavalerul tău pe un cal alb, în peisoana fetei de mult pierdute pe care obişnuini s-o priveşti pe un ecran, dar în fine. Sunt grijulie în timp ce mă bag lângă el, urmărind încet partea de jos a cicatricci lui care se dezvăluie de sub braţul întins. Mâ aplec după aceea să-l sărut acolo, simţind cum pielea îi zvâcneşte sub gura mea, însă sforăielile uşoare nu se opresc.

Zâmbesc când îi dau un alt sărut mai jos, chiar lângă V-ul relaxat de lângă şold, jucându-mă acolo cu limba în vreme ce Aiden scoate nişte zgomote uşoare în somn.

Penisul îi atârnă greu pe coapsă, şi arunc o privire spre faţa lui în vreme ce-mi trec un deget de-a lungul lui şi-l simt cum tresaltă uşor la atingerea mea. Coapsele îi sunt uşor desfăcute, unul dintre genunchi fiind ridicat într-o parte, deci nu îmi e chiar atât de greu să ma strecor între ele, întâl- nindu-mă foarte aproape şi foarte personal cu cea mai intimă parte a lui. îl simt greu în palmă când îmi pun mâna dedesubt şi, chiar şi aşa, simt cum zvâcneşte.

Mă face să mă întreb cu câte pot să scap înainte să se trezească.

Am grijă cu limba, trecând-o pe întreaga lungime cu o atingere abia simţită, şi simt cum sc încordează sub cealaltă mână sprijinită pe partea de sus a coapsei lui. Îmi răsucesc limba în jurul capului înainte să încerc să-l cuprind şi mai mult şi simt cum începe să mi se întărească în gură, închid ochii când împing mai adânc, nereuşind să -l primesc cu totul, dar compensând centimetrii rămaşi strângându-mi pumnul la bază.

Nu observ că e treaz până nu mă ridic la loc, deschizând brusc ochii când simt greutatea palmei lui pe ceafa. Acum, e greu să zâmbeşti cu o sculă în gură, deci sunt convinsă că arăt ridicol, însă încerc să mă revanşez întinzându-ini limba sub cap, ca să acopăr şi mai mult din el.

— Asta e...

Vocea îi e răguşită de somn şi ochii îi sunt înceţoşaţi şi pe jumătate deschişi în timp ce mă priveşte.

— Asta e o trezire dată-naibii!

Acum e complet tare, făcând să-mi fie mai uşor să-i sărut scula în vreme ce geme pe un ton jos, din piept.

— Cât e ceasul?

— E devreme, îi răspund. O să mai doarmă o vreme. Genele îi flutură când îmi trec limba de-a lungul lui.

— OK!

— Dar eu am laboratoare azi, adaug, mişcându-

mi leneş pumnul. Aşa că trebuie să mă inişc repede.

Un colţ al gurii îi saltă uşor.

— Daca o să continui să mă atingi aşa, nu cred că timpul va fi o problemă.

îmi place felul în care mă priveşte când i-o iau în gură, uitându-se la mine de parcă aş fi vreo creatură mitologică pe care nu-i vine să creadă că o vede. E suficient să facă orice fată să se simtă încrezătoare. lini înclin capul ca să pot cuprinde cât mai mult în gură, folosindu-mi în continuare pumnul ca să-l mângâi acolo unde nu pot ajunge cu gura.

E mai blând de data asta – nu mai e niciun pic din duritatea frenetică de ultima dată când l-am avut în gură, dar mă bucur de partea asta a lui la fel ca şi de cealaltă. Intr-o doară, mă întreb dacă există *vreo parte* a lui Aiden care nu îmi va plăcea. Presiunea mâinii lui în părul meu e uşoară, abia simţită, însă până şi asta mă face să mă simt ameţită. îmi cam place să fiu măcar o dată eu cea controlează tot.

Capul îi cade pe pernă, iar gura i se deschide în vreme ce respiraţia îi devine mai sacadată ca să-mi dea un imbold să continui. Simt pe limbă fiecare zvâcnire, fiecare atingere uşoară a degetelor sale în păr – toate fâcându-mă să-mi doresc şi mai mult să vreau să-l fac să-şi piardă mini ile. îmi dau seama că n-a glumit când a zis că treaba asta nu o să dureze mult; abia dacă i-am luat-o în gură de vreun minut sau cam aşa ceva, iar respiraţia i s-a redus la o serie dc gâfâieli sacadate, şi şoldurile i se ridică aproape ca într-un reflex de fiecare dată când îl

cuprind cât de mult pot.

— Cassie, zice răguşit. Ar trebui... O să...

Ştiu exact ce spune şi poate e o aroganţă din partea mea, dar îmi place. îmi place pentru că îmi dă impresia că nu se poate abţine. îmi place pentru că îi place *lui.* Aş putea face asta de câte ori ar fi nevoie ca să-i sucesc minţile atât de tare, încât să nu fie în stare nici măcar să *se uite* la propriul penis fără să-mi simtă gura pe el.

Deşi, având în vedere felul în care gâfâie, nu cred că va fi nevoie să fac prea multe.

Corpul îi e imposibil de încordat acum şi degetele chiar i s-au încurcat puţin în părul meu, dar sunt atât de preocupată de felul în care se umflă pe limba mea, încât abia dacă simt. îmi mişc pumnul în acelaşi timp cu gura, au- zindu-i geamătul bâlbâit înainte să simt împroşcarea caldă din fundul gâtului. încerc să mă concentrez la sunetele pe care le scoate, la felul în care trupul îi tremură sub mine, închizând ochii în timp ce înghit tot ce îmi oferă. Maniera în care rămâne inert după aceea e foarte satisfăcătoare şi face să merite ochii umezi şi lipsa de aer când mă îndepărtez de el. Pare uluit în timp ce se uită spre tavan, abia mişcându-se când mă caţăr deasupra lui ca să mă întind pe pieptul său.

— Bună dimineaţa! îl tachinez.

Răsuflă prelung.

— Ceasurile deşteptătoare o să pară incredibil de mediocre.

— Siguranţa locului de muncă, râd, bucurându-

mă de gluma pe care tot continui s-o fac.

Mă aplec să-l sărut, şi nu pare deloc deranjat de faptul că tocmai l-am avut în gura, trăgându-mă spre el să facă sărutul mai adânc. După aceea îi dau un sărut scurt şi blând.

— Totuşi, chiar trebuie să plec. Din cauza ta, nu mai am timp să fac duş.

— Mi-ar plăcea să zic că mă simt prost pentru asta, dar... Rânjesc.

Da, nu mi-ar plăcea să te transform într-un mincinos.

— Voi întoarce mai târziu favoarea.

A, categoric! I în în minte socoteala orgasmelor. Nu-ţi face griji!

Uau, fără presiune sau ceva de genul!

Zâmbetul mi se lăţeşte şi mai mult şi îi dau un ultim sărut.

Ar trebui să-mi iau maşina de la service după ore, deci o să o iau pe Sophie de la restaurant mai târziu, bine?

— Au reparat-o?

— Aparent, martorul pentru motor *nu* e ceva de ignorat şi nici nu e bine să speri că va dispărea.

— Chiar aş putea să te duc eu la cursuri, să ştii, insistă.

E o discuţie pe care am avut-o de câteva ori de când mi-a crăpat rabla, şi îmi dau ochii peste cap la fel ca de fiecare dată.

— S-ar putea să fiu singura persoană din casa asta care să nu aibă o problemă personală cu transportul public.

Mă ciupeşte de fund, facându-mă să ţip.

— Mă bucur că măcar e reparată.

— Eu şi hârbul meu puţin mai puţin stricat vom fi în perfectă stare să venim să o 'uăm ne Sophie după cursuri.

— Ea o să aştept cu nerăbdare să vii s-o salvezi, sunt convins, pufneşte.

Mă rostogolesc din pat, simţindu-l cum mă priveşte, însă iară să urăsc atenţia pe care o primesc, şi arunc încă o privire spre el înainte să intru în baie să ma pregătesc în grabă.

— Poate azi o să le mai ofere o şansă clătitelor talc?

Râd când închid uşa în urma mea, auzindu-l cum bombăne în continuare.

Restul zilei nu e la fel de grozav ca dimineaţa.

Trezirea pe care i-am oferit-o de dimineaţă lui Aiden nu m-a făcut să ies pe uşă fiind oficial în întârziere, însă, de vreme ce am plecat mai târziu decât de obicei, blocajul în trafic în care a rămas autobuzul meu drept urmare a unui accident *cu siguranţă* m-a făcut să întârzii. Cu temele ratate săptămâna asta şi faptul că am întârziat aproape treizeci de minute la primul laborator, instructorul meu a avut câteva vorbe să-mi spună ca să-mi bag minţile în cap. Mi-a colorat întreaga zi, dându-mă peste cap şi facându-mă să scap chestii pe care nu ar trebui să le scap şi să notez incorect lucruri – comiţând tot felul de greşeli pe care în mod normal nu le-aş face dacă nu aş fi atât de tulburată.

Când ies din campus, sunt epuizată, iar călătoria mea înapoi spre San Diego pare mult mai

lungă decât de obicei. Faptul că-mi recuperez maşina mă ajuta – dar factura babană cu siguranţă nu o face. La dracu’, înainte să devin bona lui Sophie, aceeaşi factură ar fi însemnat că urma să mănânc tăiţei fierţi la cuptorul cu microunde timp de o săptămână sau două.

încerc să ies din starea sumbră dând la maximum întreaga discografie a lui Taylor Swift pe drum spre restaurant, dar până şi Spotify pare sa fie împotriva mea astăzi, punând mult prea multe piese din «wzMre şi nici pc departe suficiente piese din Parcă universul *ar vrea* sa plâng azi.

E o javră capricioasă, vă zic sincer!

Am fost deja de câteva ori la restaurantul lui Aiden ca s-o iau pe Sophie de la primul nostru interviu, şi, deşi hostessa nu mă mai priveşte pieziş aşa dc mult din cauza sprayului de corp, pare să aibă o anumită părere despre pantofii mei, dacă e să mă iau după felul în care îmi urmăreşte perechea uzată de tenişi Chuck Taylor de fiecare dată când intru pe uşă. Nici măcar nu-i recunosc prezenţa în seara asta, facându-i indiferentă cu mâna în timp ce mă duc direct spre bucătărie. Trebuie să trec prin zona barului ca să ajung acolo, însă am reuşit să învăţ să mă mişc pe lângă barmani fără să-i încurc împingând în uşile duble ce duc spre bucătărie.

Acum, sunt pe deplin conştientă că momentan nu suntîi cea mai bună stare de spirit, dar nu mă pot preface că fap tul că-l văd pe Aiden în modul *chef* – dându-le ordine ce lorlalţi bucătari şi uitându-se peste umerii lor cu o expresie exigentă, în timp ce poartă acea haină care probabil că nu ar trebui să

mă atragă atât de mult – nu mă ajută deloc. Iniţial nu mă observă, prea ocupat să critice fierberea unei cămi într-o tigaie pe care nu o pot vedea.

Sophie e cocoţată pe scaunul ei obişnuit într-un colţ sigur, lângă chiuvete, şi-mi face cu mâna când mă vede şi-şi pune consola de jocuri pc blat înainte să sară de pe scaun.

— Putem să mergem acasă?

Aruncă o privire prudenta spre tatăl ei.

— Tata e într-o pasă proastă.

Parcă ani fi conectaţi sau ceva dc genul.

— Ce s-a întâmplat?

Sophie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Un client s-a enervat dintr-un motiv necunoscut.

— Auci!

.Arunc o privire spre Aiden, care continuă să certe pe cineva ce presupun că e ajutor de bucătar, întrebându-mă dacă ar fi mai bine, poate, să ne furişam de aici şi să-i trimit un mesaj. Nu mi-ar plăcea deloc să-i înrăutăţesc şi mai mult seara. înainte să apuc să iau o decizie, Aiden mă observă în- tr-un final cum stau în partea opusă a bucătăriei şi expresia i se schimbă imediat în timp ce îi aruncă o ultimă vorbă ajutorului de bucătar înainte să vină spre mine.

— Bună! spune, zâmbind cu ochi obosiţi. Cum ţi-a fost ziua?

A

îmi dau ochii peste cap.

— Cam la fel de bună ca şi a ta, bag de seamă. Ce s-a întâmplat?

— Un rahat, mormăie Aiden. Nu am observat când a plecat o friptură arsă şi a fost trimisă înapoi împreună cu o observaţie dacă ne merităm sau nu stelele.

— Auci! mă strâmb. Pare că nu prea au ce face pe-acolo.

— Ce s-a întâmplat cu ziua ta?

Ştiu că, dacă îi voi spune că am întârziat, o să dea vina pe el însuşi, şi, de vreme ce a fost complet alegerea mea să mai rămân şi să mă bucur de el în dimineaţa asta, nu vreau să îi fac seara şi mai nasoală văicărindu-mă inutil.

t

Ridic evaziv din umeri.

— Doar o zi proastă. Nimic în mod special.

— îmi pare rău!

II resping cu o mişcare a mâinii.

— Eh! E-n regulă!

Sophie, i sc adresează Aiden fiicei lui. De ce nu-p iei lucrurile din birou?

— Bine!

După ce rămânem sin puri AirUr» >
r „gun, Aicicn ma priveşte cu
coada
ochiului.

— Acum chiar vreau să te sărut.

— Cât de bârfitori sunt bucătarii tăi?

— Ei, ar afla toată lumea înainte să ajungi la maşină.

Asta mă face sa râd.

— Atunci, ar fi bine să nu rişti!

Dă din cap de parcă ar fi de acord, însă încordarea gurii lui spune altceva. Maxilarul i se

încleştează în timp ce ezită să continue, arătând de parcă se lupta cu ceva.

— Ştii, începe el. Şeful meu dă o petrecere weekendul viitor.

Buna dispoziţie îmi revine.

— O petrecere?

— De ziua lui. O organizează în fiecare an.

Presupun că îmi spune că în curând eu şi Sophie o să avem o seară singure.

— Oh!

Dau din cap.

— Pare distractiv.

— M-am gândit că poate am putea merge împreună.

Asta mă ia prin surprindere.

— Ce?

Sfiala e o expresie ciudată pentru un tip atât de masiv, dar nu una neatrăgătoare.

— Ca Ia o întâlnire?

Rămân cu gura căscata de surprindere.

— Dar... ce i-am spune lui Sophie?

— Păi...

întinde mâna suficient, încât degetele noastre mici să se atingă uşor, şi abia dacă poate fi numită atingere, dar cu toate astea mă face să mă în fi or.

Presupun că i-am spune adevărul.

Simt cum inima începe să-mi bată şi mai tare, iar o senzaţie intensă de fluturi în stomac se instalează comod când văd seriozitatea expresiei lui Aiden.

— Şi tu... eşti de acord cu asta?

O să afle până la urmă. Nu e ca şi cum o să pleci prea curând.

Atunci se vede o umbră de nesiguranţă pe chipul lui, de parcă nu ar fi absolut convins, dar căutând o asigurare în acest sens.

— Nu?

Gura mi se deschide şi mi se închide de parcă aş imita un peştişor auriu; credeam că în curând va trebui să vorbim despre ce reprezentăm amândoi şi în ce direcţie ne îndreptăm, dar nu m-am aşteptat niciodată ca Aiden să se arunce fără nicio ezitare în asta. Abia am avut timp să procesez ideea, iar Aiden dă deja toate cărţile pe faţă. .Mi se pare uşor imprudent şi foarte înduioşător, dar până la urmă răspunsul e simplu:

— Nu, îi spun. Nu plec.

Zâmbetul îi e sclipitor, atât de sclipitor, încât aproape îmi taie răsuflarea, iar acum simt o nevoie intensă să -l *sărut.*

— Deci? Vrei să mergi?

E o petrecere elegantă? Mă îndoiesc că am o rochie pe care s-o pot îmbrăca.

Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta! Zi-mi că vii!

îmi muşc buza în timp ce mă gândesc, facându-ini m continuare griji pentru cum va primi Sophic această veste, dar fiind prea încântată de ideca că Aidcn W să-i spună ca să accept măcar ideca de a refuza. Pentru că pe cine încerc să păcălesc? În niciun caz nu o să fac aşa ceva. Imprudent sau nu, ştiu că şi cu sunt la fel de pregătită ca şi el să mă arunc cu capul înainte. Cum aş putea să nu fiu?

— Da, îi răspund. Vreau să merg'.

încă un zâmbet care îmi distrage atenţia, drept mulţumire pentru deranjul meu.

— Atunci, e o întâlnire.

„E o întâlnire.”

Am mai avut destule prime întâlniri, dar nu cred că ar mai fost vreodată la una cu un tip cu care mă culcam deja Şi totuşi, mă simt de o mie de ori mai încântată pentru asta decât pentru oricare alta la care am mai fost. Mă simt, practic, de parcă tocmai am fost invitată la banchet.

Sophie sc întoarce înainte să apuc să mai spun ceva, dar cred că rânjetul caraghios de pe faţă, pe care se pare că nu reuşesc să mi-l şterg, spune probabil mai mult decât suficient. Măcar Aiden arată aproximativ la fel, deci nu mă simt complet ridicol.

Putem să ne uităm la *Encanto* după cină?

În mod normal, m-aş văita – e un film bun, dar l-am văzut deja de zeci de ori –, însă, ciudat, nici măcar nu sunt supărată. O mângâi pe cap cu acelaşi zâmbet lipit pe faţă.

— Sigur! Putem să ne uităm.

Da! Se întoarce să-şi încolăcească braţele în

jurul lui Aiden şi să adauge: Pa, tati! Te iubesc!

— Pa! răspunde şi el, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare. Şi eu te iubesc!

Sophie se repede pe lângă mine, iar eu îi arunc lui Aiden o ultima privire înainte s-o urmez.

— Ne vedem mai târziu?

— Da.

Privirea pe care mi-o aruncă c plină de semnificaţii, căpruiul şi verdele ochilor lui părând mai calde decât dc obicei.

— O să vezi.

îmi ia cel puţin o oră sa încetez să mai zâmbesc.

Inimii îmi bate foarte repede. Ar putea fi o marc greşeală.
El ar putea fi cineva complet diferit faţă de ceea ce pare.

Dar asta nu parc să mă descurajeze deloc.

Iar el încă îmi aşteaptă răspunsul.

— Şi cu vreau să te văd, şoptesc. Să te văd cu adevărat.

II aud cum expiră, repede, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia.

întind mânu spre mască, dar mă opreşte, scoţând un sunet de protest.

— Dar ai spus...

__ Vreau sa te pot atinge când te văd prima dată, spune.

Căldura îmi învăluie stomacal.

— Pentru că, atunci când te voi vedea... am senzaţia că nu voi mai puica să mă opresc.

CAPITOLUL 22

îl SPUNEM LUI SOPHIE ABIA ÎN ZIUA PETRECERII. POATE că nu e cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut vreodată vreunul dintre noi – să tărăgănăm lucrurile în felul acesta –, dar cred că şi Aiden şi-a făcut la fel de multe griji ca mine în privinţa reacţiei ei. Fata stă pe fotoliul din faţa canapelei, cu degetele unite sub bărbie ca un cap al mafiei în timp ce ne priveşte gânditoare.

— Deci... voi sunteţi, gen, iubiţi?

Eu şi Aiden ne privăm, apoi clatin din cap. Asta e treaba lui. — Da, răspunde el, dregându-şi glasul. Suntem împreună. Sophie se uită din nou de la mine la tatăl ei şi înapoi la mine.

— De ce aţi ţinut-o secret?

— Nu încercam s-o ţinem *secret,* subliniez. Noi doar...

— Nu voiam să te derutăm, încheie Aiden.

Feţişoara ei e în continuare goală ca o pânză nepictată. , Felul în care ne priveşte e aproape suficient să mă facă să mă foiesc stânejnită; parcă i-aş spune tatei de primul meu iubit, ceea ce e hilar, de vreme ce ştiu că nu ar fi dat doi
bani pe asta. Evident, sa-i spunem lui Sophie e o experienţă mult mai s tresa ntă.

.— *Ştiu* ce înseamnă să fiţi împreună, spune Sophie. Adică vă sărutaţi şi alte chestii.

Observ^ că Aiden pare că ar prefera să fie oriunde, numai aici nu.

— Şi ieşim împreună în oraş, adaugă el, ignorând comentariul. Cum ar fi în seara asta. Vreau să merg cu Cassie la o petrecere.

— La o întâlnire, clarifică Sophie.

— Da, spune el. La o întâlnire.

Mijeşte ochii, de parcă s-ar gândi la asta. Fir-ar să fie, zici că e Naşul! Seamănă cu un gangster de un metru şaizeci. Sau poate mi se pare.

— Dar Cassie e încă bona mea. Nu?

— Bineînţeles că sunt, o liniştesc. Din acest punct de ve dere, nu se va schimba nimic.

Strâmbă din nas.

— Trebuie să vă sărutaţi?

— Putem încerca să menţinem sărutările la un nivel minim, îi face Aiden o contraofertă, chiar dacă sunt destul de sigură ca intenţionează să continue să facă asta cât mai mult posibil, ferit de privirea lui Sophie. Dacă asta te face să te simţi mai confortabil.

— E scârbos, spune ea, scoţând un „bleahl”, ceea ce ma face să râd.

— Intr-o zi, n-o să mai crezi asta.

— Ba nu, mă contrazice.

Aiden pufneşte pe nas.

— întotdeauna, sper.

Îşi priveşte fiica precaut.

Eşti... în regulă? Cu asta? Soph, pentru mine e foarte important să fii de acord cu asta.

— A! E-n regulă! ridică ea din umeri. Dar, dacă vă des- părţiţi, am dreptul s-o păstrez pe Cassie drept bona mea.

— Mă bucur să aflu unde mă plasez în piramida priorităţilor tale, bombăne Aiden.

II bat pe umăr şi rânjesc.

— Să nu uiţi!

— Acum pot să mă joc pe consolă? Ultima oară aproape am învins monstrul cel mare.

— Da, poţi, îi răspunde Aiden. Dacă eşti sigură că

eşti de acord.

Dă să plece, dar se întoarce cu o expresie nedumerită.

— Ia sta ţi aşa! Eu unde merg diseară?

— Oh! exclam cu o voce piţigăiată. Deci. Dacă şi tu eşti de acord, Wanda a întrebat dacă vrei să stai cu ea în seara asta.

Ochii i se luminează.

— Pot să dorm la ea?

— Sophie, intervine Aiden. Sunt sigur că Wanda nu a vrut să spună că...

— O s-o întreb, îl întrerup, ştiind că Wandei nu-i va păsa. Mă întorc spre Aiden şi adaug: Sincer, probabil că îi va plăcea. Doar dacă eşti şi tu de acord cu asta.

El se încruntă.

— Dacă eşti sigură că nu o deranjează.

— Wanda va fi prima care să-mi spună dacă e aşa, râd.

O uşuiesc pe Sophie la etaj, aşteptând până a dispărut ca să-mi las capul pe umărul lui Aiden şi să rânjesc.

— A fost relativ nedureros.

— Sunt singurul care a avut senzaţia că ăsta a fost un interviu?

-— A, nu, clar a avut un aer de Don Corleone!

El continua sa se uite încruntat spre scările pc care a dispărut fata.

.— E bine că i-ani spus, nu? Oricum urăsc s-o minţim.

— Cred ca o să fie bine, îl liniştesc. Sophie e un

copil isteţ. Până la urma, şi-ar fi dac singură seama.

— Cred ca ai dreptate.

Ii mângâi maxilarul cu un deget.

-— Alai ales de vreme ce nu văd cum o sa funcţioneze

> treaba

aia cu „menţinerea sărutărilor la un nivel minim”.

Pufneşte dispreţuitor.

— Insinuezi cumva că nu-mi pot ţine mâinile la locul lor?

Nu-i răspund, în schimb mă uit în jos şi-l bar uşor pc dosul palmei aşezate pe genunchiul meu, în locul unde degetele li. au desenat inconştient un cerc în ultimele zece minute.

Aiden îşi dă ochii peste cap.

— OK, bine!

— Aşadar, sper că ai avut grija ca floarea mea de prins i mâna să se asorteze cu rochia. Mă aştept la o fanfară diseara.

— Fanfară, repetă, clătinând din cap în timp ce râde. Să ştii că nu ţi-am luat o floare de prins la mână, dar ţi-am luat o rochie.

Mă desprind de el ca să-l privesc cu o sprânceană ridicata.

— De unde ai ştiut ce mărime port?

— E posibil... să mă fi uitat în şifonierul tău, îmi răspunde sfios.

îmi astup gura cu o mâna, icnind teatral şi fals.

— Dumnezeule, mai ai puţin şi o să scotoceşti prin sertarul meu cu lenjerie intimă!

— îmi place mai mult ca lenjeria ta intima să fie pe podea decât în sertar.

îmi reţin un zâmbet, privind din nou spre propria-mi poală ca să nu-mi vadă roşeala. Desenez şi eu conturul unui cerc pe dosul palmei lui rămase în continuare pe genunchiul meu.

— Deci... sunt curioasă de rochia asta. Ce fel de rochie mi-ar cumpăra Aiden Reid?

— Ceva cu un decolteu discutabil.

Clatin din cap dojenitor.

— Perversul e!

— Poate, chicoteşte, apoi se apleacă de parcă ar vrea să mă sărute, dar îmi duc mâna între noi ca să-i acopăr gura.

— Gata, gata! Minimum de sărutări!

Ţip când îmi linge palma, trăgându-mi-o repede când mâna îi ţâşneşte ca să mă apuce de încheietură şi să mă poată trage mai aproape. Mă ţine ferm în timp ce îmi acoperă gura cu a lui, protestele mele provocatoare neputând fi comparate cu moliciunea buzelor lui. Murmură mulţumit şi mai zăboveşte o clipă, retrăgându-se doar când m-am topit complet.

— Asta va trebui să ne ajungă până mai târziu, şopteşte.

Abia în acest moment înţeleg că „mai târziu” înseamnă o întreagă casă goală doar pentru noi după prima noastră întâlnire oficială, pentru prima dată de când am venit aici, şi, văzând felul în care mă priveşte Aiden, trebuie să presupun că şi el se gândeşte la acelaşi lucru. Trebuie să depun toate eforturile posibile să-mi menţin vocea neutră când vorbesc din nou:

— Aşadar, rostesc într-o manieră complet

normală, care nu trădează faptul că mă gândesc la un viitor sex fără inhibiţii. Hai să vedem rochia asta!

— Nu te mai foi! râd pe când aşteptăm în faţa uşii Wandei. Aiden îşi aranjează cravata (probabil aş putea să scriu un întreg eseu cu tema motivului pentru care Aiden ar trebui s.i poarte cravata în fiecare zi, pentru că, sfinte Sisoeî), având aceeaşi expresie agitata care mă face să-mi doresc să chicotesc de fiecare dată când mă uit la el.

C\A7in ¡SCnZat‘a ca cunoştinţă cu părinţii tai?

~ F ai, Wanda e mai aproape de asta decât părinţii mei adevărap, pnn urmare... Nu eşti prea departe de adevăr.

— Corect! Rahat! Scuze!

— Cuvânt urat, tari, îl ceartă Sophie.

— Ştiu, îi cere el scuze. îmi pare rău!

Sophie se apropie ca să se uite la tatăl ei.

— Lui tari îi e frică de Wanda?

— Nu mi-e frică de Wanda, o contrazice el.

O înghiontesc pe Sophie cu corul.

— Clar îi e frică de Wanda. B

— *Nu* îmi e frică de...

Aiden amuţeşte când uşa se deschide în cele din urma Wanda apărând la uşă cu papuci de casă în picioare, pijamaua roz din flanel şi halat. Practic, opusul complet al intimidării. Asta nu-l împiedică pe Aiden să încremenească lângă mine ca o statuie. Ea îi aruncă un zâmbet luminos lui Sophie, care se grăbeşte imediat să o îmbrăţişeze, iar Wanda se apleacă spre fată în timp ce o mângâie pe cap. Mă

topesc când văd cum se luminează Wanda în prezenţa lui Sophie şi
* o priveşte cu o expresie
serioasă.

— Eşti gata să iei bătaie la remi în seara asta?

— Nu! în seara asta o să câştig. M-am antrenat!

Wanda nu pare convinsă, doar o fixează cu privirea.

— Mai are ceva pâine de mâncat înainte să încep s-o târăsc după mine la cazino.

Aiden a rămas complet mut în tot acest timp, iar Wanda nu-i recunoaşte prezenţa iniţial. Nu înainte s-o trimită pe

Sophie în casă ca să îi caute pachetul de cărţi. Sophie îşi ia la revedere de la noi în grabă, dar îmi dau scama că acum arc priorităţi mai importante decât noi.

Chipul Wandei îşi pierde căldura blândă când se întoarce în cele din urmă din nou spre Aiden, proptindu-şi mâinile în şolduri în vreme ce îl studiază din cap până-n picioare.

— Tu eşti Aiden?

El încuviinţează băţos din cap.

— Da, doamnă.

— Lasă-mă cu „doamnă”! Poţi să-mi spui Wanda.

— Corect! Wanda. Scuze!

Wanda îşi ţuguie buzele în vreme ce bate din picior.

— Ai o minune de fată, adaugă ea.

__Mulţumesc! răspunde Aiden. Vorbeşte foarte frumos despre tine. Apreciem că ai grijă de ea în seara asta!

— Păi, având în vedere că pe asta ai înhăţat-o –

arată cu degetul mare spre mine –, mi-ar prinde bine puţină companie.

Aiden pare că şi-ar dori să intre în pământ, şi trebuie să mă străduiesc să nu râd.

— Scuze pentru asta! Eu, ăăă, nu am intenţionat să o fur de lângă tine.

Wanda se uită la mine şi fluieră.

— Uită-te la tine! mă laudă ea. Rochia aia îţi face fundul să arate de milioane!

îmi ridic bărbia şi o privesc pe sub sprâncene, bătând din gene în timp ce mă întorc să-i ofer o imagine din profil.

— Nu-i aşa? Aiden a ales-o.

— Oh?

Aruncă o privire spre Aiden, părând amuzată.

— Aşa a făcut?

îmi trec palmele peste materialul negru, mătăsos, care îmi vine mănuşă, bătând uşor curbele şoldurilor în vreme ce dau din cap.

— A făcut o treabă bună.

— Sunt convinsă că nu se gândea deloc la fundul tău când a cumpărat-o, ne ia ea peste picior.

Mă întorc din nou să arunc o privire spre fundul aflat în discuţie.

— Sunt destul de convinsă că nu se întâmplă din greşeală.

Când arunc o privire spre Aiden, observ că vârfurile urechilor îi sunt roşii şi hotărăsc să pun capăt tachinărilor. S-ar putea să nu mă mai scoată niciodată în oraş dacă se gândeşte că la asta trebuie să se aştepte. încerc să-i spun ’ Vandei din priviri să

termine, dar nu funcţionează absolut eloc.

— Deci, Aiden, reia Wanda, aplecându-se ca să vorbească tai încet. Nu te mai uiţi la filmuleţele alea cu ţâţe, nu?

— *Wanda!* o apostrofez. Dumnezeule!

Aiden pare că mai are trei secunde până o să facă scurtcircuit şi simt cum mi se încinge gâtul de umilinţă. Clar nu o să mă mai invite niciodată la o întâlnire. Wanda zâmbeşte în sfârşit când încep să implor în tăcere să mor, pufnind în râs în vreme ce-l bate uşor pe Aiden pe piept.

— Fac mişto de tine, băiete, râde ea în hohote. Să fii bun :u fata mea, bine?

Aiden dă mecanic din cap.

— Da. Bineînţeles!

— Ţi-a zis că mi-am pus proteză de şold? Dacă-i frângi inima, o să...

— Bine, o întrerup. Ar fi bine s-o luăm din loc. Ai numerele noastre de telefon, deci, dacă ai nevoie de ceva...

Wanda încă râde, şi îi arunc o privire care îi transmite că o să o cotonogesc mai târziu.

— Voi duceţi-vă să vă distraţi! ne uşuieşte. Ala ocup eu de mica teroristă.

— Serios, insistă Aiden. Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

— Nu vă faceţi griji! replică Wanda zâmbind. Ala descurc, tau!

Ne face cu mâna în timp ce împinge uşa, ţipând ceva despre împărţitul cărţilor înainte ca uşa să se închidă în urma ei. Aiden nu se pune imediat în mişcare, părând la fel de uluit când îmi întâlneşte

privirea.

— Nu-mi dau seama dacă mă urăşte sau nu.

— Oh! râd. Te adoră.

Dă din cap.

— Păi, bine, atunci!

— Haide! adaug, întinzându-mă spre mătasea roşie a cravatei lui şi lăsând-o să-mi alunece printre degete. Hai să facem să merite banii daţi pe rochia asta!

Locul de muncă al lui Aiden arată diferit când nu e plin de clienţi guralivi şi mese pline. Proprietarul a închis mare parte din restaurant, mai puţin zona principală de servit masa, unde au aşezat câteva mese pentru personal. Observ hostessa care îmi aruncă mereu priviri (Aiden m-a informat că o cheamă Laura şi că pur şi simplu aşa e faţa ei) la o masă din apropiere cu unul dintre barmani, iar ea dă din cap spre mine când ni se întâlnesc privirile. Poate-mi aruncă şi un zâmbet. Nu-mi dau seama.

Poate că pur şi simplu chiar aşa e fata ei.

Lumina are aceeaşi strălucire estompată obişnuita ce pare romantică, iar când Aiden mă conduce prin sală şi mă ajuta să mă aşez pe unul dintre scaunele sofisticate pe care nu am mai stat de la prima noastră întâlnire ciudată – îmi dau cu adevărat seama că asta chiar e o *întâlnire.* Ceea ce-mi face inima să bată şi mai repede când mă aşez pe scaun, cu Aiden vizavi de mine şi oferindu-mi un zâmbet cald atunci când mă prinde holbându-mă.

— Ce?

— E amuzant, îi răspund.

— Ce anume?

— Ultima oară când am fost aici, în aceeaşi postură, .roape am scuipat pe tine.

- A fost foarte drăguţ.

- Pe bune?

- Cât de dubios mă face să par dacă îţi spun că m-ai cui să mă gândesc la gura ta tot restul serii?

-- Incredibil de dubios, replic pe un ton mucalit. Direct la închisoare!

Zâmbetul i se lăţeşte.

— Atunci, o să am grijă să nu-ţi dezvălui niciunul dintre celelalte gânduri dubioase pe care le-am avut în privinţa ta de când te-ai mutat la noi.

— A, în niciun caz! protestez. Vreau să ştiu totul. Oricum ştiu deja că eşti un pervers.

— Dar cât de dubios sună dacă zic că vreau să fiu pervers doar cu tine?

Expir prelung, întinzându-ină după gentuţa pe care am adus-o de parcă m-aş întinde după telefon.

— Uau! Mda! Sun la poliţie.

Aiden râde, iar eu renunţ la teatru şi îi zâmbesc larg.

— E-n regulă! Eu am petrecut mare parte din prima >aote gândindu-mă la mâinile tale, deci suntem chit.

— Mâinile inele? Işi priveşte degetele cu o sprânceană ridicată şi adaugă: Ce-i cu ele?

— Sunt foarte mari.

- Şi?

— Ştii ce se spune despre tipii cu mâini mari.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Uau! Acum cine e perversul?

— Presupun că am fost facuţi unul pentru celălalt, târâi spre el, iar expresia i se îmblânzeşte.

— Da.

Observ’ atunci că cineva se apropie de masa noastră, un bărbat de vârstă mijlocie care nu poate avea mai mult de cincizeci de ani, judecând după păml cărunt şi rar. Face cu mâna după ce îi atrage atenţia lui Aiden în timp ce se apropie. E îmbrăcat într-un costum negru şi poartă o cravată asortată, arătând mai stilat decât ceilalţi petrecăreţi, aşa că presupun că e şeful lui Aiden.

— Aiden! Mă bucur mult că ai venit! Eram convins că o să-mi serveşti şi anul ăsta replica „petrecerile nu sunt genul meu”.

— Ah, păi...

Observ că Aiden roşeşte.

— M-am gândit că ar fi drăguţ să ies măcar o dată.

Bărbatul se întoarce atunci ca să-mi zâmbească, dinţii abia zărindu-i-se pe sub mustaţa deasa şi sură.

— Şi partenera ta minunată nu ar avea absolut nimic de-a face cu asta, sunt convins.

întinde o mână.

— Joseph Cohen, dragă. Eu deţin acest vechi local.

— E superb, îl laud. Eu sunt Cassie.

— Cassie, repetă el. Cum a reuşit un tip atât de urât să pună mâna pe o fată atât de frumoasă ca tine?

Îmi dau seama că glumeşte, văzând cum Aiden dă ochii ¡x.'ste cap în spatele lui Joseph, şi ridic din umeri în vreme ce-mi mişc mâinile prcfăcându-mă că nici mie nu-mi vine să cred.

M-a tocat până am cedat. Vorbesc de curtate la nivel de poezii-citite-sub-fereastră.

— N-am nicio îndoială, râde Joseph, apoi îl aţinteşte pe Aiden cu un deget. Îmi place de el. Apoi ne spune amândurora: Să vă distraţi amândoi în seara asta, bine? Beţi nişte vin! Dansaţi puţin! E ziua mea, aşa că insist.

— Nu ini-ar plăcea deloc să te insult refuzând vinul gratis, replic serioasă.

Joseph râde din nou.

— Exact!

Bate în marginea mesei.

— Trebuie să-mi fac turul. Toţi adoră o vizită din partea şefului lor în seara liberă, nu?

Aştept până când se îndepărtează suficient ca să nu mă mai audă înainte să mă aplec peste masă.

— Bun! Şeful tău se preface sau chiar e mişto?

— Nu, chicoteşte Aiden. E grozav. A riscat pentru mine când mi-a oferit slujba asta. Fusesem ajutor de bucătar timp de vreo doi ani la un local de trei stele după ce terminasem şcoala şi nu reuşisem să prind niciun post în locurile la care mă înscrisesem. Joe a intrat într-o zi dintr-o toană şi i-a plăcut atât de mult mâncarea, încât a vrut să cunoască persoana care o gătise. A insistat să trec pe aici la un interviu şi, ei bine, restul e istorie.

— Sună grozav. Cu siguranţă e mai bine să-ţi placi şeful decât să lucrezi pentru un nemernic.

Lui Aiden îi zvâcnesc colţurile gurii.

— Şi tu ştii asta din experienţa personală?

— O, categoric! Şeful meu e un marc dur. Foarte solicitant.

Aiden îşi încrucişează degetele în timp ce se apleacă mai aproape.

— Mi-ar plăcea să fiu şi mai solicitant, dacă doreşti.

Căldura îmi inundă abdomenul şi trebuie să-mi reamin-

*

tesc că încă mai trebuie să trecem peste nişte băuturi, cină şi ceva dans înainte să-mi poată da jos rochia asta. Nu că Aiden ar părea să aibă vreo intenţie să facă aşteptarea mai uşoară. Încerc să par neafectată, chiar dacă îmi lipesc mai strâns coapsele, dând din cap spre barul cu băuturi gratuite.

— Cred că mai întâi ai face bine să-mi cumperi ceva de băut.

Restul serii pare să se scurgă ca în ceaţă; cina e un fel uluitor cu came de vită pe care nu-l pot pronunţa, dar care mi se topeşte în gură, iar după felul principal, aduc un sorbet din mure care mă face să-mi doresc să locuiesc în congelatorul lor. Dacă nu am fi fost într-un restaurant de cinci stele, probabil aş fi lins castronul. Joseph vine şi stă cu noi o vreme între felurile de mâncare, depanând poveşti despre Aiden şi restaurant şi, între ele, tot felul de anecdote amuzante. La un moment dat, o femeie începe să cânte încet din difuzoarele de deasupra noastră, un cântec franţuzesc pe care nu îl înţeleg, şi urmăresc cum oamenii încep să se ridice de la mesele lor, în căutarea spaţiului deschis din mijlocul încăperii.

Acum sunt o femeie de 25 de ani care a ieşit la întâlniri şi la cine şi a dansat de mai multe ori înainte de asta, dar, când Aiden se ridică din scaun

să-mi ofere mâna şi să mă întrebe încet dacă vreau să dansez, mă simt de-a dreptul năucită. Aproape ca şi cum ar fi prima dată.

Mă conduce spre ring şi mă trage aproape, iar palmele mari care i se aşază pe şoldurile mele sunt calde, o greutate plăcuta prin mătasea rochiei. îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi îi zâmbesc timid când începe să mă mişte în ritmul muzicii; nu e nimic complicat în sine în maniera în care o face, doar o mişcare a picioarelor într-un du-te-vino lent, însă, cu toate astea, tot mă simt agitată.

— Apropo de primele întâlniri, reiau, asta a ridicat ştacheta destul de sus.

Simt cum degetul mare îi alunecă pe şoldul meu.

— E bine de ştiut. A trecut foarte mult de când am fost ultima oară la o primă întâlnire.

— Şi la mine, recunosc. Apoi, puţin mai încet: Mai bine de un an.

Zâmbetul îi e vag şi abia vizibil, dar tot pot să-l observ.

— Şi la mine.

— Uneori, nimic din toate astea nu-mi pare real, recu- >sc. lot aştept sa mă trezesc pe canapeaua Wandei.

— Cum crezi că mă simt eu? Trebuie să mă conving în fiecare zi că cineva ca tine ar vrea să rămână prin preajmă.

— Aăă! Las-o moale, domnule Reid! Hai să nu ne prefacem că nu eşti un popas al tentaţiei de un metru optzeci şi ceva cu ochi sexoşi!

— Ochi sexoşi?

— Ei, haide! Sunt atât de frumoşi, încât nici nu e

corect!

Simt cum mâna îi alunecă puţin mai sus ca să mă apese pe talie pentru ca apoi să alunece din nou în jos, de parcă ar vrea doar să-mi simtă forma. îmi face stomacul să freamăte.

— Cred ca ai tăi sunt mai drăguţi.

— Tu, prietene, eşti nebun!

Râsetul îi e atât de slab, încât aproape că nu-l aud din cauza muzicii, dar apoi se apleacă în aşa fel încât să simt căliră răsuflării lui pe ureche şi să mă facă să mă înfior.

- Tu mă faci să mă simt nebun, Cassie.

A

Închid ochii în timp ce-i simt apăsarea uşoară a buzelor pe maxilar, iar genunchii mi se clatină aşa cum credeam ca doar în filme e posibil.

Suntem la petrecerea asta de mai bine de o oră, aproape două, de fapt, şi brusc nu mă mai gândesc decât să plecăm din locul acesta stilat şi să ne întoarcem acasă la Aiden ca să facem chestii mult mai puţin stilate. Chestiile pe care îmi doresc să le fac ar fi posibil să fie considerate de-a dreptul obraznice.

Trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să mă apropii de urechea lui şi să-mi cobor vocea până la o şoaptă:

— Cât mai trebuie să rămâi aici?

Simt cum se încordează când unghia mea îi mângâie gulerul cămăşii în zona cefei.

— Cât timp mai vrei tu să rămânem, îmi răspunde, tră- gându-mă şi mai aproape.

— Cred că sunt gata de plecare, domnule Reid.

Scoate un sunet pe un ton slab din gât, care îmi pune din nou genunchii în pericol, apoi mă strânge şi

de şold, pentru orice eventualitate.

— Atunci, hai să te duc acasă!

„Acasă."

În mod bizar, cuvântul mă fiice să mă în fi or.

Sunt incredibil de recunoscătoare ca nu trebuie să aşteptăm nota.

Habar nu am cum ajungem în casă, darămite cum urcăm cele două şiruri de scări până la dormitorul lui Aiden. Nu am timp să zăbovesc prea mult asupra ideii că asta e prima data când mă aflu în camera lui Aiden, de vreme ce de obicei nu am fost niciodată suficient de curajoşi să ne furişăm aici sus, cu Sophie în celălalt capăt al coridorului. Undeva în străfundul minţii sunt conştientă de gama de culori din camera lui Aiden; aceleaşi nuanţe de negru şi gri de peste tot din restul casei, însă e o idee *foarte* îndepărtată. Acum nu prea am timp să-l iau peste picior în privinţa asta. Nu la cum îmi cuprinde faţa în palmă, limba Iui mângâind-o pe a mea în vreme ce bâjbâi cu nasturii cămăşii.

Deja a smuls agrafa care îmi ţinea părul strâns, iar acum degetele i se încurcă în masa densă în timp ce palma îi alunecă în sus pe coapsa mea ca să-mi salte rochia. Geme când îi desfac cămaşa, iar mâinile mi se plimbă pe pieptul şi umerii lui ca să-l tragă de cap, încercând să fac, cumva, sărutul şi mai adânc. Totul la seara asta pare a fi, într-un fel, *mai intens* decât orice altă dată în care am fost împreună; o combinaţie îmbătătoare între întâlnire şi faptul că i-am spus totul lui Sophie făcând ca totul să pară,

cumva, mai *real.*

Nu-mi revin din euforia sărutului decât abia când simt cum îmi desface fermoarul de pe spatele rochiei; deja am reuşit să-i desfac cămaşa şi cravata şi să-i deschei şliţul când îmi vin în fire.

— Stai, stai!

Ochii îi sunt sălbatici când se desprinde de mine.

— Să stau?

— Rochia, pufnesc. Trebuie s-o pun pe un umeraş.

— Dă-o dracului de rochie! mârâie, încercând să mă sărute din nou.

— Acum e cea mai drăguţă rochie pe care o am! O să se şifoneze pe podea!

___O să-ţi cumpăr altă rochie, mi-o întoarce, ceea ce mă face să râd, nevoia din vocea lui gâdilându-mi egoul în nenumărate feluri.

___Treci în pat, domnule Keid! Revin imediat.

— O, nu! Nu te duci tocmai până la parter, pufneşte, după care dă din cap spre o uşă din apropiere. Atârn-o în dres- singul meu!

11 sărut scurt, expresia lui de frustrare aducând cu cea a unui copil mic în timpul unei crize de isterie – cortul din partea din faţă a pantalonilor lui transmiţând cu totul altceva. Traversez în grabă camera spre dressing, deschizând uşile şi aprinzând lumina în căutarea unui umeraş.

— lisuse! mormăi.

Dressingul lui Aiden e la fel de mare ca baia mea de la parter. Vad umeraşe goale în spate, dincolo de o mare de tricouri negre şi pantaloni de trening gri şi blugi negri, intrând ca sa iau unul în timp ce încep să-mi dau rochia jos. îmi desfac sutienul pentru orice eventualitate, ca să-l scap pe Aâden de deranj, când

observ[7] ceva interesant, oprindu-mă o clipă /s
când o idee mi se înfiripă în minte. îmi muşc buza în timp ce mă gândesc.

Ar fi prostesc sau sexy? mă întreb.

— Dacă nu vii încoace, strigă Aiden nerăbdător, o să vin să ţi-o trag în dressing!

Ei, ce mama dracului!

înainte să mă răzgândesc, iau de pe umeraş haina care mi-a atras atenţia, vârându-mi mâinile pe mâneci. Haina lui de bucătar e mult prea mare pentru mine, tivul ajungându-mi la jumătatea coapsei şi mânecile aproape acoperindu-mi ambele palme, însă, când mă întorc spre oglinda ce porneşte din podea de pe peretele din spate al dressingului, trebuie să recunosc că efectul general – material desfăcut care îmi dezvăluie doar puţin din sâni şi lasă complet la vedere dantela neagră a lenjeriei (am cumpărat una fără imprimeuri pentru seara asta, mulţumesc foarte mult!) – nu e deloc rău.

Încerc sa o imit cât de bine pot pe Jessica Rabbit[1] când ies din dressing, luminata din spate de becul din interior în timp ce-mi duc o mâna în sus pe marginea uşii ca să mă sprijin de ea. Aiden se ridică în capul oaselor în pat când mă vede; a scăpat de toate hainele, cu excepţia chiloţilor, şi face ochii mari în vreme ce mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare.

— În ediţia de azi a emisiunii „Cui i se potriveşte mai bine”..., încep cu un râset agitat.

Aiden nu râde. De fapt, pare de-a dreptul încordat.

— Nu-i niciun concurs, spune crispat. Iar apoi, cu o mişcare a degetului: Vino încoace!

Reuşesc să traversez camera fără să mă împiedic sau să fac orice altceva care să strice atmosfera sexy spre care ţintesc, căţărându-mă în pat să mă alătur lui lângă tăblia unde se odihneşte pe (evident) perne negre. Ala trage în poala lui, astfel încât miezul să-mi să stea chiar pe lungimea lui ce împinge în lenjerie; căldura îmi provoacă un fior între picioare. Ochii lui Aiden îi urmăresc mişcarea mâinii când îşi pune palma pe abdomenul meu, privind cum şi-o duce mai sus, între sâni, ca sa desfacă partea din faţă a hainei şi să-mi lase pieptul dezgolit.

— Cum de eşti atât de al dracului de perfectă?

îmi arcuiesc corpul în aşa fel încât sfârcul să-i atingă uşor pieptul, ambii cutremurându-ne când îmi întorc faţa ca să-i dau o serie de sărutări uşoare pe mandibulă.

— Cum de încă nu mă atingi?

— încerc să mă hotărăsc cum vreau să te ating prima dată. Mâna îi alunecă pe şoldul meu ca să intre pe sub chiloţi şi

să-mi cuprindă fundul în palmă.

[1] Personaj fictiv din filmul Disney *Cine vrea pielea lui Roger Rabbit?* (n. tr.).

— Cu mâinile?

A

Işi lasă capul în jos ca sa traseze cercuri cu limba în jurul sfârcului meu şi facându-mă să scot un icnet slab.

— Cu gura?

Mâna de pe fundul meu mă trage mai aproape de el, suficient de aproape ca să-şi poată mişca şoldurile şi sa-şi lase penisul să se frece între picioarele mele.

— Cu altceva?

În clipa asta mi-e greu să rostesc cuvinte, dar reuşesc să şoptesc:

— Există vreo opţiune care să le cuprindă pe toate trei?

— întotdeauna există o opţiune care să le cuprindă pe toate trei, chicoteşte sec.

Degetele sale găsesc un sfârc cu care să se joace, răsucin- du-l încet în vreme ce gura sa o găseşte pe a mea. Sărutul îi e neauzit, chiar leneş – un contrast evident faţă de graba disperată de mai devreme. Aproape ca şi cum nu s-ar grăbi deloc. Trăgând de timp, poate. Sunt împărţită între a-I îndemna să se grăbească şi a savura senzaţia.

îmi muşcă încet buza de jos, sărutându-mi apoi colţul gurii.

— Te-ain urmărit atâta timp!

Un alt sărut lent, prelung.

— Eram obsedat, Cassie.

— La final am încetat să mai ţin show-uri private, mărturisesc. Doar pentru tine le mai ţineam.

A

Penisul îi zvâcneşte între picioarele mele. Ii place.

— Erai naibii uimitoare! Făceai tot ce-ţi ceream să faci.

A

— îmi plăcea, şoptesc.

Se depărtează de mine ca să mă privească cu ochi întunecaţi.

— Ţi-ar plăcea şi acum?

— Ce anume?

— Mereu mi-am imaginat cum arătai – cum arătai c// *adevărat* – când îţi dădeai drumul. Făcând ceea ce îţi spuneam eu să faci. Poţi să-mi arăţi?

Burta mi se strânge de agitaţie şi încântare, şi îmi muşc buza când mă gândesc la asta. Dorinţa de pe chipul lui face ca ideea se fie cu atât mai atrăgătoare, şi îmi ia doar o secundă să iau o decizie, aplecându-mă să-l sărut adânc.

— Şi ce fel de show ţi-ar plăcea să vezi în seara asta, A?

Respiraţia îi e neregulată în timp ce gâfâie.

— De fapt, mă gândesc la asta de câteva zile.

— Hmm! Chiar asa?

Mâna îi bâjbâie în noptiera de lângă pat, deschizând sertarul şi răscolind prin el până când scoate un săculeţ lung din mătase.

— Ti-am luat un cadou.

— Un cadou?

îmi oferă săculeţul, urmărindu-mă nerăbdător când desfac şnurul şi bag mâna înăuntru. Degetele melc întâlnesc un silicon moale, catifelat, care îmi e foarte cunoscut, iar căldura îmi coboară în abdomen şi mai jos când scot un vibrator roz-aprins care arată... foarte realist.

— Nu trebuia, şoptesc.

Mă dau în spate până ajung să-i încalec picioarele, punând suficient spaţiu între noi cât să poată vedea totul. A trecut mult timp de când am făcu t-o ultima dată, însă acum, că mă priveşte, mi se pare uşor să o fac iarăşi.

îmi pun vârful vibratorului între sâni, lăsându-l să

traseze o cărare în josul burţii.

— Mă bucur că te-ai întors! rostesc dulce. Mi-ai lipsit.

Efectul asupra lui e imediat. Respiraţia îi devine mai gre-, oaie şi nările i se lărgesc în timp ce tot trupul i se încordează.

— Mă faci să-mi fie foarte greu să stau departe de tine.

— Oh?

Fac un cerc cu vibratorul în jurul buricului, asigurân- du-mă că îi susţin privirea.

— Doar asta e de-ajuns să ţi se întărească?

— Îmi place ţinuta ta, îmi răspunde cu glas răguşit.

Zâmbesc în jos spre un umăr al hainei, ducându-mi mâna liberă să îl împing puţin într-o parte.

• — Asta? E a iubitului meu.

— Chiar aşa?

— Ar fi furios dacă ar şti că am îmbrăcat-o pentru tine.

Observ cum îşi încleştează pumnii pe lângă corp când încep să duc vibratorul mai aproape de talia chiloţilor şi mă întreb cât o să mai reuşim să continuăm acest joc.

— Atunci, am face bine să nu-i spunem.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei, A, mustăcesc. Ştii că o să fac orice doreşti.

— Serios?

Pieptul i se ridică şi îi coboară brusc.

— Dacă aş vrea să te joci cu păsărică aia frumoasă a ta cu jucăria pe care o ai acolo?

— A, ai asta?

O duc mai sus, făcând o cărare leneşă în sus, peste stern, până o aduc în dreptul gurii ca să-i ling vârful.

— Nu ştiu. Crezi că pot s-o primesc pe toată?

— Ar fi bine să poţi, îmi răspunde printre dinţi. O să trebuiască să fii moale şi udă dacă mai târziu o să mă primeşti pe mine.

iVli se întretaie respiraţia.

— Aşa am să fac? O să mi-o oferi mai târziu, A?

— Ţi-ar plăcea, Cici? Ţi-ar plăcea să te despic cu puia mea?

— Mmm!

Nu mă opresc în timp ce duc jucăria şi mai jos, de data asta lăsând-o sa alunece dincolo de chiloţi şi să vâr capul mai gros printre labii, umezindu-1.

— Sună mult mai bine decât jucăria asta prostească.

— Mai târziu! promite el, şi nu pot descrie cât de extaziată sunt să ştiu că de data asta chiar *va exista* un mai târziu.

— Scoate-ţi chiloţeii ăia ca să pot vedea cât de umedă eşti!

E nevoie de câteva manevre ca să-mi scot lenjeria în poziţia asta, dar reuşesc să-i cobor suficient de mult de-a lungul picioarelor ca sa le dau drumul în partea opusă a patului înainte să îl încalec iar. Ştiu că acum vede tot, mai ales cu becul din dressing care continuă să lumineze interiorul camerei, iar acest lucru e şi mai evident din maniera în care ochii i se fixează pe jucăria cu care mă joc mai departe în dezastrul ud dintre picioare.

îmi las capul într-o parte.

— Asa?

>

— Exact aşa! îmi răspunde răguşit. Poate puţin mai lent.

Fac mişcări lente, exagerate, ţinându-mi picioarele cât de desfăcute pot ca să nu rateze nimic. Mişcarea mâinii mele face ca haina să-mi alunece de pe un umăr, practic căzând cu totul de pe mine.

— Atinge-ţi sfârcurile pentru mine! îmi şopteşte. Joacă-te ele!

închid ochii în timp ce fac ce-mi cere, simţindu-mă ciu- lat de puternică datorită *nevoii* pure din vocea lui. De parcă ar fi nevoie de fiecare dram de control pe care îl posedă să nu întindă mâna şi să mă atingă. Cum de nu am recunoscut-o niciodată?

— Poţi să-l bagi în tine? Lasă-mă să văd cum ţi-o tragi singură'

Inspir şuierător când împing capul jucăriei în găurică; alunecă uşor înăuntru, la cât de umedă sunt — ca să nu mai vorbim despre cât de mică este în comparaţie cu a lui Aiden. Nici nu ştiu cum m-aş mai putea întoarce vreodată la asta după el. Încep să o mişc lent înăuntru şi afară din mine, sunete umede, alunecoase, răsunând prin aer în timp ce continui să-mi ciupesc sfârcul cu cealaltă mână.

— Pun pariu că scula ta ar fi mult mai bună decât jucăria asta, comentez cu o pudoare prefăcută. Mă întreb dacă ai putea măcar să intri tot în mine.

— M-ai putea primi pe tot, îmi răspunde cu glas răguşit, le-aş ţine pe scula mea *zile* întregi, dacă aş putea, Cici.

— Sună bine, răspund încet şi împing jucăria şi

mai adânc. Dar, pentru moment... pot să mă prefac că tu eşti jucăria asta, dacă vrei.

— Atunci, va trebui să te fuţi mai tare de atât, Cici. Pentru că eu asta aş face, le-aş fute până ai începe să ţipi după asta.

Devine din ce în ce mai greu să continui jocul, mai ales de vreme ce ştiu cât de *bine* o să fie când o să mă atingă *cu adevărat,*

— Pot să pornesc vibraţia, A? Am nevoie de puţin mai mult, mă bosumflu.

— Nu ştiu ce să zic, răspunde precaut. Crezi că ai fost suficient de cuminte pentru ea?

— Am fost mai mult decât cuminte, şoptesc. Te rog, A?

— Dă-i drumul! scrâşneşte. Pregăteşte bine pentru mine păsărică aia drăguţă!

Pornesc vibraţia, modificând puţin setările până când simt în interior o vibraţie constantă, zumzăitoare, care mă face să icnesc.

— *Oh!*

— Te simţi bine, Cici?

Dau din cap. închizând ochii şi concentrându-ma la felul în care jucăria intra şi iese din mine.

— Aim-hmm!

— Crezi ca e mai plăcut decât dacă aş fi eu?

Clatin din cap.

— Tu ai fi mult mai plăcut.

— Pentru că ai prefera asta, nu-i aşa? Să te umplu.

— D/z, oftez.

— Zi-mi cât de mult îmi vrei puia, Cici!

— Eu a... *ah!*

Ating acel loc din mine care mă face să mă cutremur şi încheietura începe să mă înţepe uşor în vreme ce încerc să menţin ritmul.

— lini doresc sa fii tu. Vreau să mă umpli tu în locul ju- 'âriei ăsteia. *Ani nevoie.* A.

— Da? Poţi să mă implori? Imploră-mă să ţi-o dau, Cassie! Deschid puţin ochii, observând cât de *zdruncinat* pare, leptul îi e roşu şi vene subţiri i se văd proeminente pe braţe ie cât de tare-şi strânge pumnii. Gura îi e deschisă şi pleoapele îi sunt grele, aşa că hotărăsc să-i iert scăparea, încercând să mă concentrez din nou la joc.

— Te rog, A! şoptesc, împingând jucăria în mine puţin mai tare. Te rog, dă-mi-o!

— Nu te cred. Eşti sigură că o vrei?

Gura mi se deschide când ating din nou acel loc, cutre- murându-mă din nou în timp ce orgasmul e tot mai aproape.

___gândesc tot timpul la asta. Cât de bine m-ai umple.

Capul îmi cade pe spate în vreme ce coapsele îmi tremură, atât de aproape, încât aproape că pot să-i simt gustul.

___Pun pariu că tu ai...

Respiraţia mi se întretaie şi mâinile îmi tremura.

— Pun pariu că tu ai putea...

Mă încordez când mă izbeşte, nu atât de copleşitor precum cel pe care ştiu că mi-l poate provoca Aiden, dar suficient cât să-mi lase o peliculă subţire de transpiraţie pe corp şi să mă transforme într-un dezastru cu respiraţia îngreunată. Când în sfârşit pot să deschid iar ochii, văd că Aiden mă urmăreşte de parcă aş fi un fel de creatură mitologică, cu o expresie plină de mirare şi uluire şi un pic din altceva ce-mi face pieptul să mă doară.

— *Să-ini bag,* Cassie! Cum de eşti aşa de...

— Cassie?

Ii zâmbesc în timp ce mă căznesc să-mi recapăt suflul.

— Cine-i asta? Ştii bine că numele meu e Cici.

— Cici, rosteşte încordat.

— îţi doreşti să mă fi putut atinge, A?

Scot jucăria din mine şi opresc vibraţia, dar apropii capul pe burtă ca să întind puţin din fluidele mele acolo.

— îmi doresc să mă fi putut atinge.

Maxilarul i se încordează.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Oh? Care-i problema? Credeam că îţi place sa mă priveşti.

Mă surprinde ridicându-se de pe perne şi târându-se spre mine până când poate să mă împingă pe spate. îşi propteşte mâinile de-o parte şi de alta a capului meu în vreme ce rămân întinsă sub el.

— Aiden?

— M-am răzgândit, îmi spune serios, fixându-mi privirea. O vreau pe Cassie.

îmi trage mâneca de pe braţ ca sa o facă să alunece mai jos.

— Doar pe Cassie.

Inima începe să-mi bată tare în piept când îmi dă jos haina, aruncând-o deoparte.

— Şi nu vreau sa mai privesc.

Abia pot respira când se lasă în jos peste mine, dându-mi un sărut care îmi face degetele de la picioare să se încovoaie. Limba îi alunecă în gura mea ca să o lingă pe a mea, şi închid ochii în vreme ce pielea mă furnică şi simt o agitaţie în măruntaie. Simt cum mâna i se mişcă spre şoldul meu ca să mă strângă, apoi începând să rătăcească – în sus, pe coaste şi sub sâni, şi înapoi în jos peste abdomen până ajunge între picioare.

— Eşti atât de udă! se minunează.

A» >
îmi las degetele să-i atingă uşor coapsele şi-l trag mai ioroape.

— Din cauza ta.

— *Futu-i!*

Graba a revenit în timp ce mă sărută, dar restul trupului se mişcă încet. Mă ţine de şold ca să mă prindă sub el, • uişcându-se lipit de mine ca să pot simţi căldura penisului în centru. Materialul subţire al lui pare mult prea mult, şi încep să trag de ei cu nerăbdare, căci am nevoie să-l simt în totalitate. Reuşeşte să-şi scoată chilotii mai uşor

decât mine

şi în doar câteva secunde e lipit de mine complet dezbrăcat.

Oftez cu gura lipită de a lui când îl simt lipit de miez, menţinând acea mişcare continuă care loveşte capul penisului de cea mai sensibilă parte din mine la fiecare mişcare.

— Aiden, şoptesc între sărutări. Aiden, poţi...

Şi, dc parcă ini-ar putea citi gândurile, simt împingerea hii la intrarea în mine, desfacându-mă uşor înainte să intre •iHct. Nu încetează să mă sanite în vreme ce îmi oferă centimetru după centimetru, umplându-ma într-o manieră lentă, chinuitoare, ce face să pară că durează o veşnicie până să fiu plină. E atât de diferit de jucărie, mult *mai plăcut,* încât mă întreb iarăşi cum aş mai putea fi vreodată complet satisfăcută de altceva în afară de asta după ce am avut parte de ea. Sper să nu fiu niciodată nevoită să aflu.

Trupul lui lipit de mine c cald, o greutate plăcută, iar buzele lui, care au reînceput să rătăcească, îmi provoacă mici scântei pe piele acolo unde mă atinge. Nu se mişcă deloc în mine, cu gura lipită de obrazul meu, de maxilar, în josul gâtului – iar după un moment de tortură încep să mă foiesc nerăbdătoare.

— Stai nemişcată! îmi cere, nu ca o solicitare, ci ca o rugăminte. Lasă-mă să te simt!

încremenesc când scoate un geamăt tremurător pe gâtul meu, sărutându-ma blând după aceea în vreme ce mâna îi alunecă în jos pe coapsa mea.

Mâna i se arcuieşte în spatele genunchiului ca să-l salte un pic, ridicându-l ca să mă deschidă şi mai mult în timpee-şi ridică uşor capul ca să se uite la mine. Gâtul i se mişcă când înghite în sec în vreme ce se uită la mine pe sub pleoapele îngreunate, ţinându-mi genunchiul lipit de piept şi zâmbind visător înainte să mă săzute din nou.

Şi apoi începe să se mişte.

Işi trage şoldurile în spate ca să intre din nou în acelaşi ritm lent, buzele şi limba lui distrăgându-ma prea tare ca să mă mai plâng măcar de ritmul lent. Nu că aş vrea s-o fac. Fiecare intrare aduce cu ea o frecare delicioasă, fiecare centimetru din el atingând fiecare parte din mine. Sunt încă sensibilă după orgasmul pe care tocmai mi l-am provocat, iar asta înseamnă că fiecare simţ e mai ascuţit şi fiecare atingere pare şi mai *intensă.*

Simt cum braţul i se furişează pe sub spatele meu, lipin- du-mă de el şi proptindu-mi genunchiul la pieptul lui. Se lasă pe cot de cealaltă parte a mea, fără să-şi dezlipească gura de a mea. Suntem atât de apropiaţi, încât simt baza penisului frecându-se de mine la fiecare împingere, o furnicătură intensificându-se între picioarele inele în vreme ce îşi mişcă şoldurile între ale melc iar şi iar şi iar.

Coapsa începe să mă ardă din cauza felului în care mi-a lipit-o de burtă, dar unghiul acesta înseamnă că mă izbeşte imposibil de adânc la fiecare împingere, plăcerea fiind mai importantă decât orice disconfort. Sărutările îi sunt neregulate, de parcă i-ar fi greu să rămână concentrat,

capul căzân- du-i în cele din urmă peste gâtul meu în timp ce scoate un geamăt. Mă ţin de umerii lui pe când iuţeşte ritmul, cu respiraţia fierbinte pe pielea gâtului meu.

— *Aiden,* icnesc, fiorul acela fierbinte din interior fiind cale să explodeze. Oh! *Oh!* Sunt...

— O să-ţi dai drumul?

Încerc să dau din cap.

— Nu te opri!

— Nicio clipă.

A

împingerile au devenit neregulate.

— Futu-i! Nu vreau să mă opresc *vreodată.*

— Doar... continuă... *acolo!* Sunt...

E ca un foc de artificii care explodează în spatele ochilor şi peste tot pe piele, lumini şi culori străfulgerându-mi câmpul vizual în timp ce tot corpul mi se încordează de la orgasm. Aiden se mişcă mai departe, gâfâielile fiindu-i mai sonore şi mai aspre în urechea mea, şi îmi plimb degetele peste umerii lui, dându-i sărutări oriunde ajung.

Şi el încremeneşte când atinge extazul, trupul lui masiv lennirând lipit de al meu şi scula zvâcnindu-i adânc, adânc în interior înainte sa se prăbuşească moale peste mine. E greu şi mult prea masiv pentru asta, dar îmi place să îi simt greutatea. Continui să-i dau sărutări apăsate pe maxilar cât timp încearcă să-şi recapete suflul, cutremurându-se la fiecare atingere a degetelor mele pe piele.

Mă ţine aproape de el până când respiraţia i se mai domoleşte, inhalând adânc doar ca să expire înainte să iasă din mine cu o tresărire. Nu se

îndepărtează, ci doar se răsuceşte uşor pe o parte ca să mă poată ţine lipită de el iară să mă strivească cu greutatea sa şi privindu-mă în timp ce îmi ridic mâinile ca să mi le aşez sub cap. Pare epuizat; capul îi e aşezat pe un biceps, iar celălalt îi e întins leneş peste şoldul meu, însă ochii îi sunt expresivi şi luminoşi în vreme ce îmi studiază chipul.

îmi duc vârfurile degetelor la gura lui, urmărindu-le uşor conturul.

— Ştiai că cele mai sensibile părţi din corp sunt vârfurile degetelor şi buzele?

— Da? îmi sărută vârfurile degetelor şi reia: Pare destul de aluziv, pentru un capac de Snapple.

Mâna îi urcă pe coastele inele până îmi cuprinde mâna între degete, răsucind-o ca să-mi sărute palma. Umbra unui zâmbet i se zăreşte pe faţă când îşi ridică ochii spre mine, de parcă ar ţine un secret pe care nu îl poate împărtăşi, şi mi se pare molipsitor la cum mă face să-i zâmbesc timid.

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit atunci?

Gura sa îmi atinge în continuare palma.

— Dacă ne-am fi întâlnit?

— îhî! Adică, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

Râsetul nu îi e nimic mai mult decât o expiraţie rapida pe nas, şi îmi răsuceşte din nou mâna ca să-mi atingă nodurile degetelor cu buzele.

— Cred câ am fi fost exact aici.

Fluturi îmi roiesc în stomac şi până sus, în piept, şi, un moment, am senzaţia că aş putea să zbor daca

mâna lui Aiden nu m-ar ţine lipită de patul lui. E un sentiment cu totul nou, însă nu unul care să-mi displacă.

— Parcă ar fi un vis, şoptesc. Tot cred că o să mă trezesc.

Zâmbeşte, şi nici nu am timp să mă simt complet zăpăcită înainte să revină deasupra mea.

_ E-n regulă, adaugă, ochii fugindu-i spre gura mea centru o clipă înainte să se aplece să mă sărute.

E un sărut lent şi dulce, exact aşa cum este şi el, şi simt :um genele îmi flutură de uluire când se retrage.

— Oricum în noaptea asta nu am de gând să te las să dormi.

— Perversule! îl tachinez.

Simt cum se întăreşte din nou lipit de coapsa mea când mă sărută iar.

— Nu-ţi face griji! şopteşte lipit de mine. O să te trezeşti chiar aici, în patul meu.

Greutatea acestui sentiment pare şi mai marc decât a corpului său, şi îl las să se încolăcească în jurul meu ca o pătură până mă topesc din nou lipită de el, îngăduindu-i să mă ameţească cu sărutul şi atingerea lui şi toate celelalte.

Conversaţie cu @alacarte

Poate aş putea ţine
O în mână un trandafir.
Cum fac în Burlacul.
Ca să ştii că sunt eu.
1

Te uiţi la Burlacul?

Nu pot nici să confirm, nici să infirm asta.

CAPITOLUL 23

Cassie

ÎN NOAPTEA ASTA ÎMI VISEZ PĂRINŢII, CHESTIE CARE mă ia complet prin surprindere, având în vedere că nu am mai vorbit cu ei de când am plecat de acasă, la optsprezece ani. Visez ziua în care am plecat, expresia dezamăgită de pe chipul tatei şi polemica mânioasă a mamei – o ceartă pe care d)ia dacă mi-o mai amintesc. Chipul mamei e o imagine iceţoşata ce se potriveşte cu imaginea tatei şi, chiar dacă ijesc ochii, nu le disting figurile. Oare am uitat cum arată?

Odată cu visul vine şi o durere, una pe care nu mi-am mai găduit sa o simt de foarte multă vreme – o angoasă zdrobitoare provocată de teama de-a rămâne singură. O grijă sufocantă ce survine din faptul că am fost o mare dezamăgire pentru cele două persoane a căror iubire ar fi trebuit să o primesc cu uşurinţă.

Simt cum picioarele mi se cufundă în iarba din faţa casei când vocea mamei începe să se estompeze, iar panica îmi strânge pieptul în vreme

ce mă chinui să răzbesc la suprafaţă. îmi desfac larg braţele în timp ce deschid gura să ţip, dar nu iese niciun cuvânt şi îmi dau seama că pământul o să mă înghită fără să pot face ceva în privinţa asta.

Dar apoi îmi aud numele, ca un oftat uşor al vântului, şi mâini puternice le prind pe ale mele să mă scoată din nou la suprafaţă. O străfulgerare de căprui cald şi verde care mă priveşte, un zâmbet orbitor ce vine odată cu asta. îmi şopteşte numele iar şi iar, şi panica din piept descreşte, transformân- du-se într-o căldură înfloritoare care îmi trimite fiori peste tot.

Cassie.

Cassie.

Cassie.

— Cassie.

Mă trezesc cu aşternuturi moi sul) mine şi buze şi mai moi pe umăr, gemând în vreme ce-mi întind braţele ca să mi le bag sub pernă. Îmi revin. Mâna lui Aiden mă mângâie blând pe spate în timp ce buzele lui continuă să-mi dea sărutări uşoare pe spate.

Ce vis ciudat! mă gândesc.

Nu că aş avea timp să mă gândesc prea mult la asta, torcând ca o pisică mulţumită atunci când îi simt gura pe cicatrice în timp ce-i urmăreşte vag conturul.

— Bună dimineaţa! mormăie pe pielea mea.

Casc, răsucindu-mi faţa ca sa-i pot arunca o privire peste umăr.

— Cât e ceasul?

— E devreme, cred. Telefonul meu e încă în

pantaloni.

— Al meu e jos.

Să mă mişc pare ultimul lucru pe care îmi doresc să-l fac acum.

— Cum de eşti atât de vesel la ora asta matinală?

Rânjeşte înainte să mă sărute iar pe umăr.

— Am avut o noapte grozavă.

— Dar nu eşti epuizat?

— Sunt obişnuit să funcţionez cu puţine ore de somn. Tu doar îmi oferi o motivaţie şi mai plăcută.

Trebuie sa iac un efori incredibil să mă întorc pe o parte, cu ochii încă îngreunaţi de somn pe când îmi proptesc obrazul în pumn. Ştiu că în poziţia asta sânii îmi sunt aproape complet la vedere şi nu mă voi preface câ nu e deosebit de satisfăcător sâ vad cum Aiden îi fixează avid cu privirea.

— Nici sa nu te gândeşti! îl avertizez. Sunt scoasa din funcţiune. Bietul meu vagin e în grevă. De fapt, cred ca am pareză temporară acolo.

— Mă îndoiesc serios! chicoteşte el. Azi-noapte nu-mi amintesc să te fi auzit plângându-te.

— Nu voi fi trasa la răspundere pentru chestii pe care le-am făcut sau le-am spus în timpul orgasmului!

Râde iarăşi, apropiindu-se în schimb de mine ca să mă sărute.

— Asta îmi e permis să fac?

— Atâta timp cât eşti cuminte, şoptesc, aplecându-mă spre el.

Oftează cu gura lipită de mine înainte să-şi

sprijine frun- ʲa de a mea.

— Trebuie să ne dăm jos din pat. Sunt convins că Wanda deja gata s-o dea pe Sophie afară pe stradă.

— Mă îndoiesc, replic. Când am sunat-o aseară, în drum _,pre casă, a zis că Sophie încă o batea la cărţi. Probabil că Wanda nici măcar n-o s-o lase să plece înainte să-şi ia revanşa cu o serie de victorii.

— Poate că Wanda o să facă clătite la micul-dejun, astfel încât Sophie să mai poată adăuga o persoană pe lista celor care le fac şi pe care le preferă, în detrimentul meu.

— Uau, cineva e ursuz!

Pufneşte.

— Nu sunt ursuz.

—- Sigur că nu!

Ăla las să cad pe spate, întinzându-mi din nou braţele deasupra capului.

— S-ar putea sa trebuiască sa mă cari în braţe până jos.

— Doar dacă pot s-o fac cât timp eşti dezbrăcată.

— Bzwc/Eu mă dau jos. Oricum am nevoie să beau nişte apă.

îmi trec picioarele pe marginea patului, simţind o arsură în coapse şi o durere de spate – dar totul îmi aminteşte de cum am ajuns sa mă simt aşa, ceea ce nu mă mai deranjează atât de tare. Aiden se întinde în pat în spatele meu când ridic tricoul alb aruncat pe jos pe care l-a purtat aseară pe sub cămaşă şi mi-l trag pe cap. Mă face să arăt ca o pitică, dar mă gândesc că e suficient pentru un drum pană jos după nişte apă.

îl aud cum coboară din pat când ies din cameră, mişcân- du-mi gâtul într-o parte şi în alta ca să mi-l relaxez în vreme ce mă îndrept spre scări. Casa e mult mai tăcută fără zgomotele făcute de Sophie când hoinăreşte pe-aici; de obicei, aud sunetele consolei ei Switch sau poate chiar melodia „Encanto” cântând pentru a zecea oară, şi îmi dau seama că oricât de uimitoare a fost noaptea trecută, tot mi-e dor de spiriduşă.

Iau sticla de apă din frigider şi mă uit la ceasul de la cuptor. E doar opt dimineaţa, adică aproximativ ora la care se trezeşte Sophie de obicei, aşa că, până ne îmbrăcam şi pornim Ia drum, îmi imaginez că Sophie o să se suie pe pereţii bucătăriei Wandei. Râd când mă gândesc la asta; deja o aud pe Wanda prefacându-se epuizată de energia lui Sophie.

Tocmai mi-am umplut paharul şi l-am dus la gură să beau când aud tropăit de paşi pe scări – greoi şi grăbiţi, aproape ca şi cum Aiden ar alerga. Şi apoi îl aud vorbind:

— Nu, desigur, spune pe un ton crispat. Ajung acolo imediat. Şi Sophie, ea e...? Corect. Da. Da. Ştiu. Mătuşa ei? E acolo? Asta e...

Se opreşte la baza scărilor, cu telefonul strâns în mână şi închizând ochii în timp mâna cealaltă i se încleştează în pumn pe lângă corp.

— Bun! Mă bucur că Sophie nu e singură! Da. Ajung acolo în cincisprezece minute.

Las paharul pe blat după ce închide telefonul, urmărin- du-l cum fixează podeaua câteva secunde, părând pierdut. Mă apropii repede de el ca să-i

atrag atenţia şi-i cuprind maxilarul cu palma ca să-l forţez să se uite la mine.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Clipeşte spre mine de parcă abia acum m-ar vedea; gura i se deschide în vreme ce ochii îmi cercetează chipul, de parcă ar încerca să-şi găsească cuvintele.

— Cassie, e...

— S-a întâmplat ceva?

Simt cum îngrijorarea mi sc furişează în membre ca un fior rece.

— Sophie e bine?

— Ea e bine, mă linişteşte Aâden, întinzându-se ca să-mi iprindă încheieturile cu mâinile. Ea e bine. E...

Strânge din buze, cu o expresie îndurerată.

— E vorba de Wanda.

A

îngheţ cu totul.

— Ce?

— Wanda, ea...

înghite în sec şi pare că ar prefera să spună orice altceva decât ceea ce e pe cale să-mi spună.

— Wanda a făcut un infarct.

Nu scot nicio vorbă în timp ce fug în camera mea ca să lă schimb.

fiu mai multe detalii despre ce s-a întâmplat pe drum spre oital; azi-dimineaţă, devreme, Wanda a început să simtă dureri în piept şi a trezit-o pe Sophie. Sophie a sunat la 91 1 la indicaţiile Wandei înainte sa leşine, în mod inevitabil, ceea ce a însemnat că Sophie a rămas singură, înspăimântată, încercând să dea de noi.

Şi telefoanele noastre au fost uitate undeva pe podea.

Vinovăţia pe care o simt e palpabilă şi pot doar să-mi imaginez că şi Aiden se simte la fel, dacă nu mai rău. Nodurile degetelor i-au rămas albe ca hârtia în timp ce strânge volanul tot drumul până la spital, şi nu rosteşte niciun cuvânt. Ştiu că ni s-a spus că Wanda e stabilă şi că ce a fost mai rău a trecut, dar totuşi... Am acea senzaţie iminentă de groază la ideea că prima persoană pe care am iubit-o cu adevărat zace în spital.

Când ajungem într-un final, trebuie să alerg ca să ţin pasul cu el în timp ce traversăm grăbiţi culoarul etajului unde e internată Wanda, iar când luăm în sfârşit colţul în apropierea salonului Wandei şi descoperim o Sophie ce pare obosită şi se agaţă de mătuşa Iris, mă simt totodată uşurată şi înspăimântată. Iniţial, Sophie nu ne observă. Stă lângă Iris pe o băncuţă pe hol în vreme ce femeia priveşte drept în faţă cu o expresie furioasă pe chip. Ştiu că treaba asta nu o sa decurgă prea bine.

Iris ne observă prima, întorcându-şi capul când ne aude paşii şi uitându-se urât Ia noi în vreme ce îşi strânge şi mai tare braţul în junii umerilor lui Sophie.

— Ce frumos din partea voastră să veni ţi, în sfârşit!

Aiden o ignoră, ducându-se direct la Sophie ca să se lase pe vine în faţa ei. Ii cuprinde faţa în palme şi o face să-l privească în ochi.

— Eşti bine?

>

— Da, mormăie Sophie, cu buza tremurându-i. Wanda e bolnavă. Am încercat s-o ajut, dar ea... ea a adormit şi nu am reuşit s-o trezesc.

— Şşt! o linişteşte Aiden, dcsfacând braţul lui iris de pe umerii fiicei lui şi trăgând-o pe Sophie în braţele lui. 'le-ai descurcat de minune. Nu e vina ta. îmi pare rău că nu am răspuns la telefon!

Iris e lividă, expresia ci fiind mai întunecată decât am văzut-o vreodată în timp ce se uită la noi cu ceea ce poate fi descris doar ca dispreţ.

— Cum ai putut s-o laşi cu o femeie în vârstă şi apoi pur şi simplu să-ţi ignori telefonul toată noaptea?

— Nu l-am auzit când a sunat, răspunde Aiden crispat.

îmi dau seama că se străduieşte să fie civilizat, însă, în acelaşi timp, simt cât de stresat c în acest moment.

— A fost o greşeală.

— O greşeală, pufneşte Iris, ridicându-se în picioare ca să gesticuleze spre noi. Mă întrebe de ce? Crezi că asta s-a întâmplat probabil pentru că ai hotărât să pleci – îmi aruncă privire intenţionată care e oricum, numai plăcută nu – şi a te distrezi de unul singur?

Simt cum stomacul mi se strânge de şi mai multă vinovăţie, urând faptul că eu sunt motivul pentru care e certat acum. Iris se uită la mine de parcă aş fi ceva ce se chinuie să cureţe de pe talpa pantofului, iar expresia precautã a lui Aiden mă face să mă simt ca şi cum exact asta as fi. Văd ţ* cum fiecare dram de apreciere pe care l-am câştigat în faţa lui Iris dispare precum praful luat de vânt, fiecare victorie ducându-se pe pustii. Se vede pe faţa ei că mă învinuieşte pentru asta la fel de mult, sau poate chiar mai mult, decât pe Aiden.

— Iris, nu a fost vina lui, a fost...

— Nici măcar să nu încerci! scuipă, practic, Iris. Ştii, niar m-ai fraierii. Credeam că *ţii* la ea. Dar pur şi simplu »cercai să obţii altceva. Nu-i aşa?

Fac un pas în spate de parca m-ar fi plesnit şi aud cum Aiden inspiră adânc. Zâmbeşte spre Sophie, băgându-şi mâna în portofel ca să scoată câteva bancnote şi să i le dea.

— De ce nu te duci să-ţi iei ceva de la automat? E chiar în capătul holului.

Arată spre un automat masiv din capătul holului pe care ne aflăm.

— Sunt sigur că ţi-e foame.

Sophie încuviinţează solemn din cap, luând bancnotele şi privind precaută către cei trei adulţi foarte încordaţi care o înconjoară, înainte să plece.

Iris mă priveşte din nou de parcă aş fi un gunoi, ceea ce mă face să roşesc de ruşine. Pare că m-am înşelat să cred că faceam progrese, pentru că, de la o singură greşeală, totul se destramă.

Vocea lui Aiden e precaută când reia:

— Hei, mă bucur că ai fost aici pentru Sophie, dar...

— Bineînţeles că sunt aici pentru Sophie! şuieră Iris. Sunt *întotdeauna* aici pentru Sophie. Şi fix acesta e motivul pentru care ea ar trebui să fie cu mine!

II împunge pe Aiden cu un deget în piept.

— Tu ai lăsat-o pe Sophie cu o femeie în vârstă pe care abia dacă o cunoşti ca să poţi să fugi şi să i-o tragi bonei. Ce mama dracului a fost în capul tau?

Simt cum aerul îmi iese brusc din plămâni, de

parcă tocmai am primit o lovitură care mi-a tăiat răsuflarea. Maniera în care o spune face ca treaba asta să pară o chestie murdară, ieftină – de parcă aş fi o ţipă pe care Aiden a agăţat-o ca să şi-o tragă rapid. Mă face să ma *simt* murdară să o aud spunând-o aşa.

Aiden e livid, cu maxilarul încordat, de parcă s-ar strădui din răsputeri să nu îi rupă capul lui Iris.

— Nu ştii cc vor...

— De fapt, cred ca ştiu, ¡-o retează Iris ironic. Am închis ochii pentru ca am crezut că ea ţine la Sophie, dar e evident că ţine mai mult la ri»e. Se pare că Sophie e doar un detaliu nesemnificativ pentru voi doi.

— Iris, rosteşte Aiden crispat. Nici să nu îndrăzneşti...

— Nu-mi *spune* tu mie ce să fac, .Aiden Reidî spumegă ea, fiind clar pornită să meargă până la capăt cu asta. Stau în banca mea şi te privesc cum bâjbâi încercând să fii tata, şi am făcut tot ce pot ca să te ajut şi să găsesc o soluţie care să fie cu adevărat *în* interesul lui Sophie. Dar ai fost atât de absorbit de propriul ego, încât nici nu ai încercat vreodată sa te gândeşti la ce ar putea fi cel mai bine pentru ea. Adică, evident, să nu locuiască cu tine.

— „Egoul” meu nu are nicio legătură cu asta! se răsteşte

. Sophie e copilul *meu,* nu al tău, şi n-o să stai aici să-mi *pui că...

— Nu trebuie să stau aici şi să-ţi spun nimic, replică ea cu un râset lipsit de umor. În schimb,

pot să-i spun asta unui judecător. Cred că ar găsi toată această situaţie extrem de interesantă!

Panica a revenit, zgândărindu-mi pieptul din interior de parcă ar putea ieşi la iveală în orice clipă.

— Staţi aşa! intervin. Iris, lini pare foarte rău! E vina mea. Eu nu aş face niciodată ceva care să-i facă rău lui Sophie. Eu sunt cea care a propus...

— Nu-mi pasă! mă întrerupe Iris cu ochii furioşi şi umezi e la lacrimi nevărsate. Singurul lucru de care îmi pasă e ne- •oata mea, care m-a sunat azi-dimineaţă absolut înspăimân- ată dintr-o ambulanţă, pentru că *tatăl* ei nu i-a răspuns la telefon. Doar pentru că el îşi uda scula!

— *Ajunge!*

Aiden e roşu ia faţă şi are o expresie dură, cum nu am mai văzut niciodată la el.

— Pleacă dracului de aici, Iris! Acum!

— Nu poţi să-mi spui ce să...

— Dacă nu pleci în momentul ăsta, spune sumbru, o să mă duc mâine direct la judecătorie şi o să depun actele pentru un ordin de restricţie împotriva ta. Vrei să cheltuieşti banii necesari ca să duci lupta asta?

Ea mijeşte ochii.

— Şi crezi că o să ţină?

— Vrei să afli?

Se scurg câteva clipe în timp ce eu rămân deoparte, tăcută şi uluită.

— Bine! cedează Iris în cele din urmă. Dar discuţia asta nu s-a terminat, Aiden. Am ştiut de la început că o s-o dai în bară. A trebuit doar sa am

răbdare şi să aştept să se întâmple.

Se opreşte lângă mine ca să mă privească în ochi, expresia ei fiind un amestec între dezamăgire, suferinţă şi furie, toate combinate.

— Sper că ai meritat.

Aiden fixează cu privirea un punct oarecare de pe peretele din spatele ei în timp ce Iris se îndepărtează furioasă, iar eu îmi întorc capul să o văd luându-şi la revedere de Ia Sophie în capătul holului. întind o mână spre Aiden ca să fac ce? Nu ştiu – să-l liniştesc, poate –, dar îmi trag înapoi mâna, luptându-mă cu un sentiment ciudat.

„Sper că ai meritat.”

Brusc, orice sentiment plăcut pe care l-am avut în ultimele 24 de ore se stinge, lăsând în urmă doar îngrijorare, vinovăţie şi ruşine. înainte de acest moment nu m-am gândit ce ar putea însemna asta pentru Aiden pe termen lung, ca noi doi să fim împreună – ce ar putea spune lumea despre faptul că cl, în lipsa unei expresii mai potrivite, i-o trage bonei.

.Aiden se uită în sfârşit la mine, cu chipul străbătut de o multitudine de emoţii diferite. Teamă, furie, regret – sunt toate acolo. Dar ce e mai rău decât atât, cred, este umbra de dezamăgire din privirea lui. Nu ştiu pentru cine este, pentru el. pentru mine sau doar pentru situaţia asta, însă trezeşte în mine tot felul de emoţii vechi din vremuri când eram mult prea familiarizată cu această expresie. E practic singura pe care mi-au oferit-o părinţii mei.

Am fost o povară şi pentru ei.

— îmi pare rău, şoptesc, simţind în continuare acea senzaţie neplăcută de vinovăţie.

Aiden clatină din cap.

— Nu e vina ta, Cassie.

Ba da, este. Cum ar putea să nu fie?

Vreau să plâng, dar mă silesc să-mi păstrez cumpătul.

— Eu am făcut o greşeală, adaugă pe un ton sec, privind jos spre podea. Şi tot eu o să mă ocup de asta.

O greşeală? Se referă la mine? Nu reuşesc să mă adun ca să întreb. înghit un nod care îmi creşte în gât, încercând să-mi găsesc cuvintele, dar în zadar.

— Ar trebui să verifici ce face Wanda, îmi spune, expresia lui fiind una de înfrângere şi oboseală. O duc eu acasă pe Sophie.

Te îndepărtează.

O parte din mine se gândeşte că nu ar face asta, dar acea »arte e amuţită în acest moment de o voce foarte sonoră, nsă jalnică.

— Bine! răspund încet. Mda. Ai dreptate.

— Ne vedem acasă! adaugă, încercând să zâmbească, dar fără să reuşească.

Încuviinţez din cap în timp cc mă bate uşor pe umăr, gestul neavând niciun pic din căldura pe care simt că mi-ar fi oferit-o înainte de asta. Lucru care are darul de-a mă face să mă simt şi mai rău. 11 urmăresc cum se apropie de Sophie, care s-a instalat pe o bancă un pic mai sus pe hol, iar ea aruncă o privire înapoi spre mine în vreme ce pleacă alături de Aiden, facându-mi vag cu mâna.

îi răspund cu un zâmbet, însă, la fel ca în cazul

lui Aiden, nu mi se citeşte şi în privire.

Sa o văd pe Wanda conectată la aparate îmi înrăutăţeşte proasta dispoziţie. .Asistenta a spus că medicamentele pe care i le-au dat îi provocau somnolentă, şi doarme de mai bine de o oră, dar sunt hotărâtă să aştept până se trezeşte. 'Telefonul meu e oprit de când am plecat mai devreme, o consecinţă a faptului că nu l-am pus deloc la încărcat peste noapte. O altă greşeală pe care am făcu t-o în ultimele 24 de ore.

îmi las capul pe spate, sprijinindu-mi-l de peretele salonului Wandei, şi-mi frec braţele ca să alung frigul spitalului. Nu am avut nimic altceva de făcut în ultima oră decât să reiau iar şi iar în minte confruntarea cu Iris – retrăind din nou şi din nou vorbele ei furioase, chipul îngrijorat al lui Sophie şi epuizarea înfrântă a lui Aiden.

„Am făcut o greşeală.”

Poate că nu s-a referit la mine, continui să-ini spun. Poate se referea la situaţie. Nici măcar nu sunt sigură că mai contează. Indiferent de cum am ajuns aici azi-dimineaţă, în adâncul sufletului ştiu că acum am devenit ceva ce Iris a introdus în arsenalul ei ca să mă folosească în lupta aceea neîncetată ca s-o ia pe Sophie. Acum se pare că eu sunt *cea mai putemica* armă a ei. Şi cum mama naibii aş putea trăi cu aşa ceva?

„Sper că ai meritat.”

Îmi apăs podul palmelor pe ochi, inspirând şi expirând în vreme ce lacrimile ameninţă să se adune în ei. Am senzaţia ca sunt pusă la zid,

blocată între ceea ce-mi doresc şi cc e cel mai bine pentm familia asta mica la care ţin atât de mult. Oare voi fi întotdeauna un obstacol pentru ei? Doar ceva care să fie folosit împotriva lui Aiden? Ce se întâmplă dacă Iris îl dă în judecată, iar el decide că nu merită să se agite pentru mine? Nu e ca şi cum în-ar alege pe mine în detrimentul lui Sophie, iar cu nu l-aş dori dacă ar face asta. Jumătate din motivul pentru care îl iubesc e pentru că e atât de devotat faţă de Sophie.

îmi iau mâinile de la ochi, clipind năucă spre tavan.

Oare.,. îl iubesc?

Conştientizarea asta mă loveşte ca un sac plin cu cărămizi, însă, în loc să mă simt euforic, pot să simt doar spaimă. Daca ’ iubesc pe Aiden şi o ţinem tot aşa – o să se implice atât de •ruit în această chestie cu mine, încât se va încăpăţâna să se agaţe de asta mult timp după ce se va dovedi că nu sunt o alegere potrivită pentru el şi Sophie. Sau, mai rău, mă va da la o parte. Ambele variante îmi provoacă o durere în piept, şi ştiu că mă va distruge să trec prin vreuna dintre cele două.

Nu pot scăpa de suspiciunea asta bolnavă: cu cât stau mai mult, cu atât voi deveni o povară mai mare pentru ei.

— Arăţi groaznic.

Mă ridic brusc, văzând-o pe Wanda în pat cum se uită la line cu ochi mijiţi.

— Dumnezeule, eşti trează! rostesc uşurată, ridicându-mă 2 pe scaun ca să mă apropii de patul ei. Cum te simţi?

— Eh! Măcar nu a fost nevoie să mă deschidă.

Sunt sigură că după faza asta o să mă frece la icre să-mi schimb regimul alimentar.

— Ceea ce *vei şi fiice.*

— Mama e moartă de ani buni, fată. încetează să mai vorbeşti ca ea!

*

în ciuda celor întâmplate, tot mă face să râd.

— M-ai băgat în sperieţi, Wanda. Am nevoie să trăieşti cel puţin încă douăzeci de ani de acum încolo.

— Dumnezeule, sper că nu! mormăie ea. În orice caz, cum te-ai furişat aici?

— Le-am zis că sunt nepoata ta.

— Ingenios! Foarte ingenios!

Mă încrunt.

— Serios, acum, eşti bine?

îmi aruncă un zâmbet obosit.

— Ţi-am zis că într-o bună zi o să-mi provoci un infarct.

Zâmbetul i se stinge când vede că mi-a picat faţa.

— Ei, încetează!

Se chinuie să se ridice în capul oaselor în pat şi o sprijin de spate ca să o ajut sa se ridice.

— Nu-s moartă încă.

Acum pare îngrijorată.

— Unde e Sophie? •

— A dus-o Ai den acasă.

Simplul fapt de a-i pomeni îmi face pieptul să bubuie.

— Cât de multe îţi aminteşti?

Wanda ridică din umeri.

— I-arn spus să sune la 911 când am început să simt durere în piept. S-a descurcat foarte bine. Ţin

minte frânturi din drumul cu ambulanţa, dar după asta nu-mi mai amintesc mare lucru.

— N-a reuşit să dea de noi, spun vinovată. Aseară am uitat amândoi să ne ţinem telefoanele la îndemână.

Wanda chicoteşte.

— lini imaginezcă eraţi prea ocupaţi să şifonaţi cearşafurile.

— Nu e amuzant! Ne simţim amândoi de tot rahatul. Sophie a trebuit s-o sune pe mătuşa Iris.

— La naiba! Harpia aia încă vă mai deranjează? Pare distractiv!

— /\ fost groaznic, Wanda. Cum a sărit la gâtul lui Aiden...

Simt cum mi se umezesc ochii şi trebuie să-mi acord un moment să îi menţin sub control.

— A ameninţat că o să se ducă la judecător.

— Ei, daţi-i pace! E doar ranchiunoasă.

— Wanda, l-a ameninţat pe Aiden din cauza *mea.* Dacă nu ar fi fost cu mine aseară...

— Atunci, din ce ştim, eu aş fi putut fi moartă, completează Wanda pe un ton ferm. Fetiţa aia mi-a salvat viaţa. Aşa funcţionează soarta, fată.

— Ştiu, dar dacă eu nu aş fi fost...

— Termina cu tâmpeniile! mi-o retează, pocnind din imba. Încetează să mai încerci să dai vina pe tine! Nu e vina ta ca am o inimă de doi bani.

— Nu ştiu ce să fac, recunosc încet, lacrimile acelea pe care le-am alungat mai devreme adunându-se la coada ochilor şi ameninţând să se reverse. Dacă rămân cu ei, o sa se folosească de asta împotriva lui Aiden.

— Ce mama dracului vrei să spui cu „dacă rămân”? Nu te gândeşti să pleci, nu?

— Aăă...

înghit cu greu în sec, simţind o singură lacrimă pe obraz.

— Nu pot fi eu cea care distruge tot ce au. Nu...

Inspir adânc, încercând să îmi reţin un suspin.

— Nu vreau să fiu povara cuiva. Nu din nou.

Wanda rămâne tăcută, urmarindu-mă cum îmi las capul în jos şi mă şterg la ochi. Nenumărate emoţii mă lovesc simultan şi mă simt şi mai prost că stau aici şi mă vait pentru problemele mele când Wanda tocmai a trecut printr-un blestemat de infarct. Aşteaptă să mă liniştesc şi să nu mă mai smiorcăi în timp ce mă holbez la propriii genunchi.

— Ai terminat?

Ridic din umeri fără tragere de inimă şi-mi şterg nasul.

— Cred că da.

— De câte ori ţi-am spus că nu toţi sunt ca părinţii tăi? Sunt destul de sigură că ăia doi au fost asamblaţi de fapt în- tr-o fabrică de nemernici furioşi. Nu a fost niciodată vina *ta.*

— Nu? Nu în-au vrut niciodată, lot ce am făcut vreodată a fost să le creez probleme. Nu m-au sunat nici măcar *o dată,* Wanda. Nici măcar o dată în şapte ani. Erau în extaz când au văzut că plec. Cum e posibil să nu fie din vina mea?

— Pentru că sunt nişte oameni egoişti şi de tot caca tul. Părinţii tăi nu ar fi trebuit să fie părinţi. Mai ales ai cuiva atât de special ca tine. Au fost nişte oameni ursuzi, cu vieţi pline de amărăciune şi care au strâmbat din nas la un dar superb, în loc să-l aprecieze.

— Nu ştiu ce să zic...

— Crezi că o să rezolvi ceva dacă pleci? Nu o să o împiedici pe cucoana aia să mai hărţuiască familia asta. Cassie, oamenii încăpăţânaţi nu cedează în faţa unui obstacol. Pur şi simplu găsesc

altă cale.

— îmi parc rău! rostesc cu glas jalnic. Nu-mi vine să cred că stau aici şi mă lamentez după noaptea pe care ai avut-o tu.

— Singura mea altă opţiune ar fi o telenovelă proastă, ripostează ea, oprindu-mă cu o mişcare a mâinii.-

— Totuşi...

— Scumpo, nu te demoraliza singură! Poţi avea parte de lucruri bune, însă trebuie să-ţi *îngădui* să le ai.

Ceea ce spune pare înţelept sau, mai bine zis, ar parca din perspectiva unei persoane mai înţelepte. Momentan nu mă simt foarte înţeleaptă. Mă simt furioasă şi tristă şi, în general, pur şi simplu... dărâmată. De parcă aş fi încolţită, cu o singură cale de scăpare, însă ieşirea e plină de piroane ruginite.

îmi şterg din nou ochii, ca să fiu sigură, când aud cum se deschide uşa salonului ei, iar o asistentă veselă intră sa ne salute pe amândouă în vreme ce începe să bombăne ca Wanda e treaza. Femeia pomeneşte ceva despre semne vitale şi analize, şi, chiar dacă Wanda nu o spune, simt respingerea din vocea ei.

— O sa mă întorc mai târziu, o anunţ pe Wanda. Nu fi :a cu asistentele!

Wanda îşi dă ochii peste cap.

— Măcar încă n-am muşcat niciuna.

Dacă nu m-aş simţi groaznic, aş râde când vad privirea pe care i-o aruncă asistenta.

— Ţine minte ce ţi-am zis! îmi reaminteşte Wanda. Nu face nicio tâmpenie!

Dau din cap, dar, în timp ce o fac, ştiu că e o minciună. Ies din salonul Wandei cu o greutate apăsătoare pe umeri, implo- rându-mi ochii să nu elibereze lacrimile înainte să găsesc un loc liniştit afară care să găzduiască o petrecere a milei înainte să încerc să opresc un taxi. Pentru că *nu pot* fi eu cea care să ’ntervină între Aiden şi Sophie. Nu voi permite să se întam- le aşa ceva. Indiferent cât de mult... ţin la ci. La amândoi.

O să le fie mai bine dacă o fac acum, înainte ca lucrurile a evolueze prea mult. înainte să ajungem

într-un punct de înde să nu ne mai putem întoarce. înainte ca Aiden să îşi dea seama că, încă de la bun început, nu am meritat. Nu pot să-mi dau seama dacă decizia pe care am ajuns să o iau este sau nu stupidă, însă... ştiu ca o să doară al dracului de tare.

În viaţa mea n-am mai fost atât de agitat. Aştept această zi de săptămâni bane, încă de când avi hotărât
sa ne întâlnim faţă în faţă. E ridicol să fiu atât de înspăimântat de o întâlnire la vârsta mea, şi totuşi mi-am verificat parul de trei ori şi mi-am schimbat ţinuta de cel puţin cinci ori.

Mă mănâncă mâinile să o ating şi sunt disperat să-i aud
vocea, să o aud cu adevărat.

Iar astăzi pot în sfârşit s-o Jac.

Verific încă o dată cum arăt în oglinda din hol, tresărind
când soneria telefonului de pe hiatul de bucătărie îmi
distrage atenţia. Mă încrunt când observ cine suna – nu există nicitin motiv pe lume pentru care să mă sune sora Rebeccăi.

Groaza mi se instalează în piept. E posibil să se Ji întâmplat ceva cu Sophie?

Răspund la apel, dttcându-l la ureche cu respiraţia întretăiată.
— Iris?

CAPITOLUL 24

SOPHIE NU ROSTEŞTE NICIUN CUVÂNT TOT DRUMUL •i.apoi spre casă. De când am plecat, i-am spus de trei ori cât Ic rău îmi pare că nu i-am răspuns la apeluri; nici nu pot de- < rie cât de tare simt că am eşuat ca părinte ştiind că a pe- lecut ore întregi singură, iară să aibă pe nimeni alături care s-o liniştească. Am rămas cu un gol în stomac din clipa în care am văzut-o pe hol, unde părea mai nefericită decât am văzut-o vreodată.

Rămâne tăcută şi când ajungem acasă, târşâindu-şi cu greu picioarele când urcă cele două etaje spre camera ei şi spunând că e obosită, şi mă contrazic singur dacă ar trebui sau nu să-i acord puţin spaţiu sau să o implor să vorbească

A

cu mine. În clipa asta, habar nu am ce soluţie va ameliora lunurile, dacă o va ameliora ceva, însă în cele din urmă hotă- •ăscca astăzi a petrecut destul timp singură.

O urmez în dormitorul ei şi o ajut să-şi dea pantofii ¡os •n timp ce se aşaza pe marginea patului. Priveşte în gol în direcţia mea. Mă aşez lângă ea după ce o ajut să se bage sub cuverturi şi-i observ cearcănele.

— Sophie, îmi pare foarte rău! repet, dorindu-mi să fi existat vreo cale prin care să îndrept lucrurile. Ar fi trebuit să fiu acolo. Mă simt groaznic că a trebuit să treci singură prin asta.

Ridică din umeri.

— E-n regulă!

— Ba nu, nu este, Soph, insist, aplecându-mă sa o mângâi pe par. Eu sunt cel care ar trebui să te protejeze. E treaba mea să am grijă că nu te simţi niciodată aşa, şi nu am făcut o treabă bună. O să fac tot ce pot să mă asigur că nu o mai dau niciodată în bară în halul ăsta.

— Nu sunt supărată pe tine, îmi spune încet.

Clatin din cap.

— Eu aş ti supărat pe mine dacă aş fi în locul tău.

— Nu sunt. Pe cuvânt!

— Dar nu eşti bine, insist. Vorbeşte cu mine! Dă-mi voie sa te ajut!

Işi bagă nasul în perna, închizând strâns ochii în timp ce lacrimile se adună în ei.

— Wandei îi era rău, rosteşte cu glas subţire. Nu ştiam ce să fac. Credeam că avea să moară.

— Of, scumpo!

Mă cuibăresc cu grijă lângă ea, instalându-mă în spatele ei în pat şi trăgând-o la pieptul meu ca să o strâng tare în braţe. Se răsuceşte ca să-şi îngroape faţa în el şi îmi lipesc obrazul de părul ei.

— le-ai descurcat de minune, Soph. A fost o zi înfricoşătoare. xMult mai înfricoşătoare decât ar trebui să trăieşti vreodată. Dar te-ai descurcat grozav. *De-a dreptul* grozav. I-ai salvat viaţa

Wandei. înţelegi?

Nu îi pot vedea chipul, dar simt cum încuviinţează la pieptul meu.

— E bine?

Ne-au spus că o să fie bine după ce se va odihni puţin. Acum c ('.assie cu ca.

— Crezi că c cumva Cassic supărata pe mine?

— Poftim? Mă întorc să ma uit în jos spre ea şi adaug: Normal că nu. Cassic nu ar putea să fie vreodată supărată pe tine. Doar te iubeşte.

Vocea lui Sophie e mai moale acum:

— Nu vreau să se supere şi să plece.

— Sophie.

Simt cum mi se strânge pieptul.

— De-asta îţi faci tu atâtea griji acum? N-o să se întâmple aşa ceva.

— Pronii ti?

— O să fac tot posibilul să mă asigur că nu se va

întâin- a niciodată.

— Şi eu o iubesc pe Cassie, îmi şopteşte în cămaşa.

închid ochii în timp ce o mângâi pe spate, mişcându-mi mâna în cercuri alinătoare ca să o menţin liniştită şi relaxată. Trece ceva timp până începe să respire din nou într-un ritm constant, dar îmi dau seama când alunecă în braţele somnului, corpul înmuindu-i-se în braţele mele în vreme ce tensiunea de azi-dimineaţă o doboară până la urmă. O rin în braţe şi după ce adoarme, profitând de acest moment tăcut ca să mă gândesc la discuţia noastră.

Nu-mi pot imagina ce a simţit Sophie când era singură cu Wanda – neputând să dea de mine sau de Cassie şi neşti- ind ce să tacă. Panica pe care sigur a simţit-o mă distruge. Ala macină vinovăţia şi pur şi simplu mi-e ruşine că nu am iost acolo pentru ea. Mai ales ţinând cont de cât de uimitoare a fost seara trecută, de cât de fericit am fost până în clipa în care ani văzut toate apelurile ratate. Până atunci lucrurile mi se păruseră al dracului de perfecte. Acum, ma simt ca un căcat.

Peste toate astea, mă simt vinovat şi pentru că am lăsat-o pe Cassie la spital, dar chiar nu ştiam ce altceva să fac. Sunt convins că ea înţelege cât de mult a avut Sophie nevoie de mine şi cât de distras am fost de tot cc se întâmpla – însă asta nu ameliorează vinovăţia.

Şi Iris. Afurisita de

Nu m-a plăcut niciodată, nici când Rebecca a rămas însărcinată, nici când încercam să facem lucrurile să funcţioneze, nici când am hotărât că ne e mai bine despărţiţi – mai cu seamă când viaţa mea a devenit atât de haotică după ce am primit slujba pe care o am acum, lotul a devenit de o mie de ori mai rău după moartea Rebeccăi şi după cc Sophie a venit la mine. Acum e ca şi cum misiunea vieţii ei e să demonstreze că sunt un părinte incapabil. Şi iată-mă aici, punându-i în mână cuţitul pe care l-a tot căutat ca să mi-l înfigă în spate.

Ce dezastru absolut!

/Mă tot gândesc la chipul lui Cassie când eram la spital – expresia ei descumpănită spunându-mi

că se învinuia pentru criza de isterie a lui Iris. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ca să o liniştesc, ştiu asta, însă cu Sophie, care părea aproape inertă, nu m-am putut gândi decât să o duc acasă, în siguranţă, şi să o aduc din nou la starea ei obişnuită. Plănuiesc să îi cer scuze aşa cum se cuvine în faţa lui Cassie când ajunge înapoi acasă. Nu că aş avea vreo idee când se va întâmpla, având în vedere faptul ca telefonul ei e mort.

„Şi eu o iubesc pe Cassie.”

Ii singura parte din tot acest dezastru care îmi oferă un dram de bucurie. Mărturisirea tăcută a lui Sophie. Felul în care Cassie o iubeşte pe fiica mea, felul în care o iubeşte şi Sophie – mă face sa simt chestii pe care nu le-am mai simţit vreodată. Mă face să-mi imaginez tot felul de chestii pe care nu ar trebui să ini le imaginez împreună cu Cassie după puţinul timp petrecut împreună, chiar *şi cu* ciudatul nostru istoric comun. Şi totuşi... tot mi le imaginez.

O strâng şi mai tare în braţe pe Sophie, amuţind bâzâ- itul din propria minte. Avem timp să lămurim toate astea mai târziu, de preferat într-o zi când nu suntem toţi puşi la încercare. închid ochii, căscând în timp ce mă liniştesc •n tăcere.

Avem destul timp.

ştiu când am aţipit, însă Sophie încă doarme tun lângă mine în pat când mă trezesc, aşa că mă rostogolesc cu grijă de lângă ea ca să o las să se mai odihnească. Casc în vreme ce-mi scarpin ceafa şi iau telefonul de pe noptiera pe care l-am pus, ca să verific cât e ceasul. E trecut de prânz, dar încă nu am primit nimic de la Cassie. Mă întreb dacă asta înseamnă că e încă la spital.

Mă încrunt în timp ce bag telefonul în buzunar. Nu-mi place deloc că n-am primit nicio veste de la ea. Ştiu că telefonul ei nu mai avea baterie când am plecat, dar speram că poate sună din salon, măcar ca să ne pună la curent. îmi imaginez că e ocupată cu Wanda, spunându-mi că o să ia legătura

cu noi când o să aibă un moment liber. Hotărăsc să-mi distrag atenţia cu prânzul în timp ce aştept, gândin- du-mă că o pot lăsa pe Sophie să doarmă cel puţin până termin de pregătit ceva.

închid încet uşa camerei în urma mea, păşind cu grija pe hol ca să nu fac niciun zgomot. Am ajuns la jumătatea scărilor înainte să observ ceva nelalocul lui. Am ajuns la jumătatea scărilor când sunt luat prin surprindere de silueta lui Cassie pe canapeaua mea, unde îşi ţine capul în mâini.

— Cassie?

îşi ridica imediat capul să mă privească, cu ochii roşii şi chipul palid, de parcă ar fi plâns. Mă nelinişteşte să o văd atât de tulburată şi mă grăbesc să cobor ultimele trepte ca să ajung la ea.

— Bună! spun pe un ton liniştitor, aşezându-mă lângă ea, pe canapea. Când te-ai întors? Cum se simte Wanda?

Mă priveşte într-un mod ciudat, ochii zăbovindu-i pe liniile de pe faţa mea în timp ce buza îi tremură. îşi trage nasul o dată în vreme ce încuviinţează din cap. O simt încordată.

— Pai, începe ea. O să rămână internată câteva zile ca să o ţină sub observaţie.

Oftez uşurat.

— Astea sunt veşti bune, nu? Ştiai că e prea dură ca să permită să fie doborâtă de aşa ceva.

— Mda, răspunde încet. O să trăiască mai mult şi decât noi doi.

Ceva în tonul ei sec e neliniştitor şi e evident că e în continuare apăsată de o greutate.

— Te mai deranjează ceva? Ce s-a întâmplat?

— Noi...

A

înghite în sec, dregându-şi vocea de parcă ar chinui-o ceva.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat la spital. Cu Iris.

Rabat!

închid ochii strâns în vreme ce pufnesc de frustrare.

— La dracii’, Cassic! Inii parc rău! N-ar fi trebuit niciodată să-ţi vorbească aşa. Ar fi trebuit să fac mai mult, dar totul a fost aşa de...

— Nu e vina ta, mă întrerupe.

Se întinde să-şi pună o mâna peste a mea, pe genunchiul meu.

— *Nimic* din toate astea nu e vina ta.

— Ştiu că nu aş fi putut prezice cum avea să se desfăşoare această dimineaţă, dar asta nu înseamnă că nu ma simt groaznic pentru chestiile pe care ţi le-a spus. Urase faptul ca ai fost atrasă în rahaturile mele!

încerc să zâmbesc, în principal pentru că sunt disperat să zăd o altă expresie pe figura ei, în afară de nimicul melancolic pe care îl afişează acum.

— Ciudat final al unei nopţi grozave!

Nu zâmbeşte; de fapt, ochii i se umezesc de parcă e posibil să plângă iar.

— Cassie.

Mă aplec să-i cuprind faţa în palmă.

— Te rog, vorbeşte cu mine! Spune-mi ce e în neregulă!

— Pur şi simplu... nu cred ca mi-am dat seama cât de complicată urma să fie chestia asta.

Mă încrunt.

— Te referi la Wanda? O să fie bine. În câteva zile o să se n toarcă acasă şi totul o să fie bine. O să vezi.

— O să mă mut la ea, adaugă.

Asta mă ia prin surprindere, şi abia în acest moment observ geanta aşezată de cealaltă parte a ei, lângă canapea.

— Bine... sigur.

încuviinţez încurajator din cap, lăsându-mi la o parte propriile sentimente, căci în clipa asta vreau să le pun pe ale ei pe primul plan.

— Desigur! Sunt convins că Wanda o să aibă nevoie de ceva ajutor când se va întoarce acasă. Ar trebui să-ţi acorzi oricât timp ai nevoie împreună cu ea.

O lacrimă singuratică îi alunecă de pe gene ca să curgă pe obraz, şi atunci bag de seamă ceea ce nu am văzut până în această clipă. Nu am observat felul în care mă priveşte, de parcă nu o să mă mai vadă niciodată.

Simt ceva usturător şi ascuţit în piept.

— Cassie, cât timp crezi că vei fi plecată.”

Buza de jos îi tremură, iar acea înţepătură din piept devine o durerc, de parcă am nevoie să respir, dar nu reuşesc.

— Cassie, încerc, cu vocea sunându-mi parcă greşit. Te rog, nu...

— Nu pot s-o fac, Aiden, îmi răspunde cu glas pustiit. Nu pot fi ceva care să fie folosit pentru a te răni. Sau pe Sophie. Pur şi simplu nu pot!

— Cassie, ce a spus Iris... O să fie bine. Acum e doar furioasă. O să se potolească. Nu o să permit să se întâmple nimic.

— Deja s-a întâmplat. Şi o să fie din ce în ce mai rău. întotdeauna o să scoată în evidenţă faptul că aşa a început totul. O să mă folosească drept atu. Nu pot fi aşa ceva. Nu vei *dori* ca eu să fiu aşa ceva. O să ajung să fiu o povară pentru voi, amândoi.

Nu reuşesc să procesez ce spune. Cum poate să creadă că ar fi un lucru potrivit să plece? Simpla idee ca ea să iasă pe uşă în acest moment mă face să mă simt de parcă înghit apa în adâncuri, chinuindu-mă să înot în sus, dar rămânând blocat la adâncime mare. Simt că mă *înec.*

— Cassie. Hai să discutăm despre asta! A fost o dimineaţă stresantă şi eşti supărată. Nu trebuie să iei nicio decizie acum. Dacă...

— Aiden, nu o să mă răzgândesc.

Mai am doar câteva luni până împlinesc 32 de ani, şi niciodată în viaţa mea de adult nu m-am simţit la fel de neajutorat ca acum. Simt cum îmi alunecă printre degete, şi mi se pare nedrept, *ireal* – abia dacă am avut-o, iar acum o s-o pierd.

— Tu chiar pleci. Nu-i aşa?

Da din cap, şi simt cum ceva se frânge în mine.

— Am în geantă o parte din lucrurile mele – dă din cap spre geanta pe care mi-ar plăcea s-o arunc pe geam – şi o sa -imit pe cineva după restul lucrurilor.

0 sa dispară. Din nou.

— Sophie, reiau buimac. Doarme. Ar trebui să mă duc...

— Nu, clatină ea din cap. Cred că pentru ea ar fi mai uşor dacă nu mi-aş lua la revedere.

Arunci simt cum mi se încinge gâtul, şi mă ridic de pe canapea în timp ce tristeţea şi frustrarea mea se ciocnesc cu furia.

— Pentru cine va fi mai uşor, Cassie? Pentru tine? Sau pentru ea?

— Pentru amândouă, şopteşte, lacrimi proaspete apă- ându-i în ochi.

Atunci se ridică de pe canapea, abia uitându-se la mine.

— O să-i fie mai uşor dacă mă urăşte.

— Tu chiar crezi asta? Ea te *iubeşte.* N-am mai văzut-o atât de fericită de când a murit mama ei, şi asta s-a întâmplat datorită ţie. Dacă dispari, o s-o distrugă.

Nu doar pe ea! îmi vine să urlu. *Nu e vorba doar de ea.*

— Ştiu, şopteşte deznădăjduită.

— Ai zis că nu pleci nicăieri, îi reamintesc. De ce m-ai lăsat să-i spun despre noi dacă aveai de gând să pleci?

A

Inii pare rău! e tot cc spune, întinzându-se după geanta. Mi-aş dori să existe o altă cale.

— *Există.*

A

lini las mâinile pe umerii ci, răsucind-o spre mine înainte să-i cuprind faţa în palme.

— Rămâi! Rezolvă asta împreună cu mine! Abia cc te-am găsit. Nu da cu piciorul la tot înainte să apucam să avem măcar o şansă! *Te rog,* Cassie!

Ochii îi coboară spre gura mea în vreme ce buzele îi tremura, şi simt cum îmi pierd stăpânirea de sine. Nu mă opreşte când mă aplec şi aud cum inspiră încet cu câteva secunde înainte ca gura mea s-o atingă pe a ei. Sărutul e ud de lacrimi, facându-mă să mă simt şi mai disperat, şi, în timp ce o trag mai aproape, încerc să acopăr distanţa dintre noi care am impresia că se măreşte pe

măsură cc se scurg secundele.

Exista un moment în care se apleacă şi ea, când cred că poate o să îmi cadă în braţe şi o să uite de toată această discuţie – dar e trecător, alunecându-mi printre degete aşa cum o face şi ea. Se îndepărtează, tinându-şi ochii strâns închişi în timp ce degetele i se încolăcesc pe încheieturile mele ca să-mi îndepărteze blând mâinile de pe chipul ei. Se îndepărtează de mine, şi exista doar o jumătate de metru între noi, însă par a fi kilometri întregi.

— îmi pare rău!

Trei cuvinte, dar sunt suficiente să mă sfarme în bucăţi. Dar nu sunt ignorant faţă de expresia din ochii ei. Văd cât de tare o doare. Cât de mult îşi doreşte să nu plece. Cum pot s-o las să plece când mă priveşte în felul asta? De parcă ar vrea să o strâng în braţe?

— Nu vrei să pleci, spun disperat. Ştii că nu vrei asta. Nu o să te las să pleci pentru un motiv de rahat. *Am nevoie* de tine!

Inspiră adânc, făcând ochii mari. începe să şovăie. închide gura doar ca sa o deschidă la loc, de parca ar încerca să formeze cuvinte, dar nu îşi aminteşte cum s-o facă. Următoarea ei răsuflare e tremurătoare, cu buzele strânse şi ochii în podea, şi pentru o clipă cred că am reuşit să o conving. Că nu va pleca.

— Aiden, eu... Nu e doar chestia cu Iris.

— Atunci, despre ce e vorba? Orice ar fi, putem să-i dăm de cap împreuna. Trebuie doar să-mi oferi şansa să...

— Totul e mult prea mult pentru mine, adaugă sec.

Mă simt de parcă cineva mi-a luat suflul. Simt cum toată iguranţa şi încrederea mea se duc pe pustii, căci nu am nicio nodalitate prin care să mă pregătesc pentru posibilitatea ca sa nu plece doar pentru mine, ci şi pentru *ea.*

— Ce?

— Eu...

A

Işi masează braţul agitată. E din cauză că se simte vinovată?

— Am fost prea distrasă de toate astea. Am tot dat-o în bară la şcoală şi pur şi simplu... nu am timp pentru tot ce vine odată cu asta. Cu noi. O iubesc pe Sophie, chiar o iubesc, dar nu sunt pregătită să fiu mama nimănui. E mult mai mult decât ceea ce mi-am asumat. Nu e momentul potrivit în viata mea să încerc să fiu ceea ce aveţi voi nevoie să fiu.

Fiecare emoţie care a urlat în mine din clipa în care ni-am dat seama care e intenţia ei se stinge şi moare. În rina lor rămâne un vid rece, care descopăr că este, cumva, mai înfricoşător decât ideea plecării ei de acum doar câ- eva momente. Ain senzaţia că e sfârşitul a ceva. Sau poate ni pare a fi ceva ce nici n-a existat vreodată.

— Oh!

Nu ştiu ce altceva sa spun. Cum aş putea răspunde la aşa ceva? M-am amăgit să cred că şi Cassie avea sentimente la

Ic! de puternice faţa de mine, precum am ajuns sa am eu faţă de ea. Ce naiv din partea mea!

Un râset sec, găunos, îmi scapă.

— Corect! Nu...

Vocea îmi e groasă.

— Nu mi-am dat seama că asta simţi.

— îmi pare rău! repetă.

A

„îmi pare rău!”

Ce propoziţie ridicolă! Lipsită de sens. Cum de nu am reuşit în milioane de ani să găsim o înşiruire mai potrivită de cuvinte pe care să le oferim cuiva a cărui inimă e călcată în picioare? „îmi pare rău!” mi se pare că e ca un plasture oferit pentru o muşcătură de rechin.

Absolut. Inutil.

— Sa nu-ţi pară, îi răspund.

Acum cu sunt cel care nu o poate privi în ochi. Nu ştiu dacă sunt ruşinat sau pur şi simplu amorţit.

— A fost greşeala mea.

Trec pe lângă ca ca să mă trântesc pe canapea, să elimin o parte din presiunea din picioarele mele acum nesigure.

— N-ar fi trebuit să presupun că sentimentele tale coincid cu ale mele.

O aud cum îşi reprimă un suspin, dar tot nu reuşesc să mă uit la ea. iVIi-e teamă că, dacă o s-o fac, o să-mi pierd cumpătul.

— Aiden, eu...

— O să-i spun eu „rămas-bun” lui Sophie în locul tău, adaug, sleit. Până la urmă va înţelege.

Cu coada ochiului, îi observ picioarele mişcându-se spre geantă şi văd cum îşi întinde mâinile spre mâner. îi tremură. Cred că plânge din nou. încă-mi doresc s-o ţin în braţe, dar faptul că ştiu că nu vrea s-o fac mă reţine pe canapea, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp şi cu ochii fixaţi în podea.

— Adio, Aiden! îmi spune încet, abia şoptit. îmi pare atât de rău!

Eu nu îmi iau adio. Nu cred că sunt fizic capabil să îmi conving gura să formeze cuvântul. Aproape de parcă ar fi cusută în semn de revoltă. De parcă, dacă nu aş spune nimic, toate astea ar dispărea.

Insă o văd cum se îndepărtează de mine, şi conştientizarea zdrobitoare a faptului că nu se va mai întoarce e o chestie tangibilă, grea, care mi se aşază pe umeri. Nici nu mai respir înainte să aud uşa de la intrare închizându-se în urma ei; cred că am sperat că, în timp ce va coborî spre parter, se va răzgândi. Habar nu am ce o să-i spun lui Sophie, la fel cum habar nu am cum o să mă ridic de pe canapea şi o să-mi dau seama cum sa trec peste faptul că am pierdut-o pe Cassie doar la câteva clipe după ce am găsit-o.

Nu plâng. Cred că mi-ar plăcea s-o fac, dar totul e prea amorţit. În schimb, îmi proptesc capul în palme, cu umerii tremurând în vreme ce închid ochii şi încerc să uit felul în care m-a sărutat Cassie, de parcă nu voia să plece. Chiar dacă ştiu deja că treaba asta o să mă bântuie. Am un sentiment înfricoşător că ea mă va bântui.

O parte din mine crede că ar fi trebuit să-i spun că o iubesc.

O parte din mine ştie că tot n-ar fi convins-o să rămână.

Conversaţie cu @alacarte

Nu-mi vine să cred că mi-ai tras clapa!

S-a întâmplat ceva?

Te rog. spune-mi că s-a întâmplat ceva!
Altfel, o să mă simt de-a dreptul stupid.

Alo?

CAPITOLUL 25

— ŞTII, LA UN MOMENT DAT VA TREBUI SĂ ÎNCETEZI să mai lâncezeşti.

îmi ridic capul de pe canapeaua veche a Wandei şi mă uit urât la ea din living.

— N-ar trebui să fii mai înţelegătoare?

— De ce? mă ia ea peste picior în timp ce amestecă în supă. Nu eu sunt cea care ţi-a zis să te duci şi să te porţi ca o tăntăloaică.

Gem şi îmi îngrop din nou faţa în canapea, locul în care am dormit în ultimele două săptămâni. Au trecut mai bine de două luni de când mi-ain plâns ultima oară de milă aici şi, după tot ce s-a întâmplat, faptul că mă găsesc în acest loc pare o ironie groaznică. Uneori mă trezesc ca mă întreb dacă ar fi mai bine dacă aş putea cumva sa mă întorc în timp şi să mă împiedic să accept slujba de la bun început.

Cel puţin aşa nu aş mai fi atât de tristă.

Să-l mint pe Aiden şi să-l fac sa creadă că nu

aveam timp pentru el şi Sophie în viaţa mea va fi consemnat în istorie ca fiind cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

Ştiu că pana la urma a fost necesar şi că amândurora le va fi mai bine fără mine în vieţile lor – dar asta nu înseamnă că mă doare mai puţin. Nu cred că îmi voi scoate vreodată din minte expresia distrusa de pe chipul lui. Şi cu siguranţă am încercat.

Nici nu-mi dau voie să mă gândesc la cum e posibil să fi reacţionat Sophie când a aflat că plecasem – să zăbovesc prea mult asupra acestei idei mă face să mă simt ca o nemernică absolută, în loc de o *nare* nemernică. În niciun caz un copil de zece ani nu are cum să înţeleagă aiureli complicate precum sacrificarea personală pentru binele tuturor. La naiba, după săptămâni în care am făcut o obsesie pentru această decizie, până şi eu cred că e o porcărie! Nimic făcut spre binele suprem nu ar trebui să te facă să te simţi atât de jalnic.

— Nu ai mai vorbit cu el de atunci?

Clatin din cap pe pernele canapelei.

— Sunt sigură că ar fi amândoi bucuroşi să nu mă mai vadă niciodată.

— Ei, vrăjeală! Nu există nimic pe lumea asta ce-ai fi putut spune şi să nu poată fi reparat cu o tăvăleală zdravănă prin fân.

— Sunt atât de multe chestii în neregulă în ceea ce ai spus!

— Tot ce spun eu e genial!

îmi dau ochii peste cap.

— Nici nu ştiu unde ai putea găsi fân în San Diego.

— înţelegi ce vreau să zic.

— Mă urăşte, Wanda, mă văicăresc, îngropându-mi faţa în mâini. Şi aşa ar şi trebui. Am fost o mare dobitoacă.

— Ai făcut ce ai crezut că trebuie să faci. Chiar dacă a fost o prostie a dracului de mare.

— Vai! Mulţumesc!

— Eu am încercat să te conving sa n-o faci!

— Ştiu.

Închid ochii pentru a nu mai plânge a suta oară de când am plecat din casa lui Aiden.

— Dar e mai bine aşa.

Wanda scoate un sunet ce sugerează că are multe de spus, însă din fericire nu mai zice nimic. Nu că n-ar fi zis destule de când am adus-o acasă de la spital. Am încercat să mă îngrop în munca pentru şcoală şi în eforturile zadarnice de a găsi altă slujbă; mi-ar plăcea să spun că i-am fost de folos Wandei pe parcursul recuperării ei, dar a fost nevoie de doar 24 de ore după ce a ajuns acasă ca să decidă că nu doreşte să fie „răsfă-ţată”. încăpăţânată ca un catâr e femeia asta! Cu toată bosum- flarea mea, aş zice mai degrabă că ea are grijă de mine.

— De ce nu ieşi din casă?

Clatin din cap.

— Nu vreau.

— Bântui locul ăsta blestemat precum o stafie. Daca nu ieşi curând pe afară, o să începi sa faci pânze de păianjen.

— Sunt bine, Wanda.

— Spune-i asta şi părului tău! pufneşte ea în râs. Când ţi l-ai pieptănat ultima oară?

— Chiar mă bucur că te am de partea mea! replic sec. Mă simt foarte îngrijită.

— Dacă vrei să ai parte de îngrijire, ieşi din casa mea şi spune-i acelui tip mare şi frumos că îl iubeşti! Pun pariu că o să-ţi ofere toată îngrijirea pe care ţi-o doreşti!

Mă salt de pe canapea, întorcându-mă pe o parte şi apoi săltându-mă în picioare.

— Bun! Ies pc-afară.

— Te duci la Aiden?

— La *magazin.*

— Prostănacă încăpăţânată! bombăne ca.

— Da, da, şi eu te iubesc!

Ala încalţ cu pantofii de lângă uşa, fără să mă deranjez să îmi pieptăn părul, aşa cum a sugerat ca. Când îmi iau cheile, mă vad în mica oglindă ce atârnă lângă uşa de la intrare şi observ că arătîntr-adevarca naiba. Parul castaniu îmi e ridicat în toate direcţiile, iar pielea, care de obicei arată bine, acum pare pământie – torul fiind înrăutăţit de cearcănele de sub ochi provocate de orele de somn insuficiente. În plus, e expresia de suferinţă generală pe care se pare că nu pot să mi-o şterg de pe faţă. în timp ce folosesc elasticul de păr de la încheietură ca să-mi prind părul, fac o notă mentală să mă silesc să fac un duş lung şi fierbinte după ce mă întorc de la magazin.

— Ia nişte pâine! striga Wanda în urma mea.

— Da, da! strig peste umăr, apoi închid uşa.

N-am mai ieşit din casă decât weekendul trecut, pentru laborator, şi chiar şi atunci am făcut tot posibilul să evit discuţiile cu oameni reali pe cât de mult a fost posibil, mai ales cu Cămilă. Drumul spre magazin e unul scurt – doar la câteva străzi de casa Wandei însă e de departe cea mai needucativă călătorie pe care am făcut-o în ultimele câteva săptămâni, aşa că o s-o consider o victorie.

De fapt, nu am nevoie de nimic de la magazin. Ca să fiu sinceră, doar am vrut să-i arăt Wandei că *sunt* capabilă să fac lucruri fără să plâng – dar arunc un baton de ciocolată (două, chiar) pe bandă în ultima clipă, plus un ceai de piersici înşfăcat în grabă, înainte ca pâinea Wandei să fie scanată de casier. Poate că dulciurile o să mă ajute să-mi amintesc ce senzaţie îmi dau endorfinele.

În ultima vreme, parca aş fi o varianta mai puţin mişto a lui Wednesday Acida ins.

încă e lumina afară când plec, deci n-a trecut suficient de mult timp ca Wanda să-şi fi terminat cina, şi, în vreme ce mă întorc spre casă, mă gândesc să găsesc o bancă pe care sa mă aşez pentru încă vreo douăzeci de minute ca să dau impresia că mă plimb. Poate asta o să mă scape de bombănelile Wandei. Deşi mă îndoiesc. îmi deschid băutura în timp ce merg, întorcând din obişnuinţă capacul ca să citesc ce scrie în interior.

Cberofobia este teama de fericire.

Mă opresc din mers în mijlocul străzii,

încruntându-ma cu dispreţ spre micul cerc insultător. Chiar nu pot inventa chestia asta. Dacă Aiden ar fi fost aici, probabil m-ar fi acuzat că mint. Să mă gândesc la el îmi îndurerează şi mai tare sufletul. Pun capacul înapoi cu agresivitate, aruncând sticla în sacoşa de plastic în timp ce continui să merg spre Wanda, cu gândul să arunc sticla în primul coş de gunoi întâlnit în cale.

Pe drum înapoi spre apartament e o cafenea care îmi place, mirosul familiar al produselor de patiserie proaspăt coapte asaltându-mi nările când trec prin faţă şi oferindu-mi primul impuls de endorfine pe care l-am simţit de când am plecat de la Aiden. Zăbovesc în faţa uşii în timp ce îmi cântăresc opţiunile. Un foi ta j cu brânză sună mult mai bine decât o bancă oarecare, acum, că mă gândesc mai bine.

Trebuie să-mi alung din minte faptul că arăt de parcă am trăit într-o peşteră în aceste ultime săptămâni ca să găsesc curajul să intru, spunându-mi că sigur aceşti oameni au văzut şi lucruri mai ciudate decât o studentă care arată dezastruos şi care pare că s-ar putea să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Probabil că în cazul nostru oricum asta se întâmplă de obicei. .Măcar nu e foarte aglomerat înăuntru, şi rostesc un „mulţumesc” tăcut pentru micile binecuvântări.

îmi scot telefonul din buzunar în timp ce mă aşez la coadă şi mă uit la panoul gol de notificări cu un sentiment de melancolie tot mai puternic.

Aiden nu în-a contactat de când am plecat, şi de ce ar fi făcu t-o? Practic, i-arn spus că nu îl vreau. Ceva ce e atât de departe de adevăr, încât la fel de bine ar putea să fie publicat în *Naţional Enquirer.* Chiar lângă ştirea despre cântăreţul de muzică pop ce ţine un extraterestru în beci.

Nici măcar nu ştiu de câte ori m-am întrebat până acum dacă voi înceta vreodată să-l mai iubesc.

Coada înaintează şi mă mişc şi eu odată cu ca, aruncând o privire prin cafenea ca să văd pe câţi îi chinui cu aspectul meu neîngrijit. Mare parte din mese sunt goale, în afară de câteva de-a lungul peretelui din spate; un bărbat mai în vârstă soarbe ceva dintr-o cană în timp ce citeşte un ziar, un cuplu de tineri stă animat de vorbă din părţi opuse ale mesei şi, în cel mai îndepărtat colţ, scriind rapid pe un lap- top şi părând deloc entuziasmată de multe lucruri în viaţă se află...

Nu mă pot abţine să nu ma holbez.

Ştiu exact cât de mare c acest oraş şi, prin urmare, sunt destul de conştientă care ar fi şansele să vezi întâmplător pe cineva pe care nu-ţi doreşti să-l vezi. Nu pot pronunţa un număr sau ceva de genul de vreme ce nu dau doi hani pe studiile demografice şi nici nu lucrez la recensământ, dar tot pot să presupun că e un număr/w/r/r mic.

Insă acolo stă Iris, ascunsă în colţul unei cafenele pe care am vizitat-o de o sută de ori, ca un client fidel.

Nu mă vede, de vreme ce se uită la ecranul

laptopului ci, şi mă trezesc întrebându-mă oare la ce se concentrează atât de atent. în ciuda încercărilor mele disperate de a mă detaşa mental de Aiden şi de Sophie, să o văd pe Iris e o reamintire brutală a faptului că nu am făcut absolut niciun progres. Faptul că o văd irită gaura pe care au lăsat-o în urmă, fa- când-o să pară la fel de sensibilă şi de proaspătă ca în ziua în care mi-am săpat-o singură în piept când i-am părăsit.

Nu e o decizie conştientă să mă duc la ea; nici nu cred că îmi dau seama că pornesc în direcţia sa până nu ajung aproape de masa ei, picioarele mişcându-mi-se cu de la sine putere în timp ce mă duc pas cu pas acolo unde stă ea. Nici nu mă vede până nu mă trântesc în scaunul din faţa sa din micul separeu, lăsând jos lângă mine sacoşa cu pâinea Wandei, apoi face ochii mari de surprindere, de parcă ar încerca să proceseze faptul că sunt aici.

— Bună! încep.

Pare uşor derutată că mă vede.

— Cassie? Ce cauţi aici?

Nu ştiu cum să răspund la asta. Nici eu nu sunt prea sigură.

— Eu... te-am văzut că stai aici, şi atunci...

Observ pentru prima dată cearcănele negre de sub ochii ei, care seamănă foarte mult cu ale mele. Observ cât de mult seamănă cu Sophie – aceiaşi pomeţi, acelaşi nas – şi îmi dau seama că nu ştiu mai nimic despre femeia asta, iar acum

mi-a

dat toată viaţa peste cap. îmi dau seama în acest moment câtă nevoie am să ştiu de ce a trebuit să se ajungă la asta.

— îl urăşti pe Aiden? Chiar vrei să o iei pe Sophie de lângă el?

Se trage în spate, părând iritată.

— Pardon?

— Irebuie să ştiu, insist. Trebuie să ştiu că nu am avut de ales.

— Ce spui tu n-are nicio logică, pufneşte ea, închizând laptopul cu un pocnet. Şi nu vă datorez nimic nici ţie, nici lui Aiden. Aşa că poţi să-i spui...

— Nu pot să-i spun nimic, o informez încet, simţind acea usturime familiară în ochi.

Ii implor în tăcere să rămână uscati.

— .Am plecat. în ziua în care te-am văzut la

spital. Pufneşte.

— Ce, a încetai să mai fie distractiv când ţi-ai dat seama cât de nepotrivit era?

— Nu, clatin din cap. Am plecat pentru că Aiden c un tată bun.

— Ca şi cum ăsta ar fi un motiv.

— Este, spun direct. E un tată grozav şi îşi iubeşte fiica, şi nu aveam de gând să reprezint motivul pentru care să o ia cineva de lângă el.

— Plecarea ta nu schimbă faptul că a lăsat-o cu o bătrână străină şi apoi nu a răspuns la telefon când fata avea nevoie de el, pentru că era cu *tine.*

— Iar eu nu pot schimba asta, ripostez. Ştiu. A fost o greşeală. Nu pot repara asta. Dar pot să mă asigur că nu le mai provoc şi altă suferinţă. Chiar dacă asta înseamnă că îi rănesc prin ceea ce fac.

Mă priveşte îndelung, cu sprâncenele blonde încruntate şi gura ţuguiată în vreme ce mă studiază.

— De ce îmi spui treaba asta, mai exact?

— Pentru că trebuie s-o auzi. Ştiu că programul lui Aiden e nebunesc, dar lucrează enorm de mult ca să găsească un echilibru pentru Sophie. O *adora* pe fetiţa. îşi doreşte ce e mai bine pentru ea. Nu înţeleg de ce te-ai strădui atât de tare să o iei de lângă el când ea *vrea* sa fie cu el.

— Ea nici nu ştie ce vrea, spune Iris puţin mai încet, fe- rindu-şi privirea.

— Ba cred că ştie. Am văzut asta în fiecare zi timp de câteva săptămâni. Cât de mult îşi dorea să fie cu tatăl ei. Sigur ştii că ar suferi dacă i-ai despărţi, deci de ce mama naibii te străduieşti atât de tare să o faci?

— Pentru că *trebuie,* pufneşte, trecându-şi degetele prin păr. Tu nu înţelegi.

— Atunci, explica-mi!

— De ce ar trebui s-o fac?

— Pentru că mă ofer să ascult şi încep să cred că nu există nimeni altcineva în viaţa ta care să o facă.

— Tu nu ştii nimic despre viaţa mea, replică ea batjocoritor. Habar n-ai cum este să-ţi pierzi

singura rudă.

Ii zâmbesc, dar e un zâmbet găunos.

— S-ar putea să fii surprinsă.

— Oh? Ştii cum e să te trezeşti într-o zi şi sora ta să fie pur şi simplu... dispărută? Cealaltă jumătate a ta, cea mai importantă persoană din viaţa ta – pocneşte din degete dispărută. Uite-aşa!

Îşi ridică privirea spre tavan, cu ochii strălucind.

— Ea era tot ce aveam. Părinţii noştri sunt morti. Ştiai? De când eram adolescente. Practic, eu am *crescut-o,* şi nici nu am apucat să-mi iau adio. *Nu ai cum* să ştii cum e.

— Ai dreptate, îi răspund sincer.

Din nefericire, eu am fost supusă părinţilor mei pentru foarte mult timp înainte să reuşesc să plec.

— Nu ştiu cum e.

— Iar apoi nepoata mea, singura parte care mi-a mai rămas clin Rebecca – dintr-odată, şi ea e smulsă de lângă mine. *La câteva zile* după ce am îngropat-o pe Rebecca.

Iris îşi trece degetele prin păr. Pare pierdută.

— Brusc, sora mea nu mai era, iar apoi un individ oarecare, care o văzuse doar o data sau de două ori pe lună, vine şi o ia? Doar pentru că au parţial acelaşi ADN? Cum să mi se pară corect? Am văzut-o pe Sophie venind pe lume. Am ţinut-o pe Rebecca de mână când a împins. I-am tăiat cordonul lui Sophie. *Eu.* Nu Aiden. *Eu.* Iar

acum, ea e...

Are ochii roşii, lacrimile ameninţând să se reverse, şi, pentru prima dată de când am cunoscut-o pe Iris, nu văd femeia precaută pe care am văzut-o de fiecare dată de când o cunosc. Văd o soră speriată, îndurerată, o mătuşă singu-ratică – cineva care nu ştie încotro se îndreaptă sau ce să facă în continuare. Pentru prima dată de când am întâlnit-o, pare... tristă. De fapt, cam cum mă simt şi cu acum.

— Nu o pot pierde şi pe Sophie, şopteşte Iris, scoţând un suspin. Işi şterge ochii şi apoi adaugă: Sunt convinsă că savurezi asta.

Clatin din cap.

— Ba nu. Pur şi simplu mă gândesc că am fi putut evita o grămadă de suferinţă dacă tu şi Aiden aţi fi purtat o discuţie adevărată.

— Nu crezi că am încercat?

— *Oare?* O privesc cu subînţeles înainte să reiau: Ascultă, îl cunosc pe Aiden! E un om bun. Cu siguranţă nu este unul nerezonabil. Nu ar ţine-o pe Sophie departe de tine din răzbunare. Uită-te la cum au fost ultimele luni! Nu am găsit noi modalităţi prin care să fiţi amândoi prezenţi în viaţa ei?

Închide gura, cu o expresie plină de vinovăţie în ochi în timp ce priveşte în jos la masă.

— Nu Aiden a făcut asta, ci tu.

— Mă bucur să aud că cel puţin o parte a ta crede în continuare că ţin Ia Sophie.

— Ascultă, sunt sigură că aşa este, dar trebuie să înţelegi...

— *Tu* trebuie să înţelegi că Aiden va face greşeli. Cu sau fără mine în viaţa lui. Nu cred că putem evalua părinţii în funcţie de greşelile pe care le fac. Cred că trebuie să luăm în calcul cât de tare se străduiesc să le îndrepte.

Iris mă fixează cu o figură buimacă, întorcându-şi un pic capul de parcă ar încerca să mă înţeleagă.

— Nu înţeleg de ce vrei atât de tare sa mă ajuţi. Ai zis că ii plecat.

— Da, râd amar. Şi a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum mă întreb dacă a fost măcar lucrul potrivit.

— Atunci, de ce încerci să mă ajuţi?

— Nu asta încerc, o corectez. Încerc să-i ajut *pe ei.* Vreau ca Aiden şi Sophie să aibă parte de fiecare dram de fericire pe care îl merită. Dacă asta înseamnă că trebuie să-ţi explic cuvânt cu cuvânt cum să porţi o discuţie adevărată, ca un om normal... ei bine... Merită să purtăm discuţia asta stânjenitoare.

Clipeşte. Apoi încruntătura i se îmblânzeşte, ochii ei făcând acelaşi lucru în vreme ce se uită la mine de parcă m-ar vedea prima oară.

— ÎI iubeşti. Nu-i aşa?

— Eu...

înghit în sec, simpla aduccre-aminte trezind un val proaspăt de durere care bănuiesc că nu se va potoli mult timp de-acum încolo.

Da, încuviinţez încet din cap, uitându-mă în jos, în poală. Ii iubesc. Pe amândoi.

Iris nu spune nimic, şi sincer, nici nu cred că

mai e ceva de zis. Dau stânjenită din cap spre masă înainte să-mi las degetele pe ea ca să bat darabana cu ele.

— Acum te las în pace, adaug. Doar… gândeşte-te la asta! Nu există niciun motiv pentru care vreunul dintre voi să sufere în continuare asa.

t

Iris încuviinţează din cap buimacă, continuând să se uite la mine de parcă îmi creşte un alt cap dintr-o parte a gâtului. Presupun că nu o pot învinui, din moment ce e cea mai ciudată întâlnire pe care am avut-o vreodată. Nici nu reuşesc sa-mi dau seama dacă o să ajute cu ceva, dar măcar pot spune că am încercat.

— Cassie! strigă Iris când dau să ies din separeu.

Mă opresc la margine.

— Da?

— îmi pare rău! Pentru ce am spus. Sufeream.

încă un râset sec, gol, îmi scapă.

— Da, păi… E o grămadă de suferinţă pe aici.

Nu îmi mai iau la revedere, ci o las la masă şi nu mă mai uit în urmă. Ies din cafenea cu sacoşa cu pâine a Wandei în mână şi uitând cu totul de foietaj. Nu am de unde să ştiu dacă ce am făcut va avea vreun rezultat, dar gaura din piept îmi pare mai mică, mai puţin dureroasă. Poate că nu se va închide niciodată. Poate că acesta e cel mai bun lucru la care pot spera – că Aiden şi Sophie vor găsi fericirea.

CAPITOLUL 26

Cassie

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ CE AM DISCUTAT CU IRIS, MĂ trezesc, în mod ciudat, într-o stare mai puţin posomorâta, încă mă simt mai degrabă jalnic şi foarte furioasă pe propria persoană, dar nu mai simt că ar cădea cerul pc mine. În mare parte din timp. Cred că se datorează faptului că am ales să-mi îngădui să visez cu ochii deschişi că discuţia pe care am avut-o cu Iris va duce la ceva bun pentru mica familie pe care am lăsat-o în urmă. Că undeva, în toată acea suferinţă, îşi vor găsi finalul fericit. Că nu voi mai fi o povară pentru nimeni. Niciodată.

Stau tot pe canapeaua Wandei, dar măcar nu sunt gata să ating homeostaza deplină. Am făcut duş (de mai multe ori, mulţumesc!) şi mi-am pieptănat părul. Chiar mi-ain dat deoparte pantalonii de trening pentru depresie şi am ales o ţinută o idee mai puţin tristă, compusă din colanţi şi un tricou supradimensionat, care e curat, aş putea adăuga. Ceea ce clar c un lucru bun.

Am petrecut marc parte din zi lucrând la teme pe care m-am obişnuit să le las pe ultima sută de metri ca să-mi acord mai mult r,np să plâng şi, până ajung la zi cu lecţiile – prima data după câteva săptămâni când am făcut-o mai ifevrw»^ de ultima seara înainte de laboratoare mă simt din DOO aproape în starea mea naturală. Aproape.

O aud pe VVanda traversând holul din dormitorul ei în timp ce îmi închid laptopul. Işi

leagă halatul şi mă priveşte peste ochelari.

__Uita-te la tine! începe, părând impresionată. Chiar exista o femeie pe sub toată duhoarea aia.

îmi dau ochii peste cap.

__încă o data, mă bucur să te am de partea mea!

__Doar fac mişto de tine. Mă bucur că semeni mai mult cu rine. începeam să mă gândesc să chem un exorcist sau :eva de genul.

__Da, toţi suntem foarte amuzaţi de glumele tale cu antonie.

— Am folosit o dată replica asta veche din *Ghostbusters,* replică sec. Mi-a picat în plasă un prostănac din Kentucky.

— Nu e timpul să te pregăteşti pentru bingo?

— Am timp.

Se apropie de fotoliul ei ca să se trântească în el şi mă studiază peste ochelari.

— Chiar arăţi mult mai bine. Crezi că încuiata
aia răută- I
cioasă a priceput ceva din ce i-ai spus?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. lotuşi, aş vrea să cred că da. Să cred asta mă face să mă simt mai bine.

— Probabil te-ai simţi şi mai bine dacă te-ai duce să vezi cu ochii tăi cum stă treaba.

— Nu port din nou discuţia asta.

— Nici măcar nu am purtat-o, de fapt. Mereu re furişezi la baie sau te îngropi în canapeaua mea ca o adevărată vagaboandă.

— Uau! Acum câteva luni mă implorai să mă mut aici.

— Mda, păi, asta s-a întâmplat înainte să ai o adevărată familie acolo care să-şi dorească să te întorci la ea.

Mi se strânge pieptul.

— Nu asta îşi doresc. Crede-mă!

— Crezi că te-ar da uitării după câteva săptămâni?

— l-am spus că nu am timp pentru ei. Că nu mi-am asumat nimic din toate astea.

— Da, păi, toţi facem chestii tâmpite când iubim pe cineva.

— Da, râd. Aşa e.

— Nu vreau să ajungi să ai regrete.

— Poate o să ajung ca tine, chicotesc. Cu un iubit nou în fiecare săptămână. Mie mi se pare de vis.

— Nu e, replică VVanda sec. Ai impresia că treaba asta pare a fi de vis?

Mă trag în spate.

— Ce?

— Crezi că mie îmi place sa locuiesc de una singură în apartamentul ăsta mic?

— Aăă...

Simt că mi-am pierdut cuvintele.

— Nu înţeleg.

— Cassie, râde Wanda. Eşti prea deşteaptă ca să fii atât de toantă. Bineînţeles că viaţa mea nu c de vis. Pocneşte din limbă şi adaugă: Visul e să vii în fiecare zi acasă la cineva care te iubeşte.

— Dar, dacă asta simţi, atunci de ce...

— Pentru că cu am avut şansa mea o dată şi ain distrus-o. La fel cum încerci şi tu să faci acum.

Habar n-am ce să zic. În toţi anii de când o cunosc pe VVanda, nu mi-a dat niciodată de înţeles că ar avea vreo remuşcare în privinţa propriei vieţi. Sigur, e puţin ieşit din comun să ajungă la vârsta pe care o are fără să se fi aşezat vreodată la casa ei, dar am presupus că asta a fost viaţa pe care şi-a ales-o. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că şi-ar putea dori ceva diferit.

— De ce abia acum aud prima dată de asta?

Wanda ridică din umeri.

— Nu a fost niciodată nevoie s-o auzi până acum.

Se aşază picior peste picior şi oftează adânc, admirându-şi piciorul care i se mişcă prin aer de parcă s-ar gândi la asta.

— Nu eram mult mai mare decât eşti tu acum când l-am cunoscut pe Henry;

— Henry?

Zâmbeşte, amintindu-şi.

— Surferul tipic, cu un corp perfect pentru plajă, ce lo- :uia în Lajolla în anii ’70. Păr blond, ochi albaştri... mult prea drăguţ pentru binele lui. Şi, desigur, pentru că eu arătam atât de bine, evident ca după ce ne-am cunoscut nu a mai putut să-şi ia gândul de la mine.

— Bineînţeles, repet rânjind.

— Pe vremea aia credeam că arăt bestial. Pe cuvânt, Cassic, dacă fîlmuleţele cu ţâţe ar fi existat pe vremea aia, aş fi rupt gura târgului’.

— N-am nicio îndoială.

— Aşadar, iată-mă acolo, bruneta cu ţâţe mari care credea că rahatul ei nu pute, şi apare Henry; Ascultă-mă bine, Cassie! M-a ameţit de-a binelea.

Mi-a cumpărat în prima zi o îngheţată când ne plimbam pe promenadă, şi nici nu îmi mai amintesc despre ce am vorbit, dar pur şi simplu am fost – face cu mâinile un gest care imită o explozie – cucerită. Chiar de la început.

— Ce s-a întâmplat?

— În vara aia ani fost împreună în fiecare zi. Stăteam întinşi pe plajă, ne sărutam în maşina lui, făceam... alte chestii.

Ma strâmb, iar Wanda pufneşte pe nas la adresa mea.

— Of, mai taci! Ştim amândouă că niciuneia dintre noi nu ne sunt străine puţelc!

Cuvinte pe care mi-ar plăcea să nu le mai aud niciodată, mulţumesc foarte mult!

— În orice caz, reia Wanda. Bineînţeles că îl iubeam pe Henry. Şi bineînţeles că el era obsedat de mine...

— Evident! o tachinez.

— Să fii al naibii de sigură! pufneşte. Dar...

Oftează şi clatină din cap.

— Am fost o fraieră. Aveam 27 dc ani şi încă nu ştiam nimic despre nimic. Mereu căutam următoarea petrecere, următoarea chestie marc, iar 1 lenry, destul de surprinzător, ei bine... voia mai mult.

Observ acum uşoara încruntare a sprâncenelor ei, tristeţea din ochii ei care îmi spune că asta e o rană ce nu s-a vindecat niciodată, oricare ar fi ea.

— M-a cerut de soţie, completează cu o voce pierdută. La finalul acelei veri. S-a aşezat într-un genunchi şi toate cele. Avea...

Wanda zâmbeşte, însă, din nou, e un zâmbet

plin de tristeţe.

— Avea chiar şi un inel. Mic şi demn de milă, dar ştiu că făcuse economii toata vara ca să-l cumpere.

Îşi închide ochii, şi îmi dau seama că îşi aminteşte acest moment de parcă s-ar fi întâmplat ieri. De parca nu a încetat niciodată să se mai gândească la el.

— Primise o slujbă la o firmă de construcţii în San francisco şi voia să plec cu el. Voia să ne începem viaţa împreună tocmai în partea opusă a statului.

Ştiu ce s-a întâmplat, evident, de vreme ce Wanda e aici şi I lenry nu este, însă felul în care amuţeşte în clipa asta îmi spune ca îi e greu să vorbească despre asta, chiar şi acum, după atâta timp, şi mă trezesc ca rostesc oricum ce e evident:

— Ai spus nu, zic încet.

A

încuviinţează.

— Am zis nu.

— De ce?

— De ce, râde Wanda sec, întorcându-şi privarea spre tavan şi clătinând din cap. Credeam că trebuie să petrec. Că nu sunt pregătită să mă aşez la casa mea şi să o fac pe cas- • ica. Credeam că, într-un fel, viaţa asta pe care mi-o oferea lenry avea să mă ţină pe loc.

Inspiră adânc doar ca să expire prelung, cu acelaşi zâm- et trist pe buze.

— Aşa că a plecat. Şi-a făcut bagajele şi a acceptat slujba. M-a lăsat în urmă, aşa cum l-am

silit s-o facă.

— Wanda, ăăă...

— Nu.

Face o mişcare din mână ca să mă amuţească.

• *

— Asta s-a întâmplat acum aproape o jumătate de secol. Dorm aşa cum mi-am aşternut.

— Dar habar n-aveam.

— Pentru că nu a trebuit să ştii până acum, dar acum tre- uie. Ştii de ce?

Clatin din cap.

— De ce?

— Uite de-aia! La opt luni după plecarea lui Henry, m-am trezit că mă simt groaznic. Mi-era atât de dor de el, încât dimineaţa abia reuşeam să mă dau jos din pat. Mi-a luat *opt* luni întregi să-mi dau seama că făcusem cea mai mare greşeală din viaţa mea şi că nu voiam să continui să alerg după petreceri. ¡1 voiam pe Henry.

— Şi atunci ce s-a întâmplat?

— L-am căutat. Dă din cap şi apoi reia: Da, chiar aşa am făcut. Am zburat tocmai până în San Francisco cu acest plan măreţ de a-l recâştiga. Eram hotărâtă să fac tot ce era nevoie. Să mă ploconesc, să implor... orice.

— Dar?

Durerea din expresia Wandei e palpabilă şi e uluitor că încă poate fi atât de proaspătă pentru ca, chiar şi după tot acest timp.

— însă el mersese mai departe, îmi răspunde încet. Se însurase cu o frumuşică ce era recepţionară la locul lui de muncă. I-am văzut pe unul dintre şantierele la care mă dusesem să

încerc să-l găsesc. Era îmbrăcată într-o rochie albă şi îi dădea un pachet de prânz, şi păreau... păreau atât de *fericiţi'.* Nici măcar nu am reuşit să mă conving să-l abordez. M-am întors şi am plecat direct acasă.

Mă priveşte fix în ochi, de parcă asta ar fi cea mai importantă parte a poveştii, cea pe care vrea s-o pricep.

— Şi *niciodată* nu am mai simţit ceva apropiat de ce am simţit pentru Henry. Toată viaţa.

— Wanda, îmi... îmi foarte de rău! Am crezut mereu că îţi iubeşti viaţa.

Expiră prelung.

— Ma descurc. Mă distrez, chiar mă distrez. Şi acum te am şi pe tine, iar asta e suficient pentru mine. Dar te vad cum stai acolo, făcând aceleaşi greşeli ca şi mine, şi nu pot să stau deoparte şi să privesc cum retrăieşti viaţa mea. Crede-mă, Cassie! Nu vrei să-l vezi pe Aiden într-o zi cu blonda lui drăguţă într-o rochie albă. Nu uiţi asemenea durere. Nu uiţi

niciodată că ai iubit pe cineva care ar fi putut fi al tău, dacă nu l-ai fi alungat.

Privesc în jos, în poală, încercând să mă gândesc la un răspuns. Mă simt oribil că am petrecut atât de mult timp cu Wanda fără să am habar de partea asta a trecutului ei; de ce până acum nu mi-a spus toate astea? Poate, dacă aş fi ştiut povestea asta, ar fi fost mai puţin probabil să...

Nu.

Nu pot să stau aici şi să încerc să dau vina pe altcineva pentru alegerile mele. *Eu* sunt cea care i-a spus lui Aiden lucrurile alea şi eu sunt cea care am hotărât pentru amândoi că îi e mai bine fără mine. Aş fi putut vorbi cu el şi am fi putut •ncerca să găsim împreună o soluţie, dar l-am privat de acea opţiune când l-am minţit şi i-ain spus că nu îl vreau. Nu am pe cine altcineva să dau vina în afară de mine pentru iadul prin care am trecut în aceste ultime săptămâni. Oare aşa va arăta tot restul vieţii mele? Voi regreta mereu ce-ar fi putut fi între noi?

Deja cunosc răspunsul. O ştiu, deoarece, chiar şi înainte să îi ştiu numele lui Aiden, înainte să ştiu cum arată sau de unde vine sau zâmbetele şi săruturile şi toate celelalte – îmi lipsea. Mi-a lipsit timp de un an, când nu ştiam nimic. Ştiu ca îmi va lipsi *întotdeauna,* acum, că ştiu atât de multe.

— Dumnezeule! mormăi, lăsându-ini capul sa-mi cadă în piept. Am dat-o în bară.

— îhî! mă aproba Wanda. Dar încă mai ai timp să repari greşeala. Poţi să te duci şi să-ţi ceri scuze. Spune-i tipului că îl iubeşti şi că eşti o mare idioată!

— Aşa, pur şi simplu? chicotesc, ridicându-ini privirea spre ea.

Wanda dă din cap.

— Floare la ureche!

Se uită la ceasul dc pe perete, verificând ora înainte să se ridice de pe fotoliu.

— Acum, daca îmi permiţi, trebuie să mă duc să mă pregătesc.

— Bingo?

— Nup. Ies la o întâlnire.

Rămân cu gura căscată.

— Ce?

— Aşa e, spune, ţinându-şi capul sus. O întâlnire autentica.

— Cu cine?

— Fred Wythers.

— Ce? Credeam că i-ai dat papucii.

— Da, păi... Din cauza că voia să mă vadă mai des. Atunci nu căutam ceva de genul ăsta.

Mă simt la fel de uluită de această nouă revelaţie.

— Şi acum cauţi?

— Un infarct chiar pune lucrurile în perspectivă, fată! Mâine aş putea fi moartă. Ridică din umeri: Poate am decis că nu vreau să dau colţul singură.

— Asta e...

încă mai încerc să procesez tot ce am aflat în ultimele douăzeci de minute.

— E grozav, Wanda.

— Mai vedem. Cel puţin o să obţin o masă gratis din treaba asta.

Nu mă pot abţine şi rânjesc când aud acest foarte clasic punct de vedere al Wandei.

— Corect!

— Acum, vreau să stai acolo pe canapeaua aia...

— Nicio problemă, pufnesc în râs.

— ...şi să te gândeşti la ce ţi-am zis. Poate o să-ţi dai seama că, până la urmă, nu vrei să fii ca mine. îmi face cu ochiul şi conchide: Chiar dacă eu sunt al naibii de mişto.

Râd în timp ce ea traversează din nou holul ca sa se pregătească de întâlnire – o să-mi ia ceva să mă obişnuiesc cu asta lăsându-mă exact acolo unde m-a găsit cu o groază de alte lucruri la care să mă gândesc.

Wanda a plecat acum o ora, şi, deşi a fost ciudat s-o văd în- tr-unul dintre taioarele ei mai drăguţe şi fiind luată de acasă de parcă ar fi fugit la bal, îmi place cât de drăguţ arăta încercând să nu pară entuziasmată. Fred m-a salutat prieteneşte înainte să plece, facându-mi cu mâna şi ţinând un buchet de flori în cealaltă mână, şi nu am ratat roşeala din obrajii Wandei când el i-a dat florile. Cu siguranţă e ceva nou, dar îi stă bine, cred.

Deşi acel „nu mă aştepta” pe care mi l-a aruncat peste umăr m-a făcut să mă simt ca o ratată. 72 de ani, şi tot se descurcă mai bine decât mine la treaba asta.

Nu am făcut prea multe de când a plecat

Wanda, nu ca asta ar surprinde pe cineva, însă m-am gândit la multe lucruri. La povestea Wandei, la propria mea situaţie delicată... dar, în principal, la Aiden şi Sophie. Am rulat în minte fiecare scenariu posibil la care mă pot gândi cu privire la cum mi-aş putea cere scuze sau dacă ar trebui măcar s-o fac, şi fiecare spirala nu face decât să mă aducă înapoi la aceeaşi vină şi la teama zdrobitoare că nimic din ce le-aş putea spune vreodată nu va schimba vreun pic lucrurile. Cum oare m-ar putea ierta după felul în care am plecat? De parcă ei doi nici nu ar fi contat.

Ştiu că la un moment dat va trebui să mă târăsc de pe canapeaua asta şi să mă silesc să îmi fac ceva de mâncare, dacă am de gând să menţin aparenţa că îmi revin încet, dar am creierul terci după toate chestiile la care m-am gândit şi nu o să

mă prefac că să mă bag în pat devreme, la ora — arunc o privire spre ceas şi gem – şapte, parc o opţiune mult mai atrăgătoare.

încă mai oscilez între fascinantele mele opţiuni când se aude o bătaie în uşă şi mă încrunt de cealaltă parte a ei, în- trebându-ma cine ar putea veni aici. În niciun caz Wanda nu s-ar întoarce atât de devreme şi, din câte ştiu, eu sunt singura ci prietenă adevărată, deci cine altcineva ar putea fi? La norocul meu, e din nou bătrânul de la 2B cu pachetul meu pe care „l-a desfăcut accidental după ce i-a fost livrat lui din greşeală”. Sigur! Fusese dezamăgit că nu găsise nimic bun acolo. Pufnesc pentru ca sunt silită să părăsesc tronul trist din catifea pe care mi-l

transformasem în cămin, târându-mi picioarele spre uşa Wandei şi uitându-mă prin vizor, însă holul pare pustiu. Mă încrunt şi mă uit din nou, confirmând că nu, nu e nimeni afară. în 2023 încă se mai poartă să suni şi să fugi?

Desfac lanţul înainte să bâjbâi enervată cu încuietoarea, reuşind în cele din urmă să descui totul ca să pot deschide uşa în speranţa că îl pot prinde pe micul nemernic care îndrăzneşte sa-mi dea bătăi de cap când eu încă îmi plâng de milă. Aflu imediat ca de fapt nu m-am înşelat întru totul când nu am văzut pe nimeni prin vizor, însă nici nu am avut dreptate.

Pentru că de cealaltă parte a uşii se află cineva, cineva care e mult prea mic de înălţime ca să fie văzut prin vizor şi care nu are ce să caute aici, mai ales de unul singur. Mă holbez la un păr castaniu, nişte pistrui şi un chip mic care mă face să mă doară inima, uluită preţ de câteva clipe, în vreme ce încerc să pricep că aici e chiar ea. lini răsucesc capul spre hol ca să-mi confirm că, da, chiar e singură, alungându-mi uşoara dezamăgire şi concentrându-mă la fetiţa de Ia uşă care mă face să mă simt atât extaziată, cât şi incredibil de vinovată.

— Sophie?

Cred că mă simt ca o tâmpită, mai mult decât orice altceva.

Nu sunt proastă. Eu nu fac lucruri de genul ăsta.

Dar aproape să mă îndrăgostesc de cineva al

cărui nume
nu-l cunosc şi a cărui faţă nu am văzu t-o niciodată... ei
bine... Nu mă ajută cu nimic.

Mă uit la meniul cu setări la fel cum am făcu t-o de zeci
de ori în ultimele câteva săptămâni. întrebându-mă dacă
nu cumva sunt proastă. Oare să mă fi simţit atât de
rănită de către un relativ necunoscut. încât să iau în
considerare ştergerea completă a contului?

Dar mi-e dor de el!

Şi simt că nu mai pot s-o fac, nu fără să mă gândesc la el
de fiecare dată când intru în cont.

Inspir adânc în timp ce apăs pe butonul de ştergere.

Eşti sigură că vrei să îţi închizi contul?

Am minţit.

Cu siguranţă mă simt mai mult rănită, decât tâmpită.

CAPITOLUL 27

Cassie

— CE FACI AICI?

Sophie a rămas pe mocheta tocită a holului clin faţa apartamentului. Cred că sunt efectiv prea uluită ca să mă mai gândesc măcar să o invit înăuntru, blocată în cadrul uşii în vreme ce ea îşi masează vinovată braţul.

— Sophie, insist, apucând-o blând de braţ şi trăgând-o în apartament înainte să închid uşa. Cum ai ajuns aici?

— Cu un Uber, îmi răspunde direct.

— Cu un Uber, repet prosteşte. Ai luat un Uber?

— Da.

— De una singură?

Ridică un telefon pe care îl recunosc.

— Am folosit telefonul tatei.

— Ai folosit telefonul...

Clipesc, încercând să pricep ce spune.

— El unde e?

— Lucrează. Am ieşit pe furiş din biroul lui.

— Sophie, a fost *extrem* de periculos. înţelegi? Eşti mult prea mică să sari într-un Uber şi să te plimbi prin oraş. Cum ai găsit adresa?

— O avea tata salvará în telefon.

Iot ce spune suna perfect rezonabil şi logic, insă nimic din toate astea nu are nicio logica. Ştiu ca Sophie c o fetiţa incredibil dc deşteaptă, dar mi se parc imposibil, chiar şi pentru ea.

— Sophie, ce cauţi aici?

Fixează podeaua cu privirea.

— Aveam nevoie să te văd.

— Aveai nevoie sa mă vezi.

— Da. lata nu m-a lăsat să te sun.

Mi se strânge stomacul. A vrut să mă sune? Vinovăţia pe care o simt pentru că nu mi-am luat adio de la ea se reaprinde de parcă ar fi proaspătă.

— Sophie... tatăl tău probabil că e foarte speriat.

— Nu, nu c, mormăie. O să renunţe la mine.

— Ce?

Mă priveşte cu o expresie plină de neajutorate.

— O să renunţe la mine! Mă trimite la mătuşa Iris!

— Vino încoace!

O trag de mână, conducând-o spre canapea, şi bat uşor cu palma locul de lângă mine ca să se aşeze.

— Ce tot zici acolo?

— L-am auzit vorbind cu ea. La telefon. Vorbea cu ea că o să mă duc la ea acasă. Nu vrea să mă mai ţină pentru că te-am alungat.

— Of, Sophie!

Simt ca mi se frânge inima.

-— Nu tu în-ai alungat.

— Dar eu mereu alung bonele. Şi...

Ochii i se umplu de lacrimi.

Nu am putut s-o ajut pc Wanda. De-asta ai plecat? lata n-a vrut să-mi spună, dar de-asta ai plecat, nu-i aşa?

— Of, scumpo!

O trag aproape de mine, strângând-o tare în braţe în vreme ce aroma familiară a şamponului ei cu pepene roşu îmi invadează nările. II inspir, emoţiile blocându-mi-se în gâtlej. Credeam că n-o să mai simt niciodată aroma asta.

— Nu de-asta am plecat. Tu nu ai greşit cu nimic. *Cu uhu ic!*

îşi răsuceşte faţa ca să se lipească şi mai tare de pieptul meu, cuprinzându-mi mijlocul în braţe.

— Atunci, de ce ai plecat?

— E... complicat.

— Erai supărată pe tata?

— Nu. *Nu.* Nu eram. Nu eram supărată pe nimeni.

— Tatei îi e dor de tine, mormăie în tricoul meu. Nu vorbeşte niciodată despre tine, dar pare tot timpul trist.

Trebuie să închid ochii ca să mă pot abţine să nu plâng din nou.

— Şi mie îmi e dor de el, recunosc cu glas slab. Mi-e dor de voi, amândoi.

— Atunci, întoarce-te! Poate, dacă te întorci, tata nu o să mai renunţe la mine!

— Soph...

O fac să se tragă în spate şi mă uit în ochii ei.

— Tatăl tău nu o să renunţe la tine. În niciun caz nu ar face-o vreodată. El te iubeşte.

— Atunci, de ce vorbea cu mătuşa Iris să mă duc la ea acasă?

Discuţia mea cu Iris îmi revine în minte şi nu am cum să fiu sigură dacă ceea ce se petrece între Iris şi Aiden

înseamnă că fac progrese, dar trebuie să sper că asta se întâmpla. Ştiu că Aiden nu ar renunţa niciodată la Sophie. Sub nicio formă.

— Sunt convinsă că nu c vorba despre ceea ce crezi tu, îi spun. Poate încearcă să nu se mai certe atât de mult. Sunt sigură că amândoi vor să te facă fericită.

— Nu vreau să plec de la tata, spune ea cu glas jalnic. Eu vreau să stau cu el.

— Normal! o liniştesc. Şi ştiu cât de mult vrea şi el sa stai acolo. Te iubeşte enorm de mult, Sophie, motiv pentru care sunt convinsă că acum e înnebunit de îngrijorare.

— Poate, bombăne ea.

— Eu sunt convinsa, insist, şi de-asta trebuie să te duc napoi.

— Dar, chiar dacă rămân cu tata, continuă Sophie, tu nu o să te întorci.

Simt cum totul în piept parcă îmi e strâns prea tare, iar ochii mă usturâ când privirea ei pătrunzătoare o fixează pe a mea. Ochii aceia verzi seamănă enorm de mult cu ochiul drept, verde, al lui Aiden, iar expresia ei de acum arată ca o versiune mai mică a lui. Mă face să-mi fie şi mai dor de el.

— Sophie, eu nu cred că tatăl tău ar vrea să mă întorc. Am spus... o grămadă de chestii groaznice când am plecat.

— De ce?

— Pentru că... am crezut că trebuie s-o fac. Credeam că trebuie să plec ca să vă protejez.

Sophie strâmbă din nas.

— E absurd. Nu poţi să ne protejezi. Eşti prea mică! lata e *mult* mai mare decât tine. Ar trebui să-l laşi pe el să ne protejeze!

Nu mă pot abţine să nu râd; logica ei de copil de zece ani e atât dc simplă, şi totuşi absolut corectă din toate punctele de vedere. Întind o mână ca să îmi trec degetele prin părul ei, dându-i-I de pe faţă înainte să îi cuprind obrazul în palmă.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa dc simplu, îi spun. Sunt convinsă că eu sunt ultima persoană pe care tatăl tău vrea s-o vadă.

— Dar tu nu-l iubeşti?

Asta mă ia complet prin surprindere.

— Ce?

— Aţi ieşit la întâlniri, insistă. Şi voi – face o grimasă – v-aţi sărutat şi alte chestii. Asta înseamnă că îl iubeşti, nu?

— Eu... uau! Chiar ştii cum să pui pe cineva la locul lui.

— Ce înseamnă asta?

Mă ciupesc de şaua nasului şi oftez.

_Nu contează. Nu cred că are vreo importanţă dacă îl iubesc.

— Ba da, are! Mama zicea mereu că poţi repara orice cu dragoste.

Strâng din buze, simţind o împunsătură în inimă.

— Aşa spunea?

— Da, dă Sophie entuziasmată din cap. Deci, dacă îl iubeşti, putem repara lucrurile! Poţi să te

întorci, iar apoi el n-o să mă mai trimită de acasă şi totul va fi iar bine!

— Sophie, nu e chiar aşa dc simplu.

— Dar dacă tu...

— Pur şi simplu crede-mă! o întrerup. îmi doresc ca lucrurile să fi fost altfel, dar nu sunt.

Işi lasă capul în jos, şi simt acea gaură din piept – cea care fusesem atât de sigură că începea să se vindece – zvâcnind cu o durere nouă, de parcă ar fi fost deschisă d</ar cu câteva clipe în urmă. Aş da orice ca lucrurile să fie pe cât de simple crede ea că sunt; mi-ar plăcea să o duc înapoi, să-i cer iertare şi să ma arunc în braţele şi la picioarele lui Aiden, dar ştiu că nu aşa funcţionează lumea. Ea nu a văzut expresia de pe faţa lui când i-am spus că ei doi erau mai mult decât îmi asumasem. .Am luat fiecare moment cald pe care îl petrecuserăm împreună în timpul în care am stat acolo şi i le-am aruncat drept în faţă. Nu cred că există ceva ce aş putea spune ca să repar asta.

— Dar trebuie să te duc înapoi la el, rostesc resemnata. Aşa că am nevoie să suni la restaurant şi să afli daca el e încă » ♦
acolo sau a plecat acasă.

Nici nu îmi pot imagina cât de panicat e Aiden acum; probabil că în clipa asta a scos pe stradă toţi poliţiştii din San Diego. Sophie pare demoralizată, şi ştiu că nu voia să audă nimic din toate astea, şi îmi doresc să fi avut răspunsuri mai bune pentru ea. îmi doresc să fi putut repara totul pentru ea – dar nu cred că se pune problema

de aşa ceva. Nu pentru mine, şi nu pentru noi.

O ajut să formeze numărul de telefon al restaurantului şi îi dau telefonul, pentru că sunt mult prea laşă să sun eu însămi. îmi ţin respiraţia în timp ce sună, dându-mi seama că în foarte scurt timp voi fi silită să-l văd din nou pe Aiden. Nu-mi pot imagina ce fel de discurs va avea pregătit pentru Sophie când va ajunge înapoi la el, şi îmi dau seama că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru, judecând după expresia agitară de pe faţa sa, însă cred ca am mai multe chestii pentru care să mă tem.

Pentru că mă îndoiesc că Aiden va vorbi măcar cu mine.

Aiden a plecat deja de la restaurant – colegii lui au zis că a plecat imediat după ce a descoperit că Sophie plecase pe furiş şi s-a dus direct acasă ca să încerce să o caute acolo. Am avut dreptate cu privire la nivelul panicii lui; e evident după luminile intermitente cu care suntem întâmpinate în faţa casei când intram pe stradă. Sophie ma priveşte cu teamă în ochi în timp ce parchez în faţa porţii, regretându-şi în mod evident decizia de vreme ce e, fără îndoială, îngrijorată de cum o va primi tatăl ei când va intra în casă.

— Intri cu mine?

Mă încrunt şi mă uit de la ea, pe scaunul pasagerului, la uşa din faţă, scăldată în luminile girofarurilor.

— Nu ştiu dacă e o idee bună...

— Dar el vrea să te vadă, insistă Sophie. Şi poate, dacă vii şi tu, nu o să fie atât de furios.

— Oh, cred că oricum o să fie furios! o avertizez. Ai făcut un lucru prostesc, Soph.

Işi lasă capul în jos.

— Ştiu.

Ideea de a-l vedea din nou pe Aiden e ceva pentru care sunt împărţită în două, între a-mi dori asta incredibil de mult şi a-mi dori incredibil de mult să evit asta, însă expresia neajutorată de pe chipul lui Sophie îmi atinge sufletul, şi ştiu ca, în ciuda disconfortului meu, îi datorez asta. Probabil şi mai mult de-atât.

— Bine! cedez. O să merg cu tine. Doar ca să te duc înăuntru, da? Apoi trebuie să plec.

Dă nerăbdătoare din cap, părând o idee mai uşurată.

— Bine!

Ala simt de parcă *eu* sunt copilul de zece ani aflat într-o mare belea când intru pe poarta în urma ei, ţinându-mi cu blândeţe mâna între omoplaţii ei în vreme ce o îndemn să înainteze pe alee. Uşa din faţă e întredeschisă şi toate luminile din casă sunt aprinse, însă parterul e pustiu când intrăm. Aud voci Ia etaj, o cacofonie de oameni diferiţi care vorbesc în acelaşi timp, însă peste toate astea aud una pe care o recunosc. Una care îmi provoacă fluturi în stomac, chiar şi acum.

Sophie mă ia de mână la baza scărilor, privindu-mă din nou îngrijorată în vreme ce îi cuprind mâna cu a mea. Nu îi dau drumul cât timp urcăm şi, iniţial, când ajungem la etaj, nu ne observă nimeni. Sunt prea ocupaţi să ia notiţe şi

să dea telefoane, iar acolo, în mijlocul tuturor aceste lucruri, este un Aiden Reid ce pare disperat. Are încă pe el haina de bucătar şi-şi ţine braţele încrucişate strâns la piept, discutând aprins cu un poliţist, şi observ că părul îi e ciufulit de la cât şi-a tot trecut degetelor prin el. Pare înnebunit de îngrijorare.

Observ când ne vede într-un final; se opreşte la mijlocul frazei şi-şi întoarce faţa spre noi, cu ochii mari şi gura deschisă, de parcă ar fi uitat complet ce avea de gând să spună. Urmăresc cum se uită de la Sophie la mine şi înapoi la ea, încercând să priceapă că ea s-a întors. Şi mai ales, cu mine.

— Sophie, şopteşte, traversând încăperea cu paşi apăsaţi şi lăsându-se în genunchi ca să o cuprindă în braţe. Unde ai fost? Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? Nu poţi să dispari aşa!

O împinge în spate, cercetând-o din cap până în picioare.

— Eşti rănită? Eşti bine?

Fetiţa încuviinţează din cap fără vlagă.

— Sunt bine.

— Unde ai fost?

— La Wanda, răspund eu încet.

Aiden îşi ridică privirea spre mine şi, chiar şi aşa-îngrozit, buimac şi uşor uluit-, îmi frânge inima să mă uit la el. Simt totodată fiecare sărut şi atingere, reamintindu-mi de toate dintr-o singură privire. înghite în sec şi se ridică în picioare, uitându-se la mine de parcă aş fi o fantomă.

— La Wanda?

Dau din cap.

— A luat un Uber.

— Un Uber, repetă sec, apoi se uită în jos la ea, cu sprâncenele unite. Ai luat un Uber?

Ea scoate telefonul lui din buzunar, înapoindu-i-l spăsită.

— Am găsit adresa în telefonul tău.

— Ai găsit... lisuse, Sophie! Locul acela e tocmai în capătul opus al oraşului. Ai idee cât de periculoasă a fost treaba asta?

Fata îşi fixează degetele cu privirea şi-şi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— îmi pare rău!

— De ce-ai făcut chestia asta?

— Pentru că... am crezut că urmează să renunţi la mine.

E limpede că îl ia prin surprindere.

— Ce? De ce Dumnezeu ai crede asta?

— le-am auzit vorbind dimineaţă cu mătuşa Iris, mormăie ea. Ai zis că o să mă duci la ea acasă.

Aiden oftează şi-şi trece o mână peste faţă.

— În *vizită,* Sophie. Nu ca să rămâi acolo. Eu şi mătuşa ta... încercăm să găsim un numitor comun în ceea ce te priveşte. încercăm să nu ne mai certăm atât de mult.

Se apleacă să-i cuprindă cu blândeţe bărbia în palmă.

— Nu aş renunţa *niciodată* la tine. înţelegi? Niciodată!

— Asta a spus şi Cassie, răspunde Sophie cu o

voce tremurată. Dar mi-a fost frică.

— îmi pare rău! spune Aiden istovit. Aveam de gând să vorbesc mâine cu tine despre asta. Habar n-am avut că ai auzit discuţia. Dar trebuie să înţelegi că nu ai putea face sau spune nimic, vreodată, care să mă facă să te dau. Bine?

A

îmi dau seama că îi e greu să-mi recunoască prezenţa. O văd în felul în care se uită fix pe deasupra capului lui Sophie un moment sau două înainte să se întoarcă spre mine, crispat.

— Mulţumesc! îmi zice. Că ai adus-o înapoi acasă.

— Desigur! răspund stânjenită. Voiam să mă asigur că ajunge acasă în siguranţă.

— Corect!

Işi încordează subtil maxilarul.

— Desigur!

îmi masez braţul, siinţindu-mă la fel de stânjenită.

— Bun, aşadar... Presupun că ar fi bine să plec, să vă las în pace.

Dau sa mă întorc înapoi spre scări, fiindu-mi incredibil de greu să continui să-l privesc. Sper că, odată cu trecerea timpului, creierul meu va reuşi măcar să estompeze imaginea chipului său, pentru că, dacă va trebui să-mi amintesc o dată la două zile faţa lui perfectă, e posibil să o iau razna.

Aiden mă surprinde când mâna îi ţâşneşte sa îmi înşface încheietura şi să mă tragă înapoi.

— Asta chiar e tot ce vrei să spui?

— Ce?

Mă uit la mâna lui, care mă ţine în loc, înainte să-i întâlnesc privirea.

— La ce te referi?

Ochii par să-i ardă în timp ce îmi susţin privirea, cel căprui de o culoare mai întunecată, caldă, a mierii, şi cel verde la fel ca spuma mării, strălucitoare şi profundă. Din nefericire, nu cred că mintea mea ar putea să îi uite vreodată, chiar dacă ar încerca.

— Eu şi Iris am avut o discuţie lungă azi-dimineaţa, reia el. A avut o grămadă de chestii interesante de spus.

— A-ău!

îmi creşte pulsul.

— Serios?

— Da, serios. Aparent, cineva s-a trântit pe scaun în faţa ei la o cafenea şi a convins-o să mă sune şi să lămurim lucrurile.

— Ah, păi... m-am gândit că măcar atât aş putea să fac.

— Dar cc nu înţeleg este... dc ce?

— Cum adică, de ce?

— Adică, daca ai fi vrut să ne părăseşti, dacă eram mai mult decât îţi asumaseşi – de ce ţi-ar păsa de ce se întâmpla între mine şi Iris? De ce ai insista ca ea să încerce să lămurească lucrurile cu mine?

— Eu...

— Şi de ce i-ai spune totul despre cât de minunat eram cu Sophie şi cât de mult meritam

noi fericirea?

— Ah, păi, eu...

— Dc cc i-ar păsa de ceva din toate astea cuiva care voia sa ne părăsească?

— Aiden, e doar...

— Pentru că *te iubeşte,* intervine Sophie cu o voce piţigăiată.

Ne uităm amândoi surprinşi la ca. Arc o expresie plină de nonşalanţă şi, sincer, enervare. Dc parcă s-a săturat de discuţia asta.

Aiden mă fixează din nou cu o figură plina de speranţă, şi chiar şi acest licăr de nevoie din privirea lui e suficientă să-mi facă stomacul să tresalte de speranţă. Niciunul dintre noi nu mai zice nimic şi cred că poate aşteaptă ca eu să confirm sau să infirm acest lucru, dar se pare că nu îmi pot regăsi vocea. Deschid gura, şi aşa-mi rămâne în vreme ce încerc sa formez cuvinte, însă Sophie se hotărăşte să ne mai ajute o dată:

— Nu-ţi face griji! spune pe acelaşi ton plictisit. Şi tata te iubeşte.

>

îmi imaginez că pe faţa mea se citeşte aceeaşi uluire ca şi pe a lui când privirile ni se reîntâlnesc, şi observ cum ochii lui îi cercetează pe ai mei, căutând orice semn că ar fi o minciună.

— E adevărat?

— Eu...

înghit în sec, simţindu-mi gura uscată.

— Da.

— Mă iubeşti?

»
A
încerc să par mai sigură decât mă simt.

— Da, te iubesc.

Mă ia prin surprindere când mă trage în braţele lui, şocul risipindu-mi-se într-o clipă când gura sa o acoperă pe a mea. În sărutul lui, disperarea se amestecă cu uşurarea, iar braţele mi se încolăcesc în jurul gâtului lui parcă din instinct, încercând să mă tragă cât mai aproape de el e posibil. Degetele mi se înfig în părul lui, iar mâinile i se mulează pe şira spinării mele ca să mă strângă şi mai tare, şi abia când auzim cum cineva îşi drege glasul în spatele nostru ne amintim amândoi de situaţia în care ne aflăm.

Simt cum mi se încing obrajii de la roşeală când observ poliţistul ce sta pe loc stânjenit în apropiere de noi, încercând sa privească oriunde altundeva în timp ce ne atrage atenţia.

Presupun că putem spune că e un caz închis, nu?

— Oh!

Aidcn priveşte buimac de la mine la fiica lui înainte să il pufnească râstd.

— Presupun că da. îmi pare rău, domnule poliţist!

— Păi, ăăă... O să vă lăsăm în pace.

Poliţistul face un cerc cu degetul, adunândti-şi colegii înainte să o privească fix pe Sophie.

— Data viitoare, poate ar li bine să-i spui cuiva tinde te duci, domnişoară.

Sophie se albeşte la faţă.

— Da, domnule!

— Bun aşa!

Gura poliţistului se arcuieşte intr-un zâmbet în vreme ce ne dăm la o parte din capul scărilor, apoi dă din cap spre noi.

— Să aveţi o seară plăcută!

Nu cred că ne mişcăm până nu auzim cum se închide uşa de la intrare, Aidcn privindu-mă în continuare de parcă s-ar putea să dispar în orice clipă înainte să-şi concentreze atenţia asupra fiicei lui.

— Noi doi avem multe de discutat, Sophie.

— Da, spune ea, plecându-şi capul. Ştiu.

îmi dă drumul din braţe şi sc apleacă să o sărute pe Sophie pe păr.

— Dar mă bucur ca eşti bine!

— Imi pare rău! repetă ca.

— De ce nu te duci în camera ta? Vin şi eu imediat.

Sophie face o grimasă.

— O să vă sărutări iar?

— Da, îi răspunde Aiden. O să ne sărutăm iar.

Zâmbeşte când ea scoate limba la el.

— Dar cred că acum ne esri datoare.

— *Bine!* geme fata.

Işi târşâieşte picioarele spre scările care duc spre camera ei şi .Aiden aşteaptă până aude cum se închide uşa de la dormitor înainte să se uite din nou la mine.

— Ştii că nu ar fi trebuit să mă minţi, mă dojeneşte. Au fost câteva săptămâni de rahat.

— Ştiu.

îmi plec privirea.

— Şi pentru mine a fost la fel.

Îmi saltă bărbia cu încheietura degetului ca să mă forţeze să mă uit la el.

— Mi-a fost dor de rine, recunoaşte. Al dracului de mult, Cassie! Pufneşte şi clatină din cap, apoi adaugă: Mi-a fost dor până şi de afurisitele alea de informaţii comice ale tale de la Snapple.

Mi se ridică un colţ al gurii.

— Ştiai că nu există două amprente identice ale buzelor?

— Asta pare a fi una pe care mi-ar plăcea s-o testez.

Mă salt pe vârfuri, închizând ochii în timp ce îi ating gura cu a mea.

— Şi mie mi-a fost dor de rine.

— Dacă vrei să te revanşezi în faţa mea, reia pe când mă trage mai aproape, mută-te înapoi aici!

Nici nu mă pot preface că nu-mi stă inima când buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet larg.

— îmi oferi o altă slujbă?

— Nu.

Clatină din cap, aplecând u-se în aşa fel încât buzele să-i zăbovească Ia câţiva centimetri de ale mele.

— Iţi ofer întreaga mea afurisită de viaţa, dacă o vrei!

Totul în mine se aprinde ca o bombă din artificii care explodează, şi simt furnicături pe piele şi inima îmi bate cu putere, şi toate simţurile îmi sunt copleşite de ceea ce pot descrie

doar ca fericire pură. Ştiu că mai sunt multe dc discutat şi multe de spus, dar cred că vom avea timp pentru asta mai târziu. Cred că în clipa asta mă pot delecta cu faptul că ne aflăm aici şi că încă mă vrea – chiar şi după toate cele întâmplate. în acest moment, e mai mult decât suficient.

Mă prefac că mă gândesc la asta.

— O să faci tu clătite?

— Nu.

— Hmm! Păi, în cazul ăsta...

Zâmbeşte şi mă trage spre el pentru încă un sărut, facân- du-mă să ¡na topesc, iar inima îmi joacă fericită. Simt cum gaura din piept se închide în tăcere, dc parcă nici nu ar fi existat vreodată. îmi dau seama că nu era chiar o gaură, ci mai degrabă o bucată lipsă – şi că aceasta era chiar aici, cu ei, aşteptându-mă doar să o recuperez.

— Oh, şopteşte şi mă sărută. în caz că n-am fost clar...

Buzele i se lipesc de colţul gurii mele, şi simt acolo zâmbetul lui, de parcă mi s-ar fi imprimat pe piele.

— Şi eu te iubesc!

Mă cufund din nou în sărutul lui, calculând în minte cât de mult timp putem să furăm sărutându-ne înainte ca Sophie să vină să ne certe, şi, când mă gândesc la asta, simt un vag impuls de panică. îl împing pe Aiden şi îl fixez cu o mină serioasă.

— Nu putem să-i spunem vreodată, *în veci,* lui

Sophie cum ne-am cunoscut.

Râde, trăgându-mă deja înapoi spre el.

— Cum zici tu, Cici!

Sunt convinsă că va trebui să ne dăm seama mai târziu cum să facem cu sărutatul; ştiu că Sophie va insista să o facem cât mai rar posibil, aşa a zis, dar cred că în seara asta primim bilet de voie. Nu în fiecare zi îţi găseşti dragostea datorită filmuleţelor cu ţâţe. Cred că asta impune câteva săruturi pentru a sărbători. Aud deja glumele pe care le va face Wanda. În niciun caz nu va înceta *vreodată* să mai vorbească despre asta.

în mod straniu... descopăr că nu mă deranjează absolut deloc.

Am reîmprospătat pagina de o mie de ori.

Pare exagerat, dar sigur e adevărat.

Insă creierul meu nu poate concepe ideea ca ea să fi...
dispărut pur fi simplu, bară urmă.

Calculez în minte câte zile au trecut intre aceasta fi
ultima oară când am vorbit cu ea – fi simt o durere în
piept când îmi dau seama câte au trecut. S-au contopit în
această ultimă lună, fi cit tot ce s-a întâmplat...

Ar fi trebuit să spun circa.

Af fi putut spune orice, orice ca să o informez ca nu am

vrut să-i trag clapa.

Dar nu am făcut-o, iar acum a dispărut.

Nici măcar nu-i ftiu numele adevărat.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

- ÎNCETEAZĂ SĂ MAI DAI REFRESH! RÂD. NU O SĂ SE schimbe în cinci secunde.

cassie îmi arunca o privire dinspre blatul din bucătărie, adorabil de bosumflată în timp ce se uită din nou la ecranul laptopului.

— Au zis că rezultatele vor fi postate azi.

— Corect, dar habar n-avem la ce oră! O s-o iei razna tot verificând obsesiv.

Îşi duce degetul mare la gură ca să-şi roadă nerăbdătoare unghia, aşa că bat uşor canapeaua lângă mine.

— Vino aici şi stai cu mine!

S-a epuizat singură aşteptând rezultatele examenelor de acreditare; ultimul obstacol pe care trebuie să-l depăşească

în lunga ei călătorie prin facultate. Ii înţeleg

perfect agitaţia, având în vedere că acest test va spune dacă munca ci a dat rezultate şi va deveni terapeut ocupaţional licenţiat, dar

urăsc să o văd stresândû-se atât de mult. Işi târăşte picioarele

din bucătărie încoace, şi o prind de încheietură înainte sa poată trece pe lângă mine, trăgând-o în poala mea.

— O să fie bine, o liniştesc, trăgându-i chipul la pieptul meu. O sa treci.

Scoate un sunet plin de frustrare.

— Şi daca nu trec?

— Atunci încerci din nou. Nu o să fie sfârşitul lumii. Dar... nu contează, de vreme ce sigur *osiltreci.*

— Mi-e teamă că o să pic, recunoaşte ea încet. Deja am acceptat o grămadă de ajutor din partea ta şi, dacă nu pot în cepe să contribui curând, atunci...

— Nu trebuie să contribui, chicotesc. Nu îmi pasă ce faci. Atâta timp cât o faci aici, cu mine.

— De ce sună pervers ceea ce ai spus?

— Cred că îţi proiectezi sentimentele.

Pufneşte.

— Sigur că da!

— încetează să-ţi mai faci griji sau o s-o sun pe Wan a.

Acum scoate un geamăt.

— Nu face asta! O să vină încoace.

-Şi?

— O să-l aducă şi pe Pred cu ca.

Râd.

— Păi, acum sunt căsătoriţi.

— Corect! Dar se pipăie prea mult. Au trecut trei luni de la nuntă. Trebuie să înceteze la un moment dat să se mai sa nite tot timpul, nu?

— Parcă ai fi Sophie, o tachinez.

Schiţează o grimasă.

— Aşa trebuie să se simtă ea când ne prinde samtându-ne.

— Wanda ţi-ar spune să încetezi să te mai porţi prosteşte.

— Mda, păi, Wanda nu a trebuit să treacă prinrr-un examen contracronometru, punând sub semnul întrebării tot ce-a învăţat.

— Eşti *bine,* Cassie.

O sărut pe păr.

— O să fie totul bine.

— S-ar putea să nu mai spui asta după ce iubita ta o să-şi distrugă viitorul.

Ii cuprind bărbia în palmă să-i ridic uşor faţa, zâmbind când îi văd expresia îmbufnată. Ii mângâi buza de jos cu degetul mare. E uimitor că, după un an în care a locuit aici, încă mai reuşeşte să mă impresioneze. Ochii ei albastru-des- chis sunt de culoarea cerului în care m-aş putea pierde, şi o fac, adeseori – şi, pentru ceea ce trebuie să fie a mia oară, sunt pur şi simplu recunoscător că ea e aici.

Mă aplec să o sărut, bucurându-mă de felul în care o parte din încordare îi părăseşte corpul.

— Fă ce vrei cu viitorul tău! Atâta timp cât eu fac parte din el.

— Frate!

Zâmbeşte, cu gura lipită de a mea.

— Ai devenit siropos.

— Iţi place siroposenia.

— Poate, puţin.

— Nu-ţi mai face griji! o îndemn.

— Dar dacă...

O sărut din nou.

— încetează!

— Dar aş putea...

O sărut şi mai apăsat.

— *încetează!*

— *Ai den,* dar dacă...

— Hei! strigă o voce din bucătărie. Ai trecut!

Sărim amândoi departe unul de celălalt, observând cum suntem judecaţi de o fată de unsprezece ani foarte enervată. Clatină din cap în timp ce arată cu degetul spre calculator.

— Ai trecut, repetă Sophie.

— Ce?

Cassie se uită de la Sophie la mine şi înapoi la Sophie.

— Am trecut?

Sophie se uită din nou la ecran.

— Aşa scrie aici.

— Dumnezeule!

Cassie se luminează la faţă în timp ce îşi aruncă braţele de gâtul meu.

— Am trecut!

Mă trage într-un sărut care mă face să-mi închid ochii şi să-mi doresc foarte mult să fi fost

singuri, şi îmi strâng braţele în jurul corpului ei ca să-i ţin trupul lipit de mine.

— *Câh!* geme Sophie. Aţi promis că nu o să vă mai sărutaţi atât de mult!

Zâmbesc, cu gura lipită de a lui Cassie.

— Sărbătorim.

— Păi, faceţi ceva mai puţin scârbos ca să sărbătoriţi!

— De fapt, e o idee grozavă, spun, lăsându-mă pe spate ca să zâmbesc larg spre ea. Motiv pentru care am făcut rezervare pentru diseară.

Sophie se înviorează.

— Ieşim în oraş?

— A-ham!

O mângâi pe spate cu mişcări circulare.

— Le-am invitat pe Iris şi pe noua ei iubita. Şi pe Wanda şi Fred.

Cassie pare încă surprinsa.

— Ai făcut rezervare?

— Da.

— Şi dacă nu treceam?

Ii mângâi tâmpla cu degetele, dându-i după ureche o şuviţă de par rebelă. Palma îmi zăboveşte pe obrazul ei, iar în ochii aceia albaştri precum cerul văd cum mă priveşte întreaga viaţă.

— Ştiam că vom avea ceva de sărbătorit, îi şoptesc.

Zâmbetul îi apare lent, mai întâi ridicându-i-se un colţ al gurii, apoi celălalt, până zâmbeşte larg, şi, când se apleacă să mă sărute din nou,

abia pot auzi geamătul lipsit de entuziasm al lui Sophie. Cred că, cel mai probabil, de ăsta o să ne lase să ne bucurăm. îmi las mâna să alunece spre buzunarul unde stă micuţa cutie căptuşită cu catifea, zâmbind larg cu gura lipită de a lui Cassie, pentru că, într-adevăr, *avem* destule de sărbătorit.

Şi abia acum începem!

Cred că e o idee proastă.

Când Marco a sugerat să încerc, cred că a spus-o în
glumă. Doar încă o modalitate prin care să facă mişto
de mine că nu ies la întâlniri.

Atunci de ce stau aici, bolbăndu-mă la calculator cu un
cont proaspăt pe OnlyPans?

Dau scroll rapid, şi sincer, nu-mi dau seama care e
diferenţa între acesta şi orice alt site ponto. Ceea ce mă
aduce înapoi la aceeaşi întrebare: de ce sunt aici?

Sunt pe cale să mă deconectez şi să uit ca s-a întâmplat
vreodată, pentru că Marco nu poate afla niciodată... dar,
apoi, îi văd contul la sugestii.

Nu ştiu care e treaba cu ea; faţa îi e
acoperită, parul îi e de un lila-descbis ce

trebuie să fie un fel de perucă – dar ceva la poza ei mă atrage.

Dau clic pe profilul ci, apoi umblu prin conţinutul gratuit
din pura curiozitate.

Cici.

Poate că până la urmă nu mă voi deconecta...